

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

**Авторът се издава
за първи път
на български език**

ФАНТАСТИКА

11

ДЖЕЙМС П. БЛЕЙЛОК

**ПОСЛЕДНИЯТ
СРЕБЪРНИК**

**РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА
СВЕТОВНА НАГРАДА ЗА ФЕНТЪЗИ**

БАРД

**ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА**

ДЖЕЙМС П. БЛЕЙЛОК ПОСЛЕДНИЯТ СРЕБЪРНИК

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Купчинка монети идващи от дълбока древност, сребърни, трийсет на брой — толкова, колкото държал някога в ръката си Юда. Трийсет сребърници, които могат да покварят всеки. И които могат да му дадат неограничена власт. Но само на онзи, който се осмели да събере всичките... ако съумее да го стори... и ако му бъде позволено да го направи!

На Вики,

*На приятеля ми Лю Шайнър — кореспондент и
компаньон на сърфа.*

*А също и на прекрасната Еди, с нейните кученца,
колибки за ракуни и кафето.*

От четирима ни

*— ... Не, ако помислим, Сър, нима и най-
мъдрите мъже в света от всички възрасти —
без да изключваме дори самия Соломон — не са
имали своите любими занимания: своите
състезателни коне, своите колекции от монети
или сърцевидни мидени черупки, своите барабани
и тръби, своите грънци, своите хербарии и
пеперуди? И докато човек се занимава кротко
със своето хоби и не принуждава нито мен, нито
Вас да тръгнем след него, защо, Сър, всичко това
би следвало да ни засяга по някакъв начин?*

Лорънс Стърн —
„Тристрам Шенди“

КНИГА ПЪРВА ВТОРАТА ШЕГА

Не съществува задължение, което ценим по-малко от задължението да бъдем щастливи... По си струва да намериш щастлив мъж или жена, отколкото банкнота от пет фунта.

Робърт Луис
Стивънсън — „Апология
на мързеливците“

ПРОЛОГ

Седеше на задната седалка на шерута — носещо се като вихрушка такси, което се спускаше на пълна скорост от хълмовете край Йерусалим към летище Бен Гурион в Тел Авив. Шофьорът определено бе луд и Пениман се тресеше и люшкаташе на задната седалка на стария мерцедес, който вземаше завоите на две колела и преминаваше със скок над дупките по пътя. Усещаше неуютната топлина на кожена торбичка със сребърни монети в джоба си. Денят клонеше към залез, но белите сгради в старата част на Йерусалим пред тях бяха окъпани от слънцето. Малко по-нататък възвишенията на Йерусалим хвърляха сенки върху равнините, простиращи се чак до Средиземно море. Пениман не си спомняше почти нищо. Все пак бяха изминали толкова години.

Беше минавал веднъж през това летище — още когато се казваше летище Лод. А преди това, само Бог знае преди колко години, той бе прекосил морето от Хайфа до Кипър в рибарска лодка, пренасяйки друга от монетите — едва третата от тези, които някога бе притежавал. Екипажът бе усетил, че бяга от нещо и когато през нощта излезе буря, която едва не ги преобърна, кокът — ококорен йорданец с невинни очи — го нарече Йона и в този момент Пениман се бе изправил пред опасността да свърши в морето. А когато монетата засия с огъня на Свети Елм в заредения със статично електричество въздух, те му я взеха, *изхвърлиха* я през борда и без някой да издаде звук, всички видяха някаква огромна тъмна сянка да се издига от дълбините, за да погълне бавно светещата монета.

Годините бяха разбъркали спомените му. Времето състарява хората... дори тези от тях, които знаят това-онова. Но сега, с монетите в джоба, той се чувстваше отново почти млад, макар усещането да бе малко неестествено — като младежка руменина по бузите на добре охранен вампир.

Погледна назад през прозореца. Нищо не подсказваше, че някой ги преследва. След по-малко от час щеше да бъде на летището и да се качи на самолета на „Пан Американ“, който щеше да го отнесе към

Париж и Ню Йорк. После щеше да се отбие във Ванкувър на път за Лос Анджелис, за да посети своя стар приятел, нумизмата Пфениг. Пфениг би могъл да научи за убийството на Аурей и можеше да избяга. Но също така възможно бе да се реши да продава. Може би Пфениг щеше да окаже от онези, които биха свалили цената или поне биха преценили, че е по-добре да продадеш евтино, отколкото да умреш. Светът беше пълен с глупаци, които кой знае защо смятаха, че са избрани да бъдат Пазители. Самият той бе от призваните, но само той, а не някой друг, щеше да определи смисъла на това призвание.

Беше оставил в Йерусалим мъртъв стареца на име Аурей и при добро стечение на обстоятелствата тялото му щеше да си остане заключено в магазина с дни наред, преди някой случайно да го открие. Щорите бяха спуснати, а на прозореца висеше надпис. Отсъства, казваше надписът, отсъства в отпуск. Никой не би очаквал магазинът да бъде отворен по-рано от седмица. Само слепите просяци, работещи за стареца, щяха да знаят, че нещо не е наред. Бяха подушили нещо, нямаше съмнение в това, и подозренията им ясно се четяха зад странните им, по азиатски безжизнени очи. Но те със сигурност бяха луди. Единият беше вървял след Пениман почти половин пряка и бе замръзнал с леко наклонена глава, вслушвайки се, докато Пениман се качваше на таксито, за да отпътува. Пениман бе допуснал грешката да раздруса торбичката, пълна с откраднатите от витрината на магазина сребърни монети. При този звук, монетите в купичката на просяка излетяха като пуканки от врящо масло, след което той бе отворил уста и бе изкрещял толкова остро и пронизително, че писъкът му бе останал недоловим за човешко ухо. Кучетата в околността обаче го чуха и ожесточеният им лай съпроводи таксито чак до магистралата. Но едва ли някой от просяците имаше ключ за магазина. Старият Аурей не би им поверил дори торбичка с шекели, да не говорим за ценните монети. Трупът му щеше да разполага с достатъчно време, за да се разложи.

Пениман потупа джоба на палтото си. Документите му бяха наред. Неприятно бе, че му предстоеше да излети точно от Тел Авив. Мерките за сигурност на Бен Гурион бяха сурови и атмосферата там нямаше нищо общо с пазарното настроение, обхващащо туристите на аерогарите например в Атина или Бейрут. Но това също щеше да държи просяците настрана, което беше добре. Заобикалянето на

детектора за метал щеше да бъде интересно. Възнамеряваше да предаде монетите на багаж с документи на Британския музей. Изнасянето на стари еврейски монети представляваше проблем, но произходът на трийсетте сребърника — от които Пениман притежаваше дващест и пет — беше много по на изток от тук, много, много по на изток, така че те не можеха да имат никаква стойност от местно историческо значение. Нямахше да бъде обвинен, че се опитва нелегално да изнесе антики от Обетованата земя.

Монетите бяха стари още по времето, когато са били опожарявани градовете от равнините и в годините оттогава досега се бяха разпръснали, за да бъдат събрани всички заедно само веднъж през последните няколко хиляди години. А човекът, който ги бе държал в ръката си макар и за малко, ги бе захвърлил в праха и се бе обесил, съжелявайки за злодеянието, предизвикано от собствената му алчност.

Но не му бе позволено да умре. Трийсетте сребърника, събрани заедно, му бяха дарили безсмъртие и оттогава — вече две хиляди години — той бродеше по земята, търсейки покаяние чрез целта, която си бе поставил: сребърниците да останат завинаги разделени. Стариат Аурей, комуто бе оказано доверието да бъде таен Пазител, се бе опитал да го предаде и бе издирвал монетите една след друга. Аурей се бе провалил накрая. Жул Пениман не смяташе да се проваля.

Преди дващест века служители на храма бяха похарчили няколко монети, за да купят нивата на един грънчар, където да бъдат погребвани скитници. Първият от покойниците наследи други две от монетите, които бяха поставени в очните му кухини, за да бъдат затворени очите му за последен път. Свещенослужителят, погребал този мъж, бе решил, че дори някой някога да съумее да събере останалите дващест и осем, тези две поне ще бъдат загубени завинаги. Но накрая и той бе предал собствената си тайна, защото близостта до сребърниците беше покварила и него самия.

А когато обраха гроба в нивата на грънчаря, се оказа, че двете монети са изчезнали и тогава плъзна слухът, че тежестта им е пробила черепа на мъртвеца, горещината им е прогорила погребалния саван и те са потънали в земята; но някой ден, когато завършат пътуването си през нейното сърце, те ще се появят от другата страна на света и ще поставят началото на хаоса, предшестваш дните на Страшния съд.

Двайсет и осемте непогребани сребърника се разпръснаха поединично, рядко по два или три. Повечето просто бяха прахосани, продавани понякога като редки антики. Попаднали в ръцете на неслучайни хора обаче, те се превръщаха в нещо повече. Бенджамин Аурей бе заровил четиринайсет в пясъка под пода на магазина си и се говореше, че в ранните есенни утрини, час или два преди изгрев-слънце, въздухът над магазина се раздвижвал от неспокойни духове, сякаш предстояло отварянето на кутията на Пандора^[1].

От много време насам Жул Пениман подозираше, че Аурей притежава няколко от сребърниците, но не бе очаквал и половината от това, на което се натъкна. Колкото и силен човек да бе Аурей, той не би следвало да се надява, че ще може да укрие сребърниците. Те имаха свойството да намират Пазителите, но можеха и да напипват техните слабости. А ако такива липсваха, сребърниците ги създаваха. В началото Аурей не бе нищо повече от обикновен Пазител; бе последовател на Скитника-евреин^[2], който бе осъден да намери покаяние за греха на предателството си в продължаващата вече две хиляди години грижа сребърниците да останат разделени. Но Аурей бе станал жертва на алчността и корупцията, които по неизбежност го бяха обсебили в процеса на събиране на монетите. И в резултат бе намерил смъртта си.

Жул Пениман не беше ничий последовател. Беше като камък в пустиня, несвързан с никой — нещо, което намира всичко необходимо му в себе си. А за разлика от Аурей бе жив и притежаваше близо, макар и не точно, два пъти повече сребърници. Мощта му щеше да стане невъобразима. И, за разлика от Юда Искаротски, той не страдеше от скрупули...

При мисълта за Юда Искаротски той извади от джоба на палтото си шишенце, пълно с Пепто-Бисмол^[3] и изпи половината от съдържанието му. В багажа си имаше още.

Таксито изтрополи по капака на уличната канализация, а шофьорът опипа по пода и вдигна бутилка сладко кармелско вино. Пениман се наклони напред, за да възрази, но мъжът пред него само сви рамене, обърна бутилката в устата си и веднага изплю виното през прозореца, изруга и изхвърли както плика, така и бутилката, измърморвайки под нос нещо за оцет. После се обърна и гневно

изглежда Пениман като че ли метаморфозата на виното бе негова вина. Което до известна степен си беше истина.

В този миг започна да вали. Големи кални капки зацапаха предното стъкло. Пениман отново погледна през задното стъкло към почти безоблачното небе. Над главите им, преследвайки ги, се носеше един-единствен черен облак, а над пустинята сякаш се бяха събрали хиляди въздушни дяволи, които танцуваха сред вихрушки от прах и изсъхнали клонки. Известно време те съпровождаха колата, образувайки смътно различни човешки форми, като надзъртаха като духове през страничните прозорци. Мъртва птица рухна от небето, удари се с глух звук върху покрива, а после втора се заби в предното стъкло. Дъждът от мъртви птици продължи половин минута и изведнъж небето отново се изчисти и въздушните дяволи изчезнаха. Пениман зачака. Беше очаквал нещо, без да знае какво точно.

Заедно с куфара в касетата на аерогарата бе оставил и оловна кутия. Но по-правилно щеше да бъде, ако я беше взел със себе си. Кожената торбичка не бе *достатъчна*, за да удържи сребърниците. Дори времето, съвсем неочаквано, се бе поддадо на въздействието им, сякаш знаеше, че те... какво?... че бяха попаднали в ръце, които не бяха зли. „Зли“ не беше точната дума. *Зло* е дума, която се използва от невежите, опитващи се да обяснят сили, от които се страхуват. Жул Пениман не се страхуваше от нищо, освен, разбира се, от това да не му бъде попречено сега — в момента, когато се намираше толкова близко до пълната победа.

В този миг огледалото за обратно виждане се спуска и посипа предната седалка с малки парчета. Шофьорът хвърли странично поглед към Пениман. На лицето му бе изписано тревожно недоумение. Таксито се отклони към банката, после обратно към платното и започна да забавя ход. Пениман беше виждал това изражение преди. Извади портфейла си, дръпна от него снопче шекели и помахаше с тях към шофьора. Колата продължи. След десет минути щяха да бъдат в Тел Авив.

Наистина Пениман не притежаваше още всички сребърници. Два все още бяха погребани под земята, а оставаше и онзи, който бе хвърлен в морето. Пфениг — и това изглеждаше почти сигурно — притежаваше друг... или може би сребърникът притежаваше него самия. Оставаше и монетата в Калифорния. Монетата, забулена в

мистерия. Но той щеше да се добере до всичките, защото колкото повече притежаваше, толкова по-сигурен бе къде се намират останалите, сякаш сребърниците сами се търсеха и намираха.

— Заобиколи града — нареди Пениман, който не искаше да попада сред тълпите в центъра. Пътят вече бе равен, а въздухът лепкав и топъл. Калният дъжд бе престанал, но небето над Средиземноморието бе почерняло от приближаващите се облаци.

Нещо се бе случило с времето. Налягането падаше и атмосферата като че ли се огъваше в самата себе си, напрегната като спиралата на пружина. Когато таксито накрая спря сред клаксоните на другите коли и Пениман слезе на тротоара, земята под краката му се разтресе, леко наистина, но достатъчно, за да накара забързаните тълпи да оставят багажа си и да спрат... чакайки.

Пениман плати на шофьора и се отправи спокойно към входа на аерогарата, където спря за миг пред вратата с гръб към напиралите зад него хора, за да даде възможност на една възрастна жена с куче да внесе пътните си чанти. Не искаше да стигне до касетата подчертано бързо, не искаше да прилича на човек, обладан от нечиста сила, макар че в действителност едва ли в този момент имаше на света друг, по-обладан от нечиста сила.

Той вдигна поглед към късчето небе, което можеше да види, и направи гримаса при гледката на преплитащите се светкавици; В следващия миг стъклата на прозорците се разтресоха от тътена на гръмотевица и веднага се обляха от шибания от вятъра дъжд навън. Въздухът се насити с мирисът на озон и сира, а земята отново се разтресе, сякаш надигайки се от дълбок сън.

[1] *Кутията на Пандора* (мит.) — ковчеже, подарено от Зевс на Пандора (първата смъртна жена), съдържащо всички човешки злини, плъзнали по света, когато тя го отворила. Останала само надеждата — Бел.пр. ↑

[2] *Скитника-евреин* — когато Христос мъкнел тежкия си кръст по стръмните каменисти улички към Голгота, спрял за миг, за да се облекне на стената на една къща. Стопанинът (Ахасфер) го прогонил и тогава Христос го прокълел вечно да броди по земята — Бел.пр. ↑

[3] *Пепто-Бисмол* — средство против киселини за облекчаване на храносмилането (т.н. антиацид) — Бел.пр. ↑

1.

Казаха ми, че в сърцето си той е добър човек и не е враг на никой друг, освен на себе си.

Робърт Луис
Стивънсън — „Принц
Ото“

За да се добере до прозореца на таванското помещение, Ендрю Ванберген реши да използва стълбата за подкастриране на дървета — от онзи вид, с трапецовидни крака и прът за допълнителна опора. Прътът издрънка в медния улук и увисна безпомощно, а стълбата се заклати като махало около него. Той погледна през рамо към смълчаната улица под краката си в тъмнината на нощта и понамести стълбата, обезпокоен, че тя може да се плъзне по гладкия олук и да го хвърли в клоните на камфоровото дърво, израсло до самата стена на къщата. Нямахше какво друго да направи — това бе единствената стълба, която имаше.

Дочуваше през отворения прозорец хъркането на леля Наоми. Всъщност то се чуваше по цялата улица. Тъкмо това можеше да го издаде — не евентуалният шум, който би предизвикал, не драскането на стълбата по стряхата, а неочакваното спиране на хъркането — ако тя се събудеше и го видеше да надзърта през прозореца. Съседите щяха да се изправят в леглата си, чудейки се какво се е случило. Щяха да се запитат дали нещо не им се е причуло. Щеше да бъде също както по време на земетресение, когато човек не осъзнава подземния тътен, скърцането на гредите и стона на стените, докато не спрат.

Само преди час бе лежал в леглото до жена си в спалнята на втория етаж, вслушвайки се в хъркането на леля Наоми, проникващо през пода. Вбесяваше го — хъркането и мяукането на котките ѝ. Не му позволяваше да заспи. Беше обръщал, мачкал и изтезавал възглавницата си, наблюдавайки фосфоресциращите стрелки на

стенния часовник, които бавно пълзяха към утрото. Закле се, че когато стане полунощ, ще направи нещо. Отдавна бе превалило полунощ.

Беше останал да лежи, осъзнавайки, че старицата ще проспие цялата нощ като новородена. Щеше да се събуди сутринта към пет, горда, че е станала толкова рано, и въпреки това оплаквайки се. Щеше да каже, че не е могла да мигне, че ишиасът ѝ, синуситът ѝ, и това, и онова не са ѝ дали мира. Щеше да поиска чай с мляко. Леглото ѝ щеше да бъде покрито с котки, а задушливият въздух в стаята ѝ щеше да вони на мазила, кутии с боклуци и стари дрехи. И всичко това заедно щеше да мирише на... на какво? Думите бяха бедни да го изразят. Не, думите просто *не можеха* да го изразят — те щяха по-скоро да се разбунтуват и да се превърнат в неразбираем брътвеж.

Този април беше най-горещият, който можеше да си спомни. Даже в един часа сутринта температурата навън бе двайсет и седем градуса и въздухът не помръдваше. Океанът тежко въздишаше на една пряка оттук над покривите на къщите. От време на време проблясваха фаровете на коли, завиващи по завоя откъм Сънсет Бийч, отнасящи с рева на форсирани двигатели поредната групичка сънени нощни птици по тихоокеанската магистрала в посока на Белмонт Шор и Лонг Бийч. Те за щастие минаваха твърде далече, за да го забележат, защото къщата бе в края на глуха уличка, редом с още половин дузина подобни. Само в една от всичките светеше, останалите бяха тъмни.

Ендрю бавно се изкачи по стълбата. Беше намазал лицето си със сажди от отдавна неизползваното огнище на камината. Бе облечен в черна риза и черни панталони и беше обут в черни платнени обувки. До стълбата бе подпряна дълга тръба от фибростъкло с примка на единия си край. На триъгълния фронтон на таванското помещение пред него имаше празен брашнен чувал и въже с примка на единия край. Докато лежеше буден в леглото само допреди час — изпотен, изморен и изнервен от хъркането и мяукането, които не му позволяваха поне да се унесе, той бе взел решение да реши проблема с котките още тази нощ. Безсънието беше влудяващо. Нищо на този свят не можеше да се сравни с него, ако ставаше дума за неща, които те докарват до безсилно скърцане със зъби.

Идеята бе да хване в примката някоя от котките, да я пусне в чувала, леко да пристегне отвора му и да повтори операцията със следващата котка. В следващия миг една от тях го изгледа през

отворения тавански прозорец. Очевидно намираше неочакваната му поява за досадна и отегчителна. Той ѝ се усмихна и докосна с два пръста чело, имитирайки сваляне на шапка. „Трябва да сме учтиви във всичко“, прошепна си той и надзърна в прозореца, покрай котката. Слава Богу, че нямаше и мрежа за махане.

Вслуша се — в хъркането, в приглушените звуци на далечния пътен трафик, в едва доловимата музика откъм някаква таверна на тихоокеанската магистрала, най-вероятно „Мотела на сърфистите“. Мелодията се носеше покрай него в тишината на топлата нощ, напомняше му за света, ерозираше решимостта му и му пречеше да се концентрира. Луната току-що се бе издигнала над покривите. Трябваше да побърза.

— Мило котенце — прошепна той и издаде тих премляскващ звук към котките. Това им допадна или поне така му се стори. Реши, че няма да ги хвърля в соленото тресавище. Само преди половин час, когато буквално бе полудял от невъзможността да заспи, това му се бе сторил единственият разумен изход. Сега, когато вече бе станал, за да направи каквото трябваше, и когато бе погледнал на нещата в правилната им перспектива, осъзна, че всъщност няма нищо против котките, е, поне нямаше нищо против, ако те живееха на друго място. Не можеше дори да ги занесе при блатото. Знаеше това. Жестокостта му бе неприсъща.

Истината бе, че просто не бе решил какво да прави с тях. Дали да не ги раздаде пред супермаркета на хората. Би могъл да заяви, че са принадлежали на някоя знаменитост — защо не бабата на филмова звезда например, това би било много примамливо. Хората щяха да напират на тълпи за тях. Другата възможност бе да ги даде на съседските деца и да им предложи по долар и половина награда за всяка котка, която вземат и с която не се върнат, дори и още по долар на парче, ако децата не го издадат до края на месеца. Това май щеше да бъде по-опасният вариант — децата винаги са били едно загадъчно, непредсказуемо племе, почти толкова лоши, колкото самите котки. Извади парче сушена риба от джоба на ризата си и го разклати пред отвора на чувала. Котката отвърте на прозореца сбърчи гнусливо нос.

Той се усмихна и кимна, намигайки добродушно.

— Хайде, мило котенце. Това е рибка.

Котката се извърна и започна да се ближе. Той изкачи още едно стъпало и остави рибата на перваза, но котката очевидно не се интересуваше — държеше се като че ли това е стара обувка. Сянката на Ендрю се плъзна по фронтоната, издължена и ъгловата под лунната светлина, като карикатура на Дон Кихот. Той изви глава, защото се харесваше в профил повече и му мина мисълта, че с годините започва да приличва на Байзил Ретбоун, ако, разбира се, съумееше да не надебелее. Примижа, сякаш бе осъзнал нещо, останало скрито за останалите смъртни. Но сянката му беше неспособна да регистрира примижаването, освен това носът му бе недостатъчно извит, а котката на перваза си седеше както преди, създавайки впечатлението, че знае за скритите неща повече дори и от самия него.

Протегна ръка към тръбата и с няколко движения я прихвана в долната ѝ част, докато накрая бе в състояние да я наклони през отворения прозорец. Тръбата обаче изобщо не ставаше за работа отблизо. Котката на прозореца щеше да почака. Той надзърна в полумрака на стаята, изчака очите му да привикнат и се вслуша отново в хъркането. Беше ужасно! На този свят не съществуваше нищо подобно: хъркане, стонове и други звуци, напомнящи му за октопод.

Първоначално, още докато беснееше в леглото, през главата му мина мисълта да опре тръбата в ухото ѝ и да изкрещи през другия ѝ край. Но подобна постъпка можеше да се окаже фатална за нея. Тя боледуваше от десет години — или поне така разказваше — и през по-голямата част от тях бе инвалид. Един глас, крещящ в ухото ѝ в полунощ през петнайсетфутова тръба, просто би я довършил. Аутопсията щеше да установи, че се е превърнала в човешки пудинг. Щяха да го тикнат в затвора. Крясъкът му би разбудил целия дом. Щяха да го смъкнат от стълбата и да зяпнат в изплесканото му със сажди лице. И щяха да последват въпросите: защо е крещял на леля Наоми през тръба? Тя е притежавала котки, нали? И е хъркала, нали? А той... какво?... той се е качил преоблечен като крадец по стълба за подкастриране на дървета до таванския прозорец, разчитайки да я довърши с крясък през фибростъклената тръба, нали?

В същия момент лунните лъчи пробиха през клонците и осветиха вътрешността на стаята. Там, свита на леглото, се виждаше още една котка. Бе невъзможно да метне примка на главата ѝ. Но върху бюрото имаше трета. Тя бе изправена и гледаше към луната, а очите ѝ

блестяха в червен цвят. Стаята беше пълна с котки. Миришеше като в кучкарник, а дюшемето бе покрито с боклуци. Дори океанският бриз, нахлуващ през двете дузини отворени прозорци, не можеше да смекчи вонята. Той направи гримаса и размота въжетото, поднасяйки примката в края му над рамката на леглото към шкафа. Котката стоеше там предизвикателно и го гледаше осъдително. Едва не се засрами. Трябваше да действа бързо — да я свали от шкафа, без да удря с тръбата леглото, което би могло да събуди леля Наоми, ако това изобщо бе възможно. О, *малко* шум не би могъл да навреди, от хъркането ѝ нямаше да се чуе.

Беше го тренирал толкова много в задния двор, когато останалите ги нямаше. Неговият приятел Биймс Пикет му бе помагал, играейки ролята на изненадана котка. По-късно те бяха направили котка от скъсана възглавница, буркан и чувал от зебло и Ендрю я беше залавял от клони на дървета, от храсти и огради, докато не се специализира да го прави с едно ловко хвърляне на примката, последвано от рязко дръпване. Сега номерът беше единствено в това, да закрепим тръбата върху перваза на прозореца, за да намали по този начин част от тежестта ѝ. Щеше да е от полза, ако имаше помощник, макар и само за да държи чувала отворен. Бе поискал от Пикет да го придружи, но той му отказа. Бил човек *на идеите*, а не на действието.

Ендрю отпусна тръбата върху перваза за момент, наблюдавайки с периферното си зрение странната непомръдваща котка. После взе брашнения чувал, захапа шева на отвора му и го отпусна да виси. Сега беше готов. Леля Наоми изхърка и се обърна в леглото. Той застина със сърце, биещо до изхвъркване и усети някаква студена тръпка да го пронизва въпреки горещината на нощта. Изминаха няколко секунди. Бавно избута тръбата навътре, чудейки се на глупавата котка, която стоеше все така неподвижно. Усмихна се и потисна смеха си. Как би се изразил Дарвин? Подобна твар си заслужава да бъде заловена по такъв начин. Какво друго е това, ако не естествен подбор? Щеше да излови котките, после щеше да завърже един за друг краищата на чаршафа на леля Наоми. Изобщо не бе проблем да я напъха в багажника на колата и да я изхвърли така опакована в тресавището на Гъм Гроув Парк.

Колко лесно бе да се повярва под ярките звезди в небето, че нещо става там, така както става и в притихналия нощен град, прострял се по крайбрежието. Цялата тази случайно получила се смес от различни

неща: хората наоколо, дреболиите, които ги вълнуваха, непреставащите машинации на правителства и империи — всичко това бавно се въртеше, подобно на звездите, за да се подреди в схема, невидима за обикновения човек на улицата, но ясна като кристално стъкло за Ендрю. Или най-малкото щеше да стане ясна. Разчистването на къщата от котките щеше да се превърне в първата стъпка към разчистването на съзнанието му, към подреждането на бъркотията, към която понякога му се струваше, че животът му бавно се спуска по свиваща се спирала. Той и Пикет бяха монтирали неговия телескоп в неизмазаната таванска стаичка, съседна на спалнята на леля Наоми, но миризмата на котки ги караше да отиват там с неохота, което, разбира се, бе крайно жалко. Защото съществуваше нещо... някакъв космически ред, може би, в звездните небеса, който го разпускате, който караше нещата да изглеждат наред въпреки всичко. Очите му не можеха да се наситят на гледката и затова той често оставаше до късно, само и само да се наслади на среднощното небе, когато светлините на града пречеха по-малко.

Всички тези разговори по телевизията през последните седмици за необичайното време и земетресенията бяха обезпокоителни, макар, от друга страна, да доказваха и да подкрепяха неговите подозрения, че нещо витае във въздуха. Върха на всичко обаче беше потичането на река Йордан в обратна посока. Това бе почти като чудесата в Стария завет, макар, поне доколкото бе известно на информационните агенции, до момента да не се бе появил някой Моисей, който да стои зад това явление. Възбудата, естествено, нямаше да бъде толкова голяма, ако не бяха мъртвите птици и калният дъжд. С характерния си евфемистичен стил вестниците говореха за слънчеви изригвания, нарушаване на приливите, но това очевидно си бяха само брътвежи. Ендрю обаче се питаше дали не съществува някой, който знае обяснението, дали има групичка избрани хора, които разбират какво става и си кимат, намигайки си съзаклятнически, когато се случват подобни неща.

На всичко отгоре градчето Сийл Бийч беше пълно със странни типове: мъже от тайни секти, хироманти, екстрасенси с неизвестни възможности. Миналата седмица в Саут Лонг Бийч се проведе семинар на мистиците. И Пикет беше хванал една... някаква жена, която нямаше вид на спиритистка, въпреки че това не ѝ попречи да заяви, че

дома на Ендрю излъчва „еманации“! Подобни приказки му бяха неприятни.

Разтърси глава. Беше се унесъл в празни размисли. Мислите му се бяха отклонили, а това не беше добре. Точно в това бе основният му проблем. Роуз — неговата съпруга — му го бе казвала няколко пъти. Той се ухили на котката на шкафа, опитвайки се да я хипнотизира. „Не мърдай“ — прошепна той и бавно разклати примката над главата ѝ. Затаи дъх, застина за миг, после рязко дръпна въжето и тръбата едновременно. Въжето се опъна и изтегли котката от шкафа. Тръбата се плъзна по перваза, наклони се и се блъсна в леглото в същия миг, в който странната котка се стовари на пода с трясък, сякаш се бе пръснала на парчета, а тази, непосредствено до него, изви в ухото му и изскочи на покрива. Котките вътре в стаята се пръснаха като подивели, скачайки, мяукайки и съскайки. Той отново дръпна тръбата, но примката явно се беше закачила за нещо, най-вероятно таблата на леглото.

Лампата светна и той видя леля Наоми, с коса плътно навита на ролки и лице, изкривено в гримаса, наподобяваща риба. Тя притисна нощницата си до гърдите и изпищя, а после сграбчи лампата до леглото и я хвърли към прозореца. Стаята потъна отново в тъмнина, а летящата лампа се тресна в стената на не повече от фут от главата му.

Примката изведнъж се освободи и той политна назад. Пусна тръбата, вкопчи се в улука, но в този момент стълбата се плъзна странично към камфоровото дърво, от което ръцете му загубиха хватата си. Той се заби сред клоните, изкрещя, закачи крака си за някаква тръба на канализацията, откъсна я, удари се в един клон и се вкопчи в него, висейки на четиринайсет фута от земята. Изтегли се на мускули на клона, целият треперейки, и се вслуша в блъскането на врати из дома и виковете на хора. Леля Наоми изпищя повторно. Котките се спасяваха по покривите, алармирайки съседите. Кучетата завиха.

Тръбата и стълбата лежаха на земята. Брашненият чувал се бе заплел сред клонците. Ако се наложеше, можеше да се качи отново на покрива и да изпъззи до другата страна, за да се спусне по канализационните тръби в задния двор. Те, разбира се, вече щяха да са разбрали, че не си е в леглото, но можеше да им каже, че се е хвърлил да преследва мародера. Щеше да им обясни, че го е изгонил, и дори —

защо не? — го е ударил с камък. Този крадец повече нямаше да се гъбарка наоколо след подобно посрещане. Леля Наоми едва ли бе разбрала откъде бе дошла заплахата. Рязкото запалване на лампата едва ли й беше позволило да види добре. Нямаше да го задраска от завещанието си. Щеше дори да му благодари за онова, което бе направил. Щеше...

Някаква светлина освети дървото. На тревата под краката му се събираха хора: жена му, мисис Гъмидж, Пениман. Всички бяха излезли. Разбира се и съседът — старият Кен-или-Ед, както го наричаше жена му. Боже, колко дебел изглеждаше без риза — полугол и интересуващ се от всичко, което не му беше работа. Под лунната светлина приличаше на цефалопод. Плешивото му теме блестеше от пот.

Там долу цареше тишина. След малко се разнесе не съвсем уверения глас на Роуз:

— Ти ли си това, Ендрю? Какво правиш на дървото, миличък?

— Случи се нещо странно. Изненадан съм, че не сте чули нищо. Не можех да заспя, понеже ми беше топло, затова слязох и излязох на верандата...

— Какво си направил? — извика жена му, слагайки ръка на ухото си. — Защо не слезеш? Не те чуваме. И защо си изнесъл стълбата?

— Не съм аз! — извика той в отговор. — Крадецът... — но в този миг леля Наоми провря глава през прозореца и очите й бяха свити като две петцентови монети. Тя отвори уста и го посочи с пръст, сигнализирайки на другите под дървото.

— Отивам при нея — обяви мисис Гъмидж и се отправи към дома.

Ендрю винаги бе мразил тази фраза — „отивам при нея“. Подлудяваше и при по-нормални обстоятелства, а сега най-вече. Мисис Гъмидж имаше цял набор от подобни фрази в запас. Тя винаги беше „налице“ или се „грижеше за неразположените“, или „оказваше помощ“, или „се опитваше да бъде полезна“. Той видя главата й да се скрива под горния ръб на входната врата. Поне си плащаше наема навреме... благодарение парите на леля Наоми. Но леля Наоми държеше тези пари като дамоклев меч над главата й, точно както правеше и с всички останали, и Ендрю знаеше колко омразна е тази ситуация за мисис Гъмидж — тя буквално я разяждаше отвътре. Но

мисис Гъмидж беше лукава и не го показваше. Жена му не можеше да прозре истината за ситуацията. За Роуз мисис Гъмидж бе светица — готова по всяко време да се качи с чай на тавана или да играе скрабъл^[1] цял следобед, стига леля Наоми да я остави да спечели.

„Разбира се, че я оставя да спечели — беше заявил веднъж Ендрю. — Защото я съжалява.“

Роуз обаче не мислеше така. Тя каза, че обяснението е в щедростта на леля Наоми — естествената склонност да се раздава. Но не беше така. Ендрю бе сигурен, че става дума за нещо много по-неприятно. Той мислеше, че в известен смисъл си заслужава леля Наоми да си отиде заедно с парите. Те някак щяха да се оправят. Трябваше да издържат само някакви две седмици, докато започнат да пристигат туристите и той ремонтира заведението така, че да работи и ресторантът. Пътят за тях след това щеше да бъде чист и ясен.

В този момент го полазиха тръпки. Изведнъж бе захладняло. Нощният бриз бе подухнал откъм брега, бе раздвижил листата на дървото и бе проникнал през памучната му риза. На четиридесет и две години той беше загубил ловкостта, с която се катереше като десетгодишно момче. И ето че стигна дотам да се чувства на дървото като в капан. Но щеше да издържи, поне докато не се прибереше Пениман... Пениман и Кен-или-Ед. Колко отвратителна беше главата му. Като тиква с брада.

Ето го там на тревата, вдигнал поглед към примката на края на въжетото, завързано за тръбата. Тя бе обхванала здраво шията на гипсова статуетка на котка, чиито червени очи светеха под лунната светлина. Ендрю Ванберген беше рискувал живота и репутацията си, за да отвлече от шкафа една боядисана гипсова котка в един часа посред нощ. Той сви рамене примирително. Съдба. Боговете сигурно са се посмели. Пикет без съмнение щеше да погледне на ситуацията откъм комичната ѝ страна. Също и чичо Артър. Кен-или-Ед хвърли котешката глава в храстите и подпря тръбата на един клон на камфоровото дърво, поклащайки глава отново в знак, че просто не може нищо да разбере, сякаш случилото се надминаваше всичко мислимо.

Приглушеният глас на Роуз отново стигна до него:

— Слизаш ли, миличък? — попита жена му неочаквано, сложи ръка над очите си и се взря между клоните.

Той изчака един момент и после се обади:

— Не, след малко. Ще изчакам. Онзи може да се върне. Нищо чудно точно в този момент да дебне наблизко. Почакай! Какво е това? Към магистралата!

Кен-или-Ед тронаво се обърна, огледа се с див поглед за евентуални крадци. Пениман гледаше безучастно, след това промърмори нещо и тръгна да се прибира. След като не намери нищо, срещу което да се изправи, Кен-или-Ед се върна по улицата на моравата. После обясни на висок глас на съпругата на Ендрю какво най-вероятно е направил крадецът при дадените обстоятелства. Сподели, че на младини е бил полицай, което в ситуации като тази било от полза. Ендрю обърна очи към небето и се заслуша от дървото, потръпвайки отново под бриза. Различаваше с труд темето на жена си.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Роуз дипломатично, после се извини и каза „Не се бави“ на скрития в клоните на дървото Ендрю. „И не се захващай с него самичък! Просто извикай. Ние сме достатъчно, за да ти помогнем, затова забрави за всякакъв глупашки героизъм.“ Ендрю почувства прилив на нежност след думите ѝ. Беше прозряла всичко, сякаш той бе от стъкло. Знаеше, че е така. Не бе успял да я подведе, но за момента не искаше да повдига въпрос.

Заслужаваше по-добър съпруг от него. Той реши да обърне нова страница в живота им. От утре. Може би щеше да започне с боядисването на гаража. Наистина имаше нужда. Мисълта за това го вкисна. Е, все щеше да направи нещо. Проследи с поглед Роуз, която мина по стъпките на Пениман и затвори входната врата зад себе си. Озовал се сам на ливадата, Кен-или-Ед тръгна да се прибира и за последен път погледна примижал нагоре към върха на дървото, сякаш все още не напълно убеден, че там има някой. В този миг се затръшна и прозорецът на леля Наоми и Ендрю най-сетне остана самичък под процеждащата се през листата лунна светлина, скрит в короната на дървото, заслушан в плахото чуруликане на нощните птици и едва доловимото плискане на вълните.

Семейството на Ендрю бе дошло тук от Айова. Всички бяха холандци със забележителни фамилни имена. Роднините му бяха дузини: лели, чичовци и братовчеди, както и всякакви други, родствените връзки с които така и не му бяха обяснени докрай.

Същото се отнасяше и за фамилията на Роуз с тази разлика, че те бяха холандци с примес на шотландска кръв. Двамата с Роуз бяха израснали в Елтън и се бяха оженили по любов. След това дойдоха фермите, царевицата и непрекъснатото преместване в посока на Колорадо и Калифорния. Постепенно фамилията се разпръсна. Подобно на старите филми, този процес имаше и своите велики моменти, но само ако си взел участие в тях. Имаше и други фрагменти — в по-голямата си част не особено интересни дори и за пряко замесените — в които имаше някакъв *по-особен* смисъл. Ендрю беше почти сигурен в това. Биймс Пикет би бил абсолютно уверен. Тези моменти не преставаха да излизат на фокус в мътното течение на изтеклото време, отказвайки да потънат и бъдат отнесени в сивото море на забравените спомени. Ето така се развиваха нещата: рухването на империите; новините на първа страница; тъпотииите, изливащи се от телевизионния екран — все неща, които не бяха нищо, наистина нищо, освен една фалшива следа.

Но съществуваша и такива, които имаха значение: начинът, по който бе подстригана брадата на даден човек; подозрително навременното откриване на забравени пари в захвърлен портфейл; подслушаният разговор между двама рибари в утринната мъгла, когато един от тях изважда от океана с мрежа за раци бележка с размит мастилен надпис. О, нещата имаха своята скрита логика.

През 1910 година в Айова, почти четиридесет години преди Роуз да се роди, родителите ѝ живееха във ферма. Семейството се състоеше от цяла дузина хора, включително огромната ѝ баба, която беше толкова дебела, че се заклещваше на вратите. А също маса лели и чичовци, включително и леля Наоми, например. Както и чичо Артър, техен съсед. Той не беше точно чичо, но беше стар и верен приятел, който сега живееше на две мили надолу по „Сийл Бийч булевард“, в старческия дом „Спокоен свят“.

Семейното предание разказваше как една есенна утрин на задната веранда се разнесъл оглушителен шум. Сякаш някакво местно земетресение разтърсвало стъклата на прозорците. Времето било задушно и кой знае защо трополенето и раздрусването не изненадало никой, дори и малките деца. Разни буркани паднали от рафтовете в килера и се счупили, парапетът на верандата простенал, а къщата се разтърсила така, сякаш някакво ужасно провидение чакало

нетърпеливо на прага, тропало с крак и проверявало джобния си часовник.

Бабата хванала здраво ръжена и отворила вратата. Десетината деца надзъртали покрай полите ѝ.

Там на площадката стояло прасе, голямо като двуколка, със сребърна лъжица в зурлата си. Чакало и наблюдавало зяпналата срещу него фамилия, докато накрая бабата много внимателно и някак тържествено поела лъжицата. Прасето се обърнало и избягало, мятайки идиотските си крака, завило покрай курника и изчезвало завинаги от живота им. Тънката лъжица носела по ръба си отпечатъците на зъбите му, а на вдлъбната ѝ част имало някакъв полуизтрит профил. Ако се вдигнела на лунна светлина под определен ъгъл, можело да се различи брадатото лице на фараон или на цар от Стария завет с втвърдена брада и неправдоподобна шапка. На изпъкналата страна имало гравирана луна, а може би извита риба или дори и двете, вплетени една в друга — трудно било да се каже, защото и този образ бил неясен и изтрит почти до заличаване.

Събитието възбудило духовете в Елтън в продължение на цяла седмица. Всички разговори се въртели около него, като че ли в онзи ден се било родило едно от десетте деца на баба със същия предмет между зъбите си. Към края на седмицата интересът към лъжицата поспаднал и след не много време никой в семейството или извън него вече не се вълнувал. Но бабата на Роуз не спирала да се грижи за лъжицата и редовно я лъскала. Случило се така, че след години тя била дадена на Наоми, която пък се запознала с бъдещия си съпруг именно покрай нея — или поне така се говореше — и че въпросният съпруг я смятал за нещо като талисман. Лъжицата изчезнала, когато той умрял... или бил убит, както мислеха някои. Роуз научила, че няколко години по-късно младата вдовица издействала трупът да бъде ексхумиран и тялото отворено. Намерили лъжицата в корема му и тя отново се появила на бял свят.

И след още доста години — почти седемдесет и пет години след фамозната поява на прасето в семейната ферма в Айова — Ендрю и жена му се преселиха от Едж Рок в Сийл Бийч и закупиха — отчасти и с парите на леля Наоми — дървена къща с тринайсет стаи с идеята да я ремонтират и отворят като мотел с ресторант. Смятаха да дават стаи под наем за пренощуване за седмица или месец. Щеше да има и

кафене с меню, както и бар, отворени и в почивните дни. Леля Наоми щеше да се настани на горния етаж.

Лъжицата ѝ пътувала все на Запад, заедно с нея самата, и сега се намираше в махагонов скрин, украсен с фрагменти от порцелан, редом с колекцията от делфтска керамика и последните напукани остатъци от порцеланов сервиз.

Имаше нещо в тази лъжица. Ендрю се затрудняваше да го дефинира. Нещо неопределено злоещо, подобно на огромен охлюв, може би, или на непозната разновидност на краставата жаба. Лъжицата сякаш видимо излъчваше своя път, водещ назад през прашното гробище в Айова до античните времена. Или може би все още ѝ личеше, че е била изчовъркана от корема на мъртвец. Все неща, които не бяха маловажни.

Лъжицата носеше някакво послание, но той не знаеше какъв точно е смисълът му. Роуз беше безразлична към всичко това. За нея това бе само фрагмент от семейната история и най-вероятно измислен. В края на краищата, тя не е била родена, когато прословутото прасе се появило на задната веранда. И въобще, всичко това подозрително звучеше като поредната история на чичо Артър. Ендрю не можеше да не се съгласи с такава мисъл. Не, звучеше *точно* като една от историите на чичо Артър, което я правеше още по-любопитна.

И така, бяха се нанесли в дървената къща и запретвайки ръкави, започнаха да разопаковат различни кашони в продължение на седмици наред. После пребоядисаха всичко. Лазеха из студеното мазе, за да подменят ръждясалите тръби на канализацията. Прекараха нова електрическа инсталация на мястото на старата, която представляваше един-единствен кабел, чиято изолация плъховете бяха направили на дантела. Ендрю преобзаведе една от стаите в библиотека, вкара диван и кресла, донесе и ниски табуретки за крака, окачи на стената картина на клипер в открито море. Дори разопакова аквариумите си с намерение да ги направи поне дузина.

Роуз не се съгласи с аквариумите на Ендрю. Нямало време да се грижи за тях. Това беше истина. През по-голямата част от времето в аквариумите имаше каша от полуизгризани водорасли и загниващи риби. Но Ендрю не искаше да отстъпи. Каза, че смята да подреди поне единия — за суринамската крастава жаба. Това бе единственото земноводно, което той продължаваше да понася и жена му не би могла

да възрази на тази му любов. Бедната суринамска жаба му приличаше на леля Наоми. Извадена от стъклената кутия, тя започваше да съхне и да се сбръчква. По подобен начин, лишена от кръга на роднините, събрани, за да я скрият, леля Наоми страдаше ужасно и едва ли би могла да оцелее без това благодеяние. Роуз се цупеше на такова сравнение, но разбираше положението на леля Наоми съвсем добре. И за разлика от Ендрю тя рядко се изказваше злъчно за когото и да е било и най-малко за леля Наоми, от чиито пари те вече напълно зависеха.

Ендрю тъжно поклати глава, мислейки за тежкото положение на жабата, която всъщност той вече бе купил от магазина за екзотични животни, принадлежал на бедния стар Мъниуърт, преди да го убият. Беше я оставил на задната веранда във ведро от пет галона, покрито със списание „Лайф“. Ендрю не смяташе да се грижи за жабата през пръсти. Напротив, отнасяше се с нея като с брат. И беше убеден, че душата му няма да струва и пробит цент, ако изостави жабата точно в онзи момент. В крайна сметка той постави аквариума на площадката до сервизния вход, точно зад кухнята и до тяхната спалня.

През първите два месеца след нанасянето двамата с Роуз спяха в стая на долния етаж. Късно една нощ, след като вече бе монтирал аквариума, от площадката пред вратата се разнесе страховит шум — някакво шумолене, пляскане и тропане по капациите на аквариума, последвано от онзи странен Лъвкрафтски^[2] звук на нещо влачещо се по пода на кухнята. Роуз се събуди плувнала в пот. Крадец — сигурна бе в това. Но шумът беше неестествен и можеше да го издава само някаква гадна твар. Ендрю докопа една от обувките си и през главата му мина мисълта за прасето и неговото изпълнение отпреди седемдесет и пет години на верандата пред онази ферма в Айова. Пусна обувката убеден, че няма да му потрябва. И както беше облечен само с горнището на пижамата, надзърна през полуотворената врата. Очите му съзряха измъкналата се крастава жаба, която, цвъркайки, тромаво подскачаше по линолеума на пода към предната част на дома и по-точно към дневната. Той се изправи пред нея на прага на кухнята, хвана я в шепите си и я пусна отново в аквариума, където ѝ беше мястото, захлупи капака и го затисна с една тухла, преди да се върне обратно в леглото.

Едва призори му мина мисълта, че жабата сигурно се бе отправила към дневната с нещо наум. Там, опрян до далечната стена,

стоеше порцелановият скрин, в който бе оставена лъжицата на прасето. Първоначално му се стори невероятно, после доста възможно и накрая бе почти уверен, че целта на жабата беше именно скрина и че тя също е някакъв участник в цялото това приключение. Ендрю остана да лежи цял час, мислейки по въпроса, след което, без да буди жена си, стана, отиде на пръсти до аквариума, извади жабата и я постави на пода. Тя замръзна неподвижна, преструвайки се на умряла.

Разбира се, че щеше да се държи така, докато той стоеше надвесен над нея и я наблюдаваше. Да, беше пропуснал шанса си, даже беше го провалил. А колко по-различни можеха да бъдат нещата: жабата, мислейки, че никой не я вижда, щеше да се придвижи до скрина, щеше с мъка да го отвори по някакъв начин, щеше да извади лъжицата и щеше да се измъкне през процепа за писма на вратата, хванала лъжицата в една от ципестите си лапи. Ендрю щеше да я проследи — до морето, до някаква дупка по стария кей и после през задната врата на една от изоставените платформи, използвани преди години в карнавала. Всичко това, в най-лошия случай, щеше да представлява една симфония от мистериозни действия. А в най-добрия — и това съвсем не изглеждаше чак толкова невероятно — щеше да намекне за някакъв скрит порядък, който щеше да се превърне в доказателство за самото съществуване на Бог.

Но жабата беше останала безмълвна. След няколко безкрайни минути Ендрю я вдигна и за втори път я върна в аквариума ѝ, където тя невинно потъна на дъното и се престори, че спи. Не бе съумял да докаже нищо, но в него остана смътното подозрение, че някоя мъглива сутрин дръжката на вратата ще затрака и отново ще се чуе шум на нещо, което се суети този път на предната веранда. Тогава той ще стане, ще се поколебае за миг, и рязко ще отвори вратата. И там, на верандата, ще стои прасето, ще го погледне благосклонно и ще си поиска лъжицата. Краставата жаба ще се появи отнякъде, ще се прозее, ще се изпъне, а после двамата — тя и прасето — ще вземат лъжицата и ще се отидат.

Ендрю седеше пред кухненската маса, заобиколен от отворени кутии с различни видове зърнени ядки за закуска. Гледаше кафето намръщено. Беше загубило аромата си. Още тази сутрин щеше да

плати доставка по пощата на още две кутии. Кафето просто не може да стои в хладилника повече от две седмици. И една седмица му е много. Скъпоценното му ухание се губи по някаква причина. Беше чел за това някъде. Беше събрал в един бележник маса изрезки на тази тема и обмисляше идеята да купи фурна за печене на кафе от магазина на Дидрих. Роуз не беше в особен възторг от идеята.

Тя държеше чашата удовлетворена от качеството и изобщо не разбираше неговата страст към приготвянето на идеалното кафе. Не схващаше, че то трябва да бъде *такова* или просто не си струва да се прави — биха могли да варят семената на някой плевел например. За нея чашата кафе не беше нищо повече от една чаша кафе. Е, тази преценка бе малко пресилена. Но на нея наистина ѝ липсваше жизненоважната потребност от кафе.

— Просто не мога да разбера — проговори тя, поглеждайки го над ръба на чашата, — защо ти беше необходимо да си намазваш цялото лице със сажди.

— Повтарям ти, че наистина бях излязъл за опосуми — остави той чашата и направи енергичен жест. — Имаш ли представа какво са в състояние да направят опосумите с кабелите по покрива, ако се качат там и решат да се устроят за дълго? Ще бъде същото, както ако изгорим дома до основи. Тези животни излизат нощем. Знаеш това. Целта ми бяха те. Капаните не ги ловят. Прекалено умни са за тях.

— Ти *опита* ли с капани? — погледна го тя скептично. Той извъртя очи към тавана, демонстративно показвайки, че не вижда необходимостта да опитва каквото и да е било, след като е в състояние с една стълба и една примка просто да залови тези създания. — И казваш, че един от тях влязъл през прозореца, така ли? Там, при котките?

— Точно така — подчертано кимна той. Така беше. Сред котките. Нали го видя да скача вътре и веднага съобрази, че неприятностите няма да закъснеят. Всеки, който разбира какво са опосумите, щеше да се сети и за последствията. Не можеше да допусне животното да събуди леля Наоми. Тя би помислила, че това е гигантски плъх. Затова той сметна за наложително да използва примката, която бяха измайсторили заедно с Пикет. Опосумът бе решил да мине по шкафа, а той по грешка бе спуснал примката върху главата на статуетката. Наистина, ако спалнята на леля Наоми не бе

така претъпкана с боклуци, той щеше да залови опосума вместо статуетката. Но събитията се бяха развили така, че зверчето се бе измъкнало обратно през прозореца... всъщност, бе се хвърлило да бяга точно през него и едва не го бе съборило на земята. Роуз сама бе чула суматохата, нали? Ха, и сети ли се някой поне да му благодари за всичко това?

— А каква беше тази дивотия за крадец на покрива и че е избягал към булеварда?

Той примигна, свали поглед върху празната си чаша и отново примигна срещу нея.

— Санитарната служба — каза накрая той. — Понеже присъстваха и съседите, трябваше да се престорят, че е било нещо друго вместо опосуми. Иначе те щяха да съобщят за случилото се и санитарните инспектори щяха да ни сложат катинара. О, изобщо не вярвам на този Кен-или-Ед. Не го ли видях как зорко маршируваше пред къщата? А на всичко отгоре там беше и Пениман. Допускаш ли, че би останал тук дори за секунда, ако бе заподозрял, че се навъртат опосуми? Щеше да си събере багажа и да си вдигне чуковете, а с него и двестата долара месечно. Опитай се да разбереш психиката на опосума. Обикновеният престъпник ще избяга, ако усети, че някой го следи. А на опосума не му пука. Той просто се нанася и в следващия миг Пениман се изнася. И както вече ти казах, изчезват и двестата долара. И после някой надава вой, че опосумите са ни се качили на главите, и в резултат нито цент от клиенти това лято. И толкова с мотела... Опосумите могат да завладеят това място, всъщност те са на път да го сторят — той поклати глава с мрачно предчувствие, показвайки колко е изненадан, че трябва да обяснява толкова елементарни неща.

— Още кафе? — попита жена му, поглеждайки го странично с кафеварката „Чемекс“ в ръка. — Какво не ти харесва в електрическите кафеварки?

Той поклати отрицателно глава на предлаганото кафе.

— Температурата не е каквато трябва да бъде. Много е висока. Когато стигне деветдесет градуса, водата освобождава всички горчиви съставки. Отрова за стомаха. Освен това не е хубаво кафето да бъде в такава непосредствена близост до реотана. От това вкусът му заприличва на терпентин.

— Поизмий си лицето — каза тя. — Още има сажди по него. И ако искаш, обади се на бедната леля Наоми след малко. Обясни й как стоят нещата. Не бих се изненадала, ако вече си приготвя багажа, за да замине.

— Сигурно не би се изненадала и ако разбереш, че ме е накарала аз да ѝ събера багажа, а после да я откарам до гарата, където да поседи три часа, преди да омекне и да се върне обратно тук.

— Просто надникни при нея. Сега там е мисис Гъмидж, но не е редно да очакваш, че тя сама ще изглади нещата. Още повече, че ти си човекът, преследвал...

— ... опосуми. Преследвах опосумите — той стана и се отправи към вратата. — Отивам до ресторанта и после ще огледам инвентара, който смятаме да купим. Не си ли виждала наръчника ми на Гросман? Без него съм като с вързани ръце.

— Имаш по-сериозни неща за вършене!

— По-късно. Обещавам да ги свърша днес следобед. Направи ми списък. Или ще отворим този ресторант, или не. Струва ми се, че не желаяш това толкова силно, колкото го желая аз.

— Мисля, че ще ни трябва готвач, а ние не можем да си позволим да наемем такъв.

— Точно така. Готвачът съм аз. Пикет изяви желание да бъде метр-д-отел, докато се изправим на крака. Но ако не оправя веднага нещата там, ще се провалим в началото. Между другото, ще имам нужда от още пари. В преразход сме.

— Говори с леля Наоми.

— Може би е по-добре ти да го направиш, особено след историята с опосумите — той се върна, наведе се над масата, за да я целуне по бузата, опитвайки се да изглежда уверен и че сякаш нищо не се бе случило, а вътре в себе си се закле, че този следобед наистина ще започне да боядисва гаража. *Наистина*, и то веднага, след като свършеше с оправянето на бара. А относно разговора с леля Наоми... ужасяваше се дори само от мисълта за това.

— Оправи се с нея днес следобед — каза Роуз. — Тя не хапе. Обясни й простичко нещата и ще те разбере. И за Бога, остави тази история с опосумите. Ще си помисли, че си луд. Знаеш, че е така, нали? Помниш ли когато ѝ разказваше колко новородени опосумчета можели да седят в една чаена лъжичка и след това се опита да я

убедиш, че именно по този начин майките им ги носят насам-натам? В чаена лъжичка, а? Не говори по същия начин или поне не го прави пред леля Наоми. Знам, че с Пикет можете да си разправяте дивотии по цял следобед, но, за Бога, въздържай се пред хора, които не могат да го разберат.

Той кимна с изражение, което трябваше да успокои Роуз, че му е дала добър съвет. Но тя пак го погледна с пронизателния си поглед, прочете го като отворена книга, затова той и намигна и излезе, старейки се да изглежда жизнерадостен. Разбира се, че беше права. Щеше да се отиде при старицата, след като обядват. Щеше да ѝ занесе бонбони и цветя и щеше да ѝ разкаже за митичния опосум, не, не за да я плаши естествено, нито за да се прави на идиот. Просто щеше да ѝ разкаже, че опосумът бил голям колкото куче, че се опитал да изплаши котките ѝ, щеше да опише как нещастните създания обичат да се завират под чаршафите, смятайки, че това е удобно място да се приютят за дълго. О, ако се постаряеше, едва ли би имало нещо, в което да не може да я убеди.

Жул Пениман се бе навел пред кухненската врата и бършеше обувките си с парцал. Вече бяха излъскани — всъщност, бяха нови — и май не се нуждаеха от чак толкова внимание. Но той попиваше капките по тях със същата методичност и онзи специален наклон на главата, с които се разглеждаше в огледалото всеки ден по време на сутрешния ритуал по оформянето на мустачките и брадата. Истината бе, че краката го боляха, сякаш обувките му бяха по-малки с поне два номера. И, по дяволите, практически нямаше какво да направи, освен да скрива болката и да чака да стане непоносима.

Брадата му бе в стил Ван-Дайк, заострена накрая до такава степен, че на нея можеше да се наниже картоф. Сребрилата му коса бе пригладена назад и прическата беше от онзи вид, който не би допуснал да се разбърка, освен ако ситуацията абсолютно не го налага. Поръсен с талк, напръскан с розово масло, засукал мустаци нагоре, той спокойно можеше да мине за бръснар. А какъв бе всъщност, никой не можеше да каже. Казваше, че е „излязъл в пенсия“ и се занимава с внос-износ. Носеше бели костюми. Събираше сребърни монети. По собствените му думи, беше „продукт на старата школа“. Преди няколко

седмици се бе появил на прага след пътуване из Ориента. Търсел място „за да наблюдава морето“, както сам се изрази. И имал навика да си плаща наема навреме... дори в аванс. Дори само тази му добродетел беше достатъчна препоръка... поне за Роуз.

На всичко отгоре беше и начетен. Първоначално това допадна много на Ендрю, който разигра цяло представление, консултирайки се с него, когато дойде време да организира библиотеката. Те разполагаха с две дюзини стари лавици, които можеха да се нареждат една върху друга. Лавиците, заедно с гарнитурата, картината с клипера, лампона и стария китайски килим, създаваха предпоставките за подреждането на една доста уютна стая. Ендрю прерови собствените си книги, подбирайки онези, с които да запълни полиците. Но мисълта за случайно отбили се туристи, които да прелистват нещо ценно — или, не дай Боже, да го изнесат под колана на панталоните си или в чантичките си — го накара да подходи по-предпазливо. Последва съвета на Пикет и един ден подложи на изкушение леля Наоми с шоколадови трюфели и надуваеми латексови котки. В резултат на следващия ден той и Пикет предприеха сериозна експедиция до книжарницата на Бертрам Смит и след като похарчиха парите на леля Наоми, излязоха оттам с достатъчно кашони, за да натоварят стария пикап.

Но лавиците не можеха лесно да бъдат запълнени. Роуз предложи да наредят по тях разни украшения и дреболийки, но Ендрю твърдо се възпротиви. Пениман в пристъп на любезност им зае към двеста тома от собствената си значителна по обем библиотека. Томовете изглеждаха точно както трябваше — със стари тъмни корици, леко прашни, успокояващи — но по-голямата част от тях бяха на леко подозрителни теми или на чужди езици, като немски например. Ендрю се съмняваше тайно в себе си, че Пениман знае тези езици. Струваше му се, че просто иска да се изтъкне. „Пениман е фалшив“, заяви Ендрю пред Пикет и в потвърждение му показва един стар фолиант на немски, изпълнен с нещо, което изглеждаше като алхимически символи. Пикет поклати глава и задълбочено разгледа писанията, а после поиска книгата назаем. Имаше и други книги — върху историята на масонството, върху Илюминатите^[3], циганите, мормоните и забранените протестантски ритуали.

Ендрю виждаше тясна връзка между вманиачеността на Пениман към бръсненето и интереса му към тайните знания. В това имаше нещо отблъскващо. Роуз не виждаше нищо особено. Но го бе казала гласно, но Ендрю се опасяваше, че след евентуален разговор с Пениман, тя ще погледне на него — на Ендрю — с други очи: ще види старите му ризи, платнените му обувки, скъсани на пръстите, косата му, разрошена на запад сутрин и на изток следобед. Ендрю не можеше да понася Пениман. Дори не можеше да се обърне към него с мистър Пениман. Самото име му звучеше идиотски.

Пениман оправи яката си, изтупа ръце и влезе в кухнята. Поклони се едва доловимо на Роуз — жест, който от самото начало ѝ се струваше „европейски“ и галантен.

— Значи проблеми с опосумите, така ли? Не исках да подслушвам, но беше невъзможно да не чуя поне част от разговора ви.

Роуз се поколеба за миг, поусмихна се и призна, че, да, оказва се, че имат проблеми с опосумите. Но това не би трябвало да тревожи мистър Пениман. Ендрю бил предприел необходимото. По-скоро се безпокоели повече за леля Наоми. Един опосум в нейната стая би могъл да се окаже капката, която ще прелее чашата. Здравето ѝ било толкова крехко.

Пениман кимна.

— Всъщност бих могъл да се отбия при нея тази сутрин. Мога да си представя колко се е разтревожила снощи. Най-вероятно дори не може да се досети за всичко, което стои зад цялата гюрултия — той направи пауза, взе празната чаша на Ендрю и се взря в пъстървата, изрисувана на нея. Остави я леко намръщен. — Като се замисля, установявам, че и аз самият не разбирам напълно всички причини за суматохата. Ендрю, разбира се, е обяснил всичко. Стабилен младеж е той, Розана, стабилен. Няма да намерите друг като него — и отново кимна с любезно изражение на лицето. — Ще ми разрешите ли да ви наричам Роуз? Струва ми се, че през последния месец доста се посближихме. И всички тези официалности направо ме изморяват. А аз съм обикновен човек с обикновени навици, наистина. Именно затова се възхищавам на съпруга ви. Той е толкова... как да кажа? Обикновен, предполагам — и Пениман направи жест с ръка към масата и половината дузина овесени ядки за закуска: „Капитан Крънч“, „Кикс“, „Грейпнътс“, „Уайт Чекс“.

— О, Роуз би било чудесно. Всички ме наричат така — тя леко поруменя и стана, за да налее на Пениман чаша кафе. Той я гледаше усмихнат. Изглеждаше като човек, който се наслаждава на начина, по който тя се движи — леко, уверено и без излишни действия. Работеше като машина: избърса предната част на готварската печка и вратичките на шкафчетата едновременно наливайки кафето. Той кимна за пореден път без видима причина, освен за да покаже по някакъв начин възхищението си.

— О-о — възкликна той, отпивайки от кафето. — Чудесно! — и раздвижи глътката из устата си, като че ли дегустираше вино. — Колко много интересно изглеждащи приспособления за приготвяне на кафе! Какво е онова устройство с тръбата и клапана?

— Използва се за кипване на мляко. Всъщност мъжът ми има три такива. Само Господ знае защо са му.

Пениман се усмихна широко и бавно поклати глава.

— Той прилича на дете, което обича играчките си, нали? — и вдигна ръка, сякаш предугаждаше реакцията: — Не искам да кажа нищо лошо с това. Честно казано, подобно отношение дори ми допада. Аз съм голям ценител на... как да се изразя?... На ексцентричността... предполагам, че е думата. Това е така... очарователно, по своеобразен начин. Ето онази лъжица за обиране на каймака, например — издължена жаба с отворена уста, седнала на пънче, да, тази с панталоните и накривената шапка. Обзалагам се, че това е нещо, донесено от Ендрю. Прав ли съм? Знаех си. Това място носи отпечатъка на неговото присъствие. Съвсем определено.

Той отново се усмихна и пак кимна, оглеждайки се като човек, който оценява произведенията на шестгодишно дете.

— И какво удоволствие му доставя всичко това, докато се занимава с него, а? Завиждам му. Струва ми се, че аз винаги съм бил прекалено сериозен. Прекалено... възрастен за годините си — той изрече последната фраза с театрално дълбок глас, подчертавайки, че ясно съзнава собствените си недостатъци и че с това прозрение те престават да бъдат недостатъци. Отпи нова глътка от кафето и погледна Роуз с погледа на художник. — Вие сте францужойка — каза той с леко присвити очи.

— По линия на майка ми. В далечното минало. Те са били... Как ги наричаха?... Хугеноти. Винаги ми звучи като хотентоти. Живели са

няколко години в Холандия, преди да пристигнат в Айова.

— Личи си по скулите ви. Колко прекрасно са изваяни. И моите предци са били французи. Изглежда, имаме доста общи неща.

Роуз му се усмихна, прибра кичур тъмна коса, паднал пред очите ѝ и го напъха под кърпата, която беше пристегнала на челото си.

— Опасявам се, че сега трябва да измия съдините.

— Но разбира се — съгласи се той. — Разбира се. Колко страшно много работа има по откриването на един мотел, нали? Не бих се изненадал, ако през половината от времето мислите да плюете на всичко това. Струва ми се, че имате поне още шест месеца работа, а вие искате да смогнете за туристите през юни. Но Ендрю ще се справи, мисля. Какъв човек, какъв човек, наистина! Не бих искал да ви се натрапвам, но ако този мотел беше *мой*, бих минал още една четка на западната стена. Слънцето и океанът направо ще сдъвчат боята за броени дни.

— И Ендрю спомена нещо такова. Има го в списъка си.

— В списъка си ли? Но, разбира се, той е човек на списъците. И все пак жалко, че не можете да наемете един истински майстор, който да свърши всичко това. Знаете ли, Роуз, аз вярвам в успеха на вашето начинание. Вече дадох назаем книгите си на Ендрю, на вас бих могъл да заема каквото е необходимо, за да платите на бояджията — и той вдигна ръка, за да спре всякакви възражения. — Не бих го предложил, ако не се налагаше ние, хугенотите, да си помагаме. Не ми казвайте нито да, нито не. Просто помнете, че ви го предлагам. Това място ми харесва. Океанският въздух ми действа добре. Като нищо мога да реша да прекарам тук няколко години, стига Бог да ми дари това време. Нещо ми говори, че имам правото да направя подобно предложение.

— Благодаря ви, мистър Пениман. Както вече ви казах, Ендрю си е записал тази задача и обеща да се захване още днес следобед.

— Жул, Роуз. Никакъв мистър Пениман не искам да чувам повече. Не можем да се връщаме назад.

— Добре, нека бъде Жул.

Пениман докосна челото си и се усмихна. И сякаш спомнил си неочаквано нещо, попита:

— Кажете ми, Наоми събира ли монети? Прилича ми на човек, който... би могъл... какво има? — Роуз сви рамене и поклати глава отрицателно. — Изобщо не събира? Може би като малка, като девойка?

Не си ли я чувала да говори за такова нещо... може би е споменавала за една особено ценна монета?

Роуз каза, че не е чувала, удивена от любопитството на Пениман. При други обстоятелства той даже би могъл да ѝ стане приятен. Личеше му, че полага усилия, за да разговаря с хората. Светът имаше нужда от това, но само ако е искрено. Чудеше се дали това усилие е искрено у него, или просто играе някаква роля. Той си тръгна и тя се загледа в него. Походката му бе енергична, той си тананикаше и крачеше с опънати рамене. След миг вратата се затръшна и той се отправи, почуквайки с бастуна си по плочките на тротоара към Оушън Булевард, както правеше всяка сутрин. Около дръжката му се беше обвила змия от слонова кост, която изглеждаше като захапала опашката си.

[1] *Скрабъл* — вид игра на карти — Бел.пр. ↑

[2] *Хауърд Лъвкрафт* — американски писател, писал разкази на ужаса през 20-те и 30-те години. Смятан за един от най-големите в жанра — Бел.пр. ↑

[3] *Илюминати* — обединяващо име за различни секти или общества, които претендират, че притежават свръхпознание — Бел.пр.

↑

2.

— *Мистър Шенди, татко, сър, защо никога не искате да погледнете на нещата по начина, по който другите ги виждат... той гледаше на нещата по свой начин... той никога не използваше общественото мерило.*

Лорънс Стърн —
„Тристрам Шенди“

Ендрю стоеше изправен в онова, което се бе превърнало в бар. Много внимателно той си наля студено кафе. Биймс Пикет го наблюдаваше.

— Значи пълня я веднъж — каза Ендрю, — по този начин. — Той завърши операцията, остави кафеника и взе чашата си. — И изпивам половината, ето така — отпи половината и остави чашата. — Сега отново я напълвам и отново я изпивам — той изля кафето в гърлото си, този път до капка, и пак остави чашата с жест на фокусник, току-що завършил номер на сцената. — Значи тази чаша беше пълна с кафе два пъти. Така ли е?

Пикет го изгледа с присвити очи, преди да кимне.

— И сега е празна, така ли е?

— Така е. Празна е.

— Но забелязваш ли — каза усмихнато Ендрю, — че макар чашата да бе пълна два пъти, аз изпих само чаша и половина и в момента тя е *празна* — той я обърна с дъното нагоре, за да илюстрира думите си. Една-единствена черна капка звучно падна върху плота на бара.

— Мисля, че разбирам — каза Пикет. Той докосна два пръста на лявата си ръка с десния си показалец, обмисляйки проблема в цялата му дълбочина. — Моят съвет е да оставиш тази работа. Тук няма печалба. Заклевам се. Още Айнщайн на времето го е разбрал.

— Айнщайн ли? И той ли е експериментирал с чаши кафе?

— Не, май беше с чаши чай. И не ги е изпивал като тебе. Мисля, че е било свързано с реките... големите завои по тях. Той ги е разбрал.

— Така ли? Айнщайн? Като е разглеждал чаинките по дъното на чашата?

— Прочел съм го някъде, щом ти казвам — сви рамене Пикет.

Примерът допадна на Ендрю. Науката бе нещо, което винаги му носеше дълбоко удовлетворение. Един от братовчедите на Роуз бе прекарал години в центрофугиране мозъците на жаби, очевидно с неопределената надежда, че ще извлече нещо от експериментите. Статиите, които написа, бяха пълни с изумителни илюстрации. Значи, някой разбива мозъци на жаби, друг измерва кафето с чаши, докато един ден... какво? Трети стъпва на луната. Следващият доближава черна дупка и изчезва в нея. И кой би могъл да каже предварително какъв ще е резултатът, за добро или за зло? Ето, това беше удивителното.

— Това с изчезването на кафето не ти ли напомня за безкрайността? Не събужда ли в теб идеята за безграничното пространство. Като малък винаги съм си представял, че там някъде има въжена бариера, подобна на тази, която загражда двора на училището, и тя маркира края на всичко.

— Че защо, през нея би трябвало да се вижда. Въжената ограда все пак...

— Вече не си спомням. Кафе? — той поднесе останалото студено кафе към Пикет и бутна една чиста чаша. Пикет поклати глава отрицателно. — Обичам математическите мистерии — продължи Ендрю, — особено когато ги свалиш на земята, където те се свеждат до чаши кафе и други подобни. Кое то може да бъде доходоносно занимание за съдържател на ресторант.

Пикет кимна, но изглеждаше объркан.

— Знаеш ли, не съм сигурен, че тя беше напълнена два пъти. Струва ми се...

— Разбира се — каза Ендрю, — разбира се. Съобразих го сам... снощи. Всичко се крие в думите, нали? Какво имаме предвид, като казваме думата „пълня“? Дали искаме да кажем, че чашата е била напълнена два пъти или само е била допълвана? Такава е и думата „прозорец“. Погледни какво пише за нея в речника. Никой на този свят не може да ти каже дали „прозорец“ е онова, което спира вятъра или е

дупката в стената, самият отвор. От друга страна, ти можеш да затвориш прозореца, можеш да се прехвърлиш през него, да го измиеш или да го счупиш. Представи си какво би било да си в състояние да минеш през нещо, което е достатъчно твърдо, за да може да се счупи. Езикът е нещо крайно интересно и ще ти кажа, че снощи, след две чашки уиски, ми изглеждаше още по-интересно. Първоначално си мислех, че съм разкрил тайната на бездънната чаша кафе, само че тази тайна работеше срещу моите интереси. Веднага схванах, че не мога да спечеля от това. По-скоро обратното. Да кажем, че наля две чаши, но клиентът изпие само чаша и половина от тях. Губя по половин чаша на всеки две налети. Представяш ли си каква загуба се натрупва с годините. Я да видим. Примерно, двеста чаши дневно, два дни в седмицата и половин чаша изчезва благодарение на математиката... значи губят се петдесет чаши на ден, умножени по... Ще затваряме ли в почивните дни?

— Може би и в понеделник също. Всички затварят в понеделник.

— Да — съгласи се Ендрю. — Не възнамерявахме да работим в понеделник. Сега обаче се обърках. Петдесет, умножено по какво? — той поклати глава и сви рамене. — Както и да е, само исках да ти демонстрирам. Написах кратко обяснение и го пратих по пощата до програмата „Господин Магьосник“ като своеобразна шега. Децата обожават подобни неща. Но не казвай на Роуз. Тя си въобразява, че си губя времето.

— Няма. Не се безпокой за това — Пикет седна на столче пред бара и се загледа към улицата, докато Ендрю отпиваше от студеното кафе и преглеждаше наръчника на Гросман. — Чудя се как ще те намерят клиентите, след като си забутан толкова далече от магистралата.

Ендрю вдигна поглед. Той съставяше списък на инвентара, който щеше да им трябва за бара. По-скоро съставяше три списъка: необходими неща, неща, които бе желателно да има, и неща под въпрос. Беше разделил страницата на три колони, надписвайки всяка с „Н“, „Ж“ и „В“. Тъй като големите теми не допускаха абсолютно организиран подход, той се опитваше да компенсира този им недостатък в малките неща. Първият списък изпълваше цялата колона и дори продължаваше на обратната страна на листа; списъкът „В“ съдържаеше само едно нещо: гофрирани сламки, които можеха да се

прегъват — забавление за деца, според него. В намеренията му не влизаше да обслужва и деца, поне не на бара. Въпрос на репутация, каза си той.

— Ще трябва да походиш. Ксерографираните листовки не са достатъчни. Дори най-доброто меню в света не е достатъчно.

— По-скоро си мисля, че има смисъл да пробутаме някаква обява в „Хералд“, особено след като работиш на половин ден там — Ендрю взе една от закачливите салфетки и се загледа в изрисуваното на нея ухилено куче, захапало пура. — Не познаваш ли някой в сферата на рекламите?

Пикет кимна:

— Познавам Прингъл, но той не става. Мрази ме за шегата, която си направих с него, като публикувах измислено писмо с името му. Хвали се, че бил един от основателите на „Фондацията Прингъл“, но се оказа, че лъже. Онези хора дори не искат да го приемат сред членовете. Както и да е, бъзиках го на тази тема и сега не можем да се гледаме. Той ще провали всяка реклама, която се опитам да пусна. Мога обаче да се доверя на Мери Кларк. Тя е умна. Разбира от оформление. Освен това говори френски.

— Жалко, че никой друг в Сийл Бийч не говори. Мисля, че ще е по-добре да я пуснем на английски.

— Ама, разбира се, разбира се — съгласи се Пикет с неопределен жест. — Но трябва да има нещо континентално в атмосферата. Не трябва да го представяме като някаква закусвалня с хамбургери. Ще ти подготвя вариант. Остави на мен. Измисли ли менюто?

— Не. Продължавам да експериментирам. Това, че по-рано не съм бил в този вид бизнес, ме спъва. Ясно го усещам. Но мисля, че мога да го превърна в предимство. Всеки клиент тук ще намира по някаква изненада за себе си. Да вземем например „Уийтабикс“. Покажи ми друг ресторант, където ги сервират. Няма такъв. Навсякъде предлагат само от стандартните зърнени ядки — едно и също навсякъде. Това е истината. Човек влязъл отдавна в бизнеса не вижда нищо друго освен самия бизнес, той не може да надскочи себе си и него го духат ветровете на очевидното. Външният човек обаче ще рискува с особеното, защото той знае, че то е специфично. И ще

преуспее с наивността си. Ето, това е моето кредо. Като говорим за „Уийтабикс“, кога пътуваш за Ванкувър?

— Вдругиден. Ама ти сигурен ли си, че те са контрабанда? Главата ми просто не побира идеята за контрабандни ядки. Не можем ли да ги поръчаме чрез местните дистрибутори?

— Абсурд. Както ти казах, няма нито един ресторант в континенталната част на Съединените щати, който ги предлага, или поне аз не съм чувал. Но най-добрите ресторанти в Англия и Канада не биха отворили вратите си, без да имат солиден запас от тях. Едно време можеше да се намери друга марка, известна като „Ръскетс“. Естествено „Ръскетс“ не са точно като „Уийтабикс“, но доста приличат на тях — малки плоски бисквитки от бяло брашно. Някои хора ги натрошават, преди да ги залееят с млякото и да сложат захарта, други ги пускат цели в купичките и после ги нарязват с лъжиците си. Имах един приятел, който ги стриваше с ръце в самото начало. Попитах защо го прави. Ако му харесват така, би могъл да избере която и да е било от другите марки, без да забележи разликата. Точно това е идеята — стратегия. Да се предложи на клиентите нещо необикновено. Нека бъде пълноценна, здрава храна, но не я предлагай като при конкурентите, защото провалът ти е гарантиран.

— Но представяш ли си какъв път имам да бия до Канада с пикапа?

— Не ходи с пикапа. На границата вероятно конфискуват кутиите с „Уийтабикс“, защото се хвърлят на очи. Постави се на мястото на митничарите: те ще се запитат защо, по дяволите, един човек ще прекарва контрабандно „Уийтабикс“ в стар пикап, след като в документите му пише, че трябва да е на семинар на редакторите на колони за нещастно влюбени. А и пикапът ще ти скрои някоя изненада по пътя. Напълни багажника на колата си. Това ще е достатъчно. Ще докараме пак след няколко месеца — той замълча и помисли. — Аз плащам бензина.

Пикет кимна с физиономията на човек, който напълно се доверява на наивната гениалност на Ендрю, който можеше да прозре истинската същност на нещата, виждайки в сърцевината им, от обратната им страна, отвътре навън и от горе на долу. Беше много лесно да се усъмни в преценката му, но Пикет винаги гледеше с подозрение на лесните неща. Простотата винаги бе най-доброто

прикритие. Да речем, че го хванеха на границата с товара „Уийтабикс“. Какво му пречеше да се престори на наивен: „Контрабанда ли? С ядки «Уийтабикс»?“ И какво щяха да му сторят, да не би да го застрелят?

— Между другото, кога ще излезе първата колона за нещастно влюбени? — поинтересува се Ендрю.

— По следващия петък. Продължавам да се занимавам с оформлението. Ще излиза всеки ден в „Хералд“, но ако се получи добра, не виждам защо да не се отделя рано или късно. Джорджия ще ми помага.

— И много ли са писмата? Откъде знаят адреса, на който да ги изпратят?

— А, писмата ги измислям аз, заедно с адресите и всичко останало. А Джорджия им отговаря. Но тя е прекалено пряма. Не е достатъчно съпричастна, по мое мнение. Съветва всички да плюят на това. Давам ѝ веднъж писмо от една жена в Саутгейт, чийто съпруг е загубил интерес към нея. „Отслабнете, направете си козметична операция на лицето и му кажете да се маха по дяволите“ беше съветът на Джорджия. *Моят* съвет бе да си купи прозрачна нощница и няколко пакета билки за баня. Това се оформя в стандартния ми отговор.

— Какви билки за баня?

Пикет кимна:

— Може да се поръчат чрез женските списания — малки пакетчета със сушени ябълки, розови пъпки и лавандула. Слагаш ги във ваната заедно с шампоана и другите ароматични масла, влизаш в нея, намигайки на партньора си, нали разбираш, така... провокативно. И това го превръща в сексуално динамо.

— И всичко това плува по повърхността на водата, така ли? Бог да ни е на помощ. Няма ли по-лесен метод?

— По-лесният метод е чрез гняв — отговори Пикет. — Мнението на обществеността е, че хората имат нужда от него. Именно това е една от причините, поради които отивам във Ванкувър. Семинарът там представлява водещият форум по въпросите на нещастно влюбените.

— Ето тук мненията ни се различават — отсече Ендрю. — Науката, занимаваща се с ядките за закуска, препоръчва курс в обратна посока и аз смятам да докажа, че това е правилният път. По дяволите яростта. По дяволите всичките водещи форуми. Ако аз водех тази колона, щях да препоръчам въздържане от брак. Или избираме този

път, или се превръщаме в диви животни, носещи се в обратната посока. Защо не ги посъветваш да натрупат в леглото плодове със символично значение — праскови, банани, разрязани смокини и други подобни. Наречи този подход фройдистки, макар и само за да му придадеш легитимност. И се подписвай като „Д-р Пикет“ — Ендрю прегледа списъка си отново и мина по него с гумата. — Записах пикели за лед, куки за лед, черпаци за лед, прътове за събаряне на ледени висулки, кофички за лед, формички за лед и оцветители за лед. Какво съм пропуснал?

— От кои формички? — наклони глава Пикет.

— С формата на сирени, жаби, смешни шапки и обувки с висок ток. Ще се въздържа от непристойната тема. Никакви очни ябълки, буболечки или голи жени.

— Разумно е — кимна Пикет в знак на съгласие. — Без кич. — Той прегледа на свой ред списъка. — Каква е тази „бъркачка“?

— Не ми е съвсем ясно. Речникът не дава други производни след „бъркотевика“. Но мисля, че има нещо общо с разбъркването.

— Не можеш ли да използваш обикновена лъжица в такъв случай?

— Иди в „Кука за котле“, ако предпочиташ лъжиците. Тук ще използваме бъркачки. Или поне така си мисля. Ще се обадя на Уолт, за да разбере какво точно представлява това.

Пикет се доближи до витрината към улицата и изтри малко кръгче в препарата, с който беше намазана, за да вижда по-добре.

— Разгледах книгите на Пениман, няколко от тях.

— И какво? — попита Ендрю.

— Мисля, че си струва да бъде наблюдаван.

— Защо? Да не си пада по сребърните прибори? И да изчаква удобния момент, за да ни обере и да се изпари през прозореца?

— Едва ли е точно това. Мисля, че не му е необходимо да обира когото и да е било. Нещо ми подсказва, че старият ти чичо Артър може да знае нещо за него, макар че едва ли би ни казал. В този човек е интересно не само името.

— Имена, имена, имена. Помниш ли какво говореше за стария Мъниуърт? Ако има някой, за когото да е по-малко вероятно да бъде замесен в тези неща, то аз не знам кой може да е този човек. Горкият

нещастник... свърши прикован на легло от някаква болест. И какво му имаше?

Пикет се намръщи.

— Не съм съвсем сигурен. Може да е било от възрастта. Някакво заболяване на костите. Та той не можеше да стане от стола си до самия край.

— И накрая го намериха насечен на парчета в магазина му от някакъв крадец-наркоман! Каква гледка беше, Господи — Ендрю потръпна, спомняйки си написаното за случая във вестника. — Но ето какво ще ти кажа: ако Мъниуърт е бил замесен в някакви тъмни сделки, той нямаше да умре по този начин. Знаеш, ме съм прав. Щеше да бъде нещо по-екзотично. Нещо от рода на Фу Манчу.

— Точно *обратното*. Това, което смяташ, съвсем не е необходимо. Нали по този начин щеше да се разбере кои са. Тези хора биват разкривани по най-незначителните улики, а не благодарение на нещо очевидно за всички. Нали не си ги видял да идват и да си отиват в лимузини? А видя ли с какъв бастун се разхожда Пениман?

— Разбира се.

Пикет го погледна и бавно кимна.

— Помниш ли шапката на Мъниуърт — онази, с въдичарските принадлежности?

— Смътно.

— Е, аз си я спомням. На тази шапка висяха различни неща, които никой нормален въдичар не би и помислил да използва като примамка за риба. Повечето от тях играеха ролята на димна завеса, ако разбираш какво ти говоря. Но един от предметите се различаваше — морска змия, увила се около самата себе си и ухапала опашката си. И какво мислиш, че се е надявал да улови с нея? Някоя сляпа риба? Това изобщо не беше примамка и спокойно можеш да цитираш мнението ми по въпроса. А дяволът, който го бе насякъл, съвсем не беше изпаднал наркоман, излязъл за два сетачка. Знаеш ли, че убиецът умря, преди да стигне до съдебната зала?

— Така ли? — погледна го с широко разтворени очи Ендрю.

— Това е факт. Бил е отровен. Дали са му бъркани яйца с дроб от отровна риба. Свършил с нос в чинията. Прочетох го в полицейски рапорт.

— Точно като онзи... как му беше името? Мъжът с очилата. Или името му ми напомняше за очила... абсурдно име. Трябва да си го е измислил. Помниш ли? Един морски капитан. Умря в Лонг Бийч през 65-а. А бе *ти* ми разказа за него. Не бяха ли намерили рибешка отрова в чашата му с уиски?

Пикет сви рамене, но го направи с физиономията на човек, който ясно вижда истинската същност на нещата.

— Такова предположение беше изказано впоследствие. Хейстингс вдигна голям шум с хипотезата си, но истината бе, че мъжът беше стар — на деветдесет и осем години — и вече го бяха погребали. На никого не му пукаше какво го е убило. Можеше да го отнесе птеродактил и това едва ли щеше да прекъсне нечий обяд. Ето го и Пениман — каза Пикет, насочвайки вниманието си към събитията на улицата. — Къде, по дяволите, ходи всяка сутрин? Защо не сме го проследили досега?

Ендрю поклати глава:

— Нямахме време. Роуз буквално ме преследва с нейния списък. А той е толкова дълъг, че с него може да се застеле улицата. Тя не разбира деликатните моменти в подготовката на един бар за откриване, в подреждането на целия проклет ресторант, дявол да го вземе. А има съмнения в способността ми да ръководя нещата. Не ми го е казала направо, но аз го чувствам. Проклет да бъда, ако отстъпя точно сега. Не може да няма тук нещо, което да съм в състояние да направя както трябва. Роуз е поела горния етаж и се справя. Не мога да не го призная.

— Е — каза Пикет и отново седна на столчето, — готов съм да се обзаложа, че твоят приятел с бастуна е нещо много повече, отколкото си представяме. Хващам се на бас, че той би могъл да ти разкаже някои работи относно отравянето на човек с вътрешностите на риба, само дето няма как да отвориш дума на тази тема, когато си говорите. Или би се озовал с някакъв полуизяден сандвич в ръката, преди да обърнеш внимание на ухилената му физиономия от другата страна на масата. И това ще бъде последното нещо, което очите ти ще видят, преди да си се възнесъл на небето... Виж това — Пикет бръкна в джоба на панталоните си и извади оттам изрезка от вестник... снимка. Той се огледа и едва след това я разгъна. Снимката беше на човек в болнично легло — очевидно мъртъв. До леглото му стояха трима други: лекар, някакъв заплашителен тип, облечен в костюм... и човек,

който поразително приличаше на Жул Пениман. Снимката обаче беше неясна и третият мъж можеше да бъде който и да е.

— Кой е той? — попита Ендрю.

— Пениман — отвърна Пикет, без да се поколебае.

— Така ли пише там?

— Не, не пише така. Споменава се за „неидентифицирано трето лице“. Но защо не я разгледаш по-добре?

Ендрю присви очи върху снимката. Приличащият на Пениман държеше нещо на отворената си длан — две монети, доколкото можеше да се различи — и изглеждаше като че ли в този момент ги подава, или току-що са му били подадени, или се готви да направи нещо с тях... като например да ги положи върху очните кухни на мъртвеца.

— Мили Боже — прошепна Ендрю, — дали не иска да ги сложи върху очите на трупа? Не знаех, че този обичай още се прилага.

— Зависи от кои, не мислиш ли?

— Какво значи „кои“? — вдигна поглед Ендрю.

— Вездесъщите „те“ — поясни Пикет. — Кого мислиш, че имаме предвид, когато се изразяваме по този начин?

Ендрю отново поклати глава:

— Не знам. Мислех, че това е просто начин на изразяване. Удобна фраза. Нищо повече от това. И ако се опиташ да си представяш лице зад всички тези изречения, направо ще полудееш, не разбираш ли? Това си е чиста проба шизофрения.

— Но може и да не е. Когато зад тези неопределени фрази всъщност има лице. И, опасявам се, нашият случай е именно такъв. Защото са замесени неизвестен брой от така наречените „Пазители“.

— Извинявай — усмихна се Ендрю, — не разбрах кои. Загубих нишката на мисълта ти.

— Те. Нали това се опитвам да ти обясня. Тук изобщо не става дума за безпредложни изречения. *Пазителите* са се появили в дълбока древност и името се отнася за хора с определена функция... смъртно опасна — Пикет снижи глас и хвърли поглед към вратата на кухнята. — Чел ли си легендите за Скитниците-евреи?

— Че те много ли са? Аз мислех, че е имало само един.

— С годините може да са се събрали цяла група. Бродили са из Европа. Селяните оставяли кръстосани гребла по угарите на нивите си,

под които онези спели. Било нещо като магически тотем, който ги предпазвал. Животните им носели храна. Имало и един тип, който играел главната роля — безсмъртен магьосник. Останалите били негови последователи, които можели да продължават своя живот с тайни средства. Сглобявам тази история фрагмент по фрагмент, но мога отсега да ти кажа, че в нея се говори за риба и монети и само Бог знае точно какви талисмани и символи. И повярвай, не ти разправям измислици. Говоря ти самата истина и ако искаш вярвай, ако искаш недей, но аз мисля, че сме захвърлени в центъра на събитията.

— Значи, ти твърдиш, че има... какво?... цяла дружина от „тях“? И какво искат те от теб?

Пикет сви рамене:

— Не забравяй, че не знам достатъчно. А всяко невежество тук е смъртно опасно. Не изключвам, че е възможно те да контролират всичко. Всичко. Мең, теб, стълба пред портата, защо не дори и въртенето на планетата.

Ендрю щракна с пръсти. Изведнъж се бе досетил. Беше чел за тези неща в един роман.

— Като в Балзак! Как се казваше... „Тринайсетте“. За „тях“ ли ставаше дума?

Пикет го погледна уморено. После поклати глава.

— Това, което Балзак е знаел по въпроса, ти можеш да го събереш в шапката си. Някои от тях може да са били създадени в Париж, естествено. Или където и да е. Дори тук.

— Тук, в този мотел?

— Нали това ти казвам. Един от тях вече е тук, макар и не задължително в мотела. Тук — в Сийл Бийч.

— Значи, казваш ми, че Пениман...

— Нищо не ти казвам. Някои неща знам, а за други мога само да предполагам. И все пак отнасяй се по-любезно с него, за да не се окажеш от погрешната страна на отровната риба.

За миг през главата на Ендрю мина мисълта, че той няма представа коя е правилната й страна, затова лениво мушна пръст в изрезката, която все още стоеше пред него.

— Кой е мъртвецът, тогава?

— Джек Раби^[1] — каза простиичко Пикет.

Ендрю изведнъж изстина. Погледна пак снимката. Третият определено *можеше* да бъде и Пениман. Но монети върху очите на покойника... самата идея беше прекалено морбидна. И освен това, какъв бе изводът? Какъв би могъл да бъде смисълът на всичко това?

— Защо е необходимо да му слагат монети върху очите — попита Ендрю, сгъна снимката на две и я подаде на Пикет. Струваше му се, че ѝ се е нагледал предостатъчно. Тя намекваше за неща, за които не искаше да научава повече.

— Аз нищо не съм казвал за монети в очите му, ти го изрече. Лично на мен не ми изглежда, че се канят да правят точно това. Аз мисля, че това е заплащане. Някой е умрял и някой друг го е убил. Сребърниците са възнаграждение за извършената услуга. Заплащане за дълга серия предателства.

— Евтино се предлага, не мислиш ли? — каза Ендрю, говорейки за Пениман или който и да бе третият.

— Не сме видели монетите, нали?

— И защо мислиш *те* са го направили?

— Не мисля, че *те* са го направили. Струва ми се, че *един* от тях го е направил, работейки срещу интересите на другите. Има нещо в тези монети...

Ендрю се опита да се задълбочи отново в наръчника на Гросман — съвсем неочаквано всички подробности в него за различни видове джин и битер започнаха да му се струват много полезни за здравето и приятни за обмисляне. Когато в разговорите за конспирациите се стигнеше до детайлите, от това му настръхваха косите. Нещо витаеше във въздуха. Беше го почувствал още снощи, докато чакаше на дървото. И не беше сигурен, че е готов за това нещо. Този Пикет с неговите мистерии! Истината е, че ако не ровиш за тях, няма и да се сблъскаш с тях. Не се занимавай с тези неща — това щеше да го посъветва Роуз. Колко разумен съвет.

— Защо мислиш, че препоръчва ножовете за плодове да са от неръждаема стомана?

— Кой? Пениман?

— Не, Гросман. Какво му е лошото на един нож от въглеродна стомана? Той запазва острието си по-дълго.

— От него плодът потъмнява. А от неръждаемата стомана не потъмнява. Има някаква химия във всичко това. Не мога да го обясня

по-добре. Аз бих ти препоръчал *стъклен* нож. Използват ги накъде.

— *Те* ли? — попита Ендрю, представяйки си Пениман да излиза от мъглата със стъклен нож в едната ръка и ужасна риба в другата.

— Не, не *Те*. Забравих къде. Дали не беше в един хотел в Сингапур.

Ендрю кимна с облекчение.

— А какво ще кажеш за един от ножовете Гинзу^[2]? Видях да ги рекламират по телевизията. Убеждаваха, че може да блъскаш по тях с чук, без да им стане нищо.

Пикет го погледна озадачено.

— И защо е необходимо да го правиш?

— Нямам представа — отговори Ендрю, клатейки глава. — Мисля, че може да ти се наложи само от общи съображения. Смятам да се доверя на Гросман. Мотото ми е да не се доверявам на нищо модерно. Така че „ножове от неръждаема стомана — три броя“.

Списъкът му изглеждаше доста впечатляващ, но щеше да има нужда от цяло състояние, за да го изпълни. И въпреки това не можеше да се примири с мисълта барът му да остане недоокомплектован. В сърцето си беше човек, който искаше или всичко, или нищо.

— Ти чел ли си книгата на Балзак? — попита той Пикет.

— Преди години.

— Как беше името на стареца? Ферагус. Точно така. Спомняш ли си: „Истинска драма се криеше в начина, по който бе отпуснал съсухрените си клепачи“. Представи си какво нещо само — „съсухрени клепачи“. О, как ми допада идеята на романа — за Тринайсетте, за Унищожителите.

— Никак няма да ти хареса, ако вземат та влязат сега през вратата.

— Значи, наистина мислиш, че са *Те*.

— Не — отсече Пикет. — Нашите са друг тип. Онези не са *Те*. Онези *Тринайсет* нито ги има, нито някога са съществували. Това, с което се сблъскваме днес, не е измислица. Мистър Пениман е... който и да е, и аз пак ти напомням да внимаваш с него.

— Но тогава има ли *наши* тринайсет?

— Откъде да знам? Може да са десет, а може и да са една дузина.

— Дяволска дузина, ако питаш мен. А... точно така ще наречем ресторанта.

— Какво, „Дяволската дузина“?

— Звучи доста хранително, не мислиш ли? И с всички тези тринайсеторки наоколо, ми се струва подходящо. Това ще бъде нашата шега.

— Звучи ми малко евтино. Като ресторант от верига, като сладкарница.

— Тогава, да го наречем „Тринайсет“. Само това. И дори е много добре. Нали това е адресът ни. „Едит Съркъл“ номер 13. Съдбата отново се намесва в наша полза. Ето, такива работи най ми харесват — тайнственият двоен смисъл. За обикновения човек това си е просто адрес. Но за онзи, който върви из мъглата, това наименование означава нещо. И на теб ти харесва, признай. Числото е символ на предзнаменование.

— Звънко е — сви рамене Пикет. — Но...

— Никакво „но“ — отрязва Ендрю. — В него се съдържа някаква неотвратимост — той неочаквано погледна Пикет, след това надникна през полуотворената врата, през която се излизаше в коридора към кухнята. Очевидно задоволен от резултата, продължи шепнешком: — Като говорим за отрови и конспирации, как беше името на твоя човек в „Борба с гризачите“? Онзи, когото интервюира за вестника?

— Биф Шато.

— А, точно той. Как можах да забравя подобно име. С какви отрови разполага той?

— Най-вече антикоагуланти.

— Те действат бързо, не беше ли така? Даваш на опосума една доза и... какво?... умира за по-малко от час.

Пикет поклати глава:

— Не, не мисля, че е точно това. Повечето от тях са с кумулативно действие. Плъхът си гризва малко в понеделник, хапва във вторник, продължава да се храни с апетит до четвъртък. Седмица по-късно вече е болнав. И тогава, доколкото разбрах, цялата му кръв изведнъж се превръща на пара или нещо подобно и започва да се просмуква през всяка пора на кожата му. Отвратително, но ефективно.

— Случвало ли им се е някога да убият куче по грешка?

— Май, да. Но рядко. Кучето би трябвало да изяде маса отрова. Предполагам, че биха могли да убият и слон, ако разполагат с достатъчно време, за да го направят както трябва.

Ендрю кимна и поглади бузата си.

— Може ли този Шато да ми даде един мъртъв опосум?

— Според мен дори и повече. Непрекъснато намират умрели опосуми из дворовете на хората, които ги вземат за огромни плъхове. Мисля, че и сега на сметището има поне половин дузина.

— Имам нужда само от един — каза Ендрю. Той пристъпи до прозореца и погледна навън, сякаш изведнъж се беше разбързал. Улицата беше потънала в сянка, защото слънцето се намираше зад къщата, но покривите блестяха под ослепителните му лъчи, а по главния път Пасифик Коуст, на една пряка отгук, тълпи от босоноги младежи се отправяха към плажа, за да се порадват на топлата пролетна вода. Вслушвайки се, Ендрю погледна и назад към коридора. Някъде на втория етаж виеше прахосмукачката. Роуз нещо работеше. Бог да я благослови, помисли си Ендрю, докато двамата с Пикет се измъкнаха през задната врата, отправяйки се към стария метрополитен на Ендрю, паркиран до тротоара. Усещането, че Роуз се е хванала на работа, опитвайки се да подчини на себе си дървената къща, бе същото като спокойствието, което го обземаше сутрин, когато слагаше кафето на огъня. Това бяха миговете, в които мъжете намираха упование. Те им даваха опора в живота.

Имаше дни, когато му се струваше, че стената, подът, столовете, на които сядаше, са станал и прозрачни и всеки миг ще престанат да съществуват, така както изгасва пламъкът на свещ, оставяйки след себе си единствено размиващата се във въздуха струйка дим. Тогава отнякъде се появяваше Роуз, стиснала в ръка парцал за прах, чук или ножици за подстригване на стобора, и столовете, стените и подът се материализираха отново от въздуха и дружелюбно му се усмихваха. О, без нея той щеше да се превърне в медуза, в безтелесен призрак. Знаеше това и си го повтаряше всеки ден.

И затова можеше да бъде простено късогледството ѝ, когато ставаше дума за кули от бирени кутии, внос на ядки за закуска или точния избор на бутилката джин или скоч. Защото за тези случаи тя разполагаше с него — гения на този вид неща. И беше спокойна, че няма да ѝ се наложи да се главоболи с тях.

Метрополитенът изръмжа в посока на магистралата, изхвърляйки от ауспуха си тъмен облак. С малко повече късмет, Роуз нямаше да ги чуе и той щеше да се прибере по-късно, без да го усети.

Пикет щеше да поиска да спрат в „Спокоен свят“, за да се видят с чичо Артър, но нямаше време за това. Сега ставаше дума за бизнес. Той трябваше да се оправи с леля Наоми днес следобеда или щеше да има неприятности.

Милата стара леля Наоми. През деня — когато не хъркаше и котките ѝ пръсваха по покривите на съседите — му беше толкова лесно да погледне благодушно на нещата. И мисълта, че Роуз върши работа в момента, правеше това дори още по-лесно. Понякога. Истината бе, че в други случаи беше по-лесно да се чувства виновен. Той въздъхна, объркан от собствените си мисли. Добре, той *би могъл* да поеме в ръцете си деликатните неща. В това беше силата му. Никой не би трябвало да иска нещо повече от него. Какво беше казал баща му по въпроса? „Ако е лесно, щяха да намерят някой друг да го свърши.“ Или нещо в този смисъл. Тази мисъл можеше директно да се приложи в момента, макар че едва ли бе възможно да се обясни защо беше точно така. В този момент той осъзна, че Пикет нещо му говори... пита го за нещо.

— Какво? Извинявай?

— Попитах те за какво ти е отрова?

Същата нощ Ендрю остана до късно в библиотеката. Мисис Гъмидж и леля Наоми играха скрабъл до единайсет и после си легнаха. Роуз беше заспала преди няколко часа. Пениман се прибра в десет. Към полунощ къщата бе тъмна и единствената светлина в нея идваше от лампиона в библиотеката. Ендрю се чувстваше като конспиратор, но на практика не конспирираше с никого. Планът от началото до края си беше лично негов. Не го бе обсъдил дори с Пикет, макар приятелят му да се бе съгласил да дойде рано сутринта, уж на път за кея с въдицата. В шест сутринта, помисли Ендрю и се усмихна, историята ще бъде разказана.

Той изчака да стане точно полунощ не от други съображения, а заради романтиката. След това, усещайки някаква празнота в гърдния си кош, се отпрати нагоре по стълбите към тавана, носейки мъртвия опосум в сак. Беше започнал да се вмирисва, макар да го бяха намерили вчера в Гардън Гроув разкъсан може би от котките. Трябваше му малко късмет, за да изиграе картите си правилно.

Стълбището бе тъмно, но той не смееше да използва фенерче. Да го открият точно сега, би означавало... Трудно му беше да каже какво. Щяха да го отведат. Мъже в бели престилки щяха да му задават измамно прости въпроси. Щяха да му центрофугират мозъка и да стигнат до своите заключения.

Той предпазливо стъпи на перваза на малката ниша на капандурата, извеждаща на покрива. Събитията от предната нощ изключваха използването на стълба. Виждаше сянката от телескопа на Пикет през отвора на капандурата. Бавно и внимателно той го премести встрани, отвори капака и излезе на покрива. Слава Богу, наклонът не беше голям. Издърпа сака след себе си, остави го на покрива и предпазливо се придвижи по асфалтовите керемиди към мястото, където още от снощи бе останал пръта, подпрян сред клоните на камфоровото дърво. Беше си на мястото.

Изтегли го през листата, прекара го над един от клоните и го положи с примката пред себе си. Луната нямаше да изгрее поне още един час, това поне бе научил миналата нощ. Опусумът му му сътрудничеса по най-добрия начин. Мъртвите опосуми не могат нищо да разкажат, помисли той и се усмихна. Затегна примката около шията му и теглейки пръта зад гърба си, крадешком се промъкна към прозореца на леля Наоми.

Беше затворен. Естествено, че щеше да бъде. Да не беше луда да се излага на опасността от нови мародери. Миналата нощ бе посяла страх в сърцето ѝ. Ендрю бръкна в задния си джоб, извади от него дълга шпатула, провря я в процепа между двете крила на лошо прилепените прозорци. Миг по-късно вече бе вдигнал езика на заключалката. В горещата нощ не полъхваше никакъв бриз, който да наруши съня на леля Наоми.

Ако се появяха проблеми, ако тя отново се събудеше, тогава смяташе да остави опосума, където си беше, и да бутне пръта обратно сред листата на дървото. Щеше да прекоси покрива до гаража и оттам да скочи на горния капак на пикапа. Прозорецът на библиотеката беше широко отворен и вред него имаше складиран куп тухли. Щеше да се озове в стола си за по-малко от две минути, а единственото, което щяха да намерят на покрива, бе мъртвия опосум. Беше обмислил плана си следобед и бе направил оглед откъм улицата. Сякаш самото провидение се бе погрижило всичко да си е на мястото: купчината

тухли, опосумът, прътът, лежащ под дървото — всичко му бе поднесено като на табла, опаковано и пристегнато с панделка. Ако имаше късмет, нямаше да се налага да използва варианта с бързото изтегляне. Щеше да бъде много по-чисто, ако съумееше да остави опосума в спалнята на леля Наоми и да ѝ даде възможност сама да го намери сутринта.

В стаята не помръдваше нищо. Леля Наоми гротескно хъркаше, без това да пречи на котките. Той пхна пръта през прозореца едва дишайки. Най-зрелищно щеше да се получи, ако пуснеше опосума направо на леглото ѝ, но това най-вероятно щеше да я събуди и тя щеше да изписка. По-добре близо до вратата, за да изглежда като че ли животното се е опитвало да се измъкне, но не е успяло. Той нагласи пръта и започна да отпуска въжето. То веднага се отпусна, опосумът шльопна на пода и Ендрю мигновено изтегли пръта през прозореца.

Затвори го, плъзна се към дървото и спусна пръта през листата, така че да остане подпрян на същия клон, на който бе стоял целия ден. Приведен, напрегнал слух, той преброи до шейсет. Хъркането невъзмутимо продължаваше. Тя даже не бе помръднала.

Върна се при прозореца, извади пак шпатулата и бутна резето в заключено положение. Миг по-късно беше при капандурата, премести телескопа на Пикет на мястото му и бутна сака зад оголените проводници, свързани за откритите клеми. Спусна се на пръсти по тясното стълбище, изми ръцете си в умивалника в кухнята и отвори кутия бира, за да отпразнува. Часовникът показваше едва 12:13, а той беше свършил цялата работа.

Прекалено напрегнат, за да може да заспи, той легна на дивана с намерението да почете, а след половин час си отвори още една бира. Почете още малко, но нямаше настроение за това, защото мислите му непрекъснато се отклоняваха и в един момент осъзна, че е заинтригуван от сложната изработка на чашите за кафе. Това го насочи към сребърните прибори за хранене, после към медните тенджери и тигани, и към големите сита, през които можеха да се изцедят по двайсет фунта фетучини. Замечта се по екстравагантните шапки на майсторите-готвачи, помисли си дали да не си сложи и той такава, застанал пред невъзможно огромна еспreso-машина, представляваща плетеница от тръби и кранове, издигаща се до тавана.

Събудиха го удари по вратата. Едновременно с тях се разнесе писък, идващ отнякъде... отгоре, където беше тавана. Ендрю излезе в дневната, триейки с ръка лицето си. Чувстваше се като премазан, обезводнен скитник. Загърната в хавлията си, Роуз се втурна покрай него към входната врата. Рязко я отвори и видя през себе си Пикет с въдица и сандъче с принадлежности в ръка и по изключение с шапка. Той отвори уста, за да изпее ролята, която двамата с Ендрю бяха разработили вчерашния следобед, но Роуз се втурна към стълбището, викайки на Ендрю да я последва.

На горния етаж се сблъскаха с мисис Гъмидж, сложила ръка през устата си и застанала пред отворената врата на стаята на леля Наоми. Миризмата на опосума прискърбно се беше засилила в ранните утринни часове. В ограниченото пространство на стаята тя даже надвиваше миризмата на котките, които изглежда бяха имали съвсем малко време да се позанимават с тялото му. Бяха го проучили колкото да се откажат и да го оставят на мира. Перфектно. Ендрю прехапа устна и намигна на Пикет.

Леля Наоми седеше изправена в леглото си, все още с ролките в косата от снощи. Дишаше като чайник.

— Как — осведоми се тя с кух, жалостив глас — се е озовала тази твар в стаята ми?

Ендрю избута мисис Гъмидж от пътя си.

— Донесете ми лопата за изгребване — каза той, поемайки нещата в свои ръце. — От гаража. Широка, с алуминиевата дръжка.

— Аз ще отида — обади се Пикет и изтича надолу по стълбите.

Ендрю огледа изучаващо мъртвия опосум.

— Котките са се справили с него — и кимна на леля Наоми, която го гледаше сякаш бе говореща маймуна. — Котките — обясни той с по-висок глас, — те са го уморили. Вижте го, целият е в драскотини. Като при китайците — Смъртта на хилядата порязвания. Много неприятна работа — и той поклати глава. Пикет се качи, трополейки с лопатата в ръка. — Какво мислиш? — попита го Ендрю загрижено.

Пикет го изгледа и после проговори:

— Изглежда сякаш... какво?... сякаш са котките, мисля — и той се наведе, за да погледне отблизо, но изкриви лице и се дръпна назад.

— Доста са го измъчили, а?

Ендрю кимна.

— Не ти ли прилича на онзи, който видяхме на задната ограда преди два дни? На големина е същият.

Пикет кимна.

— Сигурен съм, че е той — после погледна към Роуз, която го разглеждаше с особено тежък поглед. — Е, не мога да се закълна, че е той. Не бих го подписал. Но ако ме накарат да го разпозная в полицията... — гласът му заглъхна и той се престори, че отново разглежда създаването, като клатеше глава, сякаш не можеше да повярва.

Роуз седна на леглото до леля Наоми и я потупа през одеялото по крака.

— Не можеш ли да го махнеш отгук? — попита тя Ендрю.

— Веднага. Дръпнете се, мисис Гъмидж. Един мъртъв опосум ще слезе по стълбите. Защо не се обадите в „Борба с гризачите“? Там има един мъж на име Биф Шато, когото съм използвал в миналото. Това е точно по неговата част. И все пак, да благодарим на Бога за котките, а? Това място щеше да е истински ад без тях. Нито една стая нямаше да е гарантирана от тези чудовища. И как вони само, а?

По стълбите се чува нови стъпки и след малко се показва самият мистър Пениман. Натрапник, помисли си Ендрю. Беше намерил време да измасажира скалпа си. Можеше да се случи какво ли не — да ги нападнат крадци, пещерни хора, марсианци, и той нямаше дори да изругае. На Ендрю му хрумна, че този момент е особено удобен, за да се спъне и стовари разкапания опосум в лицето на Пениман. Никой нямаше да може да каже, че не е станало напълно случайно. Но реши да не го прави. Номерът с опосума можеше да се сравни с произведение на изкуството. И не беше необходимо да го превръща във фарс.

— Извинете, мистър Пениман — каза Ендрю, минавайки покрай него на площадката. — Намерихме един опосум, който е решил да полудува в спалнята на Наоми. Тероризирал я е, докато не се намесили котките. Бог да ги благослови, както вече казах. Господ обича котки. На света няма нищо друго като тях — и той продължи странично надолу, държейки пред себе си лопатата. Пикет го следваше по петите. — Котките... доколкото знам, са свещени животни в Борнео —

допълни той през рамо и продължи да говори дълго след като Пениман вече не можеше да го чуе. Ако млъкнеше, щеше да се задави от смях. Щеше да изпадне в конвулсии. Щеше да се наложи да извикат доктор, който да му даде успокоително. И цялата успешно проведена операция щеше да се провали.

Видя мисис Гъмидж да излиза от кухнята. Знаеше резултата: току-що бе изслушала съобщението на телефонния секретар в „Борба с гризачите“. Нямахме какво друго да бъде. Беше ясно още когато я изпрати да се обади, но тя не бе помислила за това. Нещата, за които мисис Гъмидж не мислеше, можеха да запълнят цяла книга. Та нали още нямаше и шест сутринта. Единственото, което би могла да направи, бе да остави чрез секретаря съобщение за случилото се, което Шато щеше да изслуша доста по-късно. Още по-късно днес той щеше да изпрати човек с микробуса, който щеше да знае стотици истории за побъркани опосуми, които на пълчища бродят по света.

Ендрю беше оневинен. Нямахме какво да се усуква по въпроса. В момента той държеше истината на лопатата. Бяха си позволили да се усъмнят в разказа му за опосума, нали? Е, ето ви го! Ендрю едва не се изсмя гръмко. Беше поел юздите в ръцете си и бе извел на спасителния бряг носещата се към хаоса сутрин, и го бе направил точно под носа на Пениман. Смяташе да посети леля Наоми по-късно, след като тя се успокоеше, след като махнеше отвратителните ролки от косата си. Щеше да ѝ поиска малка сумица за нуждите на ресторанта. Петстотин долара биха... Всъщност, не биха стигнали за нищо. Хиляда обаче щяха да му позволят да купи нещата, предвидени за бара, а с остатъка можеше да купи и по една бутилка от различните видове малцово уиски. Вносителят, към който се бе ориентирал, имаше в листата си четиридесет и две марки по тринайсет долара средна цена. Коего правеше петстотин и колко... и нещо. Не беше добър в сметките.

Поспря, за да се усмихне на излизащата през вратата мисис Гъмидж и ѝ благодари за безполезна телефонен разговор. Тя му се усмихна в отговор и кимна. Пикет стоеше до тях мълчаливо с шапка в ръка. Мустаците му имаха крещяща нужда от подстригване.

— Отивам при Наоми — обяви мисис Гъмидж. — Ще ѝ занеса чая.

Ендрю ѝ намигна.

— Направете го, мисис Гъмидж. Бих предложил да е от лайка заради успокоителното му въздействие. Избягвайте всичко, което съдържа кофеин. Аз сам бих й го занесъл, но този приятел спешно трябва да бъде изхвърлен в кофата за смет, преди къщата да се е изнесла заради него. След това отивам за риба. Мисля, че сте се виждали с мистър Пикет?

Мисис Гъмидж кимна, продължавайки да се усмихва с всичките си зъби.

— Да, разбира се, че сте се виждали — продължи Ендрю. — И то много пъти. Е, довиждане в такъв случай. Ако позвънят от „Борба с гризачите“, кажете им, че тялото ще бъде в кофата зад гаража. При нормални обстоятелства би трябвало да се обърнем към друга служба, но аз държа в случая да бъдат именно те. Защото разполагат с необходимото, за да проверят за наличието на чумни бълхи.

Мисис Гъмидж примигна. Ендрю й кимна, излезе през вратата, изсипа тялото на опосума в празната кофа за смет, захлупи я с капака и подпря лопатата на картонената стена на гаража. Пикет го последва в прохладната тъмнина вътре и изчака на прага Ендрю да запали осветлението.

— Това е най-хилещата се жена, която някога съм срещал — каза той и нахлупи шапката си. — Щях да допусна, че е восьчна статуя, ако не знаех, че е жива. Или робот. Не можеш да имаш доверие в подобно лице. Невъзможно е да прочетеш мислите му.

Ендрю кимна, занимавайки се с някаква торбичка, пълна с бели гранули, оставена на тезгяха. Отстриани с черен флумастер беше надраскано нещо невъзможно — символите на химическо съединение.

— Тя има речник от около трийсет фрази, повечето от които се отнасят до чая, скрабъла и сменянето на спалното бельо на бедната Наоми. И всички те звучат като програмирани. Мен ако питаш, тази жена има някакъв тъмен мотив, за да прави всичко това.

Пикет видя, че той развързва и после завързва обратно торбичката. Беше неспокоен.

— Каква е? Хлоро... нещо?

— Хлорофасинон — обясни Ендрю. — Не, още не съм я замесил в нищо. Най-добре би било с мокра ярма, от която да се оформят курабийки — той остави обратно торбичката с видимо отвращение. — Мислех да ги пръсна така, че да изглежда като че ли се опитвам да

тровя опосумите. Може би Роуз щеше да приеме нещата малко по-сериозно, ако го бях направил.

— Сигурен съм, че щеше да погледне напълно сериозно — съгласи се Пикет. — Защото, представи си какво би станало, ако *наистина* отровиш нещо? Опосум, например. Но, ако отровиш някоя *котка*, Боже опази? Тогава с теб е свършено.

Ендрю изгледа торбичката.

— Ще се мразя цял живот, ако отровя каквото и да е било. Идеята беше само за отклоняване на вниманието — един съпътстващ ход за затвърждаване на впечатлението. И се наложи единствено след провала на отвличането на котките. Роуз прозря истината. Значи трябваше по някакъв начин да я изработя, да я накарам да се усъмни в себе си. Да я накарам да разбере, че съм бил напълно сериозен, когато ѝ разказах за опосумите.

— Ти да не би наистина да си сериозен? Моят съвет е да оставиш всичко това. Като при риболова — срязваш примамката и се измиташ. Жалко е, че в околността няма поне един опосум. Това щеше да помогне.

Ендрю въздъхна.

— Май има. Струва ми се, че един живее под къщата. От него му хрумна и цялата идея.

— Добре тогава! Покажи го на Роуз. Това е твоето доказателство, и то точно там, където ти трябва.

— Не мога да кажа, че наистина има опосум под пода. Тя ще иска да го махна оттам.

Пикет изгледа втренчено Ендрю като човек, опитващ се да извлече някакъв смисъл от празни приказки.

— Чакай сега! Да не искаш да ми кажеш, че въпреки отровата и мъртвия опосум в стаята на Наоми, въпреки страховете да не те хванат на покрива посред нощ, онова, което ти действително искаш, е да *опазииш* опосума, който се е настанил под къщата ви?

Ендрю сви рамене и после кимна с виновно изражение.

— Те са такива сладури, с този нос и всичко останало.

— Е, щом е така, аз не мога да ти помогна по никакъв начин — заяви Пикет. — След като сам не си в състояние да решиш кои са приоритетите ти.

— Не издържам, когато чуя за „приоритети“. Това ме изморява — Ендрю взе торбичката с отрова. Държеше я така, сякаш в нея имаше свита на кълбо змия или цяло гнездо паяци. — Трябва да я изхвърля веднага на боклука, докато още мога да разсъждавам логично. Но не казвай на Шато, моля те. Не бих искал да разбере, че съм се отървал от нея, след като изпросих от него цели пет фунта за унищожаването на несъществуващи плъхове.

Пикет поклати глава.

— Изхвърли я. Аз бих направил така. Страх ме е от отровите, особено след като Пениман се навърта наоколо. Човек просто не знае какво може да намери в бирата си.

— Дадено — кимна Ендрю, излезе навън, хвърли торбичката в друга кофа за смет и я издърпа на колелцата ѝ далече от гаража, така че служителите на „Борба с гризачите“ да не се натъкнат случайно на нея, когато търсят опосума.

— Оставих си въдицата и сандъчето с принадлежностите в дневната — спомни си изведнъж Пикет.

— Иди и ги вземи. Аз ще събера своите. Най-добре да не идвам с теб вътре... поне засега — неясно защо, идеята да се изправи лице в лице с Роуз го изпълваше с ужас. Щеше да изчака да се уталожат пушилката.

В мига, когато Пикет се обърна, за да отиде, входната врата се хлопна и пред тях се появи мисис Гъмидж, която носеше капещ филтър за кафеварка, задръстен със смляно кафе.

— Не мога да хвърля това в умивалника — усмихна им се тя. — Ще задръстят септичния резервоар.

— Нямаме септичен резервоар — усмихна се в отговор Ендрю. — За хора като нас има само обикновена канализация.

Тя прекоси задния двор и вдигна капака на кофата, която Ендрю току-що беше преместил. Остави го на земята, погледна вътре подозрително и после изтръска утайката.

— В тази няма опосуми — каза тя радостно и се наведе, за да вземе капака. После го захлупи шумно и забързано се върна в къщата, мърморейки за „бедната Наоми“, която „така се изплаши“. Гласът ѝ постепенно заглъхна.

Вратата отново се затръшна, а Пикет продължаваше да стои на празната веранда, потънал в мисли. Погледът му беше изпразнен от

съдържание, което означаваше, че той най-сетне започва да вижда някакви неща в истинската им светлина. Съзнанието му бе потопено в заговори, разчленяваше ги на съставните им компоненти, после отново ги сглобяваше в началния им вид, скачаше от отровните риби на убийците, на нощните светлини в небето, а в мислите му изплуваха Мъниуърт и Пениман, чичо Артър, носещ се през потънали в нощна мъгла петролни полета в червената си, натъпкана с електроника кола, трясеща се по неравностите на пътя, търсец с поглед издайническата светлина на непредпазливо открит фенер, която в мига на съзирането й щеше да му разкрие тайните манипулации на световните банки и машинациите на правителствата. Той се обърна на вдървените си крака и тръгна за въдицата си.

[1] *Джеск Раби* — гангстер, убил уж от патриотични чувства Ли Осуалд, посочен в официалната правителствена версия за убиец на Джон Кенеди (по-късно сам убит) — Бел.пр. ↑

[2] *Ножове Гинзу* — рекламирани в САЩ като изключителни (върхът им пробива монети, а острието им реже другите ножове, без да се повреди). Предлагат се с неограничена гаранция — Бел.пр. ↑

3.

Виж как пръстените се преследват един друг и всичко под нас се надига черно като нощта...

Робърт Луис
Стивънсън —
„Огледалната река“

Каквото и да ставаше, усещането бе сякаш падаше нощта, усещане, че двацет века на битки, на предателства, на цивилизации и премествания на континентите се разбиват в каменна стена. Нещо завършваше пълната си обиколка — понесено от вятъра, нахлуващ от изток. Горещ и някак тънък вятър — пустинен вятър, наситен с мириса на пелин и речни корита, опитващ се да издуха керемидите от покривите през нощта, разпръскващ листата на чинарите, поемащ морската пяна от гърба на студеното северно течение, блъскащо вълните си в основите на кея, за да полети над почти безлюдния морски бряг.

Вятърът неуспешно се опита да изтръгне вестника от ръцете на Жул Пениман, седнал до масичка от секвоя в сянката на стария кей, отпивайки кафе от пластмасова чаша. И докато седеше там, наблюдавайки морето над ръба на вестника, той мислеше, че нещо на този свят се бе изтръгнало на свобода, беше се събудило и се промъкваше към него, а защо не и редом с него, през пустошта. Той се усмихна и поглади брадата си, после бръсна с нокът някакъв конец от коляното на белите си панталони. Усещаше тежкото му дрезгаво дишане в свистенето на вятъра, възприемаше го като мелодията на фалшиво свирещ оркестър. И макар в момента да долавяше само намек за звука на тропетите, в близките дни щеше да се изсипе градушка и дъжд от огън и кръв, при това може би буквално. Надяваше се да е така.

Кафето беше направо ужасно — най-вероятно бе сварено още сутринта и после само бе подгрято на котлона. Ендрю Ванберген правеше отлично кафе. Това поне не можеше да му се отрече. Не че този въпрос особено вълнуваше Пениман — кафето си беше кафе. Пиеше го, защото трябваше да запълни с нещо стомаха си — все още му се налагаше да прави това. Но му се искаше да види този свят освободен от странните си малки привички. Ако зависеше от него — както не бе изключено скоро да стане — той щеше да направи така, че плажовете да се изчистят от пясъка, а мидените черупки да се стрият на прах и да се размесят с цимент. И щеше да навира всичко, наистина. Полепналите по основите на кея миди и ракообразни му причиняваха страдание почти в същата степен, в която страдеше от слънчевата светлина. Гръмкият смях на невидим рибар се забиваше в тила му като назъбеното острие на нож за чистене на риба.

Бяха изминали само четири седмици след пътуването му из Близкия изток. Сребърниците бяха на сигурно място и той очакваше деня, когато щеше да притежава всичките. Един-единствен от оставащите пет продължаваше да го озадачава и той предполагаше, че по някакъв начин, по някое време в древността, нещо е било направено, за да стане неразпознаваем. Но щеше да намери и него. Някой знаеше къде се намира и какво представлява и беше само въпрос на време да изтръгне тази информация от когото трябва, дори ако се налагаше да се справи с всеки поединично.

Той не бе единственият, който долавяше нещо във вятъра. През последните месеци във вестниците — при това не в таблоидите^[1], а и във вестниците на големите градове — се бяха появили много разкази за странни събития. Някаква коза се качила в кабината на камион, собственост на малко известна фирма за доставки, и освободила ръчната спирачка. После насочила камиона надолу по склона на някакъв хълм точно в едно дърво и скочила миг преди той да избухне в пламъци, които го изпепелили. Две прасета преди месец тероризирали магазин за понички, избягали през паркинга с цяла дузина захаросани понички и ровили на входа на една млекарница, докато шокираният продавач не им дал да пият мляко. И когато в крайна сметка ги заградили, оказало се, че играят сложна игра на асфалта на паркинга, бутайки поничките насам-натам със зурлите си. От Хънтингтън Бийч пък съобщили за хипопотам, появил се изненадващо от мъглата рано

сутринта, за да изчезне също така бързо и неочаквано. Трийсет кита се бяха изхвърлили на брега в Мексико.

За журналистите тези случки може и да бяха крайно забавни, но не и за Пениман — за него те бяха ясно проявление на демоничните сили. Сякаш някаква невидима ръка разбуждаше природата от дълъг летаргичен сън, за да я използва в серия от контраходове на една конспирация, която той не разбираше. Едва ли имаше нещо, което по-малко да му допада от това, което не разбираше.

Някой щеше да се надигне, за да заеме местата на Мъниуърт и Аурей. И когато Пениман се справеше с Пфениг, някой на този свят, неподозирайки нищо, щеше да заеме неговото място, ако, разбира се, някоя от монетите го откриеше. Целият номер бе в това да ги познае, когато се появят, а те щяха да се появят... и един от тях щеше да носи неоткриваемия сребърник. Вече хилядолетия всички Пазители работеха като едно цяло, но през всичкото време нечия сянка падаше над всичките им начинания. Имаше тайни посещения, изчезващи сребърници, сребърници, появяващи се наново в притежание на маймуни или в коремите на опосуми, след като са били загубени в продължение на десетилетия и всичко това се развиваше като една тайнствена симфония, оркестрирана... от кого?

Пениман знаеше пазената в дълбока тайна самоличност на човека, който дирижираше оркестъра, знаеше кой е този таен наблюдател. И знаеше, че същият този човек търси собственото си избавление с цената на това да гарантира, че монетите никога няма да се съберат. Едно добро деяние, продължаващо цели две хилядолетия. Но Пениман не знаеше като какъв се представя този човек. Не беше възможно да потърси „Искаротски, Юда“ в телефонния указател на Сийл Бийч и да намери адреса му. Този човек можеше да бъде кметът на града, телевизионен техник или, още по-вероятно, онзи скитник, който спеше опрял гръб на бетонната тоалетна зад кея. Можеше да се представя за каквото си поиска. Имаше определена процедура, която бе в състояние да разкрие самоличността на някой от Пазителите, но техният господар не бе подвластен на подобен тест, не, ако не бъде разкрит директно. Е, скоро той трябваше да се намеси по някакъв начин, който и да беше. Пениман щеше да го накара. Опитваше се да го постигне от близо двеста години — събирайки и криейки сребърниците, давайки един, за да получи два, готов на всякакво

престъпление, купувайки и продавайки крале и президенти, множейки съкровището си от сребърници. Днес гърнето вече бе почти пълно. Почти.

Хаосът настъпваше и това бе добре дошло за Пениман. Понякога — доста често напоследък — той предпочиташе да слуша смущенията по радиото вместо музиката на станциите. Съзнателно търсеше този дрезгав, хаотичен писък, изпълнен със средноцен ужас и преставаше да чува лигавия смях на човешките същества, преструващи се на радостни. Той извади плоското шише от джоба на палтото си и изпи остатъка на розовия с тебеширен вкус антацид. Почувства мравки да полазват по темето му и за миг му се стори, че вдишва прах. Буквално усети пулса му да забавя ход като стар ръждясал двигател. С трепереща ръка потърси стъкления мускал в джоба на панталоните си. Погледна с присвити очи капката еликсир на дъното и поклати недоволно глава. Направи гримаса, изпи капката, запуши мускала и го прибра.

Изля остатъка от кафето на пясъка и кимна на човека, който се приближаваше към него по плажа. Усещаше еликсира да се разлива по артериите му, връщайки му силата. Мъжът, който идваше срещу него, бе един досадник, чиято глава бе пълна с глупости за летящи чинии. Беше настоял Пениман да посети една от сбирките на литературното им общество и не искаше и да чуе за отказ. Съществуваше възможност този мъж да знае повече, отколкото изглеждаше, и — защо не? — можеше да е Пазител и да притежава сребърник. Можеше монетата да се намира в джоба му дори в този момент. Беше ли такъв наистина? Пениман направи жест към стола и леко се надигна сякаш в знак на приветствие. Порови в джоба си, извади сребърен четвърт долар и намигна на мъжа, който седяше с широка и глупава усмивка на лицето си.

— Я виж това — каза Пениман и щракна с палец монетата във въздуха. Тя изчезна, след което Пениман с изражение на безкрайно удивление я извади от ухото на мъжа.

На половината път до кея имаше телескоп, закрепен на стар ръждясал триножник, боядисан в безвкусно бяло и червено, който в ясно време можеше да се използва, за да се види навътре в морето

остров Каталина. Но можеше да се насочи и на север към пристанището на Лос Анджелис, както и на юг към петролните полета на Хънтингтън Бийч. Висок старец с късо подстригана коса пусна десетцентова монета в процепа на телескопа и го завъртя към плажа, внимателно настройвайки го на фокус. До телескопа беше паркирана червена кола — малка електрическа кола, като количките, използвани на игрищата за голф за пренасяне на стиковите на играчите, представляваща двацет процента използваемо пространство и осемдесет процента перки и обтекатели, сякаш беше стар кадилак, умален от магьосник. Енергията се черпеше от двацетволтов акумулатор, който се зареждаше от контакта в стената и ставаше за придвижване по кея, ако собственикът ѝ бе много стар или не можеше да използва краката си.

Артър Ийстман погледна през обектива. Лицето на човека, когото наблюдаваше, не издаваше нищо, освен че той чака нещо или някого. Вятърът духаше с някакво отчаяние, като бавния ручей на столетие, изнизващо се към своя край, като тихото шумолене от прелистването на последните страници на книга. Това никак не харесваше на чичо Артър. Следващата седмица щеше да покаже. Той завъртя телескопа към морето. Нищо.

Механизмът на телескопа изщрака и той се закова на статива. Чичо Артър слезе от малката площадка, на която бе монтирано устройството. Можеше да се разходи надолу по кея и да види как върви риболовът. Пресният въздух щеше да му подейства добре. Но точно в същия миг зърна племенника на Наоми — Ендрю Ванберген, който хвърляше въдицата си редом с младия Пикет и двамата гръмогласно се смееха. Очевидно още не го бяха видели. Май щеше да бъде най-добре да ги остави да се занимават. Пикет имаше навика да задава твърде много въпроси. А котлето вреше и около него се бяха събрали прекалено много готвачи. Излишно бе и Пикет да се приближи със солницата в ръка. Той беше добро момче — и двамата бяха свестни — и времето им щеше да дойде. Но не още. Щеше да ги остави да ловят риба.

Качвайки се в колата си, той забеляза, че Пениман е подхванал разговор с един от идиотите приятели на Ендрю. Пениман явно бе стигнал до рѳба на отчаянието. Той забавляваше човека с фокуси с монети. Чичо Артър седна на седалката и се замисли за около минута,

после отново хвърли поглед към морето и безшумно се отдалечи с колата си от кея надолу към „Мейн стрийт^[2]“.

Още същия следобед леля Наоми беше посетена от доктор.

— Страшно се е изплашила — прошепна докторът, когато Ендрю надзърна през вратата. После излезе на стълбищната площадка и бутна вратата зад себе си. Ендрю тъжно поклати глава, криейки плика с шоколадови бонбони зад гърба си. Докторът направи пауза, колкото да свали очилата си, после бавно и внимателно започна да ги бърше с къс от хартиена салфетка, сложи ги отново, леко примижа, пак ги свали и ги избърса допълнително, превръщайки обикновените си действия в своеобразна драма. Ендрю го гледаше, насилвайки се да издържи.

— Да не става от леглото — това е моят съвет. Но ще й трябва и спокойствие — докторът беше пълна нула. Ендрю веднага го прозря. Нещо в погледа му го издаваше и сякаш казваше на света: „Не знам нищо по който и да е въпрос, затова ще се престоря на много загрижен“. Беше идеалният лекар за леля Наоми, която искаше лекар, който да не знае нищо. Един свестен лекар на негово място просто щеше да я посъветва да стане от това легло, да спре да хленчи, да изхвърли котките и да проветри стаята в продължение на една седмица.

Докторът почти не притежаваше брада, сякаш бе еволюирал за едно поколение от рибите. Косата му бе окапала на две симетрични места, така че бе плешив като лешояд над челото и в самия център на главата си и вчесваше тясната ивица коса, останала му между двете голи петна така, че половината падаше напред, а другата половина бе заметната назад. Това го правеше да изглежда като че ли е нахлупил рядък вид вносна шапка.

Този човек преглеждаше по домовете срещу чудовищна такса, която леля Наоми с удоволствие заплащаше. Ендрю беше доволен, защото в противен случай именно на него щеше да се падне задачата да я превози през града до кабинета на доктора. Доктор Гарибалди, така беше името му. Въпреки знойната жегла бе облечен в черен костюм и носеше вратовръзка.

— Има нужда от движение, нали разбирате — каза той, поглеждайки странично Ендрю като човек, разкриващ тайна, която не бива да бъде споделяна.

— Ясно, почивка в леглото и раздвижване — кимна Ендрю и попита: — А шоколад може ли да яде?

Докторът енергично поклати глава:

— Не бих я посъветвал. Много е калорично за нея.

— Алкохол?

— Не повече от чаша сухо бяло вино с яденето.

— Какво точно ѝ има — поинтересува се Ендрю, — освен, че е инвалид?

— Ами — започна докторът — сложно е да се обясни на неспециалист. Вените и артериите, нали разбирате, са като малки тунели, ако мога да се изразя така, за да може кръвта да... как да ви кажа?... да преминава през тях, може би. — Той направи жест с двете си ръце, прекарвайки едната през другата, като кола минаваща през тунел. — Следвате ли мисълта ми? — попита той. Ендрю се усмихна и кимна. — Когато човек е млад, в тях има известна еластичност, не много по-различна от тази на гумен маркуч.

Ендрю широко разтвори очи, смаян от дълбоките познания на доктора в сферата на анатомията.

— Аха-а-а... започвам да схващам — каза той. — Еластичност?

— Да, наистина. Налягането, разбирате ли. Сърцето е като помпа...

— Всичко това има библейски прецедент, струва ми се... на тази еластичност. При изгонването на евреите, ако не греша.

Докторът остро го погледна и поклати глава, сякаш не разбираше съвсем добре.

— Мойсей — започна Ендрю — бил излязъл в шубраците... разбирате ли? Търсел нещо. Не си спомням какво точно, дали не беше охраненото теле. Можем да проверим веднага, ако се наложи. И, ако си спомням правилно същността на притчата, той завързал магарето си за едно дърво и извървял половин миля.

Докторът го гледаше втренчено. Ендрю се усмихна сладко. Не си струваше да се изсмива на глас може би, но си струваше да го изгледа и той изчака за реакция в продължение на шест секунди. Не се случи нищо особено, освен че докторът не свалеше поглед от него. Мисли си, че съм луд, мина през главата на Ендрю. Често изпадале в подобни ситуации. Като случая с малките опосумчета и чаената лъжица. Този свят не е бил създаден с чувство за хумор. И възприемаше сам себе си

прекалено сериозно. Веднъж на шега съобщи на автомонтьора в една бензиностанция, че нещо не е наред с „Джонсъновите щанги“ в неговия метрополитен. Мъжът избърза мръсните си ръце в панталоните и го погледна със същия поглед, с който сега го гледаше докторът. „Няма такова нещо“, заяви той и поклати глава, за да покаже, че от всички живи идиоти на този свят, които бе виждал, никой не може да се сравни и на половина с това, което представлява Ендрю.

Докторът отвори чантата си, хвърли бърз поглед във вътрешността ѝ и се отправи към стълбите.

— И никакво кафе. Най-вече кафе. Киселините могат да разрушат защитното покритие в стомаха ѝ. А кофеинът!... Добре, запомнете: не трябва да се преуморява. Изобщо. Това е най-лошото. Предписах ѝ валиум. Бедната душа има нужда от спокойствие. Разбрах, че тази сутрин нещо я е разтревожило — намерила някакво животно в стаята си.

— Точно така — потвърди Ендрю, който изпита чувство на срам в този момент. — Става дума за опосум. През нощта го разкъсали котките. Прочетох някъде, че са тръгнали да мигрират... на юг. Говори се за настъпващ ледников период според „Сайънтифик Американ“. Четете ли го?

— Да... Искам да кажа, чета го когато мога. Аз съм зает човек, непрекъснато обикалям по домовете и така нататък. Котките ли имахте предвид? — той отново избърса очилата си, погледна Ендрю и отстъпи заднешком надолу по стълбите. — Ще намина пак след седмица. И дръжте настрана тези твари от стаята ѝ, защото на котките не може да се разчита.

Ендрю го последва, мислейки си, че ако той беше плешив, щеше да си татуира нещо в центъра на темето — в самия център, така че никой да не го вижда, освен ако се наведе. За миг му мина и мисълта да напише нещо на главата на доктор Гарибалди с флумастер, но това щеше да е невъзможно, освен ако докторът не заспи или умре. От друга страна, ако беше мъртъв, нямаше да има особен смисъл да го прави, освен ако не възнамеряваше да възбуди известно удивление и подозрение между патоанатомите и преките му роднини. Най-добре щеше да е, ако е невъзможно надписът да бъде разбран. „Като се хващаш за работа, мислеше си той, наблюдавайки доктор Гарибалди да минава през дневната в посока на входното стълбище, поне я свърши

както трябва.“ Ще трябва да се напише на темето му нещо, което да няма разумно обяснение. Безсмислено навързани срички би било едно добро решение. Но ако са римувани, ще е още по-добре, защото в този случай ще се създаде впечатлението, че означават нещо. Представяше си как Пикет забелязва надписа върху главата на доктора. Очите му се ококорват и после той пада по лице в храстите.

Докторът излезе през входната врата и застана на площадката отвън. Ендрю се ръкува с него и забеляза, че ръката му прилича на гъба, от която, ако се стисне по-силно, ще се посипят спори. Рязко я пусна.

— Понеже говорехме за животните в стаята й, докторе... имам предвид котките — с всичката козина, шум, кашони, в които спят, недоизядената храна. Това едва ли й е от полза. Ще ми бъде много трудно да се разделим с тях, но може би това се налага. Всички ние ги обожаваме — и аз, и жена ми — но сме длъжни да направим някои жертви, за да можем макар и в най-малка степен да помогнем на Наоми да се пооправи.

— Ако ставаше дума за астма или алергия — каза докторът с гримаса на лицето, — щях да се съглася. Но в случая имаме обща отпадналост, така да се каже. И котките могат да й повдигнат духа. — Той направи пауза и намигна на Ендрю. После се наведе напред и прошепна в ухото му: — Тя ще надживее и двама ни, ако се въздържа от висококалорична храна, тютюн и алкохол — и се забърза към колата си като малко затлъстяло зверче — мармот или ракун.

Ендрю се върна в къщата и подсвирквайки си, се изкачи по стълбите с плика шоколадови бонбони в ръка. Почука два пъти на вратата, после леко я откряна и надзърна вътре. Видя леля си Наоми, подпряна на възглавници. Изглеждаше изморена, но, от друга страна, кой не би се изморил да лежи по цял ден в стая, пълна с котки? Всъщност, когато се взря по-отблизо, той видя, че тя е не толкова изморена, а по-скоро смазана: от обстоятелствата, от лекарите, от опосумите, от света като цяло.

Леля Наоми беше неразгадаема и това бе проблемът й или поне един от проблемите. Или беше това, или просто си беше празноглава. Истината бе, че Ендрю не бе успял да разбере що за човек бе тя... не съвсем. Той се отнасяше със смесени чувства към неразгадаемите хора, към източните мистици, към хората, смятащи се за гении и към онези

всезнаещи, захапали лули, хора, които срещаше в книжарниците или магазините за екзотични животни. Техните познания никога не можеха да се дефинират ясно и поради това — макар като малък да бе решил, че просто не е достатъчно умен, за да установи дълбочината на знанията им — когато порасна, той започна да става подозрителен.

Страданието на леля Наоми беше нещо подобно. Беше това, беше онова, беше нещо трето: нещо я щракаше, нещо я срязваше, обземаше я апатия. Железните капсули не помогнаха, ортопедичните възглавници ѝ донесоха пристъпи на главоболие. Цяла армия доктори я посети през време на дългия ѝ живот, и онези, които се бяха оттеглили първи, бяха същите, които определиха причините за страданията ѝ като „психосоматични“. Чичо Артър бе препоръчал нещо, наречено „масаж в леглото“ — устройство, което беше продавал на младини по домовете. Представляваше електронен апарат, който тихо бръмчеше и разместваше пълнежа на матрака ѝ. По неизвестни причини, малко след като Ендрю го включи в мрежата, устройството се повреди и благодарение на някаква ексцентричност на физическите закони беше станало причина крачето на нощното шкафче да се подгъне, след което апаратът вече не можеше да се изключи, докато Ендрю, който чу заплашително блъскане по тавана и виковете на леля Наоми, не бе изтичал по стълбите и не бе дръпнал кабела от контакта.

Ендрю определено предпочиташе болестите, които можеха да се дефинират по-конкретно. Ако бе доктор, той нямаше да издържи и десет минути при леля Наоми. Веднъж, след като бяха дискутирали смъртта на съпруга на Наоми след само две години брачен живот, Ендрю беше споделил с Роуз „Че кой не би умрял?“, опитвайки да се пошегува. Не беше много смешно наистина и Роуз го бе погледнала смразяващо.

Имаше някакви тайни в миналото на леля Наоми — както се казва, и тя имаше нейните скелети, скрити в гардероба. Обстоятелствата около смъртта на съпруга ѝ бяха една от тези тайни. Мисис Гъмидж знаеше за тези обстоятелства. Двете жени бяха първи приятелки от училище, ако подобно нещо изобщо бе мислимо. В един момент отношенията им бяха охладнели, защото и двете се бяха влюбили в един и същи мъж — Майлс Лептън — но за него се бе омъжила леля Наоми. Той бил силно впечатлен от историята с лъжицата на прасето и беше съумял да си я изпроси, или поне така бе

подразбрала Роуз. Мисис Гъмидж — която, разбира се, по онова време още не е била мисис Гъмидж — се почувствала измамена и ги проклела, но след смъртта на Лептън старите рани бяха започнали бавно да заздравяват. Изминали години, преди между двете жени да настъпи помирение. Мисис Гъмидж дошла на Запад, след като не успяла в живота, а леля Наоми благородно се бе съгласила да я приеме в дома си. Това бе наскърбило душата на Ендрю. Все пак ставаше дума за неговия дом. И той бе човекът, който бе приел мисис Гъмидж, което не попречи леля Наоми да се превърне в нещо като светица за тази си постъпка.

Той се усмихна лъчезарно на леля Наоми:

— Как се чувстваш? — попита той и предпазливо седна на края на леглото. Тя отвори едното си око и го погледна сякаш той бе някакво създание от зоологическата градина, случайно попаднало в чужда клетка. — Малко шоколад?

— Не понасям шоколад — каза тя, въздишайки. — Не можеш да си представиш какво ми причинява.

— Наистина ли? — поклати глава Ендрю, опитвайки неуспешно да си го представи. — Донесох ти трюфели. Натурални. Аз съм много предпазлив с консервантите. Четох статия за химическите консерванти в шоколадите — цял списък с отрови, дълъг половин миля.

Наоми запази мълчание за момент, после отвори очи и погледна плика с бонбоните. Топлият следобеден бриз издуваше като балон завесите на прозореца.

— Не можеш ли да наместиш възглавниците на една стара жена? — попита тя съвсем неочаквано.

— Разбира се, разбира се — Ендрю стана и след като леля Наоми се наклони напред, той поизправи половин дузината възглавници, подреждайки ги във формата на каньон. Тя се облегна назад и веднага отскочи напред, сякаш се бе убола на скрит сред тях кактус.

— О-о-х, гърба ми — извика тя и изкриви лице. — Размачкай ги, Ендрю. Не мога да понеса такова нещо.

— Разбира се! — извика той, макар че не можеше да разбере какво точно е онова нещо, което гърбът ѝ не можеше да понесе. Невъзможно бе да я задоволи, невъзможно бе да се справи със сложните ѝ болести. — Ето сега. Ето. Леко се отпусни само на инч. Как е така?

Тя се намести сред възглавниците като в прекалено гореща вана, сви рамене и направи кисела гримаса. После разтърси глава, поносимо неудовлетворена. Все пак, нали не го накара да ги пренарежда повторно. Беше разбрала, че е безнадеждно и изражението на лицето ѝ казваше: „Е, какво точно искаш?“.

— Сметана — обади се той, — какао и масло. Само това, разбира се, и малко ароматизатори. Но никакви химикали за придаване на вкус... единствено екстракт от орехи, капка алкохол и плодове. Чудесна храна за здравето. Доктор Гарибалди ги препоръча.

Тя го погледна изпитателно. Ендрю се усмихна, мислейки си, че когато доктор Гарибалди мине пак оттук, той може наистина да ѝ ги препоръча. Леля Наоми щеше да се погрижи това да стане. Тя взе един бонбон и гризна от него. След това, без да каже дума, кимна към нощното шкафче, нареждайки на Ендрю да остави плика там.

— Донесох ги по-скоро в жест на примирие — поясни Ендрю и едва-едва сви рамене. — Онзи инцидент с опосума... обвинявам себе си за случилото се. И ако не бяха котките ти...

Тя не проговори. Съдейки по тишината, можеше да е мъртвец, дъвчещ бонбони.

— Поставих капани навсякъде около къщата... нещо като линията Мажино^[3]. Мисля, че мога да гарантирам, че нито едно от тези създания повече няма да се появи на прозореца. — Отново тишина, по време на която леля Наоми спря да дъвче и облиза шоколада от пръстите си. Ендрю се усмихна: — Би ли искала телефон в стаята си? — попита той.

Тя отвори широко очи.

— За какво ми е? — и го погледна така, сякаш беше казал нещо неприлично. — Един телефон ще ме подлуди, звънейки през целия ден. Това искаш, нали? О, ти ми стана ясен още от самото начало и аз го казах на Роуз, когато те представи. Телефон, моля ти се!

— Имах предвид твой собствен телефон, разбира се. Не дериват. С твой собствен номер. За да говориш с приятелките си, да звъниш в аптеката. Да се обаждаш долу. Можем дори да поставим телефон и в стаята на мисис Гъмидж. Ще бъде по-добре, отколкото да я викаш със звънец на връв.

— Аз нямам приятелки.

— Е — започна Ендрю, противопоставяйки се на изкушението да свие рамене и да кимне. — Имаш мисис Гъмидж.

— Мисис Гъмидж — произнесе с лишен от чувство глас леля Наоми, сякаш това бе всичко, което можеше да каже по темата мисис Гъмидж. После присви очи и се загледа в пространството концентрирана, може би, върху един кратък период от далечната история, когато тя и мисис Гъмидж са били млади.

— Какво искаш тогава? — попита Ендрю търпеливо. — Телевизор?

Тя отхвърли предложението, като махна с ръка.

— Нови очила?

Тя се престори, че задрямва.

Нищо нямало да я задоволи, освен Ендрю да си тръгне и да изпрати мисис Гъмидж при нея. Щял да си тръгне, обеща Ендрю. И то веднага. В крайна сметка, тя имала нужда от почивка. Той направи кратка пауза, опитвайки се да измисли някакъв начин да ѝ поиска хиляда долара за ресторанта. Трябваше да излъже, нищо друго не можеше да помогне. Чуваше ято диви папагали да се карат сред клоните на рожковите в двора на съседите. Напоследък се навъртаха тук — трийсетина на брой, долетели от Мексико, едри амазонски папагали.

— Освен шоколадите имам и една специална изненада — каза той усмихнато.

Тя зачака, веейки си с малкото японско ветрило, което беше взела от нощното шкафче.

— Намерих майстор-готвач за ресторанта. Мисля, че би одобрила. Всъщност, когато разговарях с него, мислех си най-вече за теб. Учил се е на занаята в Париж... при Жиро. Имал е магазин за сладкиши в Пасадина. Истината е, че той направи тези трюфели. Това отчасти е причината да ти ги донеса, за да добиеш представа за това, какъв човек ще имаме в кухнята.

Тя отвори почти незабележимо едното си око като жаба, преценяваща нищо неподозираща муха. Неясно как си беше създала репутацията на гурме^[4], макар за себе си Ендрю да бе убеден, че не би могла да разпознае телешко от теленце кърмаче от месо на млекодайна крава. Беше установил, че доста обича да пийне нещо, но отново перверзното начало в него му казваше, че тя не се вълнува много от

вида на питието. Беше почти убеден, че и мисис Гъмидж има същите вкусове, главно за да не дразни леля Наоми. Колкото до Роуз, то тя беше доста въздържана. Съветите на доктор Гарибалди щяха да намерят благодатна почва при Роуз.

Новината за наемането на френски готвач като че ли малко посъживи леля Наоми. Тя кимна на Ендрю по начин, който едва ли не казваше „добро момче“.

— Казваш, че на практика си наел този човек? Кога?

— Вчера — излъга Ендрю. Нямаше такъв човек, но един ден можеше и да се появи. Така че беше само половин лъжа. — Съобщих му, че е одобрен, но той трябва да изкара още две седмици в Пасадина. Френското понятие за чест, нали разбираш. След това ще се премести при нас. Изнемогвам, за да подготвя ресторанта. В момента инсталират оборудването, което купихме с твоята помощ. Скъпа работа — наемане на готвачи, купуване на това-онова, запълването на складовете. Тези чуждестранни готвачи не признават нищо друго освен пресни продукти. Изобщо не става дума да се превози камион консерви от пазара. Работя с трима различни доставчици, двама от които осъществяват вноса. Пикет се е захванал с оформянето на менюто. Ще ти бъдем много благодарни... лельо... ако намериш време да хвърлиш едно око, когато нещата добият завършен вид.

— Ще бъда доволна да погледна — каза тя. — Не би било пресилено да кажа, че имам известен опит в това отношение.

— Сигурен съм, че е така — въздъхна Ендрю. — Страхувам се само, че менюто няма да бъде... толкова изискано може би, колкото си свикнала — и той прочисти гърлото си. — Както споменах, разноските по наемането на готвача и останалото...

Тя го погледна проницателно.

— Колко искаш?

— Не, не. Не става дума за това. Доктор Гарибалди спомена пред мен, че състоянието ти е доста деликатно. Е, това е. Мисля, че при подобни обстоятелства наемането на чуждестранен готвач не може да се нарече лукс, нали? Казах го и на Роуз.

— Колко искаш?

Ендрю поклати глава малко тъжно, сякаш ядосан на себе си, и после я потупа по рамото:

— Ами — започна той, — ще бъда съвсем откровен и ще кажа, че става дума за заплатата на този човек един месец в аванс, към която се налага да добавя стойността на различните медни тенджери, тигани и съдове за смесване. Той просто не беше съгласен да работи с нещо по-обикновено. Освен това настоя и за една еспресо-машина. Обзалагам се, че няма да оспориш необходимостта ѝ. Всъщност искаш ли чаша кафе веднага?

— Нима вече си я купил? Еспресо-машината? Аз помислих, че искаш пари и за нея, а ти вече я използваш.

— Не, не, не — засмя се Ендрю и се плесна с театрален жест по коляното. — Имам една малка, която прави по една чаша. И устройство за кипване млякото на пара. Но за ресторанта ще ни трябва нещо по-голямо. Просто ми мина през ума, че една хубава голяма чаша кафе ще ти дойде добре с още няколко бонбона. Но понеже ме притискаш за отговор, нека кажем примерно... две хиляди. Към края на месеца се надявам да съм спечелил обратно по-голямата част от тях. По думите на Роуз, ние практически сме готови да приемаме наематели — тя смята, че до края на седмицата ще се оправим. Пригответил съм фирмената табела и чакаме да дойде човек да я закрепим отпред с лице към булеварда. — Всички тези приказки за връщането на парите бяха само проформа. Леля Наоми никога не беше искала парите си, от което Ендрю се чувстваше виновен, а това от своя страна го караше да не пропуска да предложи връщането им, въпреки че беше невъзможно.

Леля Наоми кимна уморено и малко механично и направи жест на Ендрю да напусне стаята.

— Ще отида да приготвя кафето — завърши той и тръгна подсвирквайки си към кухнята. Обичаше да се занимава с машинарията за кафе: мелачки, приспособления за загреване на пара, дори термометри — ако поискаше да свърши работата както трябва. Той насипа кафе на зърна в мелачката, закрепена на стената, нагласи я на свръхфино и след малко разполагаше с половин чаша смляно кафе, което изсипа в горната част на кафеварката за еспресо, предназначена за загреване на котлон. След няколко минути гъстата течност, черна като тинята по шахтите на уличната канализация, но, за разлика от нея, ухаеща удивително, започна да бълбука нагоре по тръбата на кафеварката и едновременно с това се разнесе изсъскването на клапана

за парата. Той кипна малко мляко в една чаша, доля в нея кафе и преди да сложи две лъжички захар, изсипа останалото кафе по дъното на медния тиган в мивката. След двацет минути той щеше да блести като нов.

Когато влезе при леля Наоми да остави кафето до плика с шоколадите, тя му подаде чека. Веднага разбра, че бе набивала шоколадови трюфели, докато беше сама. Чековата книжка не се виждаше. Държеше я скрита. Заедно с нея криеше и малкото бележниче, в което вписваше всички пари, които бе дала досега. От време на време му даваше да зърне бележничето, може би за да му напомни, че нищо не се забравя.

Той събра всичките си сили, наведе се и я целуна по бузата. Две минути по-късно вече беше навън и вървеше по пътя към банката. Две хиляди! Двойно повече от това, на което смееше да се надява. Защо не бе поискал три? Но ако го беше направил, тя щеше да му се изсмее в лицето и тогава нито шоколадът, нито измислицата с френския готвач щяха да му помогнат. Освен това дори да беше написала чек за по-голяма сума, банката можеше да забави изплащането му с една седмица, за да провери дали всичко е наред. Защото не можеше да се каже, че бяха напълно доволни от начина, по който Ендрю поддържаше сметката си при тях. А и не бяха от онези, които с готовност инвестират в съмнителни нови начинания. Банкерите си оставаха хора без въображение, това беше истината. Другата истина бе, че двете хиляди щяха да отидат за изплащането на някои сметки. Напоследък сметките просто не спираха да го затрупват. Не след дълго някои от кредиторите щяха да започнат да стават досадни. Може би отчаянието им щеше да подтикне леля Наоми да го авансира с още малко. В крайна сметка завещанието ѝ беше написано. Когато Наоми си отидеше от този свят, всичко щеше да остане на Роуз. На старицата сигурно ѝ беше все едно дали те ще получат парите си сега или след края на дните ѝ.

Както и да е, двете хиляди трябваше да му стигнат за момента. Роуз нямаше и да чуе за тях, докато един мрачен ден в неизвестното бъдеще леля Наоми не реши да извади бележничето и да покаже на Роуз какъв прахосник си е избрала за съпруг. В този бъдещ момент Роуз най-вероятно нямаше да може да си спомни за какво точно са били използвани различните суми. Да, тя щеше да бъде смаяна от

размера на дълга, който са натрупали. Но такъв е животът. Миналото си е минало. Без тези пари не можеше да има мотел и определено би било невъзможно да имат и ресторант — по-точно истински ресторант. Бизнесът беше в кръвта му. Както не можеше да се спечели на хазарт, без да заложиш, така и той нямаше да има медните кухненски съдове, ако бе свит. Но трябваше да поработи относно френския готвач. Да залепи брада и мустаци на Пикет не беше решение на проблема. Беше чувал за някакво училище за майстор-готвачи в Белфлауър и нищо нямаше да му струва да позвъни там и да се поинтересува има ли випускници, които си търсят работа. Щеше да наеме едно момче за седмица, колкото да угоди на Наоми и Роуз, а после щеше да го изгони и да се захване сам с готвенето.

Беше още ранна вечер, когато Ендрю мина с колата си по крайбрежния булевард, вслушвайки се в отдавна познатото му тракане на двигателя на стария метрополитен. Нищо не разбираше от механика и беше щастлив от това. В живота му нямаше време и за такива неща, още повече, че имаше други, по-добри, и то колкото си пожелае човек. Всъщност именно с някои от тях се бе занимавал този следобед. Беше се отбил в „Полски & Синове“ — вносители и дистрибутори на спиртни напитки, чийто магазин бе на „Бийч булевард“ в Уестминстър. Когато излезе от него, беше купил два кашона уиски, четири дюзини чаши от по една пинта и повечето неща от списъка, съставен с помощта на Гросман. Багажникът и задната седалка бяха задръстени, а в портфейла му все още се мъдреше по-голямата част от парите на леля Наоми. Подсвиркваше си нещо без мелодия и гледаше през прозореца на колата.

Хубавото време май свършваше. Небето над океана беше сиво и вятърът стихваше. Залязващото слънце хвърляше дълги сенки върху буренясалите руини на малките кейове и картонените стени на бунгалата. Той мина покрай нахвърлени ръждясали котви, натрупани на купчини боядисани шамандури и нещо, което изглеждаше като стар бетонен мост, рухнал преди време и вече полузатънал в плитчините на соленото мочурище Болса Чика. Поделението на военната флота се намирало отдясно: огромна площ, приличаща на пасбище или ранчо, с пръснати тук-там заплашително изглеждащи бункери, приклекли

като жаби сред покрити с трева могили. В склоновете на някои от тях се виждаха широки дървени врати, обрасли в буренаци и виеща се растителност. Какво имаше под нея си оставаше тайна.

Той намали скоростта и се качи на банкета на пътя. Група хора се бе скупчила около един от крайпътните павилиони, на които обикновено се продаваха ягоди, царевица и домати през пролетта и лятото, или тикви през есента, израсли на правителствен терен, където плодовете и зеленчуците се отглеждаха само като форма на хитра маскировка. Но дървените капаци на този павилион бяха затворени, така че хората — няколко семейства с деца — не бяха спрели, за да напазаруват. Имаше нещо друго. Зад Ендрю спря още една претъпкана кола и от нея се изсипаха към половин дузина деца, които с крясък профучаха покрай него, а една огромна жена, загърната в някаква дреха, се измъкна трмаво след тях и им завика да мируват.

Ендрю ги последва просто защото изведнъж му стана интересно — една постъпка, която Пикет би одобрил. Видя окачен надпис, на който, колкото и невероятно да бе това, се рекламираше акция по търсене на съкровище. Текстът се позоваваше на сродна обява в „Сийл Бийч Хералд“ — вестника на Пикет. Нямаше никакво съмнение, че точно тя бе станала причина за това струпване на хора. Надписът обещаваще, че ще бъдат заровени безчислени съкровища и се приканваше обществеността да ги изкопае в нощта срещу неделя 24-и, когато изгрее луната. Допускаше се използването на джобни фенерчета, но не и нещо по-голямо, и на участниците се разрешаваще да задържат всичко намерено. Казваше се, че щяло да има диамантен пръстен в херметически затворена стъклена кутия, стъклена преса за хартия в дървена кутия и талони за обяд на двама души в ресторанта за морска храна на Сам, които, Ендрю имаше основание да предположи това, едва ли щяха да бъдат поставени в каквато и да е било кутия. В допълнение на горното, щели да бъдат заровени петстотин детски играчки и истински сандък със съкровище, пълен с кварцови кристали, флуорит и торбички с фалшиви диаманти и стъклени мъниста. Немало да се раздават карти на местността. Участниците се приканваха да си донесат лопати.

Ендрю помнеше за подобни инициативи от миналото. Преди колко?... Почти преди трийсет и пет години. Това бе често използвана практика в централната част на окръг Ориндж, където разрастващата

се градска част изтласкваше назад портокаловите и зеленчукови градини, а цената на земята се бе вдигнала до такава степен, че дребните фермери просто не можеха да я задържат. За известно време фермерите възприеха модата да оставят жителите да им прекопаят парцелите. Като стимул се заравяха фишеци с дребни монети и други ценности от този род и се даваше възможност на бедняците от предградията да свършат за една нощ работа, за която се изискваше една седмица. На Ендрю този номер винаги му се бе струвал евтин, но той по принцип одобряваше идеята поради тайнствеността и романтиката, неизбежно свързвани с копаенето на лъжливи съкровища из буренявали поляни на лунна светлина. Това допадаше на чувството му за... за какво? Определението на въпросното чувство някак му се изплъзваше.

Качи се в колата и подкара нататък, продължавайки да мисли за случилото се. Такова нещо можеше да има своето място преди четиридесет години, когато стотици дребни фермери притежаваха по някое парче земя — няколко акра, не повече — покрай пътищата, водещи на юг към брега, и продаваха продукцията си, за да преживеят. Но това бе преди години, а днес останалата обработваема земя беше вече притежание на големите компании за недвижима собственост, които — не беше ясно точно как — отдаваха за обработка под аренда малки парцели, за да направят някои икономии в данъците, с които бяха облагани. Вече никой не „прекопаваше“ земята.

И все пак тези съображения по никакъв начин не означаваха, че рекламираното нощно търсене на съкровище не е рожба на тайни мотиви, нали? Той особено внимаваше за подобно порочно прибързано правене на изводи. Защото то много лесно можеше да накара хората да повдигнат вежди. Ендрю подозираше — някакъв инстинкт дълбоко вътре в него му говореше, че на Роуз понякога се налага да примирява с постъпките му. Тя, в най-добрия смисъл на думата, беше традиционалист. И нищо повече. Тя беше традиционалист, а той не беше. Изпълненията му я изморяваха. Знаеше, че е така, макар да искаше да не е истина. Но понякога му се струваше, че те двамата обитават различни светове, не, различни вселени. Нейната беше подробно картографирана. Улиците, за които човек можеше да

предположи, че вървят от север на юг, действително вървяха от север на юг, и то седем дни в седмицата, а ако фермерът садеше тикви, обяснението бе, че приближава Хелюийн^[5] и той разчита да ги продаде с печалба. Но в света на Ендрю улиците се пресичаха под различни ъгли и дори се извиваха. В най-неподходящите моменти те потъваха в мъгла, която скриваше постоянните промени в околния пейзаж. Прегърбени фермери садяха тикви с цел извиващите им се стебла да покрият под себе си могилите, в които бяха заровени незнайни оръжия, умело скрити от зорките очи на спътниците в небето, обикалящи високо, самите те скрити в небесата.

И макар да бе убеден, че разбира нейния свят с лекота, че погледът му е в състояние да огледа без проблем всяко негово ъгълче, той бе точно толкова убеден и че тя няма представа за неговия. За нея той бе просто лекомислено хлапе, разтворило широко очи без видима причина. Ентусиазмът му ѝ беше необясним като затворена книга. В най-лошия случай може би го смяташе за абсолютно луд, но тази мисъл, точно в този момент, докато караше колата, не го тревожеше особено. Много по-лошо бе това, че тя го намираше за инфантилен с тези кафеварки, с книгите, пресите за хартия, с пристрастеността му към бирените чаши, ядките за закуска, старата му кола, която — така се изрази тя веднъж, когато ѝ беше кипнало — никой възрастен човек не би и помислил да подкара. Но той беше напълно сериозен в тези си увлечения. Това бяха нишките, изплитащи тъканта на неговия свят. Издърпани една по една, изследвани поотделно, те може би щяха да изглеждат глупави и лекомислени, но тогава какво щеше да остане от тъканта? Нищо, което да си заслужава да се занимава човек с него. Купчина боклук за вехтошаря. Ето, това беше истината, но Роуз не я разбираше. Преструваше се, че разбира, когато ѝ обясняваше, но в очите и гласа ѝ имаше нещо, което го караше да се чувства като шестгодишно момченце, което показва своята любима играчка на майка си. Тази мисъл го подлудяваше.

Продължи да кара с някакво чувство на самосъжаление, забравяйки да включи светлините на колата. Не можеше да каже на Роуз за глупостите на Пикет относно Пазителите. Така щеше да докаже някои неща. Един Господ знае какво би се случило, ако тя научеше, че той най-безсрамно е взел две хиляди долара от леля Наоми днес следобед, докато от него се очакваше само да пооправи това-онова.

Вместо това бе обещал да наеме френски готвач, а Пикет пътуваше към Ванкувър, за да натовари багажника на шевролета си с кашони „Уийтабикс“, като при това щеше да закупи бензин с кредитната карта на фирмата, макар Роуз изрично да бе настояла тя да се използва само при абсолютно наложителна необходимост. Той *не искаше* да дава кредитната карта на Пикет, но портфейлът му в онзи момент бе празен. Сега, няколко часа по-късно, вече беше пълен. Такъв е животът. Непредсказуем. Мислиш си, че пътят е чист, сценарият е написан и в този миг — Бам! — поема те вихрушката на някакво ново объркване, нахлула през прозореца и обърнала по пътя си няколко стола.

Разнесе се ревът на клаксон и колата пред него рязко отклони встрани. Неусетно се беше озовал в лентата за насрещно движение. Върна се в своята лента, но сърцето му продължаваше бясно да тупти. Роуз винаги внимаваше, когато кара. Той не, вярно беше. Нямаше никакво право да влиза в спор с нея, когато му го казваше. Единственото човешко същество на земята, твърдеше тя, което кара по-лошо от теб, е чичо Артър, който е на деветдесет и две.

На всичко отгоре тя изпитваше съмнения в целесъобразността от честите му срещи с Пикет. Пикет си беше спечелил реномето на човек, който се занимава със заговори и заплахи и, според Роуз, макар да не го бе казвала на глас, Ендрю вече се бил заразил. Пикет вярваше в теорията, че онова, което е очевидно, най-вероятно е лъжа, че истината е скрита и до нея може да се достигне само като се игнорира така наречения здрав разум.

Ендрю караше и мислите му продължаваха да скачат. Сети се за днешната незабравима сутрин, за номера с опосума и подозренията на Пикет относно мисис Гъмидж. Характерно за Пикет бе, че гледаше скептично на скептиците. Едва не се сби с един от тях сутринта в кафето до кея, след като двамата изхвърлиха опосума и отидоха на риболов. Бяха имали късмет със скокливките и им посветиха цялото си внимание до девет часа. След това оставиха рибата в чувал от зебло в багажника на метрополитена и отидоха да закусят в „Кука за котле“. Един мъж на име Джонсън седеше на бара и обираше жълтъка на яйцата с препечена филия бял хляб. Познаваха се от книжарницата, където известно време бяха ходили на сбирки на литературния кръжок.

Джонсън беше от тези, на които всичко им бе ясно. Нищо на света не можеше да го изненада. „Не съжалявам за нищо“, бе заявил

той на една от сбирките със сърдечния си глас, сякаш се тупаше в гърдите, след което бе изпил на един дъх халбата с бира и бе примляснал. А сега седеше на бара, топеше жълтъците и поглъщаше по половин филия наведнъж, без да се мъчи да дъвче. Пикет не можеше да го понася и веднага щом влязоха, Ендрю усети, че Пикет ще се заяде с него, докато той самият би желал да стои в най-далечния ъгъл на кафето, да кима разсеяно с глава и да не предизвиква Джонсън. Пикет, освежен от четирите часа, прекарани край морето, изпитваше желание този път да му даде да се разбере.

Джонсън им каза, че бил чел стари годишници на научнофантастични списания. И попаднал на есе, което правело на нищо целия ентузиазъм на Пикет по въпроса за летящите чинии — буквално избивало опорите под краката му, обясни Джонсън, хилейки се. После кимна на Ендрю и се премести, за да им направи място на бара. Ендрю не обичаше да седи на бара. Струваше му се, че там се превръща в обект на всеобщо внимание. Но Пикет веднага се настани и разтвори менюто, подсмиввайки се към Джонсън, който монотонно разправяше за неидентифицираните летящи обекти.

— Това, което прави нещата напълно ясни — обясни Джонсън, избърсвайки лицето си със салфетка, — е, че когато тези обекти се появят, те винаги се описват в контекста на съответната епоха. Схващаш ли какво имам предвид?

— Не — отговори Пикет.

— Искам да ти кажа, че и преди сто години те са били нещо не чак толкова необикновено, нали? Но тогава са изглеждали като каруци със сено и са имали криле, пропелери или гребни колела. Прочетох едно описание на жител на Сиу Сити в Айова, който твърдял, че е видял въздушен кораб — обърни внимание, в 1896 година! — с формата на индианско кану с надут балон над него. От кораба се спуснала кука, която го закачила за дъното на панталоните му и го повлякла през пасбище с крави — Джонсън се усмихна пак, после се засмя на глас и се затресе от въодушевление. Хвърли остър поглед към останалото в чинията му яйце и го нарязва на парчета с ръба на останалата коричка. — Пасбище с крави!

— Все още не съм сигурен, че разбирам какво искаш да ми кажеш — проговори Пикет. — Историята е забавна, но...

— Нали? — прекъсна го Джонсън. — Сега се концентрирай. Не е трудно да се схване. Уверявам те, не е.

Пикет седеше с каменно изражение.

— Разбираш ли — продължи Джонсън, размахвайки коричката, — такива са били нещата през 1896. През 1925 историята е подобна, но вече няма канута, няма пропелери и гребни колела. Тогава се появяват онези тумбести ракети, които познаваш от кориците на пълп-списанията^[6]. След това идват чиниите, а днес се говори за цилиндрични кораби, изработени от блестящ метал, които се движат много, много бързо. И какво следва? Това е важното! Че всичко е заблуда, игра на въображението, измишльотина. Ако не беше, в описанията щеше да има някаква логика. Както и да е, разказах ти най-същественото от есето.

— Кой е авторът? — поинтересува се Пикет, продължавайки да седи много неподвижно и да разбърква кафето си.

— Азимов. С него малко трудно се спори. Неумолима логика, поне от моя гледна точка. Прави на нищо и никакво цялата шумотевица около НЛО. Ти какво мислиш? — той се наклони напред, за да зададе въпроса си през Пикет към Ендрю.

— Страхотно — каза Ендрю. — За мен въпросът е приключен.

Пикет погледна възмутено Ендрю, а после се обърна към Джонсън, вече разгорещен. За Ендрю нещата бяха напълно ясни. Пикет щеше да избухне. Джонсън винаги съумяваше да го провокира. По тази причина се отказаха да посещават литературния кръжок. Целта му бе да накара Пикет да влезе в спор, да го докара до бяс в евентуалния разговор, а после Джонсън щеше да си отиде, подсмивайки се, и явно спечелил.

— Очевидно е, че те са се появявали в различни кораби — възкликна Пикет. Закуските им пристигнаха и Ендрю започна да се храни, но Пикет не обърна внимание на храната. — Та в това е цялата красота. Те не искат да се издават, за Бога. Става дума само за маскировка, ето за това става дума. Изобщо не би ме изненадало, ако онези пришълци, които са влачили с куката по пасбището твой човек, са същите, които се появили в летящото яйце преди шест години над Сан Франциско. И защо не? Ако разполагат с технология, която им е позволила да долетят дотук от звездите, то те определено ще имат и технологията да построят каквито си искат летателни апарати.

Господи, помисли си за Детройт, например. Там в понеделник могат да построят камион, а във вторник от конвейера ще слезе автомобил с гюрук и в това няма нищо удивително. Нещо повече...

Но на Пикет не бе даден шанса да довърши, защото Джонсън изведнъж престана да му обръща внимание, повика сервитьорката и се захвана да урежда сметката си. После остави на бара четвърт долар като бакшиш и почеса крайчеца на носа си.

— Знаеш ли какво е имало във въздушния кораб? — попита той, усмихвайки се на Пикет и Ендрю.

Пикет объркано примигна.

— Какво? Какъв въздушен кораб?

— Онзи в Айова, над пасбището с кравите. Прасета. Това е разказал човекът. Били прасета. Откраднали му парите... и една рядка монета сред тях. Такива са думите му. Мога да се закълна. Бил обран от прасета. Разбира се, така историята се пръска по шевовете си, нали? Много е просто. Не е необходимо да си Шерлок Холмс, за да сглобиш истината. Според мен той просто се е натъкнал на прасетата. Вероятно те са били на пътя и са го съборили в канавката. Това обяснява защо панталоните му били скъсани. Загубил е някакви пари, сред тях може и да е имало някоя сребърна монета, които по начало не е трябвало да са в него, защото жена му планирала да напазарува с тях. Може да е смятал да ги даде за бутилка, кой знае. Е, не е можел просто да стане, да се прибере у дома и да си признае всичко, нали? *Прасетата* и така нататък. Нали е щял да изглежда като глупак. Затова е измислил цялата история от игла до конец: прасета-пришълци, куки, които го влачат по пасбища с крави, редки монети. Превръща се в герой, а не в глупак, и вече не е онзи жалък нещастник, посмачкан от прасетата. — Джонсън спря, изгледа ги внимателно и после уверено кимна с глава: — Монетите от джоба му са се изсипали във водата в канавката, където се е изцапал. Решил да обясни всичко с най-голямата лъжа, която бил в състояние да измисли, знаейки, че хората ще се хванат. Винаги така става — колкото е по-невероятно, толкова по-добре. Но помнете ми думите, джентълмени, можете спокойно да се обзаложите, че жена му много-много не му е повярвала. Прав ли съм? Да, прав съм. Абсолютно прав! Няма съпруга, която да не е десет пъти по-проницателна от слушателите. Какво мислиш, Ендрю?

Ендрю сепнато го погледна, объркан от тази история с прасета и редки монети. Но не беше необходимо да прониква в помислите на Джонсън. Нямахше нищо за проникване. Джонсън не беше достатъчно дълбок. Дъното се виждаше само като го погледнеш в очите.

— Мисля — обади се Ендрю, — ако наредиш слушателите в редица, те няма да стигнат оттук дори до Глендейл.

— Ученото си е учено — възкликна Джонсън и стана. — И за теб се отнася, синко — обърна се той към Пикет, сграбчи го за ръката и я раздруса, преди Пикет да съумее да си я издърпа обратно. — Трябва да тръгвам — обясни той. — Имам среща с един човек за един кон. Нали ме разбирате? Звездолетите... страшно интересна история от началото до края. Пак ще поговорим.

Пикет понечи да проговори, защото искаше последната дума да остане в него, искаше да довърши мисълта си:

— И все пак, както исках да кажа, автомобили с гюрук във вторник...

— Да — каза Джонсън и тръгна. — Точно така. С гюрук. Следващия път пришълците може би ще карат автомобили с гюрук. Прасета със слънчеви очила — той се изкиска, мина през вратата, оставяйки я да се затръшне зад гърба му и махна за последно с ръка през рамо.

Пикет беше оставил изстиналите си яйца на бара. От Джонсън му се бе отцяло да яде. Платиха и си тръгнаха, забравили за колата с рибата в багажника, изминавайки двете преки до мотела. Ендрю се опита да върне разговора на успешно приключилия епизод с опосума, но ентузиазмът му не намери отклик в Пикет, който продължаваше да повтаря, че ще убие Джонсън, че ще го направи за посмешнице в „Хералд“, че преди да приключи с него, ще направи цяла дузина номера, за да го смачка, да му отрови живота. Още днес следобед, когато потегли за Ванкувър, ще състави няколко писма на нещастно влюбени и ще ги публикува в „Хералд“ от името на Джонсън.

— Какво мислиш за чертата с молив през центъра на лицето му? — попита неочаквано Пикет. — Доказателство за лудост, според мен.

— Поредната му дивотия — сви рамене Ендрю. — Добре че не попитахме. Той *искаше* да го попиташ, не разбра ли? Вероятно си беше подготвил някакво идиотско обяснение, някакъв майтап и ние щяхме да станем за смях.

Пикет кимна.

— Но ако си я беше начертал нарочно, изглежда, забрави за нея. Нали го видя как я размазва със салфетката.

— Просто беше много разпален с кравешката си история. Не трябваше да му създаваш повод. Каква ти беше ползата?

— О, аз мога да го продам на маймуните — заяви Пикет и седна в шевролета си. — Хайде, довиждане — той включи двигателя с рев и потегли към крайбрежната магистрала, отнасяйки кредитната карта на Ендрю в посока на Ванкувър. Щеше да отсъства около седмица.

Едва късно следобеда Ендрю се сети, че е оставил метрополитена, паркиран край кея. Изтича дотам и отвори багажника. Рибата се беше втвърдила като парчета от папиемаше^[7]. Изтръска чувала в боклука зад ресторанта „Синьор Корки“ и бе незабавно наобиколен от дузина котки. Махна им за сбогом и потегли за „Полски & Синове“, чувствайки се като благодетел.

И ето че най-сетне се прибираще след един адски дълъг ден. Паркира колата край тротоара. Не бе успял да се захване с боядисването на гаража, както възнамеряваше, но разполагаше с достатъчно време, за да реши този въпрос. Бързината никога не водеше до добри резултати. Над улицата се бе спуснал здрач и прозорецът на леля Наоми бе затворен като преграда срещу попълзновенията на нощните животни. Ендрю заключи колата. Моментът не беше удобен да разтоварва покупките си. Щеше да изчака Роуз да отиде някъде или да си легне. Можеше да ѝ каже, че е бил в Белфлауър, за да поговори с випускниците-готвачи, което не беше напълно лъжа. Бе позвънил в училището все пак и беше записал името на един потенциален кандидат — млад французин, израсъл наистина в Лонг Бийч, но съхранил някакви следи от френски акцент.

Мъглата нахлуваше на вълма между къщите и облизваше покривите. Нощта се оформяше като подходяща за антикотешка акция, но май беше изиграл етюда с опосума по доста твърд начин. Наистина, през целия днешен ден му бе вървяло. Може би щеше да бъде най-добре да си легне по-рано. Това би доставило удоволствие на Роуз. Можеше да бъде възприето от нея като доказателство, че в него има някакви остатъци на разумност. Той се изкачи до площадката пред вратата, удовлетворен от деня. И подскочи, без да иска, виждайки Пениман седнал в плетен стол и ухапал лулата си. Изглеждаше по-

излъскан и по-вдървен от обикновено, приличаше на восьъчна статуя или на мумифициран труп и на всичко отгоре на Ендрю му се струваше, че долавя миризма на риба откъм него, сякаш се бе полял с рибено масло. Пениман свали лулата от устата си и посочи празния стол до себе си:

— Седни — каза той.

[1] *Таблоид* — издание на булевардния печат с по-особен формат, чиято основна тема са слухове и клюки — Бел.пр. ↑

[2] *Мейн стрийт* — в почти всеки американски град (и практически във всички по-малки) има „Мейн стрийт“ (в превод „Главната улица“), която обикновено минава през центъра — Бел.пр. ↑

[3] *Линията Мажино* — стратегическа отбранителна линия с фортификационни съоръжения и дължина около 750 км, построена във Франция на границата с Германия в началото на 30-те години — Бел.пр. ↑

[4] *Гурме* — ценител на изтънчената кухня (от фр. — *gourmet*) — Бел.пр. ↑

[5] *Хелоуийн* — денят на Все светии, когато вечер хората излизат с фенери, издълбани от тиква — Бел.пр. ↑

[6] *Пълп-списания* — първите списания с научнофантастични разкази се появили на много евтина долнокачествена хартия и затова станали известни като „пълп“ (от „пулпа“ — кашата, от която се прави истинската хартия) — Бел.пр. ↑

[7] *Папиемаше* — долнокачествен твърд картон, от който се пресоват евтини предмети — Бел.пр. ↑

4.

Също така, един камък с малки дискове върху него е удобно средство да се привлекат такива монети; и ако човек намери голям камък с няколко камъчета под него, подобно на свиня сред прасенцата си, той беше сигурен, че поставянето на една монета върху него ще му доведе прасе.

Сър Джеймс Г.
Фрейзър — „Златния
клон“

Ендрю стоеше като вкаменен и гледаше пушещия Пениман на потъналата в полумрак площадка пред вратата. Изведнъж го налегнаха страховете на Пикет с видения за отровни риби и тайни общества. Глеещото въгленче в лулата на Пениман гореше като реещо се в здрача око. Ендрю отвори вратата, пресегна се към вътрешната страна на стената и щракна ключа на външната лампа.

— Прибрах се! — извика той, защото не му се искаше да излезе, че се е върнал по-късно.

Роуз му отговори някъде отвътре.

— О — каза тя.

Ендрю се обърна и незаинтересовано подметна на Пениман:

— Седим на тъмно, а?

— Да, наистина — чу се в отговор. — Тъмнината ми действа изненадващо успокоително. Тя е като утроба. Или гробница. Странно нещо е това езикът, нали?

— Така е — Ендрю седна срещу него, така че да може да вижда през прозореца движещата се напред-назад в кухнята Роуз. Гледката го успокояваше, но и го караше да се чувства неопределено виновен и изненадващо за себе си той се улови, че мисли къде ли е забутал бояджийските си принадлежности. Утре сутринта, преди още да е

напекло, трябваше да се захване с този гараж. Нямахте да му отнеме много време.

Днешният вестник лежеше накуп до стола на Пениман. Една смачкана страница бе захвърлена в сянката, сякаш Пениман бе прочел в нея нещо, което не му бе допаднало и в пристъп на ярост я бе смачкал и захвърлил. Имаше нещо странно в нея, което привлече погледа на Ендрю. Той се наведе, за да я разгледа по-добре и откри, че тя изобщо не е смачкана, а всъщност представлява оригами^[1] с формата на раздута риба с костеливи малки хриле, сгънато от раздела с комикси на „Хералд“. Гледката необяснимо го тревожеше, макар Ендрю да не бе сигурен точно с какво.

Мъглата безшумно се стелеше по моравата, скривайки от погледа им дърветата на тротоара. Едва полъхващият откъм океана бриз шумолеше в клоните на дърветата, въздишаше сред храстите и тревата и въртеше мъглата. Белезникавите ѝ кълбета перфектно хармонираха на белия костюм на Пениман и вонящата му лула. Той го погледна странично с тайнствен поглед и проговори:

— Прекарах известно време на Изток — и кимна към рибата-оригами, която като че ли обясняваше всичко. — Изящни неща, нали? Като листчетата на цвят. Мъглата ще се разтвори в нощта... като отлитащите години, като самия живот. — Той въздъхна и уморено махна с ръка — жест, отправен може би към самия живот.

Ендрю кимна. Той не можеше да понася Пениман. Този човек се дължеше, сякаш бе на сцена.

— Така и не се научих да сгъвам хартия — каза той. — Не мога да сгъна дори шапка от вестник — Пениман не сваляше поглед от него, явно очаквайки нещо повече, нещо по-философско, сякаш забележката относно хартиените шапки не би могла да бъде основното в думите на Ендрю. Ръката на Ендрю потрепваше върху коляното му. Той широко се усмихна:

— Сестра ми обаче можеше. Тя можеше да сгъне... ами, всичко.

С гъвкаво движение на китката си Пениман разтвори длан. Не нея се виждаше монета от четвърт долар. Той погледна Ендрю с широко отворени очи, внушавайки му „Гледай сега!“, с ловко движение на палеца я прехвърли върху обратната страна на дланта си и започна да я преобръща само със ставите на пръстите. След това я претърколи обратно на дланта си, улови я между палеца и показалеца,

направи рязко движение с тях и монетата изчезна нагоре в ръкава на палтото му.

Ендрю се притесни. Хубав номер, нямаше никакво съмнение, но той не схващаше какво иска да му каже Пениман. Все пак се усмихна, извади монета от своя джоб — петцентова — и започна да я балансира във вертикално положение на върха на пръста си. Започваше да възприема тази среща на предната площадка като своеобразно състезание, като едно изпитание на ума, хармонията или логиката, сякаш те бяха съревноваващи се ученици в школа за рядка разновидност на бойните изкуства, които се обучаваха да пристъпват крадешком по оризова хартия, без да вдигат никакъв шум или да пазят равновесие на един крак подобно на блатна птица.

Пениман кимна при вида на изправената монета и одобрително се усмихна, когато Ендрю изви ръка, оставяйки монетата да се търколи по наклонения му пръст, после по ръба на дланта му, след това по лакета, излитайки във въздуха, преди да я улови. Той леко се поклони. Като цяло изпълнението му превъзхождаше номера с търкалянето по ставите на Пениман. Ай финала му с ръкава беше направо аматьорски. Всеки би могъл да го направи.

Пениман не каза нищо. Той отново измъкна отнякъде своя четвърт долар и с безкрайно сериозно изражение на лицето започна да го напъхва в ухото си. И изведнъж, страшно изненадан, го извади от устата си, затвори го в шепите си, раздруса ги, отвори ги и със смайване установи, че е изчезнал.

Евтин номер, помисли Ендрю, питайки се дали може да си спомни някой друг фокус с монета. Някъде в кутия от обувки, превързана с канап, имаше петцентова монета със занитен на нея пирон. Идеята беше монетата да се закове на пода, след което можеше да умреш от смях, гледайки хората, опитващи се да я вдигнат. Реши, че ще запомни и ще изиграе този номер на Пениман впоследствие — тогава, когато няма да заподозре нищо. В момента обаче, това не му помагаше. Той просто не можеше да си спомни никакъв фокус. Е, би могъл да закрепил четвъртинки в очите си иди десетцентови монети в ноздрите или ушите си, но съмнително бе, че Пениман щеше да се впечатли от това. Всъщност едва ли някой би се впечатлил... В най-лошия случай Пениман щеше да тъне в догадки какво бе имал предвид

Ендрю. Обаче в това да пъхаш центове в ноздрите си имаше нещо лишено от достойнство.

Колебанията му видимо изтощиха Пениман, който повече не можеше да го чака да измисли нещо. Той извади един пенс от джоба на ризата си, кимна към него с глава и го пусна с плоската страна в огнището на лулата си, покривайки огънчето. Ендрю зачака, чудейки се какво по дяволите имаше предвид този човек. Пениман му намигна и в същия миг пенсът се запали — пламна за миг и угасна като погълнат от тютюна. Пениман свали лулата и се поклони, признавайки себе си за победител.

Ендрю, кавалерски поклати глава със съжаление, бесен на себе си, че се бе хванал на номера с горящата монета. Тя очевидно бе евтин фалшификат, купен за петдесет цента в магазин за предмети, с които да си направиш шега с някого — един пенс, пресован от изсушен тютюн. Та нали тъкмо затова го държеше в джоба на ризата си вместо в този на панталоните, където без съмнение щеше да се натроши. Нищо чудно Пениман да имаше цяла шепа подобни монети, които вадеше и възпламеняваше с цел да впечатли непознати или да повлияе някак си на конкурентите си в света на внос-износа. Сигурно ги бе купил на Изток след като му бе писнало да се учи как да сгъва хартия.

— Голяма работа си ти — обади се Пениман, плесна се по коляното и се облегна в стола си. — В теб има нещо... как да се изразя?... нещо игриво. Харесвам тази черта в хората. Не се среща толкова често. Всички са така отвратително *сериозни* — той изръмжа последната дума, за да изрази насмешката си, после изчука лулата си и наново я запали, издухвайки огромен облак дим към покрива на верандата. — Пътувал си, нали?

— Е — каза Ендрю, бесен, — не кой знае колко. Към Средния запад. Или по-скоро *откъм* Средния запад насам. Прекарах също известно време и в Канада. Роуз и аз успяваме понякога да отскочим до Сан Франциско. Обожаваме Сан Франциско.

Пениман кимна:

— Имам партньори в Китайския квартал. Живях там известно време. Значи, не си напускал континента, така ли?

— Не, освен Канада... — започна Ендрю. После спря, улови се, че е казал глупост и вътрешно пребледня. — Не. Бих желал, естествено, но с мотела и всичко останало...

— Наистина — въздъхна Пениман. — От теб обаче лъха на нещо европейско. Затова и попитах. Може да е спортната кройка на панталоните ти. Напомня ми за една от Провинциите — лозя, улици, покрити с чакъл, прегърбени старци в градините на задните си дворове. Или, не, точно това е — за Средиземноморието, за гръцките рибари — той помълча и тъжно поклати глава, припомняйки си. След това, с малко изкуствен патос, изрецитира: — „Остарявам... остарявам... и вече за пет пари не ставам“ — той погледна изпитателно Ендрю с притворени очи. На Ендрю му се прииска да му бръкне в окото. Пениман пак се облегна като преуспяващ човек, който е съумял да се изрази приемливо добре. — Също и косата ти... тя е така объркана. Нарочно ли го правиш? Искам да кажа, съзнателно ли й придаваш този външен вид? Тя е така... толкова е... в твой стил. Разбираш ли ме?

— Не съвсем. Не. Просто не я вчесвам и това е всичко. Да се вчесва косата е само загуба на време — каза го с намерение да уязви, но почувства, че прозвуча като недостойно оскърбление. Каквото и да беше играта, която в момента играеха, Ендрю губеше и ясно съзнаваше това.

— Искях да кажа, че много малко хора биха... имали *куража*, да носят косата си по този начин. Само това. Иначе й се възхищавам. Майната му на света! Какво разбират останалите? — Той отново поклати глава и се загледа в дъските на пода на площадката с красноречив поглед, сякаш е установил тази истина твърде късно, че маникюрът и изящно скулптираната му брада не са нищо повече от обикновена суетност, нищо друго освен детински страх да остави нещата такива, каквито са.

За Ендрю целият този цирк бе напълно прозрачен. И все пак в приказките на Пениман нямаше нищо, което би оправдало да го удари... да го цапне по чутурата. Или дори да го оскърби по очевиден начин. Пениман изведнъж се оживи, сякаш току-що си бе спомнил къде е оставил двайсетдоларова банкнота, която бе смятал за загубена, или сякаш беше забравил името си и изведнъж то прорязва съзнанието му като мълния. Той пак извади четвъртинката долар.

— Сетих се за още един — оповести той и я размаха във въздуха. — Почакай. Нека подходим по-спортно към този трик. Обзалагам се на долар, че няма да можеш да го повториш и дори най-напред ще ти го

покажа. Ако пожелаеш да опиташ, двамата залагаме по долар, а ако мислиш, че не ти е по силите, тогава сме квит. Какво ще кажеш?

— Да опитаме — каза Ендрю, който с хиляда и четиристотинте долара от парите на леля Наоми в джоба си, можеше да си позволи да загуби един. Освен това той винаги си беше ловък при фокусите с монети. Щеше да прибере паричките на Пениман и да влезе в къщата, подсвирквайки си.

Пениман прихвана монетата с двата си показалеца откъм двете ѝ страни, притисна ръба ѝ върху челото си точно под линията на косата и търкаляйки я между осите на пръстите си я прекара по дължината на носа си, през устните и надолу по брадичката. И толкова — обикновена проява на ловкост на ръцете. Понадигна се от стола и пусна четвъртинката в джоба на панталоните си.

— Става — каза Ендрю и извади долар.

Пениман извади на свой ред банкнота от джоба на ризата си, размаха я във въздуха и я мушна обратно на същото място, опитвайки се да създаде впечатлението, че тя ще си остане там и че само след миг ще ѝ прави компания банкнотата на Ендрю.

— Опитай с една от моите — каза той и извади друг четвърт долар от джоба на сакото си, подаде го на Ендрю, който веднага го стисна между показалците си, опря го в челото си и подчертано бавно го претърколи надолу по лицето си. До самия край на брадичката. Можеше да го търкаля до копчето на ризата си, ако бе пожелал и затова погледна многозначително Пениман с поглед, целящ да му покаже това. Пениман се намръщи и сви рамене, а после извади долара и го подаде на Ендрю.

— Не са много хората, които могат да го направят — каза той. — Ръката ви, сър, е много твърда, много твърда.

— Я виж — обади се неочаквано Ендрю, вирайки се в четвъртинката на Пениман, която все още бе в ръцете му, — сребърен е. Внимавайте да не го загубите.

— Така ли? — престори се на изненадан Пениман. — Ах, дявол да ме вземе... — той го пое така, че слабата светлина на площадката се отразяваше от извивката в главата на Джордж Вашингтон. — Я, виж! Колко мислиш, че би могъл да струва? Долар?

— Може — отговори Ендрю, свивайки рамене.

Пениман разтвори очи в подигравателно изумление.

— Представяш ли си? — възкликна той. — Цял долар — после прибра монетата, облегна се и се усмихна с онази усмивка, която сякаш казваше, че сега е ред на Ендрю да измисли следващата занимавка на открито.

Точно в същия миг Ендрю успя да види вестника по-добре. Отчасти скрита под оригамито се виждаше рекламата за съкровището. Той взе вестника и прочете обявата, заклевайки се в себе си, че няма да продума нищо на Пениман, докато той не се обади... вежливо. Не намери нищо в обявата, което по някакъв начин да издава истинския ѝ замисъл. Най-обикновена обява, която очевидно желаше да рекламира нещо. Оказваше се, че местна благотворителна фондация е отстъпила парцела за въпросната нощ. Аха, ето го... с най-ситните букви, разбира се. Таксата за участие беше пет долара за възрастни и три за деца. Колко ли пълни с хора коли щяха да се изсипят със стърчащи от багажниците лопати само за да открият, че трябва да *платят*, за да им се разреши да копаят. Щяха ли да се сетят, че като сложат своите пет или три долара в кутия, могат да получат своето съкровище, без да си цапат ръцете? Както и да е, вече щеше да е твърде късно за това. Щяха да платят, защото в противен случай децата им, настроили се да изкопаят златото йод лунната светлина, щяха да писнат и да проглушат ушите на родителите си.

Изглеждаше, че парите отиваха за почтена цел, макар че каква точно бе тя, рекламата не разкриваше. Прочитането ѝ създаваше впечатление за леко либерално-политическа окраска: световния глад, световния мир, световната разумност — неща, безкрайно ефимерни, за да се дефинират ясно.

— Какво мислиш за това? — попита Пениман така неочаквано, че Ендрю изпусна вестника.

— Какво? Ами, не знам. Звучи ми интересно, предполагам, копаене на съкровища и така нататък. Все неща, които страшно биха ми допаднали като дете.

— Разбрах го веднага, щом го зърнах. Казах си, ето нещо, което Ендрю Ванберген ще може да оцени. Това би допаднало на чувството му за... — той спря и се усмихна. — Обзалагам се, че си чел Стивънсън, нали?

Ендрю кимна безмълвно, питайки се какво ще последва.

— Знаех си. „Островът на съкровищата“. Прочетох я, когато бях тринайсетгодишен. Много ми допадаха и есетата му, въпреки че бях малък. Не че в тях имаше нещо гениално. Сега го разбирам. Но в младежките ми години те сякаш излъчваха сияние. — С приключенския си оптимизъм и мрачните размишления. Произведенията му винаги ми напомняха за войници с дървени саби. Наистина. Безкрайно стилни, все пак. Без особено съдържание. Страхотни за деца. Майната му на съдържанието! Нека да го забраним. Нека всички четат само книжки за момченца и станат пирати, а? — той енергично кимна с глава и подхвана нещо за пиратите, завършвайки с „А-а-гх!“, което, ако точно в този момент Роуз не бе извикала от прозореца, можеше да му струва живота. Бесен и хилещ се със стиснати зъби, Ендрю едва забележимо му кимна и се отправи към къщата, оставяйки го където си беше.

Той услужливо изгаси осветлението навън, за да даде възможност на Пениман да стои колкото му се иска в гробницата на утробата. Този човек някак се бе досетил, че Ендрю страстно желае да вземе участие в търсенето на съкровището. Как бе съумял да разбере, бе невъзможно да се каже, но той напълно съзнателно си бе правил майтап с него. Всички тези приказки за приключения и рошавата коса. Какъв идиот. Много умно, няма що! Нямаше значение, че по-голямата част от нещата си бяха истина и че Пениман бе пълен с лъжи и неискреност. Точно това обясняваше презрението на Пениман към подобни неща. Затова и презираше Ендрю, всъщност. Истината винаги се оказваше презряна в очите на хора, които по природа са фалшиви. Е, да върви по дяволите! Този човек нямаше да го изплаши до степен да не вземе участие в търсенето на съкровището. Ендрю щеше да бъде там и щеше дори да вземе със себе си Пикет. Боже мой, той можеше дори да убеди и Роуз да тръгне с тях. Щяха да си приготвят нещо за ядене през нощта, щяха да вземат и бутилка вино. Сирене. Пушени стриди. Сардини. Купички с ягоди.

— Какво? — попита Роуз. — Я занеси тази чиния на леля Наоми, ако обичаш. Мисис Гъмидж излезе.

— Да. А, нищо. Просто мислех на глас.

— Стори ми се, че спомена нещо за стриди. Помниш ли онзи пикник на хълмовете край Медосино, когато ядохме пушени стриди и шоколад?

— Да — каза Ендрю, усмихвайки се. — На теб ти хареса. Беше щастлива тогава.

— И сега съм щастлива — възрази тя и го погледна леко озадачена. — Какво е това на лицето ти?

— Какво? На лицето ми ли?

— Погледни се в огледалото.

Той се взря в огледалото над умивалника. През лицето му, започвайки от челото, спускайки се по носа и брадичката му, имаше линия от графит, въглен или кой знае какво. Миг по-късно той разбра всичко — номерът с четвъртинката долар. Пениман го бе изиграл, беше го направил да изглежда глупак. Той явно бе натрил назъбената периферия на монетата, може би с молив, и след това бе изманипулирал Ендрю да я прекара по лицето си. Ендрю щеше да го убие, да го... Изведнъж той си спомни за Джонсън, който размазваше подобна линия със салфетка в „Кука за котле“. Той се отпусна, питайки се какво ли би могло да означава това и едва не сложи ръка върху пилето на леля Наоми.

— Какво има? — попита Роуз и дръпна един стол, за да седне.

Ендрю махна небрежно с ръка.

— А, нищо — каза той. — Разтърсен бях, когато го видях. Май съм разговарял с онзи младеж в школата в Белфлауър и през цялото време са ме смятали за глупак. Бог знае какво са си помислили.

— Ще ти кажа, че и аз не знам какво да мисля.

— Казах ти, нищо особено. Най-обикновен експеримент. Знаеш ли, лицата на лудите са напълно симетрични. Лицата на нормалните не са. При тях има почти невидими разлики — едното око е по-силно притворено, едната буза се спуска към брадичката едва доловимо по-рязко от другата. Но при лудите... можеш да им разсечеш лицето на две — или по-скоро снимката на лицето — и да наложиш двете половини една върху друга. Това е. Страшно интересна работа.

Роуз кимна, сякаш отнасяйки се със съчувствие към идеята за разрязването на фотографиите на лудите на две или каквото там предлагаше Ендрю и сякаш съвсем ясно разбираше защо Ендрю, след като бе разбрал особените лицеви характеристики на смахнатите, беше прекарал линия през средата на собственото си лице и бе отишъл в друг град.

— Храната на Наоми изстива — каза тя и го потупа по ръката.

Ендрю понечи да изтрие лицето си с кърпата за чинии, но Роуз рязко я дръпна и му подаде рулото с хартиени салфетки, напъхвайки за по-сигурно кърпата през дръжката на вратичката на хладилника.

— Току-що я извадих от чекмеджето — обясни тя. — Искам да се научиш да използваш хартиени салфетки. Няма защо да ми увеличаваш работата.

— Добре — каза Ендрю, — просто за миг престанах да съобразявам — той започна да се бърше с хартиената салфетка, но само размаза линията. Майната й, така или иначе трябваше да вземе душ. Чувстваше се така, сякаш бе носил едни и същи дрехи цялата седмица. *Проклетият* Пениман. О, Ендрю щеше да му го върне на публично място с монетата с пирона. Щеше да се смее и да го сочи с пръст, след това щеше да му извие носа и да го прати да си събере багажа. Можеха да минат и без скапаните му двеста долара. След малко се отказа, пусна смачканата салфетка на плота на бара и се отпрати с чинията за леля Наоми през дневната. Погледна крадешком какво става навън. Пениман го нямаше.

Вратата на спалнята на леля Наоми беше открехната, но вътре цареше полумрак. Предполагайки, че е будна, Ендрю бутна с рамо вратата и надникна.

— Вечерята — каза той с весел глас. Леглото беше празно. Наоми седеше в креслото си и се взираше през малкия прозорец към океана. Дочуваше се приглушеното бучене на разбиващи се вълни, както и крачките на някой, вървящ по тротоара долу, но през отворения прозорец не се виждаше нищо освен спусналата се сива мъгла. Една котка се отърка в крака на Ендрю, преструвайки се на приятелски настроена.

— Пиле „а-ла-Роуз“ — обяви Ендрю, оставяйки подноса. — С ориз и с... още нещо. Изглежда като патладжан и е нарязано на малки квадратчета — той се усмихна към тила на леля Наоми, питайки се дали старата жена е още жива, или е умряла в креслото. В същия миг разбра, че несъзнателно гали котката, изгледа я сурово и се изправи. — Вижда ли се нещо?

— Мъглата е много гъста — разнесе се гласът на леля Наоми, която беше решила, че няма за какво да се обръща. — Обичам да

гледам океана. Бих искала да мога да изляза на покрива. Щях да прекарвам цялото си време там, съзерцавайки.

— Какво например? — поинтересува се Ендрю. — Как корабът ти пристига?

— Той отплава преди много години, за нещастие. Но никой не би могъл да каже какво се крие там в далечината, чакайки. Чете ли във вестника за онзи кит, опитал се да навлезе нагоре по течението на река Сакраменто? Как го бяха нарекли?... някакво глупаво име. Но ако можеха да го разберат, тогава щяха да се смеят с другия ъгъл на устата си. Чудя се какво ли си мислят, че той прави.

— Не знам — обади се Ендрю, напъвайки се да измисли нещо забавно... може би някакво нелепо място, към което се беше отправил отклонилият се от курса си кит. Ако се беше отклонил. Леля Наоми май не мислеше така. А и той нямаше настроение за шеги. По някакъв неясен начин присъствието на старата дама, втренчила се в мъглата и говореща за разни неща, които дебнеха в морето, притъпяваше чувството му за хумор. През главата му дори мина мисълта, че всеки миг тя ще се обърне към него и вместо лице, той ще види череп с хилещи се дупки, досущ като онези, които се появяваха във филмите на ужаса през късните часове по телевизията.

Неочаквано тя се завъртя заедно с креслото, изгледа го малко странно, ахна и се понадигна, като че ли *неговото* лице се бе превърнало в хилещ се череп.

— Кой ти направи това? — попита тя.

Ендрю се обърка. Докосна с пръст бузата си и сви рамене.

— Моля? — каза той. Щеше да прояви снизходителност към нея. Да, точно така щеше да постъпи. Разбра това в един миг на просветление. Тя бе откачила. Привиждаха ѝ се неща. Кой знае, може би както го гледаше в този момент с широко отворените си очи, тя виждаше отдавна покойния си съпруг, Свети Августин или директора на училището, където бе учила. Не беше по силите му да се справи с подобен проблем. Не трябваше и да се опитва. В крайна сметка тя бе леля на Роуз, а не негова. Трябваше да извика Роуз. Тя щеше да знае какво трябва да се направи. Кой знае, можеше да каже, че точно случката с опосума бе докарала леля Наоми до това състояние. И ако някога се разбереше, че точно той бе...

— Тази линия на лицето ти — прошепна тя. — Кой ти направи това?

А, линията, помисли си Ендрю. Но, разбира се. Значи още не беше откачила.

— Никой не ми я е правил — възрази той. — Четох една книга за шизофрениците. Много интересни и страшни неща за симетричните лица, и...

— *Книги*. Никаква книга не си чел. Някой ти е сторил това, а ти нямаш и смътна представа защо. Като дете си. Каж ми. Кой е този човек. Размазана е, нали? Трябва да е размазана.

На Ендрю започваше да му кипва. Коя си мислеше, че е тя, да го нарича дете? Беше се хахнала от линията на лицето му и си позволяваше да го нарича, да нарича *него*, дете! Но все пак му бе дала две хиляди долара тази сутрин, нали? Той се замисли за парите в портфейла си, за пълния с напитки багажник на колата му, за шансовете да измъкне още една хилядарка от нея в близките дни, особено след като я представеше на френския готвач, който смяташе да доведе от Лонг Бийч. Май най-добре щеше да бъде да не се обижда. Старите хора най-често не се опитваха да се държат оскърбително. Освен това тя беше права все пак.

— Мистър Пениман — призна той. — Да, размазана е. Точно смятах да я измия.

— Пениман!

— Точно така. Една малка шега от негова страна. С долар, натрит в стружки от молив. Много забавно. А всъщност хлапашка работа. Говорихме на верандата.

— Да. Със сребърен четвърт долар.

Ендрю я изгледа втренчено, обхванат от една съвсем нова вълна от емоции, която едва не го удави под себе си.

— Откъде знаеш това?

Тя махна с ръка.

— Знам го отдавна. Стой надалече от този човек. Всичко, което ще ти каже, е от значение. С човек като Пениман не е възможно да си бърбриш просто така. Сега знам кой е той. Повярвай ми, за тебе ще бъде най-добре да се държиш настрана от него. Ето — продължи тя, топвайки края на салфетката си в чашата вода до леглото ѝ, — виж дали ще можеш да се избършеш с това.

Ендрю се усмихна и взе салфетката. Нека проявим разбиране, мислеше си той. Няма да казвам нищо. Започна да трие линията, после погледна изцапаната салфетка. Погледна се в огледалото над нощното ѝ шкафче и отново затърка, докато линията не изчезна. Върна салфетката на леля Наоми, поблагодари ѝ и се обърна да си върви.

— Почакай — спря го тя и се взря в него. — Ще ми направиш ли една голяма услуга?

— Всичко, което пожелаеш — обеща той.

— Вземи старата сребърна лъжица от скрина. Онази, която Роуз нарича свинската лъжица.

Озадачен, Ендрю изтича надолу по стълбището и миг по-късно се върна с лъжицата.

— Давам я — каза Наоми.

— На Роуз? — уточни Ендрю.

— Не, на тебе. Въпреки някои различия между нас, аз съм почти сигурна, че ти си човек на честта. Изслушай ме внимателно. Тази лъжица вече е твоя. Беше моя собственост много дълго време, но вече се отказах от нея. Сега принадлежи на теб. Искаш ли я?

Ендрю примигна. Истината бе, че не държеше особено на лъжицата. Тя имаше странна история, не представляваше кой знае какво като реликва и едва ли струваше нещо. Основната ѝ функция беше да събира прах. Той я завъртя под светлината и се загледа в деликатните фигурки върху вдлъбнатата ѝ повърхност. Изглеждаше като че ли тя бе изтеглена от дръжката, защото фигурките бяха съразмерни в загребващия край на лъжицата, но се издължаваха към дръжката. Беше толкова тънка, че той би могъл да я извие с палец и показалец. Среброто беше топло, почти горещо, но тази топлина май се дължеше на това, че той я стискаше в ръката си. *Интересна* вещ. Винаги я бе гледал в захлас. В момента я усещаше в ръката си като вълшебна пръчица. Изведнъж почувства, че не иска да я връща. Искаше да я задържи. И в същия миг усети, че е страшно изтощен. И как иначе. Беше стоял буден половината от нощта, а на всичко отгоре бе станал на зазоряване. Гърбът му се бе схванал. Един горещ душ щеше да му дойде съвсем добре. Щеше да го изправи на крака веднага.

— Ще ми бъде много приятно да я притежавам — отговори той.
— Веднага ще я върна в скрина.

— Бог да те благослови — изрече леля Наоми и се усмихна с една от много редките си усмивки. При това искрено. Ендрю изведнъж почувства прилив на нежност към нея и се зачуди на тъгата, която се долавяше в усмивката ѝ. „От възрастта е“, помисли той. Не може в усмивките ти да няма поне мъничко тъга, когато стоиш в сянката на надгробната си плоча. Това е проява на съжаление за изминалото време, какво друго. Сигурно с лъжицата я свързваха много мили спомени. Тя бе единственото, което ѝ бе останало от нейния съпруг... като изключим парите му, разбира се. Тя бе връзката с онази ферма в Айова. В същия момент леля Наоми проговори с изненадващо нисък глас:

— Но аз не бих я оставила в скрина, ако бях на твое място. Щях да помисля за нещо по-сигурно. Защото тази лъжица е много по-ценна, отколкото предполагаш... и е много древна. Тя сама ще ти разкрие стойността си в известен смисъл. Ще видиш. Сега иди и я скрий на сигурно място.

Ендрю ѝ се усмихна в отговор. Тя явно се опитваше да изглежда тайнствена.

— Не се безпокой — каза той. — Ще бъде в безопасност. — В същия миг Роуз го извика. Той вдигна два пръста към челото си сякаш сваляше несъществуващата шапка, излезе на стълбищната площадка и пъкна лъжицата в джоба си малко замаян от цялата тази тайнственост. По средата на стълбите се сети, че леля Наоми като нищо би могла да подслуша разговора му с Пениман долу на верандата. И двамата бяха възкликнали доста силно при вида на сребърния четвърт долар. Да, сигурно ги бе чула. Изобщо не бе посветена в никакво мистериозно познание, а само искаше да изглежда така.

Роуз беше в дневната и държеше в ръката си телефонната слушалка. Обаждаха се от Ванкувър. Озадачен, Ендрю пое слушалката, очаквайки, макар това да бе невъзможно, да чуе гласа на Пикет.

Но не беше Пикет. Беше мъж, който съобщи, че се казва Аугуст Пфениг, че се занимава с монети, книги и любопитни старинни предмети и че се обажда от магазина си на крайбрежната улица. Попита дали Ендрю произхожда по линията на айовските Ванбергенови и дали не е свързан по брак с айовските Цволенветерови, а когато Ендрю призна, че всичко това е истина, Пфениг въздъхна най-сетне задоволен. Името му бе смътно познато на

Ендрю, сякаш се бе натъкнал на него в някоя статия от вестника и го бе запомнил заради странното му звучене. Напъна се да си спомни, докато мъжът нещо му говореше, но съзнанието му не можа да свърже името с конкретно лице.

Говорът на Пфениг беше бавен, внимателен и създаваше впечатлението, че едновременно принадлежи и на възрастен човек и на човек, който непрекъснато пресмята нещо, докато говори. В него се долавяше фалшива жизненост, която Ендрю веднага разшифрова като престорения интерес на търговец. Не понасяше такива хора, още по-малко понасяше търговците, бърборещи неясни приказки за общи приятели, понеже това винаги се оказваше най-плоска лъжа. Но все пак беше интересно, че един подобен тип се обажда чак от Канада. Това най-малкото гарантираше, че той няма да цъфне на вратата му, опитвайки се да му пласира нещо. Като крушки за лампи, например. Напоследък Ендрю буквално бе засипан от обаждания за крушки — някаква благотворителна фондация се опитваше да ги пробута по петнайсет долара парчето, гарантирайки, че те ще надживеят всеки и ще продължават да светят дълго след като умреш и червеите те изгризат.

Този човек обаче не предлагаше крушки. Купуваше, без да продава каквото и да е. Бил се специализирал в наследствени бижута и библиотеки. Обясни, че с труд е намерил следите на Ендрю. Сподели, че след смъртта на зет си престанал да бъде в течение на развоя на нещата в Южна Калифорния и каза това така, сякаш Ендрю беше длъжен да знае кой е въпросният зет.

— Е — продължи Пфениг, — сега искам да подновя старите контакти. Напоследък нещата вървят към разруха, нали? Годините си минават.

Ендрю призна, че това е точно така, погрешно възприемайки го за заключителна фраза на този Пфениг, който се бе обадил чак от Ванкувър просто за да побъбрят. Дали не беше един от старите приятели на Роуз от училище, едно от онези отдавна забравени познанства от Ориндж Сити. Той закри микрофона с ръка и прошепна името му на Роуз, която стоеше до него и чакаше, изпълнена с любопитство. Роуз сви рамене и поклати глава отрицателно. Ендрю също сви рамене, за да покаже, че нищо не разбира. Гласът на мъжа заглъхна.

— Извинявайте — намеси се Ендрю вежливо. — Опасявам се, че не разбрах последните ви думи. Връзката е лоша.

В слушалката се разнесе тежко дишане, като че ли някой продухваше дробовете си с кислород.

— Не съм съвсем добре — обясни неочаквано човекът. — Болен съм. Прикован съм на легло. Може ли да говорите малко по-високо?...

Раздразнен, Ендрю изрече директно в микрофона с отчетлива дикция:

— Казах „Какво?“.

Отново тежко дишане и за миг Ендрю помисли, че разговорът просто ще прекъсне, но в този момент човекът на име Пфениг продължи:

— Имам основания да вярвам — каза той, — че вие сте колекционер и се надявам, че ще можем да разменим някои неща просто така, в духа на колекционерството, естествено. Моят интерес не е финансов.

Ендрю кимна. Изплю камъчето най-сетне. Не се занимавал с тези неща заради парите, а? Просто така, заради тръпката. И се обажда от Ванкувър заради малките радости на колекционера, нали? Пфениг продължаваше монотонно да говори, споменавайки за семейни библии, книги с псалмопения, преводи от холандски или, може би, требници. След това премина на готварски книги, старинни медицински фолианти и наръчници за лечение на болести в домашни условия. Ендрю обаче не притежаваше нищо подобно. Имаше едно полуразпаднало се копие на „Готварска книга за Белия дом“, но Пфениг не се интересуваше от нея. „Извън кръга на моите интереси е“, обясни той, след което премина на предмети на изкуството, кована мед и грънчарство.

— Имам ваза в стил „Роувил“ — опита се да помогне Ендрю. — В цветен мотив — розово и зелено. Доста рядка, доколкото ми е известно. Но не искам да я продавам.

— Много жалко — цъкна със съжаление Пфениг. — Моят зет на времето остави в мен впечатлението, че вие можете да ми предложите някои редки монети. С какви разполагате?

Ендрю се замисли. Доколкото си спомняше, все още пазеше останките от детската си колекция от пенсове и половин дузина овални

десетцентови монети, доста сплескани, след като ги бе поставял на жп релсите, но освен тях...

— Сигурен ли сте, че е ставало дума точно за мен? — попита той. — Може би... а-а, *братовчедът* на жена ми колекционира монети. Споделял е с мен съжалението си, че не може да попадне на къдрав четвърт долар. Бил доста скъп и щял да му струва колкото останалата част от колекцията му.

— Аз имах предвид някоя *странна* монета — прекъсна го Пфениг и продължи с описанието на това, което търсеше: лице с ястребов поглед от едната страна и странен рунически символ от другата. Сребърна монета, но не толкова изтъркана, колкото би могло да се очаква, имайки предвид възрастта ѝ. Подобно сребро вече не се изработва, да, изобщо не може да се намери в наши дни.

— Наистина много съжалявам — каза Ендрю. — Някой е сбъркал. Всъщност аз не съм голям нумизмат. Опасявам се, че изобщо не си падам много по колекционирането.

— Искате да ми кажете, че не притежавате такава монета, това ли е?

— Точно така, мистър...

— А била ли е някога в ръцете ви? Може би сте я продали вече?

— Не, аз всъщност...

— Моля ви, помислете добре. Готов съм да ви предлага значителна сума. Повече от човека, с когото преговаряте в момента. В никакъв случай не позволявайте да попадне в ръцете му. Ще ви се обадя пак.

— Нямам никаква монета! — започна Ендрю. — Какъв човек? — Но Пфениг беше прекъснал разговора. В следващия миг в слушалката се чу сигнал на централата.

— Кой беше? — попита Роуз.

— Не знам — сви рамене Ендрю. — Един мъж от Ванкувър, който купува и продава различни предмети.

— Не трябваше да му позволяваш да ти губи времето по този начин. Трябваше твърдо да му заявиш, че не разговаряш с такива като него и да прекъснеш. Ти си прекалено вежлив и само си прахосваш времето с такива.

— Какво значи „такива“? Какъв беше той? Той по някакъв начин ни познаваше. Откъде да знам как? „Такива“! Аз вярвам във

вежливостта. Такъв съм си. Вежливостта струва толкова евтино.

Роуз поклати глава и изчезна в кухнята, явно нежелаяйки да влиза в спор колко евтина е вежливостта. Ендрю направи крачка след нея с намерението да не оставя нещата така. Щеше да запита Роуз какво има тя против вежливостта. И как, за Бога, след като не бе чула разговора, можеше да знае, че... Но припомняйки си разговора с Пфениг, мислите му се объркаха. За какво всъщност беше този разговор? Дали онзи не бе сбъркал номера? Или по-скоро, дали не го бе сбъркал с някой друг? Защото никой не би могъл да препоръча. Ендрю като нумизмат.

— Яденето изстива — обади се Роуз от кухнята. Изглежда изморена, мина през главата на Ендрю в мига, когато забодде вилицата си в пилето. Цялата тази подготовка по отварянето на мотела я изтощава. Но след излизането на рекламата в „Хералд“, която бе изпратила, тя работеше двойно повече, в случай че бизнесът потръгне по-рано от очакваното. Беше още съвсем рано, разбира се, и тя бе права, когато казваше, че може да мине известно време, преди да започнат да идват много клиенти.

— Има ли ефект от рекламата? — поинтересува се Ендрю, решавайки да забрави дискусиата по въпросите на вежливостта.

— Един човек — кимна Роуз. — Смахнат, ако се съди по външния му вид. Заприлича ми на Мойсей. Появи се днес следобед и проведе разговор с мистър Пениман на верандата. Дори помислих, че му е приятел, но се оказа, че търси „полупостоянен“ пансион. Така се изрази. Не знам какво точно имаше предвид.

— Каза ли му, че става дума за двеста долара месечно?

— Не, така и не стигнахме до това. Но дори да се бе стигнало дотам, едва ли щях да му кажа подобно нещо. Той имаше брада. Трябваше да я видиш. Изглеждаше като Габи Хейс и бе облечен в халат.

— Хавлия?

— Не, някакъв източен халат, мисля. Спомена, че е член на някакво „общество“. Не си спомням точно кое. Каза, че бил очарован от мястото ни, или нещо такова... и особено от книгите ти. Каза, че около къщата имало „атмосфера“. Трябваше да видиш шапката му.

— Книгите ми ли? Да не си му позволила да рови из книгите ми? Каква шапка?

— Беше от онези, не знам как ги наричат, шапки... старомодни клоунски шапки... като конус с кръгла периферия и пискюл на върха.

Ендрю кимна, макар все още да не се бе примирил с това, че някой е бърникал из книгите му, но щастлив все пак, че Роуз не бе дала стаята под наем. Само това им липсваше, да им се натресе някакъв странен фанатик. Може би от атлантите? Какво привличаше тези хора към Южна Калифорния, към брега и към мотела?

— Изгони го, така ли?

— Не, не съм го гонила. Струва ми се, че мистър Пениман го разубеди.

— Отново Пениман! И заради него трябва да се простим с двеста долара на месец. Що за гаден бизнес върти Пениман...?

— Бизнесът му изобщо не е гаден. *Ти* сам не би дал стаята под наем на онзи човек. О, извинявай. Да, ти би му я дал. Предполагам, от вежливост.

Ендрю кипна:

— Какво *аз* бих направил, не е... Пениман по-добре да стои настрана от нашия бизнес. Нямаме нужда от гадните му пари и можем да се примирим, ако престане да вмирисва всичко наоколо на розова вода и рибено масло.

Роуз стана и започна да прибира чиниите, без да каже нещо. След една дълга минута мълчание, тя попита:

— Защо си толкова против мистър Пениман? Да не те дразни, че косата му е винаги подстригана и добре вчесана?

Собствената коса на Ендрю беше чорлава. Добре, признаваше го. Имаше нужда от подстригване и приличаше на раздърпан от вятъра храст. Но той стоеше над подобни дреболии. На времето бе пресметнал колко часа е прекарал пред огледалото, вчесвайки я старателно, мислейки, може би, че ако съумее да го направи както трябва, ще види в огледалото един друг човек — *истинския* Ендрю Ванберген, уверен в себе си, непоклатим, способен да мине по паяжина, без да остави следи. Но косата му беше отказала да му сътрудничи. Малки къдрици изскачаха от края на сресаната част, от което главата му заприличваше на счупен стенен часовник от анимационен филм, с изсочила пружина, поклащаща се в горната му част. Часовете, които бе прекарал, притискайки тези немирни кичури,

се равняваха на година и четвърт. Е, добре, той беше сложил край на това.

Роуз тракаше с чиниите в умивалника.

— Не трябва да се страхуваш от хората просто защото те са по-различни — обади се тя, — или защото не можеш да ги разбереш. Понякога ми се струва, че ти мразиш всичко, което не разбираш.

— Аз ли? — попита недоверчиво Ендрю. — Та нали *ти* не даде стая на бедния брадат нещастник само защото носел шапка. Че на кой му пука от шапката му? Пет пари не бих дал дали я носи или не. Дори бих му завидял, че я има. Бог да благослови шапките.

В същия миг отнякъде се появи мисис Гъмидж — дребна, сива, прегърбена, тананикаща си някаква мелодийка. Тя отвори чекмеджето с джунджурии и започна да рови в него.

— Само за секунда — каза тя с извинителна нотка в гласа си. — Не ми обръщайте никакво внимание.

— Разбира се — съгласи се Ендрю. — Та, за какво говорих...?

— Нямахме ли една малка пластмасова кутийка с малки отвертчици? — попита мисис Гъмидж и примигна към Ендрю.

— *Ние* ли? — разтвори широко очи Ендрю, когато формулировката на фразата беше оставила без думи.

— Отзад, мисля — помогна Роуз.

— А — произнесе мисис Гъмидж, наклони глава към Ендрю едва ли не съчувствено, опитвайки се да му покаже, че разбира колко трудни са някои неща за него, и че тя не се обижда. — Точно поправях ключалката на вратата на банята, за която така и не ви остава време, мистър Ванберген. Обичам да се захващам с такива дреболийки.

Той остави думите ѝ без коментар, въздържайки се да не захвърли костта от пилето към нея. Когато тя си тръгна, подчертавайки колко съжالياва за необходимостта да им се „натрапи“, той се обърна към Роуз:

— *Ние?* *Нашите* отвертчици? И за каква проклета ключалка става дума? Какво ѝ влизат в работата ключалките на вратите за баните.

Роуз го погледна със спокойно лице.

— Успокой се — каза тя. — На кой му пука? Не ставай дребнав. Тя не искаше да каже нищо лошо с това.

И двамата замълчаха. Ендрю мразеше да му казват да се успокои. Но човек не можеше да не го направи, когато му го кажеха, защото отказът е ново доказателство, че се налага да се успокои. Искат ти се да хукнеш като побеснял, да крещиш и да чупиш различни неща, но не можеш. Трябва да си разумен. Насили се да бъде разумен, осъзнавайки, че благодарение на мисис Гъмидж напълно е изпуснал нишката на разговора, който бе водил с Роуз. В настаналата тишина ясно се чуваше цвъркането на жабата на задната веранда, която може би разговаряше с една от котките.

— И не ме е страх от Пениман — заяви той, снижавайки глас. — Но лесно различавам отрепките. Аз ще го изхвърля, имай го предвид. Вече ни струва двеста долара месечно и този факт напълно компенсират двестата, които ни плаща, нали? Изхвърляме го и сме квит.

Роуз миеше чиниите и ги трупаше в чистия край на умивалника.

— Направи сметката отново — предложи тя простиичко.

— Каква сметка. Това тук не ти е математика, а е... морал. Ето, това е. Защото се примиряваш с нещо дяволско. Нищо чудно скоро всичко гнило да ти изглежда напълно нормално. Дай на такъв като Пениман и най-малък повод, и скоро той ще ни управлява. Не виждаш ли как се държи. Да прогони брадатия! Как може точно той да ми говори за бради.

— Свърши ли с чинията?

— Какво? — сепна се Ендрю. — О, да. Мисля, че да. И какво искаше онзи от книгите ми?

— Не е искал *нищо* от книгите ти. Просто се вгледа в тях за миг. В библиотеката. Както и да е, заинтересуваха го книгите на мистър Пениман, а не твоите. Онези, чуждите, на средните лавици. Извади една и започна да я прелиства, но мистър Пениман охлади любопитството му. Не мога да кажа как. Просто даде да се разбере, че този човек си позволява твърде много. Дватама никак не си допаднаха. Веднага се разбра. Човекът изведнъж реши, че няма нужда от стаята, но ми се струва, че книгите направо го влудяваха. Все пак излезе навън с високомерно изражение на лицето. После се спря на площадката пред вратата и размениха няколко думи с мистър Пениман, който се държи много мило през цялото време.

— Мило! — измърмори Ендрю. — Как съумява да се държи мило? И каква е връзката с всичко това?

— Е, на теб може да не ти е ясно, но на мен ми допада. Да си мил е толкова евтино.

Ендрю замълча. Този път го бе хванала натясно.

— Както и да е, човекът постоя на верандата, говорейки с мистър Пениман за фокуси с монети. И толкова. Дори не ми се вярваше, че го прави сериозно. Искаше да поогледа това-онова като хората, оглеждащи къща за продан. Най-обикновено любопитство според мен.

— Добре де — обади се Ендрю, — защо, но дяволите, Пениман ни зае тези книги, щом не му харесва хората да се ровят из тях? Така или иначе те са си най-обикновен боклук. Фокуси с монети, казваш?

— Точно така. Не мога да кажа нищо за книгите му. Имам още малко работа. Би ли намерил време да свалиш чинията на леля Наоми?

— Да, мога да намеря малко време — и Ендрю излезе от кухнята като смазан. По някакъв странен начин нощта се бе изкофтила. Болката в гърба му направо го убиваше. Трябва да беше седалищният му нерв... Ето как се бе развил денят: той се бе прибрал у дома богат и тържествуващ и ненадейно, без да има и най-малка вина за това, се бе натъкнал на машинациите на Пениман и мисис Гъмидж. Е, трябваше да направи нещо по въпроса. Домът на един мъж, в крайна сметка, се предполагаше, че е неговата крепост. И той щеше да изхвърли мошениците в рова зад стените на крепостта. Разговорът му с Пфениг обаче продължаваше да го безпокои. Част от съществуването му желаше да мисли, че става дума за някаква досадна грешка, но другата част мърмореше полугласно, че името би трябвало нещо да му говори и че няма никаква грешка.

Влезе в спалнята, възнамерявайки да се преоблече в по-свободни дрехи и да се помотае няколко минути, преди да се срещне отново с леля Наоми. Бог знае какво щеше да е намислила този път — нищо чудно отново да бе изпаднала в транс, съзерцавайки мъгливата нощ през отворения прозорец.

Книгите му — неговите хубави книги — запълваха лавиците на две от стените. Виждаха се имената на Бъроуз и Х.Д. Уелс. Имаше Уудхаус и Дикенс. Нито един от томове не представляваше особена ценност. Той по-скоро бе притежател на книги, отколкото колекционер. Събираше каквото му попадне. Това бе истината. Мислеше си за това, докато седеше на ръба на леглото, облегнал се на лакти. Книгите обаче съставляваха част от самия него, представляваха част от атмосферата,

в която живееше. Не, беше нещо повече от това. Те бяха своеобразна бариера. Бяха като бетонните основи на къща и на тях се крепеше сградата на живота му. Те спираха термитите на перваза на прозореца, задържаха цялата структура, когато земята се разтресеше. Само един поглед към тях бе успокояващ, дори ако беше в лошо настроение. Пениман! Едно насекомо, която се бе промъкнало маскирано, за да загризе дъските на дюшемето. Беше само една буболечка, та макар и Роуз да не го разбираше.

Естествено Ендрю не можеше просто да го изхвърли навън. Парите не бяха никак малко. Роуз щеше да му подаде ножицата за подкастриране на стобора заедно с прахосмукачката и щеше да му каже да оправи всичко сам. Но ако тя вдигнеше ръце, това означаваше край на мотела, край на всичко. В главата му изплува картина: той е щастлив, десет години по-стар, може би малко понапълнял, седнал на маса в ъгъла на ресторанта, в камината лудува весел огън, в ръката му има халба с „Бас Ейл“, на горния етаж всичко е наред, майстор-готвачът се труди в кухнята, а парите просто се сипят. Доста приятна мечта... да, уютна мечта. Но едва ли щеше да се сбъдне, ако единственото му занимание бе да изхвърля гостите навън.

Той въздъхна и дръпна чехлите си. Погледна към лавиците, надигна се и с наклонена глава се захвана да чете заглавията. Ето, една книга липсваше. Сигурен бе в това. Приблужи се още, огледа заглавията и се напрегна да си спомни как ги беше подредил. Липсваха две... не, три книги. Бяха го обрали.

[1] *Оригами* — японско изкуство да се сгъва хартия в различни реалистични форми (също и предмет на това изкуство) — Бел.пр. ↑

5.

И в такъв случай мисля, че ако няма други по-сериозни възражения от Ваша страна, аз мога да кажа онова, което считам, че е истината: че Бог е определил Красотата да се превърне в един от елементите, в които човешката душа непрекъснато да намира упование...

Джон Ръскин —
„Лекции върху
архитектурата и
изобразителното
изкуство“

— Какво, какво! — прошепна той, като си помисли в първия миг, че е преглеждал наскоро липсващите книги и просто е забравил да ги върне на местата им. А може и изобщо да не ги бе изваждал от кашоните. Може още да бяха в гаража. Но не беше така и той ясно го съзнаваше. Беше направо невъзможно: книгите ги нямаше и толкова. Някой ги беше взел и изглеждаше напълно ясно кой бе този човек. Разгневен, той взе химикалка от шкафчето и се огледа за лист хартия. Не видя, затова извади хартиената носна кърпичка от джоба си, опъна я върху шкафчето и започна да пише върху нея: „Щастливо си подскачам“ липсваше, която бе надписана на Мортън Джонуоли от Уолт Кели. Нямаше ги и две книги на Дон Блендинг: „Хавайски нощи“ и „Къщата на скитника“ — и двете надписани, макар подписите практически да не струваха нищо. Какво друго? Нищо особено. Неподписан екземпляр на Уидърспуун „Ливърпулски срещи“ и екземпляр от книгата на Герхарди „В очакване на Рая“. Това беше, поне на пръв поглед. Един странно селективен крадец — луд или някой, който е посветил част от времето си, за да проучи как стоят нещата.

Ендрю мушна химикалката в джоба си и напипа там лъжицата. Извади я, огледа се за някое тайно място и след като не му хрумна нищо по-добро, я пъкна на полицата зад съчиненията на Чарлз Дикенс.

— Роуз! — извика той, крачейки към вратата. Кражба в дома им — това беше последната капка. — Роуз!

Роуз се показва от кабинета с парцал за бърсане в ръката.

— Какво има? — попита тя. — Какво се е случило?

— Кражба, ето какво. Книгите ми... откраднати.

— *Всички?*

— Не, избрани екземпляри. Знаел е какво да търси. Твоят човек с шапката. Той е бил. Не каза ли, че той само е разгледал някои книги в библиотеката?

— Ами, така беше — каза Роуз. — Поне докато аз бях там. Едва ли се е промъкнал обратно, докато аз си мислех, че е с мистър Пениман на верандата.

— Ще ти кажа, че точно това е направил. Виж какво, нека отсега нататък аз да разговарям с тези хора, а? Както вървят нещата, ще ни откраднат и дрехите от гърба.

Роуз се обърна към стаята, от която бе излязла.

— С удоволствие — съгласи се тя. — Разговаряй с когото пожелаеш.

— Ще го направя, да знаеш — извика Ендрю след нея, осъзнавайки в същия миг, че сопването му бе прозвучало меко и глупаво. Не беше сигурен, че дори на него самия е ясно какво искаше да каже с това. Но, Господи, нямаше да позволи да го крадат, и то в дома му! Още по-малко от някой дебелак в източен халат с клоунска шапка. Накъде отиваше светът? Нима започваше да се вмирисва под носа му? Той изтрополи гневно нагоре към спалнята на леля Наоми, готов да даде на котките да се разберат, ако някоя от тях го пожелаеше. Но те явно бяха излезли през прозореца, а леля Наоми спеше в креслото си. Взе полупразната чиния и излезе, мърморейки под носа си, докато слизаше по стълбите.

Остави я на кухненския плот, излезе в задния двор и отвори капака на кофата за боклук, мислейки, че е постъпил прибързано с изхвърлянето на плика с отровата, макар да не му бе съвсем ясно по каква причина точно в този момент иска да го задържи — кого или какво иска да отрови. Крадецът, естествено, отдавна се бе изпарил.

Изведнъж осъзна, че крачи безцелно, като изплашен, че светът може да рухне върху главата му, а той не знае с какво да го подире. Трябваше да направи *нещо*, все пак. Явно живееше в свят на плъхове, които ставаха все по-смели и по-смели с всеки изминал ден. Кофата за боклук беше празна. Отровата я нямаше. Изненадан, той отвори и другата кофа. Опусумът също го нямаше. Може би санитарните инспектори бяха дошли за опосума, но бяха намерили и отровата и бяха взели и нея. Е, да вървят по дяволите.

Върна се обратно. Беше едва девет часа, а нощта се оформяше като една от най-неприятните от месеци насам. До половин час Роуз щеше да си легне и нямаше да му проговори. Беше начумерена. Но, за Бога, да покани престъпници в дома им и да им разреши да си избират от книгите му — това не беше хубава постъпка. Той влезе в библиотеката и седна на един стол, но почувства веднага, че не може да остане седнал. Имаше нужда от разходка, това беше. Разходка в мъглата. Обичаше миризмата на мъгла и миризмата на океана малко по-нататък. Беше като еликсир.

Отправи се към предната врата и в мига, когато ръката му посегна към дръжката, осъзна, че не може просто така да излезе. Роуз щеше да помисли, че е излязъл сърдит и по никакъв начин после нямаше да може да я убеди, че просто е искал да прочисти главата си. Върна се обратно в кабинета, където тя седеше и шиеше калъф за възглавница.

— Прииска ми се да поизляза — каза Ендрю и ѝ се усмихна.

— Много хубаво.

— Само да се поразходя. Трябва да помисля по някои въпроси.

— Каква чудесна идея.

— Този проклет човек с халата...

Роуз поклати глава и се намръщи. След това взе в ръце калъфа и го обърна наопаки, разглеждайки шева в ъгъла. Повече не каза нищо.

Секунда по-късно Ендрю се измъкна навън и излезе в мъглата на нощта. Чувстваше се по-обречен от когато и да е било. Изглежда имаше сили, които заговорничеха срещу него. Съвсем неочаквано се сети за двете хиляди долара на леля Наоми и си помисли, че може би някои неща се бяха развили както трябва.

И в този момент, сякаш всички мрачни събития тази вечер бяха съзрели удобна възможност да скочат и напълно да омърсят всичко —

той почувства отвращение към парите в портфейла си. Какво друго означаваха те, освен че той зависеше от старата леля Наоми? Ето Роуз — тя седеше в кабинета и шиеше, *правеше* нещо, за Бога. А той какво беше? Един човек, който дебнеше наоколо, за да изтръгне с измама парите на една сбъркана старица, която се преструваше, че презира, без да го чувства наистина. Той беше достойният за презрение. Той беше подъл и жалък и по този въпрос не можеше да има две мнения. Роуз го бе разбрала какъв е още в началото. И щеше да бъде голям късметлия, ако тя изобщо някога му проговореше. Не *тя* му бе откраднала книгите. Истината бе, че тя се бе примирявала с тях. Защото те задръстваха всеки свободен ъгъл с къщата. Но Роуз не го упрекуваше за това. Дори ги почистваше от прах. С радост ги бе подреждала по лавиците, докато той просто ги бе оставил разхвърляни насам-натам. И не беше *нейна* вината, че някакви субекти, принадлежащи към тайни общества, се бяха промъкнали, за да ги откраднат.

Всъщност, какви бяха тези „общества“? Какви бяха тези типове с халати и смешни шапки? Напоследък подобни работи започнаха да витаят във въздуха: Пикет с приказките си за отровните риби; Пениман, които сновеше в тъмнината, създавайки впечатлението за човек, обсебен от странно познание; леля Наоми с нейната лъжица и изненадващия ѝ страх от сребърни четвъртинки долари; а сега и този „атлант“ или какъвто там беше, крадящ книги. Той като че ли много добре знаеше какво му бе трябвало, сякаш бе навестявал дома им по-рано и бе проучил това, което му бе необходимо.

Мъглата се стелеше тежка и влажна. Нямаше и помен от бриза. Той вървеше по уличката, мина покрай задната част на „Синьор Корки“, излезе отляво на „Мейн стрийт“, подмина заведението на Уолт, после „Кука за котле“ и половин дузина тъмни магазини, за да се озове накрая на стария кей. Какво означаваше всичко това? Беше ли прав Пикет? Ставаше ли нещо? Нещо тайнствено и огромно? Възможно ли бе шепа древни старци да манипулират развоя на събитията по света и, дори последното да беше истина, какво правеха те в Сийл Бийч? Мисълта му се стори много забавна и той едва не се изсмя на глас, но нощта беше толкова тъмна, мъглива и смълчана, че смехът му нямаше да подейства. По-скоро щеше да направи нещата още по-ужасни.

И все пак тази мисъл... няколко старци, които като кукловоди им нареждаха какво да правят, караха ги да подскачат, да танцуват, да се кланят и да раболепстват, сякаш човечеството бе един огромен фарс и се намираше в прискърбното положение да не може никога да схване една шега, защото *то* самото представлява нечия шега. Тази мисъл му изглеждаше съвсем правдоподобна, особено в такава нощ.

Е, дори и така да беше. Защо трябваше това да го вълнува? Все пак *някой* трябваше да дърпа юздите. Защо да не са тези бродещи Пазители? Ендрю не можеше да се организира да ръководи един мотел. Слава Богу, че не му бяха възложили задачата да се управлява света! Но Роуз би могла и да опита. Ако се погледнеше на нещата от философската им страна, какво значение имаше кой точно дърпа конците, ако го оставеха на мира и ако *някой* не дръпнеше по грешка онзи конец, който би съборил всичко? Само че май не го оставяха, нали?

Установи, че се намира на края на кея, точно до бараката на Лен, и се взира в мъглата. Единственото, което различаваше, бяха водите на океана, непосредствено под краката му. Вълните плавно се надигаха гладки и мазни, почти с цвета на мъглата. Ръцете му стискаха ръждясалия железен парапет, покрит с капчици влага, а във въздуха се носеше миризмата на риба. Покрай стената на бараката водата изпълваше един огромен басейн, в който рибарите — в по-добри нощи от тази — почистваха улова си.

Изведнъж движещият се океан се превърна в олицетворение на всички тайнства на Вселената. Спомни си, че като малък бе попаднал на книга, в която се описваше залавянето на смятаната за отдавна изчезнала риба край бреговете на Източна Африка. В книгата имаше и рисунка на черната риба със странно подредени хриле, люспи с големината на палец и уста, пълна със зъби. Науката бе изненадана. Тази риба бе отдавна изчезнала. Дотогава бе откривана само като вкаменелост. И ето че сега една от тях се мяташе в мрежата, което означаваше, че в дълбините на океана има и други, носещи се сред тъмните води между... между какво? Кой би могъл да каже?

Но най-смайващото бе, че всички се бяха изненадали. Рибарите естествено не бяха между изненаданите. Те бяха прекарвали живота си в океана, подхвърлени от вълните в малките си лодки, надничайки пред борда в гъстата маса на саргасовите водорасли и заплетени сред

тях, бяха наблюдавали слънцето да залязва, нощта да се спуска и обагрената в зелено луна да изгрява над водата като някаква Венера сред тихия плясък на неспокойни създания, които раздвижваха повърхността на тъмните води и отново се скриваха в дълбините.

Тези хора сигурно се бяха удивлявали хиляди пъти на сенките, минаващи под играещите в нощния здрач вълни, под дребните им нестабилни лодки. Нищо, излязло от морето, не би ги изненадало. Нещо вътре в тях щеше да се обади и да кажа: „Най-сетне. Ето го. Излезе.“ Точно същото усещаше в момента и Ендрю — нищо на света не би го изненадало: пришълци, кацнали в летящи чинии; прасета, носещи лъжици рано сутрин; разкритието, че Скитникът-евреин си играе със земята, сякаш тя е един часовников механизъм. Беше прочел в една книга с предания историята на един магьосник, излязъл на риболов в Средиземно море, като използва магическа монета вместо стръв. Магьосникът уловил огромна риба — самият Левиатан^[1] — и точно в мига, когато гигантът погълнал монетата, друга огромна риба се спуснала като сянка от небесата и погълнала Луната. Монети, монети, монети... А сега и телефонното обаждане на този Пфениг. Беше влудяващо, но щеше да намери своето обяснение. Всичко намираще своето обяснение. Или го намираще, или не.

Ендрю потръпна. Беше забравил да си облече самото. Бе излязъл по чехли и му се струваше, че те са пълни с мъгла, а той пристъпва по кея обут в чифт аквариуми. Роуз вероятно си бе легнала вече. Щеше да е заспала. Ужасно би било да я буди, за да оправят недоразумението помежду си. Но не можеше и да остави нощта да изтече просто така. Немислимо бе да допусне неловко мълчание сутринта на закуска.

Обърна се, за да поеме към дома, и едва не се просна по лице, съзирайки Пениман, който държеше бастуна си в едната ръка, забучил вонящата лула в устата си, застанал на не повече от петнайсетина фута от него, сам-самичък на кея. Беше облечен в бялото си палто и се бе надвесил над перилата, вирайки се в морето. На Ендрю му се стори, че държи въдичарска макара, клати я над водата... кой знае, може би се опитваше да улови камбала и да я издърпа с голи ръце. Един лъч се отрази в онова, което бе привързано на края на кордата; дали беше стръв или кука за бас^[2]... не, в полумрака и мъглата Ендрю не можеше да различи добре. Чу се звук от цопването ѝ във водата и в същия миг кеят се разтресе, сякаш някаква огромна вълна се бе разбила в

основите му. Съвпадение, разбира се, но Вселената като че ли бе на служба на Пениман, съдействайки му в неговото позъорство и преструвки.

Ендрю реши, че дори няма да се поинтересува какво се опитва да улови Пениман. Щеше да го игнорира напълно. Губеше всеки път, когато проявяваше интерес към този човек. Без да вдигне глава, Пениман попита:

— На разходка, а? — и подръпна кордата.

— Точно така — сърцето на Ендрю блъскаше като машина, блъваща пирони. Той веднага се насочи към „Мейн стрийт“. Виждаше уютната светлина на уличните лампи, смаляващи се в посока към магистралата и фаровете на кола, която зави към кея, но се отдалечи по улицата.

— Търсиш ли нещо? — поинтересува се Пениман точно в мига, когато Ендрю мина покрай него.

— Не, само се разхождам. Малко чист въздух.

— Има нещо във въздуха тази нощ, нали?

— Мъгла — отговори Ендрю, кимна и се отдалечи, страстно желаейки да не беше по чехли. Помисли за момент какво ли е направила мъглата от косата му, но отхвърли мисълта, отбелязвайки все пак, че тя някак си не бе навредила на косата на *Пениман* и се запита как става така. Да, *имаше* нещо във въздуха тази нощ, точно както Пениман се бе изразил. И не беше нито мъгла, нито тъмнина. Носеше се вече от седмица и без съмнение щеше да продължава да се носи, докато чертите му не се избистрят от сивотата и то се обяви пред света.

В мига, когато Ендрю слезе от кея на пясъка, луната надзърна през една пролука в мъглата, сякаш пожелала да хвърли един бърз поглед на човека, дръзнал да излезе на лов за тайни. Една вълна леко се разби по протежение на бреговата ивица и блесна в призрачна фосфоресценция под лъчите на луната, която изглеждаше необичайно бледа, далечна и самотна някъде там горе, намигайки и подскачайки в звездните небеса като отражение на сън. В следващия миг мъглата затвори пролуката и погълна изцяло луната. Ендрю тръгна за дома, влачейки крака по безлюдния плаж. Надвесената над перилата на кея фигура на Пениман едва се различаваше. Вълните повече не блестяха във вече безлунната нощ, но там, навътре във водата, под тежките

плавно преместващи се вълни, се виждаше белезникаво сияние, сякаш цяла дружина водни гоблини събираха ракообразни от основите на кея на светлината на подводна свещ, или може би някакво сияйно дълбоководно чудовище се бе измъкнало от подводната си пещера, привлечено от стръвта на Пениман.

Къщата беше тъмна — всички бяха заспали. Пениман, разбира се, разиграваше идиотските си игри на кея, независимо от това каква бе крайната му цел. Ендрю стоеше отвън, подпрян на едно дърво и се чудеше какво точно да каже на Роуз. Реши най-напред да пийне — чаша бира може би. Все още не можеше да се отърси докрай от гадното усещане, което го бе обхванало. Разходката не бе помогнала напълно. Книгите му ги нямаше, Пениман го бе направил да изглежда глупак, но най-лошото бе, че той сам се бе направил на глупак, карайки се на Роуз за глупости.

За миг му се прииска да запуши лула — точно такова нещо му трябваше навън в нощ като тази. Щеше да го успокои. Но той поставяше пушенето между пороците, от които бе пощаден, затова отхвърли мисълта. В храстите нещо изшумоля — без съмнение една от котките на Наоми бе излязла, за да изцапа цветните лехи. Дявол да ги вземе. Може би трябваше да отиде в магазина за фермерски принадлежности и да вземе от онези антикотешки колчета. Ако не можеше да се насили да хваща в капан тези създания, то поне можеше да им помогне да разберат кой командва тук и да ги постави на място.

Но не беше котка. Показа се един опосум, душещ с изострения си глупав нос. Беше от големите, излязъл на нощен лов. Отправи се към една дупка под къщата, пъкна лапа зад капака, който я покриваше, изкърти го и се шумугна в тъмнината. Ендрю отиде да разгледа по-добре. Преградата изобщо не бе закована както трябва, а само бе поставена под наклон, и не можеше да бъде сериозно препятствие пред един решен да постигне своето опосум.

В пръстта около отвора се виждаха дузина отчетливи отпечатъци от лапите му. Кой знае дали Пикет не беше прав... може би *наистина* трябваше да ги покаже на Роуз. Това би циментирало някои неща. И би премахнало всякакви подозрения. Той постави капака отново върху отвора и се замисли. Беше голям любител на опосумите. Харесваше му да мисли, че в околността има диви създания, които живеят в градските условия на Южна Калифорния, без да забелязват, че

крайбрежните гъсталаци и тучните ливади са унищожени още преди сто години.

Спомни си първия път, когато зърна ято диви папагали да се понася над главата му. Имаше нещо едва ли не мистично в зеленикавото кресливо ято тропически птици, стрелнало се в небесата над Лонг Бийч, за да се спусне през счупените прозорци на изоставена сграда. Папагали и опосуми — това бяха странните балансьори на мъртвата, бездушна технология на модерната епоха.

Усмихна се. Късничко беше за такъв като него да разказва врели-некипели истории за опосуми, настанили се под къщата им. Наведе се и заличи следите на животното. Нямахше да казва на Роуз. Можеше да вземе насериозно приказките му за това какви чудовища са опосумите и да поиска да сложи капани и да ги излови. Освен това те можеха да си останат скрит коз. Когато нещата загрубееха и всички повярваха, че е луд, *тогава* можеше да ги доведе до тази дупка и да им посочи с ръка. Леговището на опосумите щеше да бъде неговата реабилитация.

За момента тази реабилитация не му беше необходима. Дори мисълта за нея стана причина в главата му да нахлуят спомените за всички загубени този ден битки. Влезе в къщата и се отправи в кухнята, за да си налее питието. Пиенето, за щастие, не бе един от пороците, от които се бе отказал. Отвори вратичката на кухненския бюфет и разгледа чашите, колебаейки се между изкушението да пие бира в една от фирмените халби на „Пилзен“, или да опита вино в една от изсечените от кристал чаши на високо столче. И двете имаха своите предимства. Правилно избраната чаша беше точно толкова важна, колкото правилният избор на питието.

Накрая реши да се спре на чаша вино, вместо халба бира. Бирата имаше някакъв умъртвяващ ефект върху него, докато виното само го успокояваше. То почти веднага го изпълваше с усещане за пропорция. Имаше балансиращ ефект, изправяше кила на лодката му. Но ако изпиеше повече, лодката се преобръщаше и потъваше.

Винените бокали бяха натикани зад безлични евтини чаши, купени с голямо намаление и когато ги размести с ръка, една от тях падна в умивалника и се пръсна на парчета. Той замръзна. Не смееше дори да си поеме дъх, в очакване на суматохата. Мисис Гъмидж щеше да се довлече, бърборейки като гибон, щеше да се хвърли към метлата и лопатката, успокоявайки го: „Оставете тази малка *каша* на мен,

мистър Ванберген, аз ще се погрижа. Чаша ли изпуснахте? Е, човек не може да предвиди всичко, нали така?“ И след тези или подобни глупости щеше да го изтика встрани и да направи от всичко това цяло шоу, допълнително отравяйки му вечерта.

Интересно... не се беше събудила. Не се долавяше никакво шумолене, никакъв шепот, не светнаха лампи. Сега щеше да почисти парчетата стъкло сам.

Взе един хартиен плик и започна да събира крайно внимателно по-едрите парчета от умивалника и още в началото убоде палеца си в остро като игла късче. Обля го топлина и му се стори, че парченцето се заби. Не можеше да се насили да погледне веднага, но след малко вдигна пръст към светлината. Ето го, там беше. Ако не си бе рязал така старателно ноктите, може би щеше да съумее да го извади. А сега трябваше да използва пинсети. Като внимаваше да не докосне нещо с палеца си, той отвори с коляно вратата на банята. После хвана пинсетите с лявата си ръка и внимателно измъкна парченцето. Видя капка кръв да разцъфва на убоденото място. Изстиска палеца си, за да елиминира всякаква опасност от инфекция и ругаейки, пусна парченцето в кошчето за боклук. После прибра пинсетите и се върна в кухнята. Нямахше да докосне друго парче стъкло. Нищо не бе така коварно, както натрошеното стъкло. И без това, изглежда, бе събрал всички по-големи парчета от умивалника. Пусна водата и последните ситни отломки се отправиха в мелачката за боклук, монтирана в сифона на мивката. После я включи. Чу се скърцане, последвано от воя на двигателя. Явно не беше отстранил всички едри парчета. Мелачката спря с проскърцване и блокира в заклинило се парче стъкло.

Той замръзна, вслушвайки се в ръмженето на мотора, решен да го остави, докато прегрее и прегори. Така му се падаше. Щеше да си изпати за това, щеше да се наложи да извика човек да я оправи, който без съмнение щеше да открадне поне половин дузина от книгите му на тръгване. Размисли и я изключи. Трябваше да намери тръбен ключ и да избие ината на мелачката. Това бе единственият разумен изход от създалото се положение. Само дето щеше да разбуди цялата къща. А това не биваше да става. Мисис Гъмидж щеше да се появи и щеше да измисли нещо, за да включи мелачката. Не се ли бе опитвал да смели стъкло? Правил ли е това? Или може би е правил онова? Не мислеше ли, че пликът за боклук под умивалника...?

Той отвори нервно вратичката на бюфета и отново се изправи срещу чашите. Евтините стояха като самодоволни наперени глупаци. Нищо не говореше в тяхна полза, дори възрастта им. Бяха в някакъв нюанс на масленозеления цвят, напръскани тук-там със златни капки — представата на някой малоумник за стил. Той и Роуз ги бяха получили като сватбен подарък — по всичко личеше, от слепец. Ендрю никога не ги бе харесвал. Бяха осем на брой и през дългите години се бе счупила само една — тази, която бе съборил в умивалника. С това темпо — по една на всеки петнайсет години — те все още щяха да бъдат комплект поне от четири, когато той си отидеше от този свят. Тази мисъл го ужаси. И то при положение, че доживееше до деветдесет. Щеше да умре смазан и бърборещ несвързано, а в бюфета, без дори да им личи, че са били използвани, тези отвратителни чаши щяха да чакат, знаейки, че ако се изключеха по-големи земетресения, щяха да оживеят поне още шейсет години, и то с лекота. Това беше непоносимо.

По-точно *той* не беше в състояние да го понесе. Свали две от чашите — щеше да бъде лудост да се опита да пренесе и седемте наведнъж — и ги изнесе през задната врата. Намери в гаража чувал от зебло и стара изцапана с боя тениска. Уви чашите в парцала, сложи ги в чувала, остави го на пътеката до задната веранда, с мъка изрови голям колкото пъпеш гладък къс гранит, изкачи се на верандата и го пусна върху чашите. Разнесе се благословеният глух звук на нещо смачкано, не, не звън на разлитащи се парчета, а окончателният звук на чаши, изравнени със земята. Сякаш бе нанесъл удар от името... на какво?... на изкуството може би. Тънка чувствителност. Общи принципи. Взе отново камъка и се качи на верандата, за да го пусне отново и в този миг външната лампа светна.

Камъкът се стовари с познатия тъп звук и се изтърколи настрани в тревата. На прага застана Роуз, видимо озадачена. Ендрю ѝ се усмихна, чувствайки се като краля на глупаците. Понечи да каже нещо, но от гърлото му се разнесе някакво изграчване. Сви рамене безпомощно. Трескаво се мъчеше да измисли някоя правдоподобна лъжа. Може би риба в торбата. Отишъл е на риба, хванал е две скокливки и е смятал да ги убие и изчисти. Нямало нужда да го отлага за сутринта. Най-добре било да ги остави в хладилника за през нощта.

Как обаче можеше да обясни, че използва за целта камък с големината на главата му.

— Какво правиш? — попита Роуз с глас, напълно лишен от чувство за хумор.

— Нищо — отговори Ендрю. — Исках да кажа, че експериментирам с една нова идея по отношение на стъклото — защо да не се изработят най-различни неща от натрошено стъкло и разтопено олово. Хрумна ми тази нощ, докато стоях на кея. Там, в бараката, има една горелка за продан, която би могла да се използва, за да се разтопи олово и да се направят най-разнообразни тежести за въдици. Та, помислих си, защо да не го разтопя и да го излея в калъпи заедно с натрошено оцветено стъкло. Какви преси за хартия, монограми и орнаменти за врата могат да се получат — той й се усмихна, слезе от верандата, взе камъка и много старателно го постави на мястото му в цветната леха.

— Обади се Пикет — съобщи Роуз. — Искаше да ти разкаже за две маймуни, избягали на свобода в Сан Франциско. Някакъв ясновидец уж имал видение, в което те се хранят с равиоли^[3] в ресторант на Норт Бийч.

— Обадил се е да ми предаде това? Какъв е смисълът?

— Не съм сигурна. Първоначално реших, че е някаква шега — маймуни, ясновидци, равиоли и други подобни — но не разбрах каква е солта на шегата. Може да ти я предавам неправилно. Той обаче звучеше истински развълнуван и не знам защо смяташе, че и теб ще те заинтересува. Както и да е, лягам си отново. Чух шум и не знаех на какво се дължи — тя погледна през парапета на верандата към торбата. Прозря се, мушна ръце в ръкавите на нощницата си и влезе в тъмната къща, без да каже нито дума повече.

Ендрю чу вратичката на бюфета в кухнята да се отваря и миг покъсно да се затваря. И той погледна към торбата. Тя представляваше един тъжен, глупав предмет, проснат на мократа от мъглата площадка. Роуз знаеше вече с какво се бе занимавал, а това блокираше всички бъдещи опити да строши чашите. Дори случайно да счупеше някоя, сега щеше да изглежда като че ли са го хванали дяволите и го е направил нарочно. В момента беше прозрачен като опаковка на сандвич. Налагаше се да купи с парите на леля Наоми калъп за отливки от магазина на Лен. После щеше да имитира някакъв опит да

отлее нещо от натрошеното стъкло и олово, както бе разказал. Нямаше ни най-малка представа какво точно щеше да се получи, но *трябваше* да го направи. Не го ли направеше, дните му бяха преброени. Недопустимо бе да бъде хванат в лъжа. Готов бе да обърне лъжата наопаки, да изкриви реалността, но нещата трябваше да изглеждат истински. Точно както постъпи с опосума. Можеше да повтори номера и с натрошеното стъкло. Защото ако в лудостта му имаше някаква логика, тогава тя не бе истинска лудост, нали?

Хвърли торбата на тезгяха в гаража и се замисли дали Пазителите на Пикет не действат точно на този принцип. Ами защо да не предизвикват страхотни трусове на икономиката или правителствата, да кажем, като пускат в действие някаква малка, но добре пресметната лъжа, или с помощта на незабележимо намигване, направено в необходимата посока, което като малко камъче, подскачащо по склона на хълма, повлича със себе си скали и канари, и една от тях, съвсем изневиделица, цапва по главата един нещастен banker, облечен в костюм с жилетка, докато замислено разглежда лихвените проценти. Може би той умира на място и точно когато разтревожените му помощници заподозрат, че този камък от небитието може да означава нещо, точно тогава започва тайно движение на капиталите към и от сейфовете или по кабелите на компютърните мрежи, докато в един момент вложителите подушат нещо нечисто и се втурнат панически да теглят от банката. И ето, в резултат, финансовата империя потъва в пепел, банкрутирали предприемачи се хвърлят от прозорците, правителства на страни от третия свят рухват и на никой никога не му минава през ума, че първото камъче е било ритнато от туткав старец в шалвари, който с една ръка плеви розите си, а с другата задейства лостовете на Вселената.

Преди две седмици чичо Артър бе донесъл двацет и две установки „Ексер-Джини“, закупени от пътуващ търговец. В „Спокоен Свят“ не гледаха с добро око на тези хора. Самият пансион беше ограден със стена, за да се ограничи техният достъп. Един от тях обаче бе съумял да се промъкне, и то през охраната, с цял багажник, пълен с „Ексер-Джини“, чието предназначение бе да подлъжат някой да се подпре на тях и да започнат да го сгъват в кръста с ужасяваща скорост с надеждата, че от това той може да се изцери. Чичо Артър беше закупил цялата партида. Търговецът го бе обявил за „представител на

фирмата за Западното крайбрежие“. Устройствата в момента бяха натрупани в дъсчения шкаф, завинтен за стената на гаража.

Беше направил това един следобед по време на пълнолуние. Роуз не бе пропуснала да отбележи връзката. Роуз *не можеше* да си спомни времето, когато чичо Артър да не е бил още стар. В семейството всички знаеха, че възрастта му се отразява най-зле, когато има пълнолуние. Когато нямаше луна или се виждаше само малък сърп, той беше жизнен, раздразнителен и подозрителен. Странно! Ендрю не можеше да разбере тази работа. Беше му ясно само, че в произхода на думата „лунатик“ има нещо повече от обикновено суеверие. Все същото: и в най-невероятните поверия имаше някакво зрънце истина.

„Чичо Артър не бива да живее сам“ — това бе заявила Роуз по повод неговата лунна лудост, особено след закупуването на двайсет и двете „Ексер-Джини“-та. Фамилията за пореден път бе поклатила съжалително глава — нещастният старец, отново го прекараха. Последният път бе с кашон акумулаторни батерии и устройство за зареждане, което бе избухнало в пламъци, след като бе оставено включено една нощ и в резултат едва не подпали къщата.

Но Пикет разбираше нещата по-добре от фамилията. „Старческата деменция, отбеляза той, няма нищо общо.“ И никой не можа да разбере какво бе имал предвид чичо Артър или дори Пикет, който подозираше, че знае кой е в действителност чичо Артър — или по-скоро, какъв е той — макар да бе заявил, че засега няма да разкрие това пред никой, включително и пред Ендрю. Пикет не можеше да каже защо се бе наложило закупуването на двайсет и двете „Ексер-Джини“. А за кого бяха предназначени оставаше забулено в тайна. Нека си стоят в дъсчения шкаф до деня на истината, кому могат да попречат дотогава? Трябва да бъдат там, защото *трябваше* да чакат тъкмо там и още защото, по думите на Пикет, когато нещата опират до действията на чичо Артър, трябва да се има предвид, че нищо, което той казва или прави, не е случайно или без определена цел. Всичко било точно пресметнато. Това бе казал Пикет по повод закупуването на комплекта „Ексер-Джини“, както и за среднощните излизания на чичо Артър с червената му електрическа кола. Не изпитвайте съмнения към „Ексер-Джини“-тата, такъв беше съветът на Пикет, или по-точно, такъв беше съветът му до пристигането на Пениман. Оттогава досега, Пикет вече подлагаше на съмнение всичко.

Естествено имаше и по-прости отговори. Почти винаги бе възможно да се намерят такива, но Пикет не виждаше никаква полза от тях. На времето чичо Артър бил изумителен пътуващ търговец — спирал от къща на къща, от град в град, от щат в щат, а още по-рано дори и от континент на континент, обикаляйки земята като калайджия, който си предлага стоката. Нямащо нищо, което да не бил продавал, по думите на леля Наоми, нямащо врата, пред която да не се бил изправял и звънец, на който да не е позвънявал. Кариерата му се равнявала на кариерите на десетима обикновени търговци, натрупани една върху друга, и едва ли съществувало кътче по глобуса, без значение колко далече оттук, от което да нямам никакви спомени.

Такъв инстинкт трудно би умрял, мислеше си Ендрю, бродейки из смълчаната къща с чаша бира в ръка. Виното в хладилника беше изчезнало — отново ръката на мисис Гъмидж, без съмнение. Минаваше полунощ, а не него не му се спеше. Спречкването с Роуз бе направило невъзможен съня, особено след разговора на задната веранда. Седна в библиотеката и се загледа в книгите. Може би трябваше да почете, за да се разсее. Трябваше да бъде нещо солидно, макар и не вълнуващо. Дикенс щеше да свърши работата — и то нещо забавно от Дикенс. Или защо не „Вятър във върбите“? Точно така: безкрайни, покрити с детелини ливади, стигащи до бълбукащи ручей; разговори за домашното огнище, за Коледа, за халби с бира, за пикници, за разходки с лодки и весели компаньони. Нещата не бяха наред и след като не разполагаше с чаша вино, за да ги оправи, беше му необходима поне книга.

Отвори книгата наслуки — толкова често я бе препрочитал, че началото и крайт не означаваха нищо за него — и откри, че бе попаднал на „Гайдаря пред портите на утрото“. Рати и Моул бяха потеглили да открият малката видра, загубила се надолу по реката. Всеки момент щеше да пукне зората. Светът се обръщаше с лице към утрото. В бриза се долавяше нежна мелодия, промъкваща се между шубраците. Нещо витаеше във въздуха — нещо... За миг Ендрю помисли, че знае какво е това нещо. Наистина *знаеше*, но не можеше да го изрази с думи. Не бе от онези неща, които знаеш с мозъка си, а от другите, които се усещаха чрез мравките по гърба, чрез свиването на стомаха. И не бе като евтините машинации на хора от рода на Пениман, а нещо по-различно, такова, каквото хора като него не могат

да доловят или най-малкото ненавиждат — от нещата, с които те не искат да имат нищо общо и желаят да унищожат. Точно в този момент Ендрю чувстваше, че той самият страстно го желае, каквото и да бе то. Затвори книгата и остана да седи. Късният среднощен час бе много подходящ за тази атмосфера, в която душата намираще отдих, образно казано. Когато настъпеше утрото с неговите гаражи, очакващи да бъдат боядисани, подозрителните типове със странни шапки, навъртащи се под претекста, че желаят да наемат стая, тогава това чувство щеше да се изпари, да се разтвори във въздуха и да отлети може би наблизко, но достатъчно далече. И той отново щеше да се натъкне на него, когато най-малко очакваше, и да вдъхне отново от обещанието за райски небеса в едва полъхващия бриз, за мястото на „моите възделения“, както се бе изразил Рат.

Ендрю вдигна поглед и с изненада установи, че в кухнята свети. Беше изгасил лампата преди повече от час. Беше късно — към един или два сутринта. Чу се изскърцването на стол, избутан назад и дрънченето на лъжица в купа. Изправи се и се приближи на пръсти. Като нищо можеше да бъде Пениман. На Ендрю му беше писнало от срещи с Пениман днес.

Оказа се, че е сбъркал. Беше леля Наоми по нощница. За миг челюстта на Ендрю провисна, защото фактът, че леля Наоми ходи из къщата, бе много необичаен. Тя толкова рядко напускаше стаята си, че той беше започнал да я възприема като част от мебелировката там и едва ли щеше да се изненада повече, ако бе видял нощното ѝ шкафче или закачалката ѝ за дрехи да слязат в кухнята. На леля Наоми ѝ се бяха прияли ядки за закуска. На масата пред нея имаше половин дузина опаковки и тя ги гледаше, явно колебаейки се на кой вид да се спре. При вида на опаковките Ендрю осъзна, че умира от глад. Стомахът му роптаеше, сякаш не бе ял от месеци. Това, от което имаше нужда, бяха именно ядки.

— Здравсти — обади се той с усмивка на лицето.

Тя го погледна сепнато, изненадана, че са я заловили да яде ядки точно в този час.

— Смяташ да хапнеш?

— Ами, да — кимна тя.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Съвсем не — отговори тя и кимна към отсрещния стол. Държеше се почти приятелски, сякаш актът на закусването с ядки бе най-радостното нещо на света.

— Аз самият съм привърженик на „Чирио“ — заяви Ендрю и извади от бюфета една купа и за себе си. — Повечето хора най-напред наливат млякото, а после поръсват със захар. Аз го правя по другия начин, защото предпочитам захарта да остана на дъното. След като свършиш с млякото, може да се изгребе с лъжицата. По този начин става чудесно — и докато говореше, се сети, че точно за това го бе предупреждавала Роуз — да се въздържа в разговора от дивотии, които жена като леля Наоми не би могла да разбере.

Тя кимна, сякаш *наистина* бе схванала, взе кутията „Пшеничен Чекс“ и изсипа от нея колкото да напълни около една трета от купичката.

— Номерът — каза тя — е да не се пълни купата. Защото човек би желал да вкуси от всичките. Това е само въпрос на умереност. Безсмислено е да се тъпчеш с първия попаднал ти сорт.

Съветът се стори на Ендрю абсолютно необорим, защото повече или по-малко той мислеше по същия начин. Каква приятна изненада бе откритието, че леля Наоми притежава известни познания в тази деликатна област.

— А какво мислиш за люспичките? Винаги съм смятал, че проблемът с царевичните люспички е в това, че се разпадат. Веднага подгизват.

Тя отново кимна:

— Слагаш прекалено много мляко — обясни тя — и направо ги удавяш в него. Използвай по-малко и после разрови с лъжицата. Нека част от люспичките останат сухи над повърхността му. Забелязала съм, че при пшеничните проблемът е избегнат. Те се задържат цели по-дълго. Както е и с подсладените ядки. Захарната глазура пречи на млякото да ги навлажни веднага. Е, поне докато не се разтопи. Но никога не съм имала особено доверие в тях. Още с появяването им на пазара реших, че са измишльотина.

Ендрю сви рамене, решавайки да не влиза в спор. Истината бе, че имаше слабост както към „Трикс“, така и към „Захарните пуканки“. Страхуваше се да не я пропъди. Ако заявеше пристрастността си към подсладените ядки, това можеше да предизвика нежелани усложнения.

— А помниш ли „Ръскетс“? — попита той. — Онези малки бисквитки от пресовани една за друга люспички?

— Разбира се — тя замълча, погледна го изпитващо и след малко попита: — Ти от кои беше? От тези, които ги обичат натрошени или обратно?

— Не обичам да ги натрошавам. Абсолютно! Единственият начин да го направиш, е да ги притиснеш към стената на купата, така че да се подадат частично над млякото, както спомена преди малко, и да ги разделиш една от друга с лъжицата, за да имаш малко сухи люспички с останалата част. Естествено на дъното остава купчина овлажнели люспички, но това не може да се избегне. А случайно да си попадала на „Уийтабикс“?

— От години не съм — отвърна тя. — Яла съм ги в Лондон, когато бях добре със здравето. Тогава пътувах много. Да-а, това е проблемът на прикованите към леглото — светът вече не е едно уютно място за тях.

— Всъщност — започна Ендрю — по едно стечение на обстоятелствата разполагам с канал за доставка на известно количество „Уийтабикс“. За заведението. Приятелят ми Пикет ще ги докара от Канада. Дори си мисля, че ще мога редовно да те осигурявам с известен запас.

— Ще ми бъде приятно. Колко малко са изненадите в наше време, колко малко са утехите.

— Сигурно е отвратително — изрази съчувствие Ендрю. — Не мисли, че проявявам любопитство, лелю, и можеш напълно основателно да ми кажеш да си гледам работата, но не съм съвсем наясно какво точно е заболяването ти. Трябва да е нещо много неприятно, след като не можеш да си позволиш да мръднеш навън.

Тя поклати глава, загледана към вратата на кухнята.

— Това е само един кръст — каза тя иносказателно, — който трябваше да поема.

— Аха — обади се Ендрю, който всъщност нищо не разбра. Реши да не проявява настойчивост, като подsigуровка срещу възможността да не разбере нищо или, още по-лошо, срещу опасността да се окаже, че става дума за някакво трудно определяема женска болест, за която не искаше да слуша. — Хареса ли шоколадите?

— Да, не бяха лоши, благодаря ти. Спомена, че ги е направил новият ти готвач, така ли е?

Ендрю примигна срещу нея. Лъжите, изглежда, имаха свойството да бъдат безсмъртни. Върху него се стовари непреодолимото желание да извади портфейла си и да върне на леля Наоми останалите хиляда и четиристотин долара, както и да си признае всичко. Въздържа се, пое дълбоко дъх, усмихна се широко, кимна утвърдително с глава и точно в този миг в кухнята влезе примижалата от светлината Роуз и го спаси.

— Виж ти! — каза той и се изправи. Беше му много приятно да види Роуз така неочаквано, и то не само защото появата ѝ бе прекъснала обсъждането на качествата на френския готвач. — Една купичка ядки?

Тя хвърли поглед на масата, намигна весело на леля Наоми и се съгласи:

— Да, защо не. Идеята ми се струва страхотна.

Ендрю се отправи за още една купичка и лъжица. Познавайки вкусовете ѝ, той избра опаковка „Грейпнътс“ и въпросително наклони глава към нея. Тя се усмихна и кимна, после се прозя и сложи ръка на устата си.

— Двамата с леля Наоми дискутирахме тайните на ядките за закуска — обясни Ендрю. — Оказва се, че тя е направо експерт.

Известно време се храниха в мълчание и единственият звук, който се чуваше, бе от тракането на лъжиците. Една от котките избра точно този момент, за да влезе, обикаляйки без определена цел. Ендрю се наведе да я погали. Остави пред нея купичката си на покрития с линолеум под. Ядките отсъстваха, но купичката бе наполовина пълна с подсладено мляко. Котката го подуши и се захвана да лочи, поспирайки, за да се огледа, очевидно недоумявайки се защо Ендрю не бе възприел тази практика преди много години.

— Свърших — заяви леля. Наоми, изправи се и се подпря на бастуна си. Изглеждаше застрашително слаба, с остри скули и аристократично лице, което даваше да се разбере, че едно време тя е била страшно красива. Ендрю се изненада от приликата ѝ с Роуз. И двете бяха високи и царствени, сякаш произхождаха от едно от кралските семейства в планините на Бохемия. Но докато Наоми бе

стегната и строга, Роуз бе малко размъкната и земна. В компанията едновременно и на двете Ендрю се чувстваше като дръвник.

— Беше чудесно — продължи леля Наоми. — Може би ще го направим и друг път. Тази вечер съм много по-добре. Не съм била по-добре от трийсет години насам. Сякаш съм била повалена от треска и днес пристъпът е отминал. Лека нощ, Розана, Ендрю — и след тези думи тя си тръгна, куцукайки, като отказа с поклащане на глава на Роуз да ѝ помогне по стълбите. Роуз я остави.

— Време е да си лягаш, не мислиш ли? — попита тя и се усмихна. — Денят ти сигурно е бил изморителен.

Ендрю сви рамене. Така беше.

— И твоят — каза той.

— Затова си легнах. А ти непрестанно се измъчваш и се бориш с различни неща. Престани да се замисляш така дълбоко. Спи повече. Защо не излизаш за риба по-често? Помниш едно време, когато и двамата ставахме рано, за да посрещнем на кея зората? Защо вече не го правим?

— Не говориш за утре, надявам се? Само не утре заранта.

— Не, не утре. Но някой път.

— Разбира се — каза Ендрю. — Не мислех, че това още да ти харесва.

— Тогава престани да мислиш, нали ти казах. Каква е ползата? Пълен си с тревожно очакване, безпокоиш се за неща, които не са станали и най-вероятно никога няма да се случат. Изтощаваш се, за да бъдеш готов да избегнеш някакви фантоми. Но не е необходимо да избягваш и мен. Знаеш, че е така, нали?

— Разбира се — измънка Ендрю, който не беше в състояние да каже нещо друго. Наистина го *знаеше*. Но не знаеше защо толкова често пропуска да си го спомни.

— Вероятно си права — той стана, събра чиниите, пусна водата в умивалника и ги подреди в него. — Виж — похвали се той, — хартиени салфетки. Ставам добър! — след което откъсна две салфетки от рулото, избърса се, и ги хвърли в кошчето за боклук. Роуз поклати глава и го изгледа с престорена сериозност.

Изведнъж го налегна страшна умора. Какъв дълъг ден. Двамата отидоха в библиотеката, за да изгасят настолната лампа. Подтикван от трудно обясним импулс, той ѝ почете откъс от книгата, а после тя я взе

от ръцете му и сама прочете още малко. След това остави книгата на лавицата, щракна ключа на лампата и двамата отидоха да спят.

[1] *Левиатан* — морско чудовище, споменато в Стария Завет — Бел.пр. ↑

[2] *Бас* — вид риба — Бел.пр. ↑

[3] *Равиоли* — малки квадратчета от тесто с пълнка от месо или сирене, поднасяни със сос — Бел.пр. ↑

КНИГА ВТОРА НУЖДАТА Е УЧЕН

*О, нуждата е учен, умеец да превръща в
скъпоценност най-долните неща^[1].*

Уилям Шекспир —
„Крал Лир“

6.

*И нека Джеймс се радва заедно с Хедок,
който донесе парите на Спасителя и Петър.*

Кристофър Сمارт —
„Ликуващият агностик“

Като цяло промените във Ванкувър му допадаха, особено разрушаването на Гастаун. Всеки втори магазин бе пълен с боклуци за туристите; порцеланови кукли и сувенирни чинии, идиотски дърворезби на несъществуващи тотеми, ламаринени лодки — мечта за пътешествениците, които предпочитаха изчистената хомогенност на пристанищния район пред едновременната мрачна обстановка. Жул Пениман бе индиферентен към самото място. Предпочиташе стерилизирания свят с изгладените от него гънки. Смразяващата, заложена по проект празнота на този нов, предназначен за туристите крайбрежен комплекс, бе точно от онези неща, които той одобряваше. Той се бе превърнал в един бездушен, лишен от дълбочина квартал на огледала и повърхности. Макар някои от едновременните магазини да бяха оставени — някоя друга книжарница и няколко бара — те също щяха да бъдат модернизирани и санитаризирани с времето и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Срещата му с Аугуст Пфениг бе протекла интересно. Пениман не си беше хабил думите — приключи сделката с Пфениг и си тръгна незабелязано. Случилото се му напомняше за срещата с Аурей в Ерусалим. Отпътува на юг, качи се на ферибота и сега бе спрял на остров Вашон, разполагайки с около час, преди другият ферибот да се отпрати за Сиатъл. След четири часа трябваше да вземе полет от Сиатъл.

На петдесетина ярда от него, в полите на един хълм, чакаше наетата от него лимузина, чийто шофьор почистваше праха от калниците ѝ с парцал. Пениман седеше върху неразгънатата си носна кърпичка на столче, изнесено изпод ръждясалия, боядисан в бяло

навес, минаващ за бензиностанция. В мръсния асфалт бяха монтирани две помпи, а зад тях започваше гора, и още гора, сред която тук-там се виждаха покривите на къщи. Всичко изглеждаше прекалено идилично — зеленината, тази атмосфера на пикник, сладостното чувство на уединеност, долавящо се в тишината на това празно, студено и лишено от човешки илюзии място. Зад гърба му се виждаше пролива Пъджет — сивият и неспокоен дом на косатки, делфини и октоподи. Твърде много живот кипеше под морската повърхност, за да бъде доволен Пениман. Той едва понасяше мисълта за това.

Масивът Каскейдс, с покритите си със сняг върхове, се простираше на юг към Орегон и обикновените хора го смятаха за величествен и грандиозен. Но Пениман не вярваше в подобни неща, той презираше склонността на глупавите човешки същества да превръщат всяка шепа пръст и всяко камъче в нещо повече, от това което беше. Обувките буквално му откъсваха краката, а на всичко отгоре по време на пътуването с ферибота му се бе свършил пептобисмола. Чувстваше кисел дъх в устата си. Същата сутрин косата му сякаш си бе възвърнала част от живота. Беше започнала да окапва на кичури точно преди да посети Адамс и да размени шарана за нова бутилка еликсир, който обаче не бе оказал същия благотворен ефект и върху краката му. Разбира се, че не можеше да окаже. Не смееше да събуе обувките си, макар че се чувстваше така, сякаш във всяка от тях имаше по един камък, забит в пръстите му. Струваше му се, че е обут в обувки с три номера по-малки и е разменил лявата с дясната. Мислеше, че знае каква е причината.

Погледна часовника си. Щеше да стане лошо, ако изпусне самолета. Не бе необходимо да събужда подозрения сред членовете на новото си „семейство“ в Калифорния... особено подозренията на Роуз. Външността ѝ му харесваше и той изпитваше определено удоволствие да я използва като инструмент за измъчване на този идиот съпруга ѝ. Самият Ендрю беше много лесен, голямото предизвикателство беше да разруши цялото им семейство наведнъж.

Някой се зададе от долната част на пътя. Беше мъжът, работещ в бензиностанцията и момчето. Момчето бе единственият свидетел на потъването на лодката и удавянето на стареца, за когото Пениман знаеше, че е един брадат Пазител на име Саймън Денариус. Толкова беше научил от Пфениг, преди двамата да се разделят.

Във вчерашния „Трибюн“ Се бе появила малка статийка. Пениман сигурно би я пропуснал, ако Пфениг не я бе заградил в червено каре и не бе оставил вестника отворен на същата страница върху плота в магазина си. Пениман не можеше да направи почти нищо в момента, освен да се увери, че разказаното е истина. Според очерка в една от мрежите край пролива Пъджет се била заплела риба. Била огромна — малкото свидетели на случилото се бяха на едно мнение по този въпрос. Можело да бъде и кит, предполагаха те, само дето рибата била грамадна и покрита с различни подводни създания, които я обгръщали като едно многоцветно дълбоководно хилядагодишно палто от морски полипи, хидри, корали и синьо-зелени водорасли.

Изтеглили създанието на остров Вашон, разсекли го и открили друга риба в стомаха му, а в нейния имало трета и така нататък — като перуански кукли от кратуна. От стомаха на последната риба — така се твърдеше в очерка — извадили стара сребърна монета. Рано на другата сутрин монетата била закупена за неправдоподобно голяма сума от един старец с дълга брада, напомнящ пророците от Стария Завет, слязъл в мъглата от ферибота от Сиатъл. Веднага след това той наел гребна лодка и излязъл на риболов. И това беше краят на Саймън Денариус.

Момчето стоеше ококорено пред Пениман. Носеше килната над ухото бейзболна шапка. Джинсите му бяха протрити на коленете, а по бузите му се виждаха мръсни петна от нещо сладко. Дъвчеше с мрачна физиономия — ако не беше езикът му, трябваше да са половин дузина дъвки. Погледът в очите му... не, не беше тъп, а по-скоро отсъстващ. „Вероятно плод на кръвосмешение“, помисли си Пениман в пристъп на отвращение от момчето, което едва ли бе на повече от осем години. Пениман потръпна, без да иска, и усети кисела вълна да се надига в гърлото му. Той намираше децата за непоносими създания, но един мръсен, дъвчещ палавник, като този пред него, заслужаваше по-специално отношение. Преди сто и петдесет години той можеше да бъде пратен на просия, но в съвременния свят беше само едно безполезно мръсно създание. Пениман му се усмихна.

— Значи ти си видял голямата риба, така ли?

— Нищо не казвам.

— Не казваш ли?

— Не казвам, че не съм, но не казвам и че съм.

Служителят от бензиностанцията се усмихна глупаво.

— Точно така, Джими — каза той и му намигна. — Какво ти казах?

Момчето вдигна поглед към Пениман, присви очи и се изплю на земята, улучвайки крака си.

— Колко ще ми платиш? Ако не платиш, няма да ти разкажа нищо.

— Да платя ли? — изсмя се Пениман, сякаш бе чул нещо много весело. — Това ако не е изненада.

— Това не ти е никаква шибана изненада — обади се бензинджията и прокара мазни пръсти през косата си. — Това е бизнес. Момчето трябва да припечелва, така ли е, Джими?

— Ъхъ — съгласи се Джими и продължи да дъвче с присвити очи. — Може и да съм видял стареца да излиза с лодката, може да съм спял, а може и да ме цунеш отзад.

— Колко искаш? — попита безизразно Пениман, беше почнало да му писва.

— Хайде сега, Джими, довърши го! — каза бензинджията и тупна свойски Пениман, сякаш за да го увери, че това особено ще му хареса.

Пениман отскочи ужасен и отвратен, сякаш бе видял до себе си плужек, излизащ от локва слуз или се бе натъкнал на плъхове в помещението за дрехи. Той изгупа ръкава на бялото си палто, изцапан с мръсно масло от ръката на мъжа.

Бензинджията му се ухили.

— Съжалявам, татенце — каза той и избърса ръце в панталоните си в закъснял опит да поправи грешката. — Страхливо копеле си ти, а?

— Първо да чуя — изграчи Пениман, изваждайки четиридесет долара от портфейла си.

Джими изгледа банкнотите с едва доловима погнуса върху малкото си лице.

— Това не е нищо — каза той.

Пениман понечи да възрази, но се спря навреме. Шофьорът чакаше облегнат на излъсканата лимузина, разговаряйки с двама души в работни комбинезони, единият от които махна весело към бензиностанцията и извика нещо от рода на „Разпори го, Гъс“.

Бензинджията се усмихна още по-широко.

— Това съм аз — каза той, — Гъс. — После вдигна една щанга за смяна на гуми с дясната си ръка и плесна с нея по дланта на лявата.

— Какво имаш в обувката? — поинтересува се Джими и направи огромен балон, който звучно се пукна върху носа и бузите му. После извади дъвката от устата си, смачка я на топка в мръсните си ръце и обра с нея полепналите по лицето си остатъци от балона.

— В обувката ли? — попита Пениман, неочаквано ужасен.

Гъс поясни:

— Иска да каже да му дадеш всичко, което носиш. А ако носиш и в обувките си, извади и това. Ние няма да говорим с целия свят. Първо дойдоха от вестника, вчера се появи един от „Фенс Поуст“ или нещо подобно, който беше изминал целия път от Лос Анджелис дотук в разбит шевролет. Маслото кипеше в него като в тиган. Той даде на Джими петдесетачка и ето че днес се появява един мърльо като тебе, който развява две двайсетачки. Това да не ти е Армията на спасението. Изпразвай джобовете.

— Точно така — потвърди Джими. — Това не е Армията.

Пениман въздъхна, опитвайки да се сдържи. Не можеше да си позволи да го пребият с щанга за гуми. Не можеше да позволи и да изпусне самолета. Не можеше и да се надява, че шофьорът на лимузината ще си помръдне пръста, за да го защити. Всъщност можеше да бъде сигурен, че двамата типа, които разговаряха в момента с него, едва ли са тук, чудейки се как да си убият времето. Той наклони портфейла си към Гъс и Джими и извади всички банкноти, които се виждаха в него — почти триста долара.

Гъс ги дръпна от ръцете му, после дръпна и целия портфейл, извади кредитните му карти и документите и ги пусна на асфалта. Пениман не направи опит да си ги прибере. Ако беше по силите му, щеше да убие и двамата в този момент. Те намериха скритата стодоларова банкнота в едно от отделенията и Гъс се обади:

— Я виж тук!

После кимна на Джими. Той със светкавично движение ритна Пениман в коляното и веднага се скри зад Гъс, който изгледа Пениман с поглед, който казваше: „Само опитай!“.

Пениман разтърси яростно глава, прехапа език до откъсване и си помисли, че скоро пак ще се върне тук. Скоро! Когато му дойдеше

времето, когато всичките монети станеха негова собственост и той можеше да нрави каквото си поиска. Насили се да се усмихне, опита се да докара на лицето си изражение, признаващо, че е попаднал на по-силни от него и се засмя.

— Добре, получихте всичките? — каза той. — Кажете ми сега за стареца и монетата. Какво стана с монетата?

— Той беше откачен — започна Джими. — Заши монетата в стомаха на една риба, нае лодка на кея от Бил Найлър и загреба към на пролива. На лодката имаше монтирана въдица за марлин и той закачи рибата като стръв. Остана там половин час, пушейки лула, натъпкана с лайна. Чух го да си пее. И тогава онова нещо изплува от океана и го изяде заедно с лодката, точно като в Пинокио. Имам касета с този филм. И мисля, че беше същата риба.

— Ти си мислиш, че момчето те лъже — отсече Гъс, повече като заключение, отколкото като въпрос. — Проклето богато копеле, дошло тук с шибана лимузина. Не си ли само един неблагодарник...

Но Пениман се беше обърнал, отправяйки се на вдървените си крака по изгнилия асфалт към лимузината. Всъщност той беше повярвал на всичко. Беше чул точно това, което подозираше... и от което донякъде се страхуваше. Но не беше сигурен какво означаваше то. Очакваше всеки момент потупване по рамото, след което ръката на Гъс да го извърне към себе си и мазният му юмрук да се заби в него. Не, вече нямаше да пътува без пистолет. Но зад гърба му се разнесе само лудешки смях. В следващия миг една от кредитните му карти свирна покрай ухото му, после се чу изтопуркването на малки крачета. Той се напрегна, очаквайки удар, но усети само някаква ръка да го мушва в гърба. Малка ръка — без съмнение тази на Джими.

Пениман залитна напред, задържа се на крака и продължи да крачи. Нямаше да се обърне. Те искаха от него да се обърне. Той се наведе, качи се в лимузината и заповяда на шофьора да завърти в обратна посока. Намести се на седалката и за първи път помисли за онзи от Лос Анджелис, който бе предложил петдесетте долара. Наведе се да разхлаби връзките на обувките си и тогава усети дъвката на Джими, залепнала за гърба на палтото му. Тя се бе залепила за тапицерията на седалката и сега се разтегляше.

Осветената от слънцето мъгла беше бяла и Ендрю имаше чувството, че седи в къща сред облаците. Освен това като че ли мъглата се сгъстяваше, макар отдавна да бе съмнало. Бризът беше стихнал. Всичко беше влажно — тротоари, стволоче на дървета, керемиди по покривите, предното стъкло на метрополитена. Ендрю седеше в колата, включваше от време на време чистачките и наблюдаваше улицата.

Тази сутрин моравата и тротоарът бяха осъмнали покрити с мъртви чайки. Ендрю беше ритнал една от тях, скрита в мъглата. След това ритна втора и когато се наведе, за да я разгледа по-добре, видя трета в канавката. Бяха навсякъде — изпопадали като простреляни. Бродейки сам в мъглата, той беше събрал шестнайсет птици в един кашон и го бе изхвърлил в кофа за боклук. Тази работа му се струваше много странна и той се запита дали не е имало изтичане на отровен газ през нощта, може би поради нечия небрежност във военноморското поделение.

Странно звучаха и новините по радиото — съобщаваше се за река Сан Габриел, която придошла в обратна посока, сякаш бе имало необичайно висок прилив. Но такъв нямаше. Реката просто сякаш бе решила да потече обратно и червеникавите ѝ води бяха наводнили дворове, задръствайки канализацията. Ендрю се замисли над някои неща: странно фосфоресциращия океан снощи, прибоя, дъжда от мъртви птици, реката. Във всичко това се долавяше някаква библейска нотка, някакво предзнаменование, че нещо ще се случи. Самата сутрин обаче се развиваше достатъчно спокойно. Той погледна часовника си.

Минаваше десет. Беше спал до късно — много по-късно, отколкото през последните петнайсет години. Отпи от кафето, което бе успяло да изстине в студения утринен въздух. Нямаше смисъл да се захваща в подобно време с боядисването на гаража. Не, този ден не беше за работа, беше по-скоро ден за размисъл, за четене и за възстановяване от вчерашния ден, който определено се бе оказал най-дългият в живота му.

Беше щастлив, чувстваше се уютно в колата си. Пускаше отоплението за по няколко минути, поемайки риска да бъде открит, но за сметка на това вътре беше топло и някак сънливо. Имаше нещо в миризмата, нещо познато, което в комбинация с мъглата, кафето и морския въздух, нахлуващ през процепа на прозореца, създаваше

някакво усещане... не, не можеше да го опише. Сякаш се издигаше с балон във въздуха, напълно спокоен, с нещо приятно в ръката за пиене, и наблюдаваше как неестествено наклонената повърхност на земята се плъзга под краката му.

Мъглата леко притискаше всичко надолу — като едно сиво палто, наметнато на плещите на сгушилия се свят. От клоните на дървото, под което бе спрял, падаха капки влага и чукаха по покрива на колата му, но интервалът беше толкова дълъг, че всяка изглеждаше като последна, а отнякъде, приглушено от далечния шум на трафика и епизодичните самотни крясъци на реещите се чайки, се разнасяше бавното блъскане на вълните по брега.

Чудесна сутрин за разходка по плажа. Снощният прибой сигурно бе изхвърлил на брега мидени черупки и излъскани камъчета, а в тази мъгла и поради студеното време, туристите едва ли бяха успели да ги съберат. Ендрю доизпи кафето си и остави чашата на пода на колата. Идеята му беше да изчака Пениман, ако не за нещо друго, то поне да има какво да докладва на Пикет, когато той се върнеше от Ванкувър с партидата „Уийтабикс“. Но Пениман не излизаше и Ендрю вече започваше да подозира, че го е изпуснал. Това бяха рисковете на успиването.

Той слезе от колата, затвори вратата колкото може по-безшумно и я заключи. Мъглата бе толкова гъста, че нито Роуз, нито Пениман можеха да го видят от дома, и макар да му се искаше да си бе взел шапката, не можеше да рискува да се върне за нея. Мушна ръце в джобовете си и се отпрати в югозападна посока към плажа, завивайки по тясната уличка, в която бе дал скокливките на котките. Едва сега се запита дали това не бяха котките на леля Наоми. Каква шега на съдбата можеше да се окаже постъпката му, а? Той прави какво ли не, за да прочисти къщата от тези изчадия, а после се оказва, че ги е нахранил с целия си улов. Те сигурно са го сметнали за побъркан. Рано или късно всички щяха да го сметнат за побъркан — котките, леля Наоми, Роуз, Пениман — всички без Биймс Пикет, който не беше от онези, за които котлето е черно. Ама наистина, колко смешно би било, ако бе дал този царски обяд на котките на леля Наоми. И какво от това, дори на смъртниците в затвора им се полагало едно първокласно ядене, преди да ги отведат, или поне така разказваха.

А котките май го бяха харесали за постъпката му. През последните ден-два те непрестанно се навъртаха около него. Една дори се бе вмъкнала рано сутринта в спалнята му. Ендрю се бе разсънил достатъчно, за да види твартата да седи там, сякаш иска да му каже нещо, или като че ли беше стояла на пост, докато той бе спал.

В началото на пясъчната ивица той се събу, махна чорапите и ги напъха в обувките, завърза връзките им една за друга и ги провеси на врата си. После нави крачолите на панталона си до коленете. Пясъкът беше влажен, студен и го драскаше по ходилата. Океанът още не се виждаше, но се чуваше. За момент той се озова погълнат от мъглата на плажа, без да вижда нищо освен кръглото петно пясък около себе си и без да чува нито звук. Беше абсолютно сам и мисълта за това неочаквано го ужаси. В главата му се материализира убеждението, че Те са някъде тук: караконджулите на Пикет, които, кой знае, може сами да бяха направили мъглата с помощта на машина, монтирана отдолу на кея.

И точно в този миг някакъв човек изникна пред него. Беше невероятно дебел, носеше на главата си някакъв блестящ шлем и беше облечен в риза с щамповани луни и звезди. Пришълец, помисли Ендрю и едва не отскочи назад в мъглата, за да се скрие, но от евтините панталони и обувки на мъжа веднага ставаше ясно, че той не е слязъл от звездите. От друга страна, той беше не по-малко изненадан от срещата. Явно бе някой от местните ексцентрици — като брадатия, който ги бе посетил вчера в мотела — и нищо чудно да беше мистик. Той кимна и мина покрай него, мърморейки под нос. Незабавно след това се появи друг, а след него още трима или четирима. Всички бяха облечени като махараджи и носеха малки дайрета — онези, които можеш да спечелиш на лотария по време на карнавал. Ендрю бързо се размина с тях, внимавайки да не ги погледне в очите.

В бързината си той ритна една огромна раковина и тя се изтърколи по склона на малката дюна към мястото, където вълните облизваха каменистия бряг. Ендрю изтича след нея и я вдигна — черен мурекс с размера на дланта му, който приборът бе изтръгнал от дълбоките води. Непосредствено до вълните брегът беше покрит с черупки, медузи и заплетени водорасли. Виждаха се морски охлюви, миди, малки морски звезди, рибки и какви ли не още морски създания. Голяма треска с изпъкнали очи лежеше заплетена сред водораслите.

Нещо подобно на змиорка, дълга почти колкото капака на метрополитена, лежеше полузаровена в пясъка и вълните се плискаха в източената ѝ опашка. Ендрю съжали, че беше дошъл без чувала си. Какво огромно количество интересни неща бе изхвърлило морето. Можеше да напълни скрина с тях.

Малко по-нататък се виждаше един мъж в сако от туид, със странна прическа, който ровичкаше нещо с кол. Ендрю вдигна яката си и се насочи към него. Ставаше все по-ясно, че плажът бе изпълнен в еднаква степен с ексцентрици и морски създания. Кой знае, можеше да открие тук своя атлант, зачетен в една от откраднатите книги. А можеше и да намери някакви останки от Атлантида, разхвърляни по брега сред бутилки, откъснати рибарски пособия и изпуснати в морето обувки. Не беше изключено всичко това да е случайност — тези ровещи из пясъка странници, дъждът от умрели птици и слуховете за реки, потекли в обратна посока. Типовете по брега или търсеха нещо, или, подобно на Ендрю, подозираха, че има нещо, което си заслужава да бъде потърсено, без да знаят какво точно е то, и по тази причина просто бяха дошли да погледат с надеждата, че то ще им се покаже само.

Както и да е, този човек, независимо от прическата си, изглеждаше по-безопасен от махараджите или мъжа с блестящия шлем и не създаваше впечатлението, че може да хукне или да се окаже призрак, изгарящ от желание да си поговори с някого. А нещото, в което бърникаше, приличаше на тяло. Ендрю се приближи и поздрави с едно кимване. Не, не беше тяло, или най-малкото не беше човешко тяло. Беше една направо невъзможна сепия, дълга осемнайсет или дори двайсет фута, полузаровена в пясъка, с горестни безжизнени очи, вперени в нищото. На всичко отгоре миришеше ужасно и не защото се беше разложила тук, на брега. Миришеше на изгоряло, на прегорял електрически контакт или на препържено до овъгляване месо в стоманен тиган.

— Големичка е, а? — проговори човекът, усмихна се на Ендрю и посочи сепията с лулата си.

Макар да знаеше какво точно представлява, Ендрю попита:

— Да не е сепия? — просто за да даде на човека шанс да покаже колко много знае. Но в мига, когато изрече думите, Ендрю забеляза линията, минаваща през центъра на лицето на мъжа и сърцето му

подскочи като на подплашен заек. Той се насили да не се издаде и бързо се огледа да не би Пениман да се въртеше наоколо, наблюдавайки ги отнякъде през мъглата.

— Точно така — каза мъжът, погледна Ендрю и помръдна лулата си. — От рода *Loligo*. Французите ги наричат *poulps*.

Ендрю кимна, опитвайки се да поема много бавно въздух през устата си, за да се успокои. Пениман не се виждаше никакъв, но без съмнение беше в другата част на плажа и нищо чудно в този момент да изработваше раджите с монетата.

— Така ли правят французите?

— Това е факт. Испанците ги ядат на сандвичи. Италианците ги пържат в олио или ги пълнят с подправки и сирене. Японците ги предпочитат сурови върху малки квадратни купички с ориз. А диваците по южните морета правят нещо като желе от очите им и го ядат с препечен хляб.

— Случайно да сте готвач? — попита Ендрю с надеждата бързо да реши текущия проблем на леля Наоми. Мъжът като нищо можеше да мине за французин, особено с тази прическа. Но не се оказа готвач. Поклати глава отрицателно. Ендрю се взря в лицето му, което изглеждаше достатъчно честно, но беше бледо и някак прозрачно, сякаш човекът не се бе показвал на слънце по-често от веднъж годишно, и то рано сутрин. Не, нямаше грешка, по лицето му се забелязваше същата линия, която бе поразила Ендрю и Джонсън.

— Какво има?

— Не — побърза да каже Ендрю. — Всъщност, лицето ви... Като че ли е изцапано. Сигурно е пепел от лулата. Извинете ме, че се загледах.

Човекът извади носна кърпичка и започна да се бърше. Линията бързо се изтри във влажния въздух. Без да иска, Ендрю се докосна по челото.

— Да сте виждали един човек тази сутрин? С бял костюм, с брада? С бастун?

— О, да. Видях такъв човек. И дълго си поприказвахме с него. Оказа се фокусник-аматьор и ми показва едни от най-удивителните фокуси с монети и карти, които съм виждал.

Ендрю кимна.

— А търкаляхте ли четвъртинка долар по лицето си?

— За Бога, човече — каза мъжът, — как разбрахте?

— А, той винаги го прави. Казвате, че се разхождал, така ли?

— Заинтересува се от сепията. Спомена, че бил ихтиолог от Скрипс — това е някъде на юг. Интересувал се от функцията на жлезите при шараните, така каза. Ако човек живее достатъчно дълго, може да се натъкне на специалисти по какво ли не, нали ме разбирате? Но явно сепиите не го интересуваха особено. Жлезите на шараните били най-голямата му слабост. Я вижте това.

Ендрю погледна. Сепията беше разсечена по дължина, но разрезът беше толкова прецизен, че Ендрю в началото го бе взел за естествена гънка на кожата. „Какво означава този срез, запита се Ендрю. Нима Пениман беше излязъл да прави дисекции на морските животни?“ С лека гримаса Ендрю се наведе и дръпна кожата около среза встрани, разкривайки огромна кост и кухината на някакъв орган. Цялата вътрешност беше обгоряла, сякаш някой беше палил огън в тялото. Ендрю се изправи и отстъпи една крачка, обръщайки се към океана, за да поеме глътка чист въздух.

— Отвратително, нали? И как вони само — проговори отново човекът, загледан в огнището на лулата си — Вашият приятел май го очакваше, говоря за изгорените органи. Едва не си завря носа вътре, като че ли става дума за разсечени цветя. Носеше и ръкавици със себе си, както и нещо като престилка. Не му се искаше да си цапа белите панталони, предполагам. И знаете ли какво направи?

Ендрю безмълвно поклати глава в очакване да чуе, че Пениман си е приготвил сандвич от сърцето на сепията и го е изял.

— Поровичка се там вътре и извади някаква сребърна монета, омотана във въдичарска корда. Разряза кордата с нокторезачка, изплакна монетата в океана, изсуши я в престилката си, сложи я в джоба си и си тръгна. Просто, ей така. Зачудих се. За момент не знаех какво да мисля, но после си спомних, че е фокусник. Всичко е било номер, разбира се, а аз се хванах. Едно време в Лас Вегас имаше един професионален фокусник, който правеше същото — със златен пръстен и самун хляб във фурната. Вземаше пръстена от някой от публиката, нали разбирате, държеше да е много ценен, правеше така, че да изчезне, а след десет минути помолваше някой случайно избран келнер да му донесе гореща кифла. И тогава...

Но Ендрю вече не го слушаше. Историята с пръстена и кифлата нямаше никакво значение. Но случката със сепията и монетата имаше... по някакъв необясним начин. Нима Пениман се бе опитвал да улови сепията снощи от кея? Определено изглеждаше, че е било така. Беше хванал нещо... нещо голямо при това. Сигурно беше скъсал кордата и бе дошъл на брега тази сутрин, за да я потърси, което само по себе си беше доста странно, освен ако не е бил сигурен, че стръвта, каквато и да е била, е щяла да убие създанието и че силният прибой е щял да го изхвърли на брега. И ако се съди по онова, което Ендрю знаеше, този сценарий се бе осъществил. Какъв обаче бе смисълът на всичко това, не му беше дадено да знае. Той бавно се връщаше по брега, несъзнателно чистейки пясъка от раковината на мурекса.

Спря и се загледа към океана. Мъглата малко неочаквано започна да се разсейва и той гледаше как малки зеленикави вълни се разбиват по плитчините край брега. Пениман, изглежда, бе излязъл на лов за нещо повече от ленива сепия. Ендрю, Пикет, може би и Роуз, също се въртяха около примамките му. Един ден, ако не внимаваха, той леко щеше да подръпне въдицата и те щяха да скочат към нея. И тогава той щеше да навие макарата и да ги напъха в някой стар чувал.

Е, добре, Ендрю щеше да внимава. Пениман доста глупаво подценяваше него и Пикет. Това му беше грешката. Крайно време бе Ендрю да нанесе ответен удар — тънко, разбира се. Достатъчно бе да накара на първо време Пениман да започне да си задава въпроси, просто да поглежда през рамо малко по-често и да бъде по-малко безгрижен и самодоволен. Ендрю кимна на океана и се взря в мъглата, мислейки си, че за да запази Роуз, ще трябва да скрие цялата тази обезпокоителна работа от нея. Нека тя си мисли за Пениман каквото пожелае. Когато му дойде времето, Ендрю ще го демаскира, ще хвърли кал по панталоните му, ще му разбърка косата, ще отреже края на брадата му, ще го изиграе със занитената монета, ще...

— Хей! — извика Ендрю, скочи и махна с ръка във въздуха. — Какво е това?! — той захвърли гигантския мурекс на мокрия пясък и изтръска дясната си ръка. Капка кръв разцъфна на меката кожа между пръстите му. Беше се убол и го болеше адски. Разтри ръката си и се наведе над черупката. Един рак отшелник се подаде навън — огромен и космат — и помаха заплашително с щипците си към него. Окото му беше изнесено на стълбче, като око на лунно създание, и му се стори,

че го разглежда от шейсет посоки едновременно. Ракът нарама черупката и се отправя към океана. След малко Ендрю го видя под кристалната вода — една тъмна сянка, потеглила за дълбочините в търсене на някоя приятна, обвита с водорасли подводна пещера, където, кой знае, може би имаше кресло, направено от черупката на мида.

В този миг слънцето разкъса мъглата със снопове ослепителни лъчи и Ендрю установи, че се намира на не повече от петдесет ярда от кея. Плажът беше осеян с хора, които се настаняваха на сгъваеми столове и разпъваха чадъри. Неочаквано отнякъде се появиха смеещи се деца, които бягаха насам-натам. Трио сърфисти с хитри лица изтичаха покрай него, хвърлиха сърфовете си в сутрешния прилив, скочиха на тях с отработени движения и се понесоха навътре.

Подтикван от необясним импулс, Ендрю навлезе широко разкрячен във водата с намерението да се освежи. От години не бе плувал в океана. Помнеше колко добре се беше чувствал дори само като се намокреше. Водата беше пронизващо студена и когато една висока вълна го плисна между краката, той се обърна и изтича на брега, усещайки краката си изтръпнали.

Младост, помисли той, и поклати глава. Иди я разбери! Махна с два пръста през рамо към отдалечаващия се рак отшелник, за да му покаже, че не се сърди. Разбираше го много добре. Домът на един мъж, в крайна сметка... Нали това си беше казал снощи. А сега беше време да протегне ръка иззад сенките и да ощипе Пениман. Усмихна се злорадо. Имаше хиляди начини, по които да се направи.

[1] Превод на Валери Петров — Бел.пр. ↑

7.

... но когато трюфелните прасета бяха натикани в горите на Фонтенбло, една дебела свиня се шмугна между брезите и изхвъркна от там с лъжица в зурлата и бедняк по петите, но успя да избяга както от собственика си, така и от бедняка, и повече не бе видяна в този район.

Луи Вентьой —
„Ахасфер: Скитникът-евреин“

Номерът беше да ги обърка. Това щеше да посее ужас в слабите им сърца. Та нали можеш да изпратиш анонимно писмо някому и то да го парализира, без той дори да схване за какво става дума в него. Том Сойер беше гений на тази техника, без да разбере защо. Ендрю седеше в бара и драскаше заврънкулки по листа пред себе си. Не беше достатъчно да напише „Ще умреш в полунощ“ или „Пази се от пеещи трупове“ или нещо подобно. Такива бележки в театрален стил нямаше да постигнат нищо с културен мъж като Пениман. Не си струваше да прилага и прямата тактика от рода на „Спри да се бъркаш в нашите дела“ или „Раздразни ме още веднъж и ще съжалиш за това“. Това си бяха детинщини. Не можеше да има и намек за Маркиза на Куинсбъри^[1].

Посланието трябваше да бъде загадъчно, да звучи като лишено от смисъл и за него да не може да се намери разумно обяснение. „Върни дъвката на сестра ми“ не би било лошо, но страдаше от недостатъка, че може погрешно да се интерпретира като хумористично, а това не биваше да се допуска. Ендрю се почеса по главата. Трябваше му нещо кратко, което да изглежда като завършено, макар и не съвсем, или поне не по някакъв разбираем начин. Вече беше адресирал плика и му бе залепил марка. Съзнателно бе сбъркал името от „Пенман“ на „Пенгълман“, което трябваше да изиграе

ролята на глазура върху тортата — нещо, което да накара Пениман да повдигне вежди, преди още да е отворил плика. Освен това Ендрю беше напарфюмирал плика и беше избрал марка от рибешката серия в пощата — една японска *кои*, изглеждаща напълно подходяща за случая. Дори само при вида ѝ Пениман щеше да започне да се поти.

Изведнъж го осени вдъхновение и широко ухилен, той се наведе над листа, хващайки молива с лявата си ръка, за да стане кашата погъста. „Измуши тати зигара“ — това написа той с мъка, рисувайки буквите в обратен наклон, които по най-естествен начин се получиха разкривени и неприличащи на себе си. Идеалният вариант. Не означаваше нищо, но звучеше с някакво внушение — пушек може би, защо не дори отровен пушек, кой знае? Зикурат — мистичните пирамиди... не, Пениман определено не можеше да бъде сигурен.

Ендрю се замисли дали да не изреже буквите от някое списание и да ги залепи, но след малко реши, че това изглежда евтино и ще опошли всичко. Повтори буквите, за да станат по-тъмни и ги пооправи с щастлива физиономия. Това ще го довърши. Ендрю едва не се изсмя на глас. И какво ще си помисли Пениман? Нищо. Нямахше абсолютно никакъв начин да намери какъвто и да е смисъл в това изречение и точно в това бе цялата красота на неговия ход.

Писмото просто щеше да го смели, все едно, че бе отпил неразреден спирт. В началото щеше да помисли, че е написано от чужденец, но след това щеше да му се струва все по-малко и по-малко вероятно, че някой чужденец би избрал подобна фраза, да не говорим колко малко вероятно ще му се стори чужденец да сбърка думите по такъв необичаен начин. И след първите няколко момента на объркване, които сигурно щяха да последват след отварянето на писмото, той щеше да го препрочете, да обърне листа и в мозъка му щеше да се спусне мъглата на истинското объркване. А след това щеше да последва моментът на страх и диво безпокойство. Това, щеше да си каже той, е нещо, което аз изобщо не мога да разбера. И самата мисъл, че подобно нещо е възможно, щеше да го парализира.

Пикет би бил горд с Ендрю, макар че точно Пикет би изпитал колебания дали да го изпрати. Истината бе, че Пикет твърде много се страхуваше от тези Пазители, които и да бяха те, и щеше да се сепне от мисълта да се опълчи срещу тях. Той беше от онези, които биха се захванали да ги *изучават*. Ендрю бе човекът, който трябваше да излезе

от сянката и да им се противопостави. Той сгъна листа накриво, натъпка го в малкия плик и го дозалепи със скоч. Получи се доста впечатляващ пакет. Реши да отиде с колата до пощата в Нейпълс и да го изпрати оттам, за да заплете следите. А на връщане щеше да се отбие в телефонната компания и да поръча телефон за стаята на Пениман и дериват за таванската стаичка с телескопа. О, Ендрю с готовност щеше да плаща разговорите, освен междушатските, разбира се. А Пениман нямаше да знае за деривата.

За момент се замисли дали да не подсили малко нещата: е, не чак с отрязана конска глава^[2] в леглото на Пениман и други подобни, но например с гущер в обувката му, а още по-добре с някоя отвратителна субстанция като мед с царевично нишесте, или сяра, разтворена в брилянтина му, а защо не и с някоя шеговита играчка като гумено лайно на носа на обувката му. Ендрю започна да съставя списък — боен план — но после размисли, скъса го и натъпка парчетата в джоба на палтото си. Нямаше да оставя писмени улики срещу себе си. А и поне за момента щеше да изостави идеята за гавра от този тип. Тези неща можеха като нищо да го издадат и при това не бяха на нивото на номера с бележката. Бележката беше върхът.

Два следобед. Мъглата се бе изпарила под слънчевите лъчи, но във въздуха продължаваше да се долавя влага. След час, когато станеше още по-сухо, щеше да извади боята и четките. Колко ли време щеше да му отнеме боядисването на по-голямата част от стената? Към два часа? Щеше да се захване наистина сериозно, но само след изпращането на писмото и посещението в телефонната компания.

Приумицата с бележката го беше разведрила. Най-сетне се захвана за нещо и вече не беше пасивен наблюдател, на когото никой не обръща внимание. Излезе подсвирквайки си, бавно мина с колата покрай къщата на път за булеварда, за да прецени още веднъж какви усилия щеше да му струва боядисването. После потегли, ангажиран в пресмятания каква работа може да свърши човек с неговите способности, след като веднъж запретне ръкави и се захване за нея.

Не бяха изминали и осем минути — той вече караше по крайбрежната магистрала и в момента минаваше моста на „Втора улица“ — когато зърна случайно Пениман да чука с бастуна си по

тротоара. Изглеждаше зле и възрастта му най-сетне си личеше. Всъщност, осветен от следобедното слънце, той приличаше на вървяща мумия, а косата му мазно блестеше, сякаш бе използвал половин галон, за да я подреди. Гледката, която представляваше, едва не накара Ендрю да запее.

Той натисна педала на спирачката и понечи да завие по една от малките улички, извеждащи към стадион „Марина“, но после се върна на „Втора улица“ и отби край тротоара. Можеше да загуби Пениман от погледа си. Имаше хиляди улички, в които би могъл да потъне. Най-добре изглеждаше да паркира и да го проследи пеша. Изскочи от колата, заключи вратите, натъпка часовника на паркинга с дребни монети и се понесе по тротоара, за да настигне Пениман. Когато го зърна, той ходеше бързо и целеустремено.

Ендрю изчака за пролука в потока коли. Следваше Пениман отдалече, като спираше от време на време пред витрините, за да създаде впечатление на човек, който няма какво да прави. На една от преките Пениман зави и се скри от погледа му в посока към провлака и Аламитос Бийч, а Ендрю се затича през улицата по следите му. Когато стигна до ъгъла, той забави ход, защото не бе сигурен дали на Пениман не бе хрумвало да се скрие там и да го изчака. Озова се пред магазина на Мъниуърт „Тропически риби“, който сега бе минал в ръцете на племенника на Мъниуърт, известен само като Адамс, работил тук в продължение на години, отравяйки живота на Мъниуърт, докато още бе жив. Беше гадно копеле и магазинът западаше все повече и повече, загубил много от магията си след смъртта на Мъниуърт.

Ендрю пхна ръце в джобовете си и бавно пристъпи. Щеше бързо да надзърне зад ъгъла и ако Пениман бе там, щеше да се престори, че просто се е запътил към магазина, за да купи златни рибки за храна на жабата си — което, между другото, не беше лоша идея. Жабата сигурно би се зарадвала на някоя друга златна рибка, а в мисълта за една щастлива жаба имаше нещо жизнерадостно и солидно. Можеше също да купи сушени скариди за котките на леля Наоми, ако не за друго, то поне за да циментира впечатлението, че е техен голям приятел. Хм... май трябваше да си го признае. Той почти се чувстваше приятел на котките. Само когато попаднеш в компанията и на шестте наведнъж на таванския етаж, те започваха да го дразнят.

Ето го и ъгъла. Ендрю зави, слезе от тротоара и се отправи към бензиностанцията на „Тексако“, където смяташе съвсем открито да пийне вода от чешмичката. И докато стоеше там, щеше да хвърли поглед към улицата, но така — небрежно, сякаш последната мисъл в главата му е да проследи някого. Но не можа да се сдържи. Изви глава наред улицата, преструвайки се, че му се е приискало да се почеше по врата. Дългият участък, простиращ се чак до пряката с магистралата за Нейпълс, беше пуст: не се виждаше жива душа с изключение на една жена с коса навита на ролки, която поливаше тревата в двора си.

Ендрю продължи в избраната посока, спря пред фонтанчето на бензиностанцията и установи, че е буквално скрито под налепената по него дъвка. Нямаше как, престори се, че пие и след малко се обърна с отвращение. Пениман или се бе вмъкнал в една от къщите по-надолу, или бе влязъл в магазина на Мъниуърт през задната врата. Разбира се, че бе направил точно така.

Сега Ендрю трябваше бързо да решава. Не можеше да си позволи да изглежда, че се мота без работа. Жребият бе хвърлен. Той предпазливо бутна вратата на магазина, моментално протегна ръка нагоре, за да заглуши камбанката на звънеца, която щеше да предупреди за влизането му, и се приготви да изобрази на лицето си приятна изненада, че вижда Пениман. Но външната стая на магазина беше празна.

Чувствайки се като частен детектив във филм от четиридесетте години, той пусна вратата да се затвори зад гърба му и освободи камбанката. В магазина бе тихо с изключение на лекото жужене на аквариумите. Цареше полумрак, нарушаван единствено от двете флуоресцентни лампи на щанда и безбройните двайсет и петватови крушки в рефлекторите на аквариумите, чиято светлина обаче преминаваше отслабена през водата в съдовете и хвърляше един потрепващ мрачен отблясък върху пода. Чуваше се приглушеното бълбукане на аеризаторите и във въздуха се носеше приятната наситена миризма на водорасли, влажен пясък и риба.

Магазинът се състоеше от половин дузина малки стаички, свързани със система от коридори. Пениман можеше да се намира в коя да е от тях, очаквайки го да се появи. Ендрю наклони глава и се вслуша. Някъде отзад се разнасяше едва доловим говор, а миг по-късно се разнесе нисък, неприятен смях.

Той мина на пръсти покрай щанда и попадна сред аквариумите, наблюдавайки хилядите потрепващи рибки, които изплуваха от малки изкуствени подводни пещери, изсечени в камък, украсени с дърво и накичени с елодея, „лисича опашка“ и амазонска режешца трева. Неясният говор се засили, а после съвсем заглъхна. За един кратък миг нещо изтрополи, после се разнесе плисък на вода и отново се възцари тишина. Ендрю надзърна в едно късо коридорче, опиращо в следващата стая с аквариуми. По-нататък имаше просторно складово помещение с врата, която се отваряше в коридора, по който може би беше дошъл Пениман. Ако изобщо бе тук. Защото можеше и да го няма. Ендрю се плъзна в сянката, погледна през рамо, после клекна на четири крака и надникна покрай касата на вратата. Ето, Пениман си беше тук, точно както се беше досетил, но в склада нямаше никой друг. Той стоеше с гръб към Ендрю.

Едната стена на склада представляваше огромен аквариум — над хиляда галона, дори по-скоро към две хиляди. Стъклената стена започваше от средата на височината, стигаше до тавана, беше обхваната в желязна рамка по периметъра си и на всеки четири фута бе допълнително подсилена. Горната повърхност на аквариума излизаше на таванския етаж, така че неговият под сигурно изглеждаше като своеобразен правоъгълен басейн. Цяла дузина грамадни шарани, изглеждащи като позлатени под светлината на невидимите мощни лампи над тях, се бяха сврели в ъгъла на аквариума. Водата не беше спокойна и различни водни растения се бяха откъснали и плаваха.

Изведнъж зад стъклената стена падна голяма мрежа, а миг по-късно се появи глава и ръка, която държеше мрежата. Беше главата на Адамс — онзи негоден за нищо племенник на Мъниуърт, който явно се опитваше да улови някаква риба. Беше съблякъл ризата си и си беше сложил маска с шнорхел, а тъмната му коса се виеше в движещата се вода. Той погледна през дебелото стъкло към Пениман, който нетърпеливо посочи към аквариума. Адамс завъртя мрежата към един голям шаран, отделил се от групичката, сгушена до дъното. Мрежата последва движението на ръката му, преодолявайки съпротивлението на водата с известно закъснение и шаранът с лекота я избягна, но допусна грешката да се завре в далечния ъгъл. Мрежата го последва и той трескаво започна да мушка с нос по стените, събиращи се в неговия ъгъл, объркан от наличието на толкова много възможности за

действие. След това бързо се плъзна ниско над дъното, раздвижвайки утайката по него и се омота право в мрежата, която Адамс изтегли от водата.

Откъм тавана се разнесоха най-различни звуци: подскачане, пляскане, псувня и съскането на сгъстен въздух, издуващ пластмасов плик. Миг по-късно на малката, подпряна под наклон стълба се появи и самият Адамс, който с мъка носеше голяма, затворена отвсякъде кутия от стиропор. Пениман пристъпи, за да я хване за единия край, а Ендрю се възползва от момента и се дръпна назад. Не му се искаше да обяснява защо е клекнал край вратата. После бавно се надигна, оправи палтото си и зачака двамата мъже да се отправят към предната част на магазина и да го намерят. И в същия миг камбанката на входната врата мелодично издрънка.

Ендрю се наведе, за да погледне отблизо един аквариум, пълен с тропически рибки. В стъклото се отразяваха две врати — едната към склада, втората към коридора, който водеше в друга стая с аквариуми и по-нататък към останалата част от магазина. Престори се, че разглежда рибите пред себе си. Появи се Адамс и изчезна през втората врата, за да посрещне клиента. Не беше видял Ендрю. Междувременно се чу звукът от затварянето на задната врата — това явно беше Пениман, който бе напуснал така, както беше влязъл.

Ендрю трескаво се замисли. Пениман си беше отишъл — или поне така изглеждаше — което беше добре. Трябваше ли да го последва? Лесно можеше да се измъкне през същата врата. По този начин нямаше да го види и Адамс... и нямаше да се зачуди как така Ендрю бе влязъл, без да бъде чул. Но някакъв инстинкт му подсказваше да не си тръгва, а може би повече не му се искаше да следи Пениман. Властта, която упражняваше този човек над другите, изглеждаше смъртно опасна. Особено днес. В разводнената светлина на склада той бе като самата Смърт, като въплъщение на Злото. Не, Ендрю щеше да изчака Пикет. Пикет скоро трябваше да се върне. Защо да насилва нещата?

И все пак, къде отиваше Пениман с този шаран? Определено не обратно към мотела. Ендрю не би понесъл Пениман да си направи аквариум. Смяташе ли да го изяде? Или да го поднесе като подарък на Роуз? Кой знае, дали не бе започнал да харесва шараните след пътуването си из Ориента. Само Господ знаеше на какви неща *не се* бе

научил Пениман в Ориента! Ендрю безшумно мина през вратата и отново се озова в склада.

Неочакваната поява на Адамс го стресна, но миг по-късно той осъзна, че е в безопасност — пак не го бяха видели. Сега обаче вече не можеше да се измъкне през задната врата. Зачака. Нямаше основания за паника. Беше обикновен клиент и нищо повече. Все още искаше да купи златните рибки за храна и скаридите за котките. След малко, когато моментът му се стореше удобен, щеше да мине в предната част на магазина и да дръпне връвта на камбанката един-два пъти, създавайки впечатлението, че току-що е влязъл.

Концентрира вниманието си върху рибата в аквариума точно пред него: беше една тлъста риба клоун, която лениво се промъкваше през отровните пипала на сините анемонии. Неочаквано Ендрю почувства, че това не е лишено от особен смисъл, струваше му се, че е своеобразна метафора или нещо подобно и той се замисли как най-несвързаните неща се оказват тайнствено свързани, когато бъдат погледнати в правилната светлина — може би лунна, а защо не и светлината на аквариум. Той се запита какво ли могат да означават една риба клоун и анемониите, след което се вслуша в тишината и думите „Мистър Пениман?“, прошепнати от Адамс в задната стая. Адамс изчака, сякаш сам се вслушваше, и после отново повика като конспиратор много тихо и настойчиво. Пениман, разбира се, не можеше да му отговори.

Една ръка неочаквано се спусна на рамото на Ендрю и той едва не изкрещя. Макар че и да бе опитал, нямаше да може, защото на устата му имаше друга ръка. Той замръзна, питайки се дали да не забие лакът в ребрата на нападателя, или да се престори на изненадан клиент, какъвто наистина беше. На един от пръстите на ръката на рамото имаше пръстен, който Ендрю веднага позна — кръгъл пръстен, който напомняше стар дублон или някаква друга смътно позната стара монета.

Той бавно обърна глава и ръката отпусна рамото му. Видя застаналия зад него чичо Артър, който беше вдигнал пръста с пръстена пред устните си. Старецът поклати глава и свали другата си ръка от устата на Ендрю. Ендрю се отпусна. Беше задържал дъха си и сега бавно го изпусна на дълга струя. Понечи да отвори уста, за да каже нещо, но чичо Артър го пресече с жест, отново поклати глава и

направи знак с палец през рамо към предната врата. Ендрю кимна и тръгна навън сам, отново задържа камбанката и примижа срещу слънчевата светлина в мига, когато отвори вратата.

Едва навън, на път за „Втора улица“, където беше паркирал, той започна да се чуди какво по дяволите правеше чичо Артър в магазина на Мъниуърт. Той и Мъниуърт бяха приятели, но Мъниуърт беше вече умрял, а чичо Артър не се интересуваше от тропически риби, следователно, нямаше никаква причина да ходи в магазина. О, колко загадки щеше да стовари в краката на Пикет, макар, за нещастие, да нямаше и една скарида, която да стовари в краката на котките.

Та, какво значи правеше чичо Артър там? Този въпрос не даваше мира на Ендрю, който пътуваше по „Втора улица“ към пощата. Да се приеме; че е някаква случайност, би било прекалено просто. През последната седмица Ендрю беше започнал да изпитва недоверие към случайностите. Имаше само два отговора, които го задоволяваха: чичо Артър беше дошъл в магазина на Мъниуърт по същите причини, довели и Пениман — купуването на голям шаран — или и чичо Артър следеше Пениман — едно развитие на нещата, което не би изненадало Пикет.

Пениман бе стигнал до дома преди него. Тъкмо влизаше през предната врата, когато Ендрю спря до тротоара. И *не* носеше кутията от стиропор. Ендрю се отпусна обратно на седалката и се замисли. Беше почти четири часът и за пореден път той бе съумял да не свърши никаква работа през целия ден, освен да отбягва Роуз. Бе излязъл за мидени черупки сутринта, но бе събрал загадки, всяка от които, дори взета сама за себе си, беше крайно увлекателна.

Но по-добре би било всички те да сочат в някаква посока все пак. А Ендрю разполагаше с бърканица от загадки, като мидени черупки, дрънкаци в торбата, и започваше да подозира, че един ден ще бръкне да извади някоя и тя ще го ощипе по пръста. Трябваше да ги подреди някак, да види в кои от тях има скрити раци, кои миришат на гнило и кои може да вдигне до ухото си и да чуе пликането на вълните. Включи радиото на колата и веднага го изключи. Нямаше никакви извинения да проваля остатъка от деня. Помнеше вчерашния ден — беше започнал така обещаващо, а бе завършил отчайващо. Угощението

с ядки в два часа през нощта някак бе позакърпило нещата и го бе спасило. А ето че отново лентяйстваше и проваляше малкото постигнато в отношенията му с Роуз и Наоми.

Беше време да извади боята. Работните му дрехи бяха в гаража. Можеше да ги извади за не повече от шест минути и да започне. Изведнъж изпита желание да обяви намеренията си на Роуз, но го потисна. Нека тя сама да разбере. Той щеше да си подсвирква с четка в ръка и спусната над очите козирка на кепето. Щеше да закачи шпаклата за остъргване на комбинезона и да напъха парцала за забърсване в задния си джоб до ножа за маджун. По улицата щяха да минават хора и вземайки го за професионалист, щяха да спират, за да му поискат мнението по различни въпроси, да се наслаждават на работата му, доволни, че все още има такива, които искат тези стари къщи да светнат. Вече е късно следобед ли? Ами, щеше да отговори той, аз обръщам внимание на времето само когато падне нощта... падането на нощта и пукването на зората — това са двата големи мотиватора на човечеството. Той е бояджия философ. Кой от великите гърци беше говорил по подобен начин? Май Платон.

Вдигна чашата за кафе, която лежеше на пода на колата от сутринта. Последната капка в нея се бе стекла, изсъхвайки в лепкава линия. Изведнъж му се прииска чашата да бе пълна, но той не можеше да рискува да влезе в къщата, за да си свари прясно кафе. Не можеше да рискува и за бира. Трябваше да боядисва с пресъхнала уста, което беше наистина жалко, особено като се вземеше предвид колко скучна работа бе боядисването. От друга страна, пиенето на каквото и да е било беше самостоятелно удоволствие, беше начин на прекарване на времето. Трябваше да се задоволи с вода от маркуча. Той рязко се изправи в седалката, осъзнавайки, че бяха изтекли цели десет минути. Пак се бе увлякъл в бленувания.

В пристъп на решимост той слезе от колата, тихо затвори вратата, мина в задния двор и влезе в гаража. Там, на тезгяха се виждаше торбата с разбитата стъклария. Гледката го потисна, той я вдигна и я захвърли в кофата за боклук в ъгъла. Майната му на разтопеното олово! Нямаше време и за това. И нямаше никаква полза да се опитва да маскира старите си грешки, защото Роуз не можеше да бъде заблудена. Дори и за секунда. Всичко, което можеше да постигне, бе отново да погледнат на него като на неспасяем малоумник, а той

повече не можеше да позволи подобно отношение към него. Дръпна работните си дрехи от закачалката, отвори кутията с боя и бързо я разбърка с дървена пръчка. Минута по-късно стоеше пред стената и разстилаше брезент. Майната му и на боядисването на гаража. Къщата представляваше по-едър дивеч.

Започна с изчеткване на праха с помощта на четката с конски косъм, възнамерявайки да разчисти една по-голяма част, преди да се захване със самото боядисване. Какво толкова имаше в едно боядисване? Огледа края на четката, с която щеше да започне. Беше добра — модел „Пърди“ с четириинчов косъм, добре подравнена и чиста. Топна я в боята, изцеди я от обратната страна в ръба на кутията и прокара една двуфутова ивица върху дъсчената стена. В долния край се образува капка, но той я обра и размаза върху останалата част. Отстъпи една крачка и огледа резултата с щастливо изражение на лицето. Пред него беше доказателството, че не е някакъв за нищо негоден тип. Отново топна четката, но изведнъж застина и се вслуша. Чуваха се гласове, единият от които беше гневен.

Той остави четката върху отворената кутия и изтри ръце с парцала. Гласът му приличаше на този на Роуз, и то гневният глас. Не, това не можеше да се търпи. Трябваше да го спре веднага. Никой в къщата нямаше право да спори с нея, може би с изключение на него самия. И ако Пениман ѝ създаваше неприятности... Гореща вълна на гняв мина през тялото му и той тръгна покрай къщата към предния вход, почти тичайки със стиснати юмруци. Тогава се чу втори глас и той *наистина* беше на Пениман, но той не спореше с Роуз. Женският глас принадлежеше на мисис Гъмидж, а самите гласове се дочуваха през отворения прозорец на спалнята на мисис Гъмидж на долния етаж. Тя единствена заемаше стая на долния етаж — нещо като отделение за камериерка със собствена баня и кухненски бокс. Прозорецът бе едва открянат.

Ендрю рязко спря, върна се с две крачки назад, после се хвърли към кутията с боя и четката. Взе ги, приближи се на пръсти до отворения прозорец и много тихо и напълно безсистемно започна да маже по стената. Не беше взел четката от конски косъм, а не искаше да губи време да се връща и за нея, така че плескаше боята върху десетгодишната мръсотия. Не смееше да диша, заслушан в гласовете.

— Мислех, че имам право да се надявам на малко повече от това, което получавам — каза през сълзи мисис Гъмидж.

След кратка пауза се разнесе гласът на Пениман:

— Нямам повече. Трябва да си благодарна и на това. Процесът е много бавен, свързан е с извличане, дестилиране, преливане и стареене. Не става за един ден. А и самите риби застрашително намаляват. Когато Адамс ги уби в простотията си благодарение на евтините термостати, които бе купил, трябваше да се чакат шест месеца, преди да могат да се заличат пораженията. И ако не беше отиването ми по спешност до Сан Франциско... Така-а... Да благодарим на небесата, че открих онзи Хан Кой в Китайския квартал. Адамс оправи всичко едва през последния месец, а това означава, че излишъци ще има не по-рано от месец-два.

— Излишък! Аз не моля за излишък. Аз искам съвсем малко. Моля за малко от твоя дял. Можеш да пожертваш. Човек би си помислил, че става дума за наркотик.

— Въздействието му е подобно — каза Пениман тихо с бащински глас. — Нямах нужда от повече отколкото ти дадох. Аз, обаче, имам. Мисля, че ясно разбираш това. Не усложнявай нещата точно сега. Трябват ни само няколко дни. Знаеш, че е така. Не мога да пожертвам дори и капка. Ако уменията ми не са готови за използване всеки миг в пълната им сила, тогава с нас е свършено — просто не е трябвало да се захващаме с това.

За миг настъпи тишина, през което време Ендрю продължаваше да маже с боята по стената, без да се стареае ни най-малко. Абсолютно незаинтересовано той мажеше във вертикална посока, напречно и под ъгъл, наклонил глава, надявайки се разговорът да продължи. Струваше му се, че дочува безмълвния плач на мисис Гъмидж, но тя явно го потискаше, за да не бъде дочута от някой случайно минаващ в коридора пред вратата на стаята ѝ. Ендрю се усмихна. Те изобщо не можеха да се досетят, че врагът стои под прозореца им, навлякъл работен комбинезон и нахлупил шапка. Два заека с един куршум, това правеше той в момента.

Разговорът наистина се поднови. Чу се дрънкане на чаши и промърморването на Пениман за чай. Но Ендрю не долови добре.

— Само малко — каза мисис Гъмидж.

— Защо не се спреш? Това, с което се занимаваме, няма нищо общо с вендетата. Ние стоим над тези неща.

— Не мисля, че стоим над тях — възрази тя след малко. — Ами книгите? И над това ли стоим?

— По дяволите книгите. Какви книги?

— Недей да мислиш, че нищо не съм забелязала. Сигурно си обърнал внимание, че точно аз от време на време чистя из къщата — гласът ѝ се надигна. Само след миг и тя щеше да изпадне в истерия.

— Ш-ш-ш — спря я Пениман, пресичайки кризата.

Ендрю бе озадачен. Целият този разговор бе безкрайно озадачаващ. Дори тишината в момента беше озадачаваща, но в този миг се чу шум от затварянето на задната врата. Това можеше да бъде само Роуз, която бе излязла навън. Щеше да види, че вратата на гаража е отворена и щеше да надникне в него. Там щеше да види капака на кутията от боя, а също и сакото му, метнато върху менгемето на тезгяха. Тогава щеше да мине отпред, за да се убеди, че очите не са я излъгали.

Чу се някакво изсумтяване в пристъп на отвращение, сякаш мисис Гъмидж се опитваше да глътне крастава жаба, и в същия момент през прозореца лъхна някаква отвратителна рибешка миризма, такава задъхваща воня, че Ендрю залитна и извърна лице. И видя Роуз, която стоеше на пътеката. Да, можеше да се предположи. Не, той го беше предположил. Усмихна ѝ се и ѝ махна с четката. Този път поне не го бяха хванали да троши водни чаши или да експериментира с чаши, пълни със студено кафе.

Той се отдръпна от прозореца, преди да каже нещо, отнесе кутията с боя до мястото, където беше постлал брезента и я остави върху него.

— Реших да се възползвам от слънцето и малко да боядисам.

Роуз кимна. Стори му се, че не беше особено щастлива. Той направи крачка назад и вдигна поглед към къщата. Имаше две тесни ивици боя, положени безкрайно грижливо в ъгъла, където бе започнал. И имаше нещо невъобразимо в непосредствена близост до прозореца на мисис Гъмидж. Изглеждаше като рисунка за психологически тест. Той махна с четката в тази посока, опитвайки се да измисли нещо. Отново се бе издънил. Но поне го бе заловила Роуз, а не Пениман. Трудно щеше да се оправдае, ако Пениман го бе видял да подслушва

под прозореца. От друга страна, той *щеше* да разбере какво е станало веднага щом видеше странно боядисаната част от стената. Пениман не беше идиот.

— Изумена съм — проговори Роуз, която неочаквано беше решила, че трябва да е доволна от пакостите на Ендрю, че трябва да погледне по-широко на нещата и беше дошла до извода, че *всяка* работа е добра работа, а всяко боядисване е добро боядисване. — Но какъв е смисълът да подходиш така невъздържано към тази част?

— Дървото тук е лошо. Плоскостите изглежда се разслояват. Може би благодарение на силното следобедно слънце. Когато това се случи, въпросната част трябва да се намаже плътно, за да се стигне в дълбочина до мястото, където започва разделянето. Боята действа слепващо. Признавам, че в момента изглежда малко странно, но когато боядисам всичко...

Роуз кимна.

— Мисля, че ще е по-добре да караш наред. Тогава, ако не свършиш цялата работа, поне няма да бъде така необичайно.

— Абсолютно си права — призна Ендрю. — Май се поувлякох. Видях, че има проблем и реших веднага да опитам. Просто не устоях на предизвикателството. Нали знаеш какъв ставам, когато нещата опрат до решаването на подобни малки проблеми.

Роуз кимна отново.

— И не трябваше ли най-напред да се почисти? Цялата тази мръсотия...

— Използвам я вместо свързваща субстанция — обясни бързо Ендрю, мразейки се в момента. — Но ще изглежда, добре като се поосвежи, нали?

— Аз специално ще бъда съвсем щастлива както и да се получи — каза Роуз. — Но защо не почистиш накапаното. Не ти остава много от следобеда.

Ендрю взе кутията с боя и отново се приближи до прозореца, като говореше нарочно високо, за да предупреди мисис Гъмидж и Пениман в случай, че още бяха в стаята. Шпионската му операция беше приключила. Ако беше умен, щеше да изнесе прожектор и да се опита да оправи кашата и да почисти, преди да свърши за деня. Роуз щеше да се възхити на упоритостта му, а когато Пениман излезеше сутринта, нямаше да намери нищо подозрително.

— Донеси ми тук вечерята, ако обичаш?

— Щом искаш така — съгласи се Роуз и се отправи обратно по пътеката към гаража. — Но не се преуморявай.

Ето, такава си беше Роуз, винаги се безпокоеше за него. Той топна четката в боята, изправи се и се озова лице в лице с Пениман, който го разглеждаше през прозореца с лукава усмивка.

— Добър вечер — измънка Ендрю изненадан.

Пениман кимна, леко се поусмихна, после се засмя по-силно и след това избухна в такъв пристъп на смях, че Ендрю се изплаши да не се задави. А докато се смееше, Ендрю не можа да се насили да пристъпи макар и крачка към стената, затова започна тайничко да се надява, че Пениман *ще* се задави и че от този смях просто ще експлодира като пренадут балон.

[1] *Маркиза на Куинсбъри* — идиоматичен израз за почтена игра — Бел.пр. ↑

[2] Намек за една от кървавите сцени във филма (и романа) „Кръстникът“ на Марио Пузо — Бел.пр. ↑

8.

*Нашата обич и нашата вяра са по-мъдри,
отколкото сме ние самите; най-доброто, на
което сме способни, е по-добро, отколкото
можем да си представим...*

Робърт Луис
Стивънсън — „Virginibus
Puerisque“

Вече беше късно — минаваше полунощ. Пениман така и не се бе върнал. Ендрю беше сигурен в това. Можеше да му даде още един час и да дремне междувременно, ако съумееше да заспи. Беше крайно време да надзърне в стаята на Пениман и защо това да не станеше именно тази нощ? Той нагласи малкия работещ на батерия кухненски таймер така, че да го събуди след шейсет минути. И за да приглуши звъна му, завря го под възглавницата на дивана. След това легна и заспа моментално.

Събуди се от сън за прасета, не можа да се ориентира къде се намира и потърси с ръка будилника. После си спомни. Седна замаян и, разтри очи. Трябваше да подпре клепачите си с нещо, за да ги задържи отворени. Гърбът му жестоко го болеше, усещаше че се е схванал. Изведнъж силно му се прииска да легне отново, да легне на този диван и да не стане. Но не можеше. Имаше задача. Изправи се и едва не се просна по лице. Един час сън, а се чувстваше по-скапан от преди — мозъкът му бе като пудинг. После си помисли за предстоящото приключение и това го разсъни. Протегна се, напъха ризата в панталоните си и излезе от дневната.

Топката за тенис, която бе сложил от вътрешната страна на вратата, си беше на мястото. Пениман не се бе върнал. Нямахше да се върне цялата нощ — нещо, което често му се случваше напоследък. Мисис Гъмидж спомена, че била разговаряла с него преди вечеря. Каза, че Пениман бил прекарал по-голямата част от деня в стаята си и

след това излязъл да посети свои родственици в Глендейл, където със сигурност щял да пренощува. Но нито Ендрю, нито Роуз бяха виждали Пениман от сутринта, което караше Ендрю да подозира, че Пениман бе излязъл рано и не се бе върнал, а мисис Гъмидж просто бе излъгала. В такъв случай, оказваше се, че Пениман използва мисис Гъмидж, за да си обезпечи алиби. А според Ендрю, всеки който се нуждае от алиби, обикновено се оказва виновен като гибон.

От друга страна, Ендрю много-много не вярваше на мисис Гъмидж, особено след като беше подслушал двамата през прозореца. Беше уверен, че те нещо замислят и че са се съюзили след пристигането им в мотела. Това поне му спестяваше угризенията на съвестта. Защото мисис Гъмидж беше... Човек би помислил, че Пениман би могъл да си намери по-способни съюзници. Но може би връзката му с мисис Гъмидж бе доказателството, че зад фасадата на Пениман няма нищо. Той бе от онези, които само създават впечатление. А това бе нещо, което Ендрю много точно можеше да долови. Ендрю имаше добър усет към фалша.

Той се огледа, търсейки нещо... някакъв предмет, който можеше да изтрака. Приспособленията за камината щяха да свършат работа. Той ги премести както си висяха на етажерката от ковано желязо и я опря наклонена на външната врата. Ако Пениман влезеше сега, цялата къща щеше да разбере. Щеше да се наложи Ендрю да обяснява това-онова, което бе по-добре, отколкото Пениман да се промъкне и да го хване, когато тършува из стаята му.

Той се изкачи крадешком по стълбите, вслушвайки се в хъркането, огласящо цялото стълбище откъм стаята на Наоми на таванския етаж. Слухът му бе напрегнат в очакване на шум от спалнята на Роуз, където тя спеше вече три часа. Не можа да се сдържи и се ухили. Колко възбуждащо бе това промъкване из тъмната къща след полунощ и опълчването срещу силите на злото... а може би и силите на нещо друго.

Една от котките на леля Наоми се показва и застина, оглеждайки го с примигващи очи. След това скочи покрай него и изхвърча към приземния етаж, където седна на задните си крака и се загледа във входната врата. На нейното място се появи втора котка, слезе да се отрие в краката на Ендрю, после седна пред вратата на Пениман и тихо измяука. Котката по-долу измяука в отговор. По необясним за него

начин Ендрю почувства, че тези котки нещо си сигнализираха. Той беше сигурен, че те са на негова страна и че отново се грижеха за него.

Изведнъж го обзе увереност и той усети, че сетивата му се изострят. Тази тръпка изчисти сънливостта от главата му. Той ясно си представи разположението в спалнята на Пениман: креслото, бюрото, лавиците с книги, единственото легло, наместено в една ниша в стената, завесата, спусната пред него. Сам беше намерил и закупил по-голямата част от мебелировката. Роуз беше ушила завесата, а Ендрю я бе монтирал на дървена рейка, така че да скрива нишата. Нямаше дори един квадратен инч от стаята, който да не познаваше добре. И наистина нямаше нужда от фенерчето в джоба си, защото тъмнината нямаше да му попречи да се ориентира от носа до кърмата.

Съвсем неочаквано дори и за себе си той кихна. Опита се да заглуши звука с ръка, някак си да го поеме с дланта си. Стисна нос, за да предотврати неизбежното второ кихане и замръзна на стълбището, вслушвайки се отново с лудо биещо сърце. Никой не помръдна. Хъркането отгоре невъзмутимо продължаваше и в неподвижния въздух около него се долавяше само намек от миризмата на котки. Кой знае защо тя му се стори успокоителна и той почувства, че вече няма сили да си налага да ги мрази и те повече не го вбесяваха.

Но мисълта, че къщата е пълна с тях, продължаваше да му бъде неприятна. Решимостта му да се справи с тях наистина бе поотслабнала, но все още имаше сметки за уреждане. Трябваше да покаже, че той е господарят в този дом. Но, всяко нещо по реда си, нямаше друг начин. Най-напред Пениман, после котките. Не-е, нямаше да допусне грешката да се захваща с много работи наведнъж. Той мина на пръсти покрай котката, наведе се да я погали и му стана малко неудобно, че крои планове срещу нея. Спря пред вратата на Пениман и за последен път се вслуша. После събра кураж, бавно я отвори и пристъпи напред в тъмнината.

Носът му долавяше миризма на книги, на розова вода и на ром. Осмоъгълното огледало в рамка, поставено върху бюрото, отрази лунен лъч към него. Пак на бюрото се различаваха грижливо подредени тоалетни принадлежности: гребени и четки от черупка на костенурка; ножички за мустаци, бутилки с тоници за коса и лосиони за кожа, плоско парче шмиргел и още едно огледало — с очевидното предназначение да може Пениман да се възхищава на тила си. Крайно

невзрачна колекция от вещи, но това бе всичко, с което Пениман можеше да се опита да впечатли някого. Да си наплеска косата и да заприлича на нещастно плашило.

За миг Ендрю помисли какво би станало, ако изхвърлеше всичко през прозореца. Можеше да си достави удоволствието да види как гордостта на Пениман пада на парчета на каменната пътека долу. Тръгнеш ли с горделивите, ставаш надменен, помисли си той. Истина си беше. Ако имаше нещо, което със сигурност можеше да се каже за Пениман, това беше, че той си е надменен. Ендрю пък се отнасяше надменно точно към тази му черта. Той отново се усмихна. Да, това винаги го бе изправяло на крака — гордостта, че бе обикновен човек. Нищо не можеха да му направят, защото нямаше начин да бъде унижен.

Усети се, че се е втренчил в четка за коса, лениво размишлявайки на философски теми. Разтърси глава, прочиствайки мислите си. Нямаше време за подобни неща. Всеки момент ръжените можеха да изгромолят по пода, а това щеше да сложи печален край на мисията му. Ами ако Роуз се събудеше и излезеше в коридора, залавяйки го в момента, когато се измъква от стаята на Пениман? Или пък слезеше долу преди него и намереше железата, пръснати по пода? Кой от двамата щеше да се окаже глупака или лунатика? Той или Пениман? Освен това беше съвсем наясно, че Роуз не е от онези, които биха лежали тресящи се от страх в леглото, докато в къщата се разнасят странни звуци. О, тя просто щеше да наметне хавлията си и щеше да излезе да види какво става. Неочаквано и за себе си той се запита какво всъщност прави, ровичкайки из стаята на Пениман.

А, проблемът с рибешкия тоник — това беше централният въпрос. От друга страна, долавяше се и някаква смес от лосиона за коса, рома и онази характерна за старите къщи миризма. Но също и нещо друго — едва доловимия аромат на нещо сладко и химическо. Какво ли бе то?... Може би, парфюм. Женски парфюм.

Зрението му се беше адаптирало към полумрака, но слабата лунна светлина не бе напълно достатъчна, за да му свърши работа. Той извади фенерчето, включи го и освети последователно един предмет, после втори. В тази стая чекмеджетата просто нямаха край — пет на бюрото, две на масата, шест на вградения под леглото шкаф. Искаше му се да ги разгледа всичките, но това би било груба грешка. Всеки момент Роуз можеше да се събуди и да слезе, тласкана от нежност към

него, с намерението да го вдигне от дивана, на който предполагаше, че е заспал, за да го накара да си легне при нея. Трябваше да бърза.

Изведнъж погледът му падна на това, което търсеше, сякаш бе оставено нарочно за него. Върху малката махагонова масичка в началото на нишата за леглото стоеше полупълна отворена бутилчица, до която се виждаше легнала стъклена виала. Странно бе, че Пениман я бе оставил отворена, но още по-странно бе, че тъкмо той я бе оставил така, освен ако не бе толкова самонадеян и уверен в себе си да не допусне мисълта, че някой би могъл да се вмъкне в стаята му по този начин. Ендрю извади малката си термос-манерка от джоба на палтото си, отви капачката, наклони бутилчицата с рибешкия еликсир над нея и отля около четвърт инч — не повече от половин унция — което бе напълно достатъчно да се направят някои лабораторни анализи.

Остави бутилката, зави капачката на манерката и я прибра. Разкъсваше се между желанието да прерови чекмеджетата и да се махне веднага оттук. Какво ли можеше да намери? Отговорът на този въпрос бе: Всичко! Съвсем не бе изключено да открие нещо инкриминиращо в личните принадлежности на Пениман — някаква издйническа писмена декларация, някое издйническо писмо, снимка или рецепта за приготвяне на отрова от риба. Мисълта беше изкушаваща, но актът можеше да се окаже безкрайно опасен. Не, щеше да дойде пак — когато бе по-безопасно и когато разполагаше с повече време. Щеше да повика и Пикет и двамата щяха да свършат работата както трябва: единият щеше да прерови вещите на Пениман, докато другият стои на пост.

Още веднъж завъртя фенерчето през стаята, но тъничкият му лъч бе съвсем недостатъчен, за да му разкрие нещо подозрително — поне нещичко, той би бил доволен и на най-дребната улика. Еликсирът беше добър удар, но какво можеше да се научи от него? Че е бил извлечен от шаран? Това поне му бе известно или най-малкото подозираше, че е така.

Обърна се към завесата, скриваща леглото, пресегна се, хвана я под дървените пръстени, на които бе окачена, и рязко я дръпна.

И видя заспалата в леглото мисис Гъмидж.

Ендрю извика... дрезгаво и мълчаливо като в сън. Захапа юмрук, залитна назад към писалището, парализиран от страх, и отметна ръка,

изпускателки фенерчето. То падна на пода и изгасна, а той коленичи на четири крака, търсейки го опипом. Беше се изтърколило под креслото. Пъхна се, за да го извади оттам, поглеждайки през рамо, вече уверен, че мисис Гъмидж е мъртва. Мисълта, че макар и за миг трябваше да остане с гръб към нея, го влудяваше.

Извърна се и се изправи, изоставяйки фенерчето, после с дълги тихи крачки запристъпва към вратата, без да отмества поглед от посоката, в която се намираще тялото на мисис Гъмидж, като дишаше тежко през стиснатите си зъби. Когато стигна до вратата, спря за миг. Все пак, ако тя беше мъртва, може би трябваше да се предприеме нещо... Насили се да се овладее и отново се помъчи да я разгледа от разстояние. Тя лежеше в сянката на нишата, вдървена и ужасна като кукла с образа на старица. Но... дишаше. И в същия миг леко помръдна.

Изведнъж му мина мисълта, че това съвсем не е мисис Гъмидж, а е самият Пениман, сложил маска с нейния образ и това изстреля като от прашка ръката му към дръжката на вратата. Това е лудост, каза си той, вече озовал се в коридора, докато затваряше вратата зад гърба си. Хвърли се покрай бдящата котка и едва не се сгромоляса с главата напред по стълбището. Насочи се към кухнята и мина през нея в помещението на бара. Наля си с разтреперана ръка от бутилката уиски и подавайки се на подтик, който не можеше да обясни, излезе през вратата към улицата в тъмнината на нощта, заобиколи покрай къщата към задния двор, влезе в гаража, остави чашата на тезгяха и се отпусна на пейката, дишайки тежко като локомотив.

Остана така в продължение на минути, страхувайки се да запали осветлението. Всичките му нощни страхове от детството се бяха спуснали над него. Лицето на мисис Гъмидж, разплуто след къдриците на косата ѝ, беше отвратително. Въздействието му беше като поглед към Медуза Горгона. Той потръпна и пресуши чашата си, вслушвайки се в шумовете навън за стъпки на преследвачи. Представяше си мисис Гъмидж на прага на вътрешната врата на гаража като призрак, като някаква лейди Макбет, носейки се в нощния въздух с окървавени ръце и застинала усмивка на зомби върху лицето. Отново потръпна и се изруга, че не бе скрил в гаража бутилка с уиски. Времето течеше и дишането му се успокояваше. Усети, че е студено. Циментът под чорапите му беше като покрит с лед. Навън бе спокойно, никой не го

преследваше, никакви лампи не се запалваха и ушите му не долавяха никакъв шум от затваряне или отваряне на врати. Изведнъж почувства, че повече от всичко на света иска да си легне. В леглото! Компанията на Роуз, дори на спящата Роуз, бе най-скъпоценното нещо, за което можеше да помисли в този момент.

Когато на следващия ден Пениман се прибра у дома, Ендрю седеше в креслото в библиотеката. Беше щастлив да го види отново. Вече бе късен следобед и пощата беше пристигнала само преди половин час. Заедно с бележката.

За щастие пликът бе пострадал по пътя си насам. Очевидно го бяха препратили до местния клон на пощата от офиса в центъра на града и по пътя пликът беше използван като подложка на чаши с кафе, след което някой бе съумял дори да стъпи върху него. Беше се превърнал в полусмачкана топка, облепена със скоч, покрита с трудно определими петна и надписана с детински, полуграмотен почерк.

Ендрю бе избягвал мисис Гъмидж през по-голямата част от деня, но тя се бе държала сякаш нямаше представа, че той се бе натъкнал на нея, докато бе спала в леглото на Пениман. Всъщност, даже се държеше странно приповдигнато и дори му бе намигнала по един отблъскващо фамилиарен начин. Ендрю, разбира се, не можеше да я обвини, че е била в стаята, но в студената светлина на деня вече бе в състояние да генерира теории, които биха могли да обяснят събитията. Изглеждаше доста вероятно — и това бе най-малкото, което можеше да се каже — че Пениман и мисис Гъмидж се познават добре и че споделят обща тайна. Ендрю не можеше да предприеме нищо във връзка с подозренията си, освен да разсъждава върху тях, и се занимаваше точно с това, когато пристигна Пениман, буквално следвайки по петите пощаджията.

Пениман носеше палтото си праметнато през ръка. Изглеждаше особено горд от себе си, на лицето му имаше младежко изражение, което казваше „Майната му на всичко!“ и сякаш току-що бе пресушил половин бутилка вино и виждаше света в розова светлина. Ендрю обикновено кипваше, когато го видеше в подобно състояние на духа, но при моментните обстоятелства, свързани главно с пристигането на писмото и така нататък... Ендрю вдигна поглед, примигна и каза, че

Пениман изглежда изненадващо добре днес. Каза го с тон, който подсказваше, че повечето дни Пениман изглежда подчертано нещастен и изморен. След това започна да си подсвирква жизнената мелодийка от Парахода „Уили“, преструвайки се, че заинтересовано четете книгата в ръцете си, макар всъщност да наблюдаваше как Пениман сортира кореспонденцията си до него. Той изгаряше от желание Пениман да отвори плика с бележката тук и сега, а не да я взема със себе си до стаята на горния етаж.

Пениман пое въпросния плик в ръцете си и се вгледа в адреса. След това изпъна ръка, отдалечавайки го от очите си и леко наклони глава, разглеждайки го с неопределимо отвращение. Вдигна поглед към Ендрю, но той четеше с невинна физиономия, погълнат от книгата, с молив в ръка. Пениман извади джобното си ножче, разряза с него плика по ръба, вече държейки го подозрително с палец и показалец, надникна в него, извади сгънатата бележка и я разстла. Ендрю гледеше над ръба на книгата как очите на Пениман да пробягват по редовете на бележката. Той я прочете, после още веднъж, и явно нищо не разбираше. Примигна срещу нея, пак я прочете, този път мърдайки с устни, сякаш се опитваше с всички сили да се концентрира, или кой знае, може би да дешифрира, за да извади смисъл от безсмислицата.

— Има ли нещо? — попита невинно Ендрю и се поизправи в креслото, създавайки впечатлението, че е готов да се притече на помощ на Пениман.

— Какво? — отвърна Пениман. — Не.

— Надявам се, че не са никакви лоши новини?

— Съвсем не. Нищо не е.

Ендрю сви рамене, показвайки, че проблемът не е негов, докато Пениман не пожелае да го направи такъв.

— Стори ми се, че изведнъж пребледняхте. Сякаш ви призля. Защо не седнете за момент?

За миг лицето на Пениман застина в подобие на череп и после изгледа Ендрю с такава втвърдена гримаса на едва сдържана ярост, че по гръбнака на Ендрю пробяга вълна на леден страх и за миг той пожела никога да не бе изпращал тази бележка. Мигът отмина и Пениман леко се отпусна, възвръщайки си контрола.

— Чувствам се отлично, благодаря. Нямам желание да сядам. А съдържанието на това писмо, мисля, изобщо не те засяга — и с тези думи той хвърли последен поглед на посланието, сгъна го обратно — този път подчертано грижливо — и го пхна отново в плика. После неочаквано погледна Ендрю и изражението му пак се промени. Като че ли анализираше епизода и виждаше Ендрю и случилото се в някаква нова светлина.

Ендрю насили мускулите на лицето си в маска на невинно примирение, сви рамене и отговори:

— Съжалявам. Не е моя работа. Прав сте. Не исках да се натрапвам. Но за момент ми се сторихте така безпомощен, че... Ами... — и той махна с ръка, опитвайки се да създаде впечатлението, че ще забрави за случката, че вече е забравил, че *той* лично никога не би станал причина за по-нататъшни притеснения на Пениман. — Между другото, днес дойдоха от телефонната компания и инсталираха телефон в стаята ви. Отдавна мислех да го направя. Разноските са за наша сметка, е, само градските разговори, искам да кажа.

Пениман беше принуден да му благодари, макар че явно направи това с усилие. След това се обърна към стълбището, махна един-два пъти с бастуна си по килима, сякаш опитвайки се да си възвърне духа на целеустременост, с който бе дошъл. После се отдалечи, тананикайки си тихо със затворени устни и изтръска ръкава си.

Спря пред първото стъпало, гледайки надолу. Леко се наведе, подпирайки се на бастуна. Ендрю го наблюдаваше, захапал устни, като едва сдържаше смеха напирал в него. Пениман се наведе за да вземе дребната монета, която лежеше на най-долния пласт от протрития мокет.

Монетата се съпротивляваше. Беше залепнала. Той я чукна с нокът, после я удари с бастуна. Ендрю се наклони напред, готов с коментара. „Паричен проблем?“ щеше да каже той, повдигайки озадачено вежда с престорена изненада от изпълненията на Пениман. Това щеше да сложи точката. Щеше да прозвучи многозначително. Денят беше спечелен от Ендрю и в това не можеше да има никакво съмнение — а номерът със закованата монета просто довършваше започнатото с анонимното писмо. Пениман беше жива развалина: в един миг безукорно действаща машина на достолепие, пригладена с брилянтин и съоръжена с предизвикателно бастунче, а в следващия —

прегърбена карикатура на стар несретник, която лази по стълбището, хванала се на стария номер с фалшивата монета.

Пениман рязко се изправи, но не се обърна. Погледна право напред нагоре по стълбището, очевидно обмисляйки нещо. Ендрю не можа да се насили да му заговори в гръб. Не беше в състояние да каже каквото и да е, докато Пениман не се обърне с лице към него. Е, добре... Мълчанието му може би щеше да каже повече неща при тези обстоятелства. Той изгледа качващия се по стълбите Пениман, който отново си тананикаше. Тананикането не допадна на Ендрю. Имаше в това тананикане нещо, което не беше хубаво, сякаш с него Пениман зачеркваше Ендрю от живота. Ендрю се надигна и отиде в кухнята, взе малка тесличка от чекмеджето и се отправи към стълбището, за да извади монетата. Жалко беше, че се наложи да я забие в мокета на стълбите, макар че дупката едва ли щеше да се вижда. Изтръгна монетата, мушна я в джоба си и разбута нишките на мокета, за да скрие следите. Прав беше, дупката се скри и никой не можеше нищо да каже.

Кафе-сладкарницата най-накрая беше почти готова. На Ендрю му се струваше, че дори само масата кухненски принадлежности излъчва респект. Това бяха нещата, за които леля Наоми се беше изръсила още преди шест седмици, но те едва сега идваха и се монтираха. Той седеше на бара и почистваше многогодишния слой прах от солниците, правейки едновременно бележки в прихванатия със спирала бележник, докато междувременно трима мъже в джинси и измачкани тениски монтираха печката марка „Уулф“. Беше огромна — шест големи плочи на котлоните, скара с големината на игрище и две фурни, във всяка от които можеше да се събере пуйка за Деня на Благодарността^[1]. До нея се намираще огромната фурна за притопляне, непосредствено до която имаше шкаф с плот за рязане. Плотът беше по идея на Ендрю и той изпитваше скромно чувство на гордост. Беше толкова голям, колкото позволяваше ограниченото пространство в кухнята, а в специално изработени жлеbove по краищата му бяха монтирани купи от неръждавейка, така че майстор-готвачът да може да събира нарязаните парчета в тях, да ги сваля и да изсипва съдържанието им в тиганите на печката.

Ръцете просто го сърбяха да се захване с всичко това, да го накара да работи. Беше абсурдно да се мисли, че това оборудване може да създаде храна, която да не е първокласна. Един от приятелите на Пикет беше изработил дървенията — всички шкафове, лавици и самия бар — под надзора на Ендрю, разбира се, и тя изглеждаше точно както трябва. Ендрю бе купил половината дузина масички за по деветдесет долара парчето от вносител на английски антиквариат и бе намерил трите дузини дървени столове в евтините магазини из централната част на Лонг Бийч. Беше платил по десет или петнайсет долара за всеки от тях и не разполагаше с *комплект* столове в точния смисъл на думата, а по-скоро със случаен набор, върху който приятелят на Пикет бе поработил, дозалепвайки сглобките, поставяйки липсващите напречни пръчки, набивайки къси крачета.

Ендрю се възхищаваше на бъркотията от стари мебели и беше взел решение да продължава в същия дух. Беше закупил на парче посребрени прибори, чашки, чинийки, отделни порцеланови съдове и поставки за салфетки. Беше се натъкнал на безкрайни количества стари покривки за маси от средата на петдесетте години, изпъстрени с цветя в пастелна гама или с абстрактни съчетания на правоъгълници и линии. Освен това беше подбрал двойки солници за сол и пипер във формата на смешни патици, кученца и боядисани клоуни, яхнали щастливи прасенца.

В мислите си виждаше всяка маса като миш-маш от форми и цветове, напомняща за карнавал, наподобяваща калейдоскоп или дървена кутийка, пълна с разноцветни камъчета. Обстановката трябваше да създава уют. През зимните месеци в камината щеше да бумти весел огън, а през лятото прозорците щяха да бъдат широко разтворени. Дори две вилици нямаше да са еднакви, нито две чаши за вино, а сериозните, намръщени бизнесмени, дошли за да обсъдят подновяването на складовите наличности, дооформянето на документите или модернизирването на инфраструктурите, щяха неочаквано за себе си да установят, че солят картофите през хобота на порцеланово слонче. Той виждаше всичко това като един експеримент по проверка на принципите на Ръскин и Морис. Не, те нямаше да си тръгват доволни единствено от храната, трябваше да има и още нещо, което да не можеха да определят. Доволни и леко мистифицирани —

такива трябваше да бъдат посетителите — и най-добре щеше да бъде повече да не протака откриването.

Точно тази сутрин беше отскочил за голямата еспресо-машина. Един по-стар Ендрю сигурно би пръснал основната част от парите на леля Наоми за различни дреболии, след което отчаяно щеше да се чуди как да купи и еспресо-машината. Но след онази нощ, прекарана над чиниите с ядки „Чирио“ той беше обърнал нова страница в живота си. И сега работеше над създаването на практични навици в себе си, опитвайки се да стане „Човекът, който се справя“. Дори само боядисването на къщата беше доказателство за намеренията му. Последните ден-два, след победата с писмото и закованата монета, той беше оставил Пениман да се занимава с делата си, беше се държал така, сякаш намеренията на Пениман изобщо не го засягаха. Беше изпитал изкушението да подслуша един от телефонните му разговори, но се беше въздържал. Пениман със сигурност подозираше, че подобен ход не е изключен. Затова Ендрю щеше да изчака връщането на Пикет, след което те двамата щяха да проведат военен съвет. А след това... кой би могъл да каже какво можеше да се случи след това?

От известно време обмисляше идеята за рекламна кампания — например, можеше да ушие две големи готварски шапки — една за себе си, другата за Пикет. И нямаше кой да му попречи да ги, надуе с хелий например, така че те да плуват като облаци над главите им, докато двамата с него ловко манипулират с тел за разбиване на яйца и лопатки за сладкиши в кухнята. Подобна снимка в „Хералд“ щеше да им се отрази много добре. Щеше да демонстрира, че става дума не за обикновена сладкарница, в която работят обикновени готвачи.

Обикновеното си оставаше евтина стока и всеки притежаваше големи запаси от нея. Но тук, тук щеше да има нещо, което посетителите не можеха да очакват и подобна снимка щеше да предаде това усещане. Какво можеше да е то? Определено нещо приятно, нещо с голяма притегателна сила, нещо напълно откъснато от отегчителното ежедневие на работата. Да, щеше да накара Роуз да ушие тези шапки. Тя поне щеше да види дълбокия смисъл в тях. От друга страна, те си оставаха нещо практично, макар да бяха елемент от рекламата. Върховете на шапките, естествено, щяха да бъдат изрязани от тънък винил (както надуваемите плажни топки), а шевовете трябваше да бъдат добре скрити. Нищо работа за Роуз — някакви час-два. Ендрю

скицира шапката в бележника си, обърна на друга страница и скицира нова шапка, по-голяма от първата. Нарисува карикатура на Пикет със смешните му мустачки и добави знаменитата надуваема шапка върху главата му като двойна фунийка ванилов сладолед, закрепена на острия си край. Просто голямата готварска шапка беше безсмислена. Тя трябваше да бъде огромна, трябваше да бъде от онзи вид, който оставя посетителите със зейнала уста — нещо трудно в последните дни, когато мъже с шлемове и магьоснически роби търсеха отговори на загадки сред сутрешната мъгла на морския бряг.

Слава Богу, работниците решиха най-после да си тръгват. Ендрю ненавиждаше мотаенето на чужди хора из заведението си, струваше му се, че те го обезчестяват с ругатните и гръмкия си смях, с подсвиркването по минаващите жени през отворената врата. И когато камионът с тях най-сетне замина, Ендрю извади парцал за бърсане и бутилка спрей за почистване, захващайки се да излъска металните плоскости и да подреди нещата. Точно в този момент влезе Кен-или-Ед. Следваше го друг човек, който носеше нещо като планшет.

— Кен — каза Ендрю и се изправи на крака.

— Всъщност, Ед, виж какво, ще премина направо на въпроса! В същия миг обаче мъжът с планшета изсумтя, Ед го погледна и се вцепени. На бара имаше комплект солници за сол и пипер — бяха изработени във формата на мънички смерчове, преплетени един в друг и окачени на керамична поставка. На тях бяха нарисувани намигващи очички, ръце като перките на флипер, праметнати през рамото на партньора. Едната от двете свободни ръце държеше сноп жито, а другата надпис, на който пишеше „Ходил съм в Канзас“. Ендрю се беше опитвал да извади затегнатите им тапи.

Мъжът с планшета се усмихна широко на Ед, порови в джоба на ризата си и извади писалка. Отбеляза с нея нещо на листа върху планшета.

Ендрю ги изгледа с присвити очи, питайки какво по дяволите можеха да искат те от него. Посещението им не приличаше да е само от любезност.

— Та, какъв беше въпросът?

Съседът му кръстоса ръце неуверено.

— Искан да кажа, че някои от нас току-що научиха за закусвалнята, която смяташ да отвориш тук и...

— Закусвалня ли?

— Точно така. Няма да го отречеш, нали? — И той направи широк жест с ръка, обхващайки цялото новоинсталирано оборудване. — Идеята за мотел не беше чак толкова неприемлива. Тя едва ли щеше да съсипе квартала. Но закусвалнята е...

— Закусвалня ли каза? — отново попита Ендрю. — Имаш предвид нещо от рода на „Клифтън“: горещи сандвичи с пуйка, месо или ростбиф със сос? Картофено пюре? Хора на опашка, които си сервират с големи лъжици? — Ендрю го погледна недоверчиво, сякаш не можеше да повярва напълно, че изобщо се е отворила дума за закусвални. Другият мъж се отдалечи от тях, без да престава да пише в планшета си.

Ед направи жест, с който сложи кръст на темата.

— Изобщо не ми пука за картофеното пюре. Ще ме чуеш ли или не? Господ ми е свидетел, че няма да го допуснем. Ето, това исках да ти кажа. Със или без картофено пюре. Не желаем кварталът да се превърне в долнопробен ресторант! Това е незаконно. Ето, довел съм с мен и Джек Дилтън от градоустройствената комисия. Той ми е личен приятел.

— О, склонен съм да ти повярвам — съгласи се Ендрю. — Дори най-нищожният измежду нас има нужда от приятел. Работата е там, че имам разрешително. Въпросът беше уреден преди много време. Малко си закъснял. И кой всъщност те изпрати? Та нали само преди няколко дни ти тичаше полугол по улицата през нощта. Кое то беше оскърбително за жена ми и мисис Гъмидж. Следващия път си облечи нещо. — Джек Дилтън отново се беше приближил, предсещайки неприятности. Ендрю му кимна и вежливо се усмихна: — Радвам се да се запознаем, мистър Дилман.

— Дилтън — каза мъжът. — Мога ли да видя копие от разрешителното ви?

— Не можете — увери го Ендрю. — Всъщност, изобщо не можете да оставате тук повече. Имате ли ордер за обиск или нещо такова? Нямате, нали? Не можете да имате ордер, защото на дребни служители на комисията не доверяват изпълнението на подобни ордери. Изобщо не мога да си представя за какво сте дошли тук, но все повече съм склонен да си мисля, че това е с идеята да откраднете нещо или извършите злоумишлено нарушение на реда. От известно време

някой систематично краде ценни книги от библиотеката ми и пуска на свобода опосуми в спалните на горния етаж през нощта. Ще ми кажеш ли какво правеше *ти* на улицата онази нощ, Кен?

— Името ми е Ед. Ед Фицпатрик. *Мистър* Фицпатрик. Ти си луд. Ще издействам това място да бъде затворено. Тук няма паркинг и кварталът не е в търговската зона.

Кожата по лицето на Ендрю се изопна от изумление. Той неочаквано се пресегна и раздруса десницата на съседа си, после също толкова неочаквано я пусна.

— Ти да не си онзи Еди Фицпатрик? Който игра за „Доджърс“ един сезон? Стария *Слайдър* Фицпатрик?

Точно в същия момент вратата на кухнята се отвори и оттам надникна Роуз с чаша лимонада в ръката.

— О, не исках да ви прекъсвам — каза тя.

Ендрю пристъпи към нея и пое чашата. След това посочи с ръка съседа им:

— Роуз, това е Еди Фицпатрик от „Доджърс“, помниш ли го? Една нощ смени Уоли Муун в мач на „Колизеум“. Извади осем батъри в една игра. *Спомни* си. Беше същата нощ, когато продавачът на хотдог падна по стълбите и си счупи крака. Кой би допуснал? И то точно от другата страна на улицата... — той се усмихна на Джек Дилтън. — Любител сте на бейзбола, а, мистър Дилман?

Роуз изгледа Ендрю с тежък поглед, от онези погледи, които казваха „Престани да се правиш на глупак!“ и понечи да каже нещо на съседа им. Кен-или-Ед я прекъсна с лице, което започваше да почервява.

— Съпругът ти е идиот — каза той, гледайки с яростен поглед покрай нея към Ендрю. — И нещо повече, той е един гаден воайор. Така мисля аз. Това е причината, поради която беше на онова проклето дърво онази нощ. Надзърташе в чуждите прозорци. Господи Боже, жена ми чу шум и снощи, и...

Ендрю съблече сакото си и го хвърли към бара, събаряйки случайно една от солниците, която се разби на парчета на пода. Вбесен допълнително от загубата, той сграбчи Кен-или-Ед за рамото и го завъртя към себе си.

— Пет пари не давам кой си всъщност ти — изрева той и замахна с юмрук. — Но да ме наречеш *идиот*! И *воайор*! Ще ти...

Кен-или-Ед отскочи назад и вдигна юмруци пред лицето си в стила на боксьорите от началото на века.

— Хайде де! — каза той. — Само опитай! Хайде!

— Нищо няма да опитва! — извика Роуз и пристъпи между тях. — Махай се от къщата ми заедно с приятеля си.

— Точно така... — започна Ендрю, опитвайки да избута Роуз настрана. Това поне беше мъжка работа. Щеше да разбие носа на този глупак. Един добър удар само и...

— Ти също млъквай! И двамата сте глупаци. Сега се махай. Ендрю, седни, за Бога, преди да си се превърнал в глупака, който той казва, че си. Вратата е там, мистър Фицпатрик.

Дилтън вече беше отстъпил във въпросната посока и делово измерваше вратата с рулетка. Изведнъж зад него застана мистър Пениман, който сякаш се беше материализирал в следобедния въздух. Дилтън отскочи назад в стаята, мушнат от бастуна на Пениман и се обърна за да възрази. Появата на Пениман допълнително нервира Ендрю, който сега беше вбесен в толкова много посоки, че просто загуби дар слово.

— И какъв е проблемът? — осведоми се с бавно Пениман, произнасяйки сричките с глас, който като че ли излизаше от машина. В стаята моментално се възцари тишина, а Кен-или-Ед примигна, удивен от факта, че дори само с присъствието си този човек беше съумял да ги накара да замлъкнат.

Пениман се облегна на бастуна си и се усмихна.

— Вие сте от градоустройствената комисия — обърна се той към Дилтън.

— Точно така. Целият този бизнес е незаконен, ако не бъркам. Вратата не е достатъчно широка, на тавана не са монтирани оросители, дори няма алармена инсталация, която да установява наличието на пушек. Това е позор.

— Не ми рекламирайте каталога си, сър. Аз представям тези чудесни хора и мога да ви уверя, че всичко, което става тук, е законно и явно. Известно ми е, че те са се сдобили с разрешително преди няколко месеца и са установили добри отношения с Крайбрежния комитет по управление на бизнеса и Търговската палата.

Ендрю се опита да възрази. Пениман да ги *представя*! Той не би допуснал Пениман да го представя по какъвто и да е въпрос.

— Ние сами можем... — започна той, но Роуз многозначително го настъпи и той млъкна.

Дилтън изгледа Пениман, а Кен-или-Ед изгледа Дилтън.

— Да вървим — проговори Дилтън и пхна писалката обратно в джоба си. — Това е безсмислено.

— Пак ще дойдем! — извика Кен-или-Ед през рамо, но заплахата не прозвуча убедително и Ендрю извика „Ха!“, колкото да му покаже този факт. Беше почти щастлив да види, че ризата на дебелака се бе измъкнала по време на мелето, а остатъците от косата му бяха щръкнали като пръчките на стобор.

— Напъхай си ризата! — извика Ендрю през вратата. За миг се почувства опиянен от победата, но след това зърна Пениман, който се усмихваше благодушно.

— Ще видя какво мога да направя — обеща той на Роуз.

Ендрю вдигна от пода сакото си и го облече.

— Не се затруднявайте — каза той. — Няма какво да се прави.

Роуз отново дари Ендрю с един от онези погледи.

— Благодаря ви — отговори тя на Пениман.

Ендрю понечи да каже нещо, но Пениман много галантно целуна ръката на Роуз и се отпрати към вратата, а гледката до такава степен поразил Ендрю, че думите му останаха неизречени. Нямаше никакъв смисъл да говори. Колкото повече говореше, толкова по-зле ставаше. Ендрю просто би ударил Пениман в тила тук и в момента, ако беше от онези, които биха ударили стар човек. А може би той излъчваше някаква сила, която го караше да се страхува да го удари. Ендрю изхвърли последната мисъл от съзнанието си и се наведе, за да помете парчетата от счупения смърч. И точно преди Пениман да изчезне от полезрението му, Ендрю го дочу да промърморва думите „разстроен“ и „ще се успокои“. След което изчезна, отнемайки му шанса да го убие на място.

Ендрю остана загледан в ръцете си, които беше сложил на бара. После много бавно той взе останалия смърч и го хвърли с всичка сила в стената. Фигурката експлодира в облак от черен пипер. Надписът „Ходил съм в Канзас“ се откърши и се завъртя по плота на бара като пумпал. Роуз го изгледа с провиснала челюст. Без да вдига поглед, Ендрю стовари юмрук върху малкото кухо керамично парче и го разби. Усети някакъв отломък да се забива в ръба на дланта му, но това му

достави удоволствие. Избухването му щеше да покаже нещо на Роуз, той беше сигурен в това. *Какво* точно щеше да ѝ покаже той не би могъл да дефинира, поне не докрай. За да завърши картината, той заби юмрук в една от дървените плоскости откъм предната страна на бара. Ударът се получи с доста по-голяма сила, отколкото бе искал. Не можа да се сдържи и примижа от болка, а кръвта от раната опръска панталоните му. Роуз мълчаливо излезе през вратата, през която беше дошла. Ендрю я гледаше как си отива и усещаше дивата енергия да го напуска. Притисна лявата си ръка върху кървящата рана и сви пръсти, проверявайки дали не е счупил някой от тях. Донякъде се надяваше да е така. Заслужаваше си го. Но от друга страна, тогава щеше да му се наложи да си спомня за случилото се ден след ден в продължение на шест седмици, а точно това наказание едва ли заслужаваше. Би било прекалено много.

Усети как изведнъж омеква. Цялата му ярост бе изтекла като вода от счупен буркан. Прииска му се да изтича след Роуз, да ѝ обясни какво чувства. Беше толкова лесно да го направи. Ставаше дума за Пениман, за постъпката му, когато ѝ беше целунал ръката. Тъкмо това не можеше да понесе. Защото не ставаше дума за галантност, а за... перверзия. Пениман се надсмиваше и над двама им. И Ендрю би могъл да понесе смеха, защото душата му беше достатъчно широка, за да го загърби, но не можеше да допусне лигавият стар мошеник да се промъква към Роуз по този начин. Той едва не удари отново бара с юмрук, но емоциите му бяха по-угаснали. Чувстваше се изпразнен, опустошен. Отпусна се на един от столовете и се загледа през отворената врата, без да мисли за каквото и да е.

Когато седнаха да вечерят, Роуз не направи и намек за следобедните неприятности. Дори беше весела и отвори бутилка испанско шампанско, което направи Ендрю почти щастлив. Все така му се искаше по някакъв начин, уж случайно, да отвори дума за случилото се — така, между другото, и да се опита да обясни мислите си. Но знаеше, че не трябва да *обяснява* каквото и да е било. Трябваше да се *извини*. Но разликата между двете беше огромна: едното можеше да направи с лекота, другото му беше много трудно.

А Роуз му наливаше вече трета чаша. Пениман бе излязъл, мисис Гъмидж бе горе и вечеряше с леля Наоми. Бяха само двамата. Този изблик на ярост — това хладнокръвно опустошаване — бе нещо

напълно чуждо на Роуз. Не нея никога не би могло да ѝ се случи. Не можеше да го разбере по същия начин, по който дивакът от тропиците не би могъл да разбере какво е лед... Но ето, той продължаваше да измисля възможни обяснения.

Само ако тя не беше толкова мила — с всичкото това шампанско и прочие. Тя ясно му показваше, че е забравила всичко случило се, опитвайки се да направи нещата по-леки за него. И го правеше *искрено*. Нямаше никаква игра. Просто беше една добра жена, добра по хиляди начини, слава Богу, и добротата ѝ караше Ендрю да се чувства още по-отвратително.

И изведнъж през главата му мина мисълта, че тя прави всичко това по съвет на Пениман, че просто му дава възможност да „се успокоят“. При мисълта за Пениман, Ендрю почувства, че изстива. Шампанското вече не му се струваше толкова добра идея. Приятното чувство за пропорционалност, което го бе обхванало, се изпари и в главата му остана само тъпа болка.

Нещата се променяха толкова бързо. Дните сякаш се стрелкаха покрай тях, забързани слепешката към нещо, което никой на този свят не би могъл да му разкрие. И това не бе място, където той самият би могъл да стигне. Повече от половината му живот беше изтекъл, а той се намираше все така далече от мъглявите си цели, както досега. Истината бе, че на осемнайсетгодишна възраст, когато бе пълен с мечти и въодушевление, той се бе намирал по-близо до тях. Как се бе изразила Наоми? — нещо в смисъл, че светът вече не бил онова уютно място, както на времето. Е, май се налагаше да започне да свиква с тази мисъл.

Помнеше времето, когато бе уравновесен както всички, дори повече от останалите. Ендрю-веселяка, такъв бе той. А днес избухваше и при най-малкия повод. Все по-често се събуждаше в лошо настроение, вместо с желание да си подсвирква някаква мелодия. Щеше ли да стане още по-лошо? Щеше ли Роуз да може да го понася? Защо, по дяволите, не можеше да притежава поне малко от Пенимановата галантност и самоувереност?

Шампанското бе свършило. Устата му не се отваряше да предложи да отворят още една бутилка — това наистина би било прекалено. Денят и без това бе достатъчно неприятен, за да го завършва в пиянски ступор, отчаяно преструвайки се, че не е така.

Усмихна се на Роуз и се възхити на това колко красива му изглеждаше. Никога не бе имала нужда от грим, макар да изглеждаше страхотно, когато си сложеше. Но когато в края на един дълъг, изморителен ден като днешния, беше полуразчорлена, тогава му се струваше най-красива. Изглеждаше като жена, която е способна на всичко — изглеждаше твърда и създаваше впечатлението, че никога не би направила нещо, което да може да те изненада. Как, дявол да го вземе, беше съумял да свърже живота си с нея? Страшно му се прииска да я попита, но се въздържа. Не беше разумно да продължава да поставя на изпитание късмета си.

А може би нещата не се бяха развили толкова неудачно за него. Нали като се озърнеш, виждаше около себе си уютна къща, пълна с книги, долавяше мириса на море, съзираше стоящата до него Роуз, която се държеше мило, разполагаше с бизнес, който му предоставяше възможност да прави точно онова, което му доставяше удоволствие, та макар и заниманията му да го караха да се чувства малко виновен. За първи път разбра — сякаш шампанското или нещо друго му го бе прошепнало съвсем ясно в ухото — че би се чувствал по-задоволен, ако мислеше по-малко за нещата, за които трябваше да съжалява, и повече за другото, с което небето го бе благословило, може би.

Сигурно беше пиян. Ставаше сантиментален. Кой знае, след малко можеше да запее и да започне да изброява сполуките си. Насили се да стане от масата и установи, че настроението му се бе подобрило. Е, не му оставаше нищо друго, освен да продължава в същия дух, поставяйки внимателно единия крак пред другия. Курс „право напред“, — това бе, което се искаше от него. И освен това Пениман тези дни щеше да си го получи. О, Ендрю щеше да го изработи по такъв начин, че точно Пениман, а не той самият, щеше да изглежда подъл и нищожен в очите на Роуз.

— Отивам да поработя в заведението — съобщи Ендрю и целуна Роуз по бузата. — Почти е готово.

Роуз кимна.

— Аз само ще почистя. Защо дойде този човек днес следобед? Оказа се много по-ужасен, отколкото бих допуснала.

Ендрю поклати глава, доволен, че най-последно темата беше отворена.

— Не знам какво му е влязло в главата. Той през цялото време добре знаеше какво правим тук. И сега е решил да ни създава неприятности. Побъркан. Това е всичко, което бих могъл да ти кажа. Но не може да ни направи нищо. Не се безпокой, за Бога. Аз ще се погрижа за всичко. Ще се обадя на чичо Артър още утре. Той има връзки и, кой знае, може би ще бъде в състояние да ни помогне.

— Ще ми олекне, ако го направиш. Но не започвай да се караш със съседите. Обещай ми това. Знаеш какъв си. Ще нараниш някого и ще започнат неприятностите. А, струва ми се, точно това иска онзи. Да започнеш първи.

Ендрю кимна. Като че ли наистина бе така.

— Е, аз нямаше много да го нараня — успокои я той. — Щях само да го цапна по носа — тази мисъл го накара да почувства известна гордост. След като хванеше някого, той нямаше да го пусне, докато не го посмачкаше малко.

— И каква беше тази глупост с бейзбола? Не си спомням някога да съм била на мач.

— А, добре го измислих, нали? — засмя се Ендрю, припомняйки си колко лесно се бе оказало да вбеси Кен-или-Ед или както и да му беше името, и едновременно с това да посее недоумение в душата му. Единственото, което се изискваше, бе известна техника. — Само дето не изскочи през покрива, а?

— А дали беше добра идея да го караш да изскача оттам?

Ендрю сви рамене.

— Е, целта беше постигната. Но все пак доволен съм, че ме спря, защото ще ти призная, — *можеш* да го нараня. Аз съм опасен тип, нали знаеш?

— Точно затова трябва да съм до теб. Признай го.

— Признавам, с удоволствие — той отново я целуна и излезе, подсвирквайки си. Щеше да опита отново с менюто. Трябваше да го занесе в печатницата вдругиден. Пикет трябваше да се върне утре вечер и можеше да му помогне. Освен това — един дребен жест — можеше да покаже последния вариант на Наоми утре сутринта. Кой знае, тя би могла да каже нещо умно като съвет. Погледна назад към Роуз в мига преди да затвори вратата зад себе си. Тя му намигна много весело, после го погледна престорено сериозно с онзи поглед, който

казваше „И внимавай“ или „Дръж се както подобава“. И това го накара да се чувства почти както преди.

[1] *Ден на Благодарността* — официален празник в САЩ в памет на първите колонизатори в Масачузетс (последния четвъртък на ноември) — Бел.пр. ↑

9.

Хей, цигу-мигу, котка и цигулка, прасе и монета в лъжица...

Древна скороговорка

Ендрю реши да рискува едно-две телефонни обаждания. Пикет несъмнено би бил рязко против подобно намерение. Той би искал да използва телефона на горния етаж, за да подслушва с простата надежда да научи нещо интересно. Шегите по телефона не могат да допринесат с нищо, би казал Пикет. Но Ендрю не мажеше да виси на стълбището по цял ден, чакайки телефонът на Пениман да позвъни. Той беше зает човек, особено с всичкото боядисване, което лежеше на ръцете му.

Вече почваше да усеща нещата — поне що се отнасяше до боядисването. Но просто му приляваше при мисълта, че се налага да изстърже цялата стара и напукана боя от стряхата. Разбира се, с останалите пари на леля Наоми той лесно би могъл да наеме някого, който да почисти къщата и да свърши цялата подготвителна работа. След това той би могъл да се появи на сцената и да боядиса каквото оставаше. Но след всичките си хвалби пред Роуз щеше да изглежда като глупак, ако наемеше някого. Това би било равностойно на самопризнание в некомпетентност и мързел, а и на някои други неща, едно от които бе свързано с разкриване на факта, че по някакъв начин разполага с голяма сума пари в джоба.

Но проклетата боя сякаш се люспеше под самия му нос. И най-малките капризи на времето бяха предостатъчни този процес да се поднови. Ето, днес, късно следобед, беше помел и напълно изненадващо, почти веднага след това, бе задухал най-неочакваният възможен вятър, който при това като че ли излизаше изпод самата къща. Сух и горещ, той полъхна през отвора за проветряване на избата, носейки тебеширено фин прах със себе си, заедно с изсъхналите телца на умрели пчели. Разнесе и някакво стенание, сякаш някой се

събуждаше под къщата в пристъп на отвратителен махмурлук. Вятърът се завъртя около него, изду ризата му, напълни косата му с прах и съвсем странно... люспичките стара, изсъхнала боя по дъсчените стени затракаха като челюстите на алигатор и се посипаха като малка жълтеникава градушка. Стените изскърцаха. Половин дузина пирони изскочиха с единствен отчаян писък. След това вятърът стихна, олющената боя застина по тревата и стенанието спря.

Ендрю бе взел чука от гаража, беше дозабил пироните обратно, но неспокойно се беше питал какво, по дяволите, ставаше. Стоновете, това поне бе напълно ясно, идваха благодарение на вятъра, който намираще пролуки през пукнатините около отвора за проветряване — беше или това, или опосумът, който виеше срещу вятъра като куче срещу луната. Да, опосумът все още си беше там и влизаше и излизаше нощем. Но откъде беше дошъл самият вятър? През срещуположния отвор за проветряване от другата страна на къщата? Но там той беше закован с дъски. Ендрю беше подхванал отново стъргането на боята, готов за нов полъх, което можеше да се очаква, ако ставаше дума за *естествен* вятър. Но повече нищо особено не се бе случило.

Ако този природен феномен се бе случил преди три седмици, той може би само щеше да свие рамене. И щеше да го е забравил до вечерта. Но сега, с всички тези неща, които се случваха по южното крайбрежие... Кой нае дали този вятър не бе една от онези еманации, за които Джорджия — приятелката на Пикет — така тревожно бе разказвала. О, тя бе пълна с фрази за положителните йони. Всъщност, беше заявила, че въздухът около къщата е зареден с тях и че Ендрю трябвало да намери някаква машина, чието име той не бе запомнил както трябва... дали не бе „оргонна кутия“? Или „йонна бомба“? Тя бе споменала, че къщата се намира в „окото“ на мистичния вятър, известен като *фьон*? Доколкото той бе схванал, ставало дума за електрически товари, разпръсквани от духовете — духове, които се блъскат един в друг като дъждовни капки в облак. Сравнението му се бе сторило крайно забавно. Колко тежък трябва да бе животът на духовете.

И все пак този вятър... Дори да допуснеш, че се намира в центъра на някакви мистични събития, то какво можеше да означава вятърът? Дали зад всичко това не стоеше Пениман? Те двамата — той

и Пениман — си бяха нанесли последователно тежки удари. Пениман все още не можеше да се оправи от ефекта на бележката и закованата монета. Старецът се бе опитал да си го върне в заведението, прошепвайки в ухото на Роуз онези фрази достатъчно ясно, за да ги чуе той. И сега, за да изскочи с едни гърди напред в схватката, сигурно бе измислил цялата тази история с лющенето на боята, макар че сигурно само Бог знаеше как бе съумял да направи това. И все пак ситуацията като че ли изискваше следващият удар да бъде на Ендрю. Телефонът щеше да му помогне.

Ендрю реши, че не бива да подхожда небрежно. Напълно бе възможно Пениман да бе замесен в нещо много по-голямо, отколкото можеше да се предположи. И ако наистина бе така, изискваше се деликатен подход. Неговият ход можеше да се характеризира като „деликатна палячовщина“.

Той направи кана лимонада в кухнята и тихо се прокрадна до средата на стълбището, за да се увери, че стаята на Пениман е затворена. Щеше да се обади от телефона в спалнята си, а тя се намираще в далечния край на хола спрямо стаята на Пениман. Не можеше да си позволи да бъде видян да минава през хола, нито да се носи нагоре-надолу по стълбите. Изобщо не биваше да привлича вниманието към себе си, ако искаше да постигне нещо.

Съществуваше вероятност след неговото позвъняване Пениман да се обади по телефона, да се издаде, че има помощници и че е част от някаква по-дълбока конспирация. Ако това станеше, Ендрю трябваше да подслуша обаждането му. Трябваше да изтича по стълбите до таванския етаж, където беше дериватът. И ако Пениман го забележеше, Ендрю трябваше да се престори, че отива да гости на леля Наоми, но това би означавало да забрави за подслушването. Най-трудната част, разбира се, беше връщането от деривата. Е, все още можеше да спомене, че е бил при леля Наоми, но Пениман би могъл да се усъмни в това. А ако Пениман подушеше нещо нередно в предстоящото обаждане на Ендрю или заподозреше съществуването на деривата, тогава той веднага щеше да установи произхода на бележката и вече щеше да бъде нащрек. Целият боен план на Ендрю щеше да бъде компрометиран. Затова той се приближи на пръсти, затаи дъх и се вслуша. Брегът беше чист: вратата бе затворена.

Най-добър ефект щеше да се получи, ако проведеше разговора, говорейки през филтър за кафеварка „Мелита“: черен пластмасов конус, в който имаше хартиен филтър с използвано едро смляно кафе. Ефектът беше наистина поразителен — гласът излизаше през този филтър като глас от обикалящ около земята спътник. Той се вмъкна в спалнята си и тихо затвори вратата. След това постави филтъра пред микрофона на телефонната гарнитура като обърнат обратно мегафон, завря лице в широкия му отвор и набра номера на Пениман. Чу през вратата телефона да звъни миг преди да чуе звъна от централата в ухото си.

— Мистър Пениман? — каза той, потискайки смеха, който напираше в гърдите му.

— Да — отговори Пениман и още в началото в гласа му прозвуча подозрение.

— Мистър Жул Пениман?

— Да, какво искате?

— Трябва да ви предам нещо. От един приятел на изток — едва не се изкикоти Ендрю, но прочисти гърло, за да прикрие издайническото потрепване на гласа си. После жестоко се ощипа по крака.

Настъпи тишина и след малко Пениман се обади:

— Така ли?

Много бавно и старателно, произнасяйки думите сякаш говореше на бавноразвиващ се или на чужденец, Ендрю изрече:

— Той иска да знаете, че ключът за дилемата е в дъвченето на *тютюн. Туу-тиун. Хапка... тутун*. Съветът му е да бъде марка „Редман“. Което не е общоизвестно.

Отново тишина, този път доста по-продължителна, която Ендрю трябваше да прекъсне. Затвори телефона. После зарови лице във възглавницата, смеейки се като глупак. Пениман се намираше в другия край на хола. Ако чуеше Ендрю да се смее по този начин — а още по-зле, ако го усетеше да се качва на горния етаж, това означаваше край на цялата кампания. Ендрю отново се ощипа, опитвайки се да го заболит, хвърли филтъра под леглото и бързо излезе, промъквайки се безшумно покрай стаята на Пениман. Вратата продължаваше да бъде затворена.

Наложи се да изчака цяла минута на тавана. Изборът на подходящия момент беше ключовият фактор. Той не можеше да вдигне слушалката, докато Пениман набираще. Пениман щеше да долови кухата тишина на свалената слушалка. Но ако вече говореше с някой... Ендрю задържа ръка над слушалката, отброявайки наум до шейсет, после бавно я свали от вилката. Чу гласа на Пениман, който вече се бе обадил някому.

— Да, точно така.

— Кога?

— През уговорената нощ.

— Вижте, не съм съвсем сигурен, че парите, които предлагате, могат да компенсират неприятностите...

Гласът заглъхна, прекъснат, ако това беше възможно, от необятно мълчание — мълчанието на Пениман, който слушаше, преценяваше и правеше изводи. Оня от другия край на линията разбра по някакъв начин какво означава това мълчание, усети как то затиска собствените му думи и потиска хленча му.

Ендрю слушаше напрегнато. Всеки момент щеше да разбере какво става. Какво означаваше думата „неприятности“? Мълчанието продължаваше. След това гласът на Пениман повтори „През уговорената нощ“.

— Да, разбира се. Аз просто...

В мига, когато човекът неуверено замлъкна, Ендрю изхриптя в телефона.

— Просто...

Ендрю издаде кратък птичи звук, нещо подобно на цвъркането на канарче. С помощта на езика и горната и устна.

— Моля? — попита гласът с извинителна нотка.

— Какво? — попита Пениман. — Не съм...

Ендрю постави слушалката безкрайно внимателно. Излезе от стаичката и се смъкна по стълбите с цялата бързина, на която беше способен. Когато минаваше покрай вратата на Пениман, чу как той нещо си мърмори там вътре, но след няколко секунди вече беше в кухнята. Вдигна слушалката на телефона там и отново набра номера на Пениман. Даваше заето, затова набра още веднъж, и трети път, докато накрая чу сигнал „свободно“ в слушалката. Пениман се обади, но се вслуша известно време, преди да каже „Ало“.

Ендрю превключи крана на умивалника на разпръскване, после пусна докрай топлата и студена вода и без да каже нито дума, наведе слушалката в умивалника колкото може по-близо до струята. Бавно преброи до десет, отдръпна слушалката, захапа ревера на сакото си и изрече гъгниво с пълна уста:

— Марка „Редман“. За нощта са съгласни всички — после веднага прекъсна, обезпокоен дали не е стигнал прекалено далече.

Започна силно да си подсвирква и да трополи с крака, за да създаде впечатлението, че върши нещо сериозно. Наля лимонада във висока чаша, пълна с лед и се заизкачва нагоре по стълбите, продължавайки да си свирка, макар и вече по-тихо. Почука на вратата на Пениман и старецът отвори почти веднага, сякаш беше дебнал зад вратата.

— Чаша лимонада? — попита Ендрю. — Прясно забъркана в кухнята от мен. Боядисвах навън — той погледна покрай Пениман във вътрешността на стаята му. Между вратата и рамката имаше само тясна пролука, но странно... на пода се виждаше един от кашоните за котките на леля Наоми със забита в пясъка малка метална лопатка.

Когато отвори вратата, Пениман го бе изгледал без особени емоции, а след това бе хвърлил един презрителен поглед на чашата. После отвори уста, за да каже нещо, но озадачената физиономия на Ендрю го издаде, че е забелязал кашона и изведнъж изражението му се смени. Пениман разтвори вратата сякаш за да демонстрира, че няма какво да крие и направи широк жест с ръка към вътрешността на стаята.

— Изглежда странно, нали? — каза той. Ендрю поклати глава, опитвайки да се усмихне. — Реших сам да свърша моята част. Ах, тези малки домашни задължения... Роуз е твърде заета за подобни неща, а с това боядисване...

— Ама, разбира се — изрече Ендрю, — а и Наоми едва ли би могла да се справи. Боже Господи, благодарни сме ви, искам да ви уверя в това.

В този момент, широко усмихнат, Пениман пое чашата с лимонада. Ендрю му водеше по точки, нямаше как да не признае това в себе си. И зъбенето с нищо не би могло да му помогне. Той остана в същата поза за миг, сякаш не знаеше какво точно да направи в следващата секунда, като дете, което е било хванато да се занимава с

нещо нередно, но съумяло да се измъкне с лъжа и все още с развалено настроение, че е трябвало да излъже.

Ендрю повдигна вежди, възнамерявайки да развие малката си победа:

— Да не би нещо да не е наред?

— О, не — отговори Пениман, преодолявайки момента. — Защо? — гласът му прозвуча малко предизвикателно. Той сякаш само чакаше Ендрю да направи някакъв намек по отношение на котешкия кашон.

— Не, нищо. Това наистина е чудесно от ваша страна. Толкова неприятна работа като почистването на котешките кашони наистина заслужава нещо повече от лимонада. Още повече, че тази е от разтворен прах, макар да не е чак толкова лоша. — Разговорът като че ли замираше. Пениман не криеше нетърпението си да затвори вратата.

— Не, не, добра е — успокои го той. — Всъщност, имам някои неща, които трябва да свърша.

— Да — отговори Ендрю. — Виждам, че е така. Е, добре, в кухнята има още. Забъркал съм една голяма кана. В хладилника е.

Пениман го изгледа вторачено. Започваше видимо да се съвзема.

— В *хладилника* ли? — каза той с равен глас. След това опита благодарна усмивка и понечи да затвори вратата, но явно размисли. — Между другото, бих желал да ти препоръчам една книга.

— А? — изненада се Ендрю. — Коя по-точно?

— Всъщност, става дума за монография на антропологическа тема. Знам, че не е от любимите ти четива, но ще видиш, че е... поучителна. Бих казал даже, че книгата е чудесна. Посветена е на първобитно племе някъде из Южна Америка, което има традицията да разчленява своите мъртъвци, опасявайки се, че иначе те могат да възкръснат. Режели ги на парчета. Гадничко, не мислиш ли?

Ендрю го изгледа с провиснала челюст.

— Да. Щом казвате, че е така. Ама наистина ли... ги режат на парчета?

— На малки късчета. После разбърквали късчетата на половин дузина трупове и ги заравяли като салата. Ако някой от труповете се опитал да възкръсне, той нямало да има представа кого да преследва, нямало да знае дали тръгне след братовчеда на ръката си или след жената на ухото си.

— Много интересно — изрече Ендрю. — С нетърпение ще я прочета. Но точно в този момент наистина трябва да слеза в заведението. Напоследък само там стоя. Реших малко да си почина и се възползвах от това, за да ви донеса лимонадата. Та, трябва пак да се захващам с боядисването. Ужасна работа.

Той се обърна и изтича надолу по стълбите, проклинайки се наум. Защо му трябваше да се среща с Пениман лице в лице? Временното му предимство се беше стопило, а и едва не се беше издал. Трябваше да остави нещата както си бяха след обаждането със слушалката в умивалника! Може би трябваше след половин час да се обади трети път, а после след още половин час пак да му позвъни. И към обед Пениман щеше да се стряска от всеки шум. А сега беше оплескал всичко. И всички тези намеци. Трябваше да се научи да контролира изражението и гласа си. Но все пак, този котешки кашон... какво, Боже мой, можеше да означава всичко това? Вярно е, че Пениман би направил всичко за да влезе под кожата на Наоми и Роуз, но с каква цел? Просто за да постигне стратегическо предимство пред Ендрю, когато дойде моментът на финалния сблъсък? Ендрю извади каната с лимонадата, огледа се виновно, отпи една трета от съдържанието, избърса ръба и я върна в хладилника.

За пореден път Ендрю погледна джобния си часовник — приближаваше един след полунощ. Пикет закъсняваше. Беше позвънил някъде от околностите на Бейкърсфийлд и бе съобщил, че пътува шестнайсет часа без почивка от Портленд насам. Обаждането му бе прозвучало така тайнствено, сякаш се бе натъкнал на нещо важно, за което не искаше да говори по телефона. Това бе станало в десет часа. Ендрю можеше да дойде от Бейкърсфийлд до Сийл Бийч за три часа, та дори и с раздрънкания стар шевролет на Пикет.

Надзърна през прозореца в сгъстяващата се мъгла. Някъде по магистралата се виждаха сноповете светлина от фаровете на отминаващите коли, които напомняха светещите очи на дълбоководна риба. Тишината беше странна, като че ли мъглата заглушаваше всички звуци. Единствено откъм мръсния перваз на прозореца се разнасяше монотонният шум от капките, падащи от клона на надвисналото дърво.

Беше приключил с менютата. Първоначално, докато не стъпеха на крака, щяха да предлагат фиксирано меню с две възможности за избор на основното ястие. Но всеки петък и събота щеше да се предлага така да се каже „различна тема“, а в събота и неделя сутрин щеше да има и закуска. Но всичко това щеше да започне не по-рано от една-две седмици. Ендрю бе поръчал пликове с идеята да предлага в тях закуска през уикендите на ранобудните рибари, запътили се към кея.

В съботните дни Ендрю щеше да започва с кейджанска^[1] кухня, която напоследък ставаше популярна — нещо особено досадно, защото Ендрю я обожаваше от години. Той не понасяше идеята да обича модерни неща. Хората можеха да предположат, че обича тези неща, *защото* са модерни, докато по-често бе вярно точно обратното. И все пак кейджанска кухня... Щеше да забърка такава гъмбо^[2], от която щяха да се ококорят. Ако Роуз и мисис Гъмидж обслужваха масите, Ендрю готвеше, а Пикет се съгласеше да бъде салонен управител и да помага в това-онова, работата не можеше да не потръгне. Но трябваше изрично да нареди на мисис Гъмидж да не си отваря устата. Абсурд бе да ѝ се разреши да заеква пред гостите — това би означавало просто да ги изгони.

Мислите на Ендрю отново се отклониха и той започна да разсъждава над списъка от текущи проблеми. Сякаш непрекъснато имаше нещо, което не му даваше да се отпусне, вечно се появяваше някой досадник, настояващ да му се плати. Роуз все още не знаеше, че бе дал на Пикет кредитната им карта, за да закупи партидата „Уийтабикс“. Едва ли щеше да ѝ стане по-добре, ако научеше. Тя не можеше да прозре дълбочината на замисъла му и може би това беше за добро. Снощи, след като се бяха помирили с Роуз, Ендрю бе отскочил до супера, за да потърси сусамено масло и сос от стриди, подготвяйки се за вечерта, посветена на китайската кухня, и на щанда за вносни хранителни стоки с изненада се бе натъкнал на лавица с „Уийтабикс“. Обясниха му, че информацията, с която разполага, не е вярна. Стоката не била контрабандно внесена. Стрували по долар и половина кутията. И като се имаше предвид, че в една кутия имаше дузина бисквити, а можеше да сервира две по деветдесет цента порцията, това означаваше печалба от двеста до триста процента, без да се обръща внимание на страничните разноски. Ендрю бе въздъхнал. Беше изпратил Пикет да

търси „Уийтабикс“ с най-добри намерение. И никой не можеше да очаква от него да знае *всичко*.

Пикет едва ли щеше да плати повече от шейсет до осемдесет долара за бензин. Ендрю трябваше да си мълчи и да се постарее да прибере месечната справка по кредитната им карта от банката, преди Роуз да е сложила ръка на нея. Недопустимо бе да забрави, както бе забравил за филтъра от кафеварката, който бе хвърлил под леглото. Тя го беше намерила още същата вечер, след като се бе навела да извади чехлите си. След напразен опит бързо да измисли някаква лъжа Ендрю просто бе отговорил: „Няма да повярваш, ако ти кажа“ и тя бе кимнала в знак на съгласие, отказвайки се от мисълта да го накара все пак да опита. Случката го беше вкиснала, особено с готовността ѝ да го пожали с мълчанието си и способността ѝ винаги да прояви разбиране. Боядисването на къщата бе изиграло ролята на малка компенсация. Но когато цялата тази история приключеше, той щеше да се откаже от късните си лягания. Това щеше да помогне нещата да се оправят. Тя и сега не го упрекваше в нищо, но той беше сигурен, че отсъствието му се чувства и в известен смисъл беше доволен, че е така.

Тази нощ обаче имаше работа. Роуз отдавна си бе легнала и нямаше да има никакъв проблем да разтовари кашоните с „Уийтабикс“, както бе направил с уискито, да ги прибере някъде и после да се престори, че са пристигнали с редовната пратка от някой дистрибутор в Лос Анджелис.

Но къде се губеше Пикет? Личеше си, че е неспокоен, когато се обади, и измърмори нещо неразбираемо за някаква изрезка от ванкувърския „Трибюн“, нещо за убийство и за любопитна книга, която изровил в някаква книжарница в Гастаун. Ендрю беше настоял за подробности, но Пикет не бе пожелал да се разпростира върху тях.

Видя фаровете на завиваща покрай ъгъла кола и за миг долови боботенето на шевролета. Фаровете изгаснаха, двигателят се изкашля и заглъхна. Ендрю излезе на страничната веранда в мига, когато светлото туловище на колата на Пикет изплува от мъглата и плавно спря до тротоара. Вратата се отвори и Пикет и се измъкна с коженото си куфарче в ръка. Той стисна Ендрю за лакътя и го бутна в обратна посока, затваряйки тихо вратата на колата зад себе си, без да вдига прозореца. Дватамата влязоха в бара и се загледаха към улицата.

Ендрю отвори уста, за да каже нещо, но Пикет му направи знак да мълчи, продължавайки да го стиска за лакътя. Пръстите му се свиха дори още по-силно, защото в следващия миг се появиха светлините на други фаровете и след секунди едно маневриращо сред мъглата такси спря до отсрещния тротоар. Вратата му се отвори и Пениман слезе с лула с уста. Той подаде банкнота на шофьора и после отброи няколко монети от отворената си длан, преди да се отправи, почуквайки с бастуна си нагоре към поляната. Миг по-късно се чу шум от отваряне и затваряне на входната врата, след което стъпките на Пениман постепенно заглъхнаха нагоре по стълбището.

Ендрю се приближи до бара и с трепереща ръка наля на Пикет чаша бърбън. Пикет изглеждаше като човек, който има нужда от това. Костюмът му бе измачкан и влажен, а косата му бе придобила странна прическа от вятъра по време на пътуването. Ризата се му се бе измъкнала отзад и той неуспешно се опита да я напъха обратно.

— Той ме видя до „Спокоен свят“ — обясни Пикет с гримаса. — Зърнах го в мъглата точно в момента, когато потеглях към булеварда. Тази негова брада го издава навсякъде. — Пикет погледна в чашата си и удари с юмрук по бара: — Какво иска този човек? Това е най-важното. Ние не знаем какво иска той.

Ендрю кимна сериозно. Беше решил да се прави на глупак. Това беше най-сигурният начин Пикет да се успокои. Той беше изморен от пътуването и в това състояние можеше да направи какви ли не грешки. Но моментът беше такъв, че грешките бяха недопустими.

— Може би той *не иска* нищо. Съпадението не е кой знае колко странно. Няма нищо необичайно в това, че Пениман е бил навън и че закъснява до това време през нощта. Снощи например той изобщо не се прибра. Тази нощ би могъл да отиде където си пожелае. Мисис Гъмидж спомена, че имал някакъв роднина в Глендейл. Посоката съпада. Ако се е прибрал по магистралата откъм Сан Диего, тогава е много вероятно да е минал покрай „Спокоен свят“. Ти се отнасяш прекалено подозрително към най-обикновено съпадение.

— Не се е прибирал снощи ли каза?

— Точно така. Но той е пълнолетен. Може да преспива на други места.

— И това за роднината в Глендейл ти го каза мисис Гъмидж?

— Да, тя ми каза точно това.

Пикет го погледна изпитателно и прибра с пръсти косата от лицето си.

— И ти й вярваш? — Той зададе въпроса с онзи тон, който показваше, че от известно време е допускарал, че ще се стигне точно до това.

Ендрю се замисли за момент и после отговори:

— Не. Мисля, че не й вярвам. Но това не го прави невъзможно. Ние не искаме да стигаме до крайности, нали? Не желаем да се изнервяме в този момент. Нашето голямо предимство е в това, че той ни смята за пълни наивници.

— Може би — съгласи се Пикет. — Я виж това — той подаде на Ендрю изрезката, за която му бе споменал по телефона: очерк за отвратително убийство, в което жертвата била разрязана по дължина с такава прецизност, че патоанатомите били изумени. Най-напред бил замразен. Такова бе общото становище, макар съдебният лекар да бе изказал предположението, че същият резултат може да се постигне и с лазерен скалпел. Мъжът — двете му половини — стискал по сребърен четвърт долар във всяка от ръцете си. А защо, никой не можел да изкаже дори предположение. Дали не е бил убит в момент, когато развалял едра банкнота? Изглеждало малко вероятно.

Въпреки че му се повдига повдигаше, Ендрю прочете статията, недоумявайки защо по дяволите Пикет я беше донесъл и едновременно с това чудесно разбирайки причината. Нямахше никакво съмнение, че случката беше зловеща и бе тъкмо от онзи невероятен вид, който можеше да завърти колелцата в главата на Пикет. Но погледнато в дълбочина, изоставяйки всякакви съображения за логичност и разум, в основата на всичко ставаше дума за една смес от инстинкт и страх, за поредните няколко неразплетени нишки от онази мрежа, за чието съществуване те можеха само да подозират.

— Името — подсети го Пикет, — виж името на човека. — В следващата секунда Ендрю залитна и се опря на бара. Разрязаният на две се казваше Аугуст Пфениг. Аугуст Пфениг беше... мъртъв. Но това бе потвърждение, нали? Определено беше потвърждение на *нещо*. Беше абсолютно невъзможно Пикет да знае, че това име говори нещо на Ендрю. Защото, кога Ендрю беше провел *онзи* разговор? Та нали Пикет по това време беше във Ванкувър.

— Този... Пфениг — каза Ендрю, остро поглеждайки приятеля си. — Кой мислиш, че е той?

— Беше братовчед на Мъниуърт — каза с равен глас Пикет. — Запознахме с него една нощ в Белмонт Шор — магазина на Мъниуърт. Не помниш ли? А, чакай, забрави това. Аз се запознах с него. Онази вечер ти не беше с мен, нали? — Ендрю завъртя глава отрицателно и не отговори нищо. Пикет продължи: — Той беше с трицветна *кои*, за която бе платил цяло състояние. Тогава се почувствах малко странно... — всички проявяваха необясним интерес към един голям шаран... — Пикет спря и странично погледна Ендрю: — А *ти* кой мислиш, че е бил той, по дяволите? Разбрах, че името му ти е познато.

Ендрю му разказа за телефонното обаждане и цялата история с монетите. Пикет слушаше и очите му се присвиваха все повече и повече. Той удари с юмрук в дланта на другата си ръка, направи жест на Ендрю да замълчи, после неспокойно закрачи напред-назад.

— Това няма значение. И всичко доказва една моя теория. Обадох се на властите в официалното си качество на представител на пресата. Направо ги попитах дали убийството има връзка с неотдавнашната смърт на братовчедата на Пфениг — Лейман Мъниуърт. Служителят на телефона ми довери, че изобщо не е чувал за подобен братовчед и настоя да разговаря с мен. После сложи ръка на микрофона и нещо каза, след което се обади друг детектив, който съобщи, че знае всичко, каквото има да се знае за Мъниуърт, и че двете убийства не са свързани. Изказа съжаление за печалната участ на фамилията Пфениг-Мъниуърт и толкова. Обвини ме, че искам да направя сензация, сякаш случаят се нуждаеше от такава.

— И това не те ли задоволи? — запита Ендрю.

— Да ме е задоволило! Боже Господи в небесата, че как нямаше да ме задоволи? Какво друго можеше да означава отрицанието освен потвърждение, че връзка *съществува*. Пфениг беше мъртъв само от два дни, а полицията ми твърдеше, че между убийствата няма връзка. Очевидно е било решено да се твърди това, можеш да ми вярваш на думите!

Ендрю сви рамене:

— Хайде сега да пренесем кашоните „Уийтабикс“, преди мъглата да ги е превърнала в хартиена каша, прозорецът ти е отворен.

— Почакай малко — поклати глава Пикет. — Нека твоят човек на горния етаж първо да заспи — той сложи пръст на устните си, за да накара Ендрю да замълчи, после се прокрадна към вратата, която водеше към кухнята. Рязко я отвори и отстъпи назад, сякаш беше сигурен, че ще види Пениман приклепнал там, кой знае, може би със стъклена чаша, долепена до ухото и с изненадано изражение на брадатото си лице. Но там нямаше никого. Някъде на втория етаж часовникът удари веднъж, после втори път. — Часът е два — каза Пикет, затвори вратата и отново се обърна с лице към приятеля си. — Сега ще ти разкажа за моите детективски изпълнения. Започнах с това, че потърсих телефонен указател. В него намерих адреса на книжарницата на Аугуст Пфениг и на магазина му „Аркана“ в Гастаун. И представи си, човекът беше мъртъв — убит по най-отвратителен начин, — а магазинът си работеше както обикновено. И аз купих в него ето това — Пикет щракна ключалките на куфарчето си и извади от него една стара книга. Корицата ѝ беше от охреножълт одърпан марокен, станал трошлив с годините. Пикет я остави върху бара и кимна към нея, като че казваше „Виж я“.

Заглавието върху подвързията беше с позлатени букви, но бе толкова избледняло и неясно, че Ендрю я отвори на титулната страница. На нея пишеше *Le Cochron Seul* и се твърдеше, че е преведена от Маркиза де Камбремер. Ендрю вдигна поглед към Пикет.

— Няма автор.

— Мисля, че това е сборник със стари легенди. Вероятно е творение на множество автори, както е с Библията. Според мен тази маркиза няма нищо общо с написването на книгата.

— Малко звучи като сирене, не мислиш ли?

— Сирене ли? — попита Пикет озадачен.

— Името на жената.

— А-а, сиренето е *камембер*. Но това няма нищо общо с никакви сирена. А и нас изобщо не ни интересува как се казва тя. Интересува ни книгата, за Бога.

— На мен лично нищо не ми говори — каза усмихнато Ендрю.

— Добре, тогава дръж се за шапката. Заглавието означава „Единственото прасе“ или нещо близко до това. Не мога да разбере що за заглавие може да е това, но виж фронтисписа^[3]. Ето, това ми

направи впечатление. Когато влязох в книжарницата, продавачът я разглеждаше.

Ендрю се подчини. Там, лошо изчертани с мастило от сепия, се виждаха лицевата и обратната страна на монета с назъбен ръб: на едната имаше някакво подобие на мъжко лице, а на другата обхваната от лунен сърп риба. Рибата също изглеждаше някак назъбена, като морска змия може би или като легендарния Левиатан, и беше захапала опашката си.

Пикет изглеждаше горд с находката си и започна отново да говори. Но Ендрю гледаше рисунките и не можеше да повярва на съществуването им. Почувства някаква кухина в гърдите си и установи, че диша тежко и накъсано. Опитва се да каже нещо, да прекъсне Пикет, но не го направи. Реши да остави Пикет да продължи. Пикет бе карал в продължение на деветнайсет часа, очаквайки с нетърпение момента, когато щеше покаже на Ендрю тази книга и легендата за незнайната монета, която френският текст пресъздаваше. Ендрю не смяташе да го разочарова.

— Та, значи фактът, че това е илюстрация на монета, веднага ми направи впечатление — продължаваше Пикет, който започваше отново да се разпалва. — Но това, което ме изненада от самото начало, бе, че вече бях виждал нещо подобно. И никога няма да се досетиш къде.

Ендрю сви рамене. Беше сигурен, че Пикет никога не бе виждал лъжицата на леля Наоми или още по-точно *неговата* лъжица. Отново почувства, че въздухът не му стига.

— Върху шапката на Мъниуърт. Нали помниш, че ти разказвах за въдичарските му принадлежности. Е, точно това беше рибата, която се беше захапала за опашката. Разбира се, в митологията образът на змия, захапала опашката си, е достатъчно често срещан. Но ми се стори много странно да видя подобен символ висящ от шапката на Мъниуърт. Помисли си само: Мъниуърт е мъртъв, убит. Пфениг също. А книгата се намира в магазина на Пфениг. И някакъв негов служител проявява подозрително нездравословен интерес към нея. Погледни рисунката: разклонена гръбна перка, несъразмерно голяма глава, полускрит зад нея лунен сърп. Не може да има и сянка на съмнение — миниатюрно копие на същия символ висеше на шапката на Мъниуърт. Аз лично го видях. „Ха!“, извиках сам на себе си. Я какво невероятно съвпадение! И колкото повече си мислех за него, толкова по-

невероятно ми изглеждаше. Та, дръпна ме нещо за езика и аз поисках да говоря със собственика — с Пфениг, де — просто за да разбера как ще реагира продавачът. Няма го Пфениг, бил в провинцията, казва ми той. Което, естествено, си е чиста проба лъжа. Пфениг в този момент лежеше в полиетиленов чувал в отделна камера на моргата. И неговият човек не можеше да не го знае. Споменавам, че съм приятел на Мъниуърт, но онзи само свива рамене. Обявявам, че искам да купя книгата, с която, както ти казах, онзи се занимаваше точно когато влязох. А той нещо става неспокоен, опитва се да ме разубеди. Заяви ми, че не може да я продаде на никаква цена. Била просто „любопитна антика“, така ми обяснява. Нищо ценно. Нищо, което бих желал да притежавам. Казвам му, че страшно искам да я притежавам и тогава той измисля, че била вече продадена. Бил я запазил за човек, който бил приятел на Пфениг. Казвам му, че и аз съм приятел на Пфениг и после му казвам да назове цената. Точно това му заявих, разбираш ли: „Назовете вашата цена, сър!“ и плеснах кредитната ти карта пред него. Ще ти спестя подробностите, но накрая той каза цената. Ще ти призная, в наше време тези кредитни карти са толкова добри, колкото ако извадиш пари в наличност — и Пикет широко се усмихна, подчертавайки стойността на своята победа.

— Не се съмнявам — отговори умърлушено Ендрю и потъна в стола. Роуз щеше да го убие. Той се поколеба дали да попита Пикет с колко го беше издоил продавачът, но не го направи. Знаеше, че няма да може да заспи, ако научи. Сега вече наистина трябваше да дебне пристигането на баланса по сметката им, да плати изцяло каквото трябва и веднага да унищожи документа.

— И какво още направи този продавач?

— Ами, той знаеше за Пфениг, можеш да се обзаложиш на това. Виждаше се в очите му — някакъв първичен страх. Мислех, че ще избяга, преди да е сложил книгата в плика и ще ти кажа, че едва не го направи. Продаде ми я, прибра всички пари от касата в джоба си и вече беше навън и заключваше, преди още да съм изминал половината пряка до колата си. Мислех си по въпроса през цялото време, докато пътувах от Ванкувър насам и стигнах до извода, че притежаваме книга, която не ни се полага, и точно това беше причината, поради която не ми допадна, че се натъквам на Пениман още край „Спокоен свят“. А ти ми каза, че го нямамо почти трийсет и шест часа в деня, когато е бил

убит Пфениг. Мисля, че е бил във Ванкувър, ето това мисля. И нещо повече, мисля, че той е „приятелят“, който е искал да се сдобие с книгата.

Изведнъж Ендрю се почувства страшно изморен. Главата му се въртеше от всичките тези подробности и детайли на загадката. Сети се за разрязаната по дължина сепия на плажа и за Пениман, който се беше ровил във вътрешностите ѝ с цел да изрови някаква сребърна монета. Помисли и за лъжицата, скрита зад книгите в стаята му, за лицето, което се различаваше откъм предната ѝ страна и за лунния сърп с рибата върху изпъкналата обратна страна. Спомни си за леля Наоми, която му я беше подарила, правейки от този прост жест едва ли не ритуал. Представи си разрязаното на две тяло на Пфениг. И в този миг го полази студена тръпка. Кредитната карта!

— Те знаят името ми — каза той с изпразнен от емоции глас.

Пикет сви рамене:

— Забрави за имената. Та те живеят в собствената ти къща! И изобщо нямат нужда от името ти — той си наля още бърбън и седна. Личеше му, че е безкрайно изтощен.

Пикет, разбира се, беше прав. Ендрю отново отвори книгата на фронтисписа, просто за да се убеди.

— В къщата живее и още нещо — каза той, без да обяснява повече. — Почакай само половин минута.

Стана, излезе с изморена походка, мина през кухнята и тръгна нагоре по стълбите, за да донесе лъжицата.

Знаеше, че фенерчето принадлежи на Ендрю Ванберген, но не знаеше какво прави под стола в спалнята му. Някой беше влизал в стаята му, докато той бе пътувал. Погледна образа си в огледалото и се усмихна. Наклони глава. Имаше една клиника в Париж, където присаждаха коса по такъв начин, че човек да не излиза от там с глава, приличаща на палмова горичка. Имаше освен това един шаман, някой си професор М'гулу в Замбия, който можеше направо да възстановява косата. Процедурата на африканеца обаче включваше използването на отвратителни субстанции върху скалпа и пеенето на мистични фрази. Жул Пениман беше привърженик на клиничния подход. Той не можеше да функционира много добре в земна, ритуална обстановка.

Това, в по-голямата си част бе вражеска територия. Пениман предпочиташе антисептичната чистота на неръждаемата стомана и пластмасовите повърхности добре обработени с химически стерилизатори.

Макар сребърниците да вършеха добра работа по отношение продължаването на живота му, те не бяха така положително настроени към косата. Оказваха някакво трудно доловимо влияние, предизвиквайки отслабване и последваща дебилност, макар да бе възможно да се свикне с първоначалната отпадналост, болките и трошливите кости. Но през последните петдесет години Пениман буквално бе нападат от оплешивяване, прогресиращо по абсолютно случаен начин. Еликсирът, разработен от Мъниуърт и помощниците му, беше свършил работа и поне докато го имаше, той се чувстваше в превъзходна форма. Не беше заболявал дори от простуда. Но започваше да подозира, че дори и еликсирът има граници — сякаш постепенно бе станал неподатлив към въздействието му — също както ако беше приемал опиат — и вече не помагаша дори увеличените дози... Да, в това отново имаха пръст сребърниците. Но нищо не можеше да се направи. За всичко на този свят имаше цена, която трябваше да се плаща.

Огледалото разкриваше, че косата му изтънява, при това някак неестествено, на петна. Той внимателно я приглади назад, проверявайки в огледалото какъв е резултатът. Налагаше се да направи нещо и за ушите си. Това определено бяха части от тялото, които не спираха да растат, независимо от възрастта и растежът им май се стимулираше от лекарството на Мъниуърт. Ушите представляваха най-голямата неприятност, защото не можеха да се скрият. Идеята за хирургическа намеса го отвращаваше. Човек се чувстваше така уязвим на масата на хирурга. Но той не можеше да допусне да изглежда смешен, а прекомерно големите уши, ако не нещо друго, бяха откровено комични.

Имаше някои аспекти на проблема, срещу които не би имал нищо против, ако беше млад, свързани с онези части от тялото, които за разлика от ушите *можеха* да се прикрият. Беше стигнал до положение, когато благодарение на веригата клубове, която притежаваше, можеше да си определи царска заплата, но бе загубил вкус за подобни неща още преди години. Развратът му бе омръзнал

след известно време и се бе отказал от това, както впрочем се беше отказал от всичко останало. Дори в младежките си години не бе съумял да разбере смисъла на душевните терзания, които обикновените хора наричаха с думата „любов“. Защото не ставаше дума за нищо друго освен форма на страх — притискане към другия, подобно на слепец, озовал се на непозната улица, който се улавя за близкото дърво или стълб на уличното осветление просто за да се ориентира, вслушвайки се в шума на минаващите коли. Пениман не изпитваше подобни страхове. За него непознатото не криеше тайни и той не се чувстваше неудобно в тъмнината.

Обичаше да мисли за човешкото сърце като за часовников механизъм — нещо съставено от колелца и скъпоценни камъни. Беше виждал сърце в една лаборатория в Мюнхен по време на войната. То беше извадено от тялото и поставено в стерилна стъклена чаша с прикачени към него гумени тръби и циркулиращи по тях течности. В гледката нямаше нищо сантиментално — най-обикновено механично устройство, по-неприятно може би от изкуственото поради това, че представляваше един ужасен къс месо, и защото бе така *живо*.

Ако плановете му се проваляха, щеше да се наложи да отиде в парижката клиника и да поиска да се погрижат и за ушите му. Но ако плановете му *не се* проваляха, тогава нямаше да има никакво значение.

Онова, което не можеше ясно да разбере бе лекия аромат на парфюм по одеялото му. Знаеше естествено чий е парфюмът, но какво бе правила тя в леглото му? Между тях никога не бе имало подобни взаимоотношения. Самата идея го изпълваше с ужас. Идеята за каквото и да е било физически контакт го ужасяваше, а контакт от този вид — двойно. Какво по дяволите беше намислила тази жена? Дали не изживяваше по този начин някакви свои фантазии? Ако бе така, то тя сигурно се бе смахнала и най-добре за него щеше да бъде, ако тя изчезнеше през перилата в края на кея при първата мъглива нощ. Мозъкът му се опитваше да разреши мистерията. Защо върху постелките, а не под тях? Очевидно не ставаше дума за обикновено спане в леглото. А и какво беше обяснението за фенерчето на Ендрю Ванберген? Беше ли го взела тя от него? Ендрю от време на време го носеше закачено на джоба на ризата си. Би било безкрайно просто да му го открадне. И все пак, защо?

Съществувахе вероятността, разбира се, тя изобщо да не бе влизала в стаята му — че всичко това е дело на Ендрю, че той е намокрил парче плат с парфюма ѝ и го бе отрил върху одеялото му. И пак същият въпрос — защо? Защо да не се вмъкне крадешком и пак така да излезе? Защо да оставя издайнически следи? Просто защото не е с всичкия си? Това изглеждаше най-логичният отговор, особено след като ставаше дума за нещо, в което е замесен Ендрю Ванберген. Един абсолютно луд човек — извън всякакво съмнение. Определено не можеше да има друго обяснение за бележката, която бе пристигнала по пощата. Лицето на този идиот му бе разкрило всичко по-добре от отворена книга. И съдържанието на бележката — един безсмислен, малоумен брътвеж. Никакво съмнение, че е дело на Ендрю. Този човек беше класически клиничен случай. И какъв досадник само. Рано или късно щеше да се наложи да протегне ръка и да го смаже, още повече сега, след като Пениман се бе убедил, че Ендрю не е Пазител.

И все пак, защо ще оставя фенерчето? И защо ще краде от еликсира? Пениман не бе скрил втората половина достатъчно добре. Тласкан от някакъв импулс, той остави четката за коса и огледалото и се наведе до леглото, за да дръпне едно от чекмеджетата в основата му. Там, под сгънатите пуловери, лежеше пакет загърнат в кафява хартия от месарницата. До него се виждаше кожена торбичка, плексигласов куб с капак и кутия от сребърно-оловна сплав, създадена от Арчибалд Нокс и изработена от „Либърти и Компания“ през 1904 година, по времето когато Пениман беше прахосвал богатството си в престорен интерес към изкуството. В крайна сметка бе преодолял и тази си слабост. То — изкуството — се беше оказало също така прозрачно като останалите му слабости и не си заслужаваше времето. С течение на годините енергията му се фокусираше върху все по-малки и по-малки предмети, за да се стигне до момента, когато той се бе отърсил от тривиалния младежки ентузиазъм към изкуството, алкохола, тютюна и останалите „продукти на времето“. За да престане да обича каквото и да е било. Може би „обича“ не беше правилната дума.

Кутиите в чекмеджето не бяха докоснати. Все пак извади сребърната. Трябваше да намери по-сигурно място. Някой беше тършувал из стаята му, когато него го нямаше... при това нощем, ако се съдеше по фенерчето. Сигурно беше, че един слабоумник като Ендрю не би проявил интерес към сребърниците. Но Пениман бе

пропътувал много мили, беше се сблъсквал с много силни мъже, за да рискува сега, особено с човек толкова ирационален като Ванберген.

Освен това продължаваше да стои въпросът за последните четири сребърника. Скоро щеше да стане свидетел на излизането от земята на два от тях. За третия, той знаеше това със сигурност, щеше да му се наложи да отиде на риболов. Но рибата сама щеше да дойде при него. Беше установил, че натрупаните на едно място сребърници привличат останалите към себе си. И колкото повече натрупваше, толкова по-силно беше притеглянето. Вече притежаваше двапет и шест и дори в този момент малкото липсващи се търкаляха, плуваха и пробиваха земните пластове, насочени към него. И когато пристигнеха, нямаше повече да се налага да пие от шарановия еликсир, за да изкопчи още някоя друга година продължение на живота си. Както се бе случило с Юда Искарיותски, когато той бе решил да се самоубие от угризения на съвестта — върху него щеше да се спусне проклятието на безсмъртието. Е, за Пениман това нямаше да бъде точно проклятие.

И Пфениг знаеше това, знаеше какво идва със сребърниците. Всички като него знаеха. И се преструваха, че са безразлични към идеята. Приемаха своите една-две монети и ставаха Пазители. Нищо повече от преструвка, мислеше Пениман, и бе уверен, че е прав. Старият Аурей бе събрал повече сребърници, отколкото бе здравословно за него и тяхната сила беше започнала да го смазва. Той просто бе белязан с тях. Притежанието дори на един сребърник би превърнало обикновения човек в инвалид. Четиринайсет закуп бяха направили от Аурей забележителен противник с неговите послушни просяци и способността му да вика духове. Пфениг и Мъниуърт си бяха нищожества. Пазители! Ако задачата им беше да се противопоставят на събирането на сребърниците, то те бяха достойни за съжаление. И един по един бяха намерили смъртта си.

Но четвъртият сребърник... къде се намиреше той? Беше напълно ясно, че някога в миналото е бил променен и после загубен. Беше някъде тук. Той знаеше с висока степен на сигурност, че нито Роуз, нито Ендрю подозираха за неговото съществуване. Отдавна би почувствал, ако те знаеха. Монетата беше променена — такава бе истината — и то променена доста умно.

Смътно съмнение се стрелна в глъбините на съзнанието му — просто като сянка. Ами ако Ендрю и приятелят му идиот не бяха онези

глупаци, за които ги вземаше? Ами ако тъпотата, която излъчваха, беше само една грандиозна маска? Ами ако те знаеха *точно* какво правят, но действаха толкова тънко, че той не можеше да разбере и мозъците им излъчваха намеренията им на честота, която *той* беше неспособен да възприеме? Ендрю не беше Пазител — срещата им на верандата беше разкрила това на Пениман. Когато Пениман се бе изправил срещу Пфениг за първи път след връщането си от Ерусалим, сребърният четвърт долар, с който смяташе да направи теста, просто бе изскубнат от ръката му и бе ударил Пфениг по челото. И ако Пфениг бе имал достатъчно ум в главата си, той би напуснал страната веднага. Но той не се бе оказал толкова умен. Беше ли Ендрю Ванберген по-умен? Беше ли съумял да скрие променения сребърник по-хитро?

И тази възрастна дама — леля Наоми. Пениман щеше да се заеме с нея още днес следобед. Усещаше, че тя е от тежките случаи. Много по-трудно щеше да бъде да я заинтригува с фокусите си с монети, отколкото Ендрю или когото и да е било от останалите. Наоми едва ли щеше да бъде в настроение да обръща внимание на евтини фокуси в дневната. Трябваше да я настрои по някакъв начин... може би с подарък. И ако тя притежаваше някой от сребърниците, тогава... не, нямаше да го направи. Не можеше, особено сега, когато до обявеното „търсене на съкровище“ оставаха някакви си два дни. Освен това беше обещал да я остави на мисис Гъмидж. Налагаше се да бъде търпелив.

Пениман затвори чекмеджето и отнесе сребърната кутия до тоалетната масичка, където отново се огледа в огледалото. Отстъпи една крачка и се наслади на начина, по който подстриганата му брадичка щръкваше напред. Щеше да остави монетите в депозитна касета. Това щеше да му свърши работа до деня, когато Ендрю щеше да отиде да търси своето съкровище. Но тогава трябваше да ги вземе от касетата, защото в противен случай в банката щяха да станат свидетели на една изумителна сребърна вихрушка, докато двете погребани монети приближаваха към повърхността на земята. Нямаше представа дали силата на привличането щеше да бъде достатъчно силна, за да изтръгне сребърните пломби от устите на хората или да свали сребърните им пръстени от ръцете, но това не бе изключено, особено ако последният сребърник се намираще *наблизо*. Защото когато и трийсетте се окажеха в непосредствена близост, силата им

можеше да предизвика всичко. И той, притежаващият сребърниците, щеше да стане проводник на тази сила.

Усмихнат, чувствайки се много по-добре дори само от мисълта за това, той разгледа зъбите си в огледалото и отвори капака на кутията. В същия миг навън се разнесе пронизителния писък на вятър, който въртеше праха, после слухът му долови отлющването на старата боя от дъсчените стени и скърцането, с което старите гвоздеи се разхлабваха в гнездата си. Бяха ли сребърниците в състояние да разглобят къщата и да я сринат в развалини? Да я срутят върху тъпата глава на онзи идиот Ванберген, който се занимаваше с глупашкото си боядисване някъде там долу? Едва не се изкуши да погледне. Но това без съмнение само щеше ненужно да усложни нещата, а единственото, което би получил щяха да бъдат само няколко мига удоволствие. А можеше да доведе и до неговата смърт. Той затвори капака на кутията, взе бастуна си и излезе. Въпреки че го очакваше, леко се стресна, когато от небето падна мъртво врабче. Спря усмихнато поглед върху него за секунда и продължи.

Застанал на кея, Ендрю зарови кукичката на въдицата си в кутията замръзнала аншоа, после набоде с върха на рибарския си нож една стрида и я закачи на втората кука. На третата закрепил оранжево-кафяво късче от мида, праметна куките през перилата и бавно отпуснал кордата в сивите води на океана. Слънцето още не бе изгряло и двамата с Пикет бяха сами на кея, два дни след завръщането му.

— Ще хапнеш ли още един шоколад? — обърна се той към приятеля си с въпросително извити вежди.

— По-скоро бих пил още една чаша кафе — поклати глава Пикет. — Вчера спях до три следобед. Бях направо скапан.

— Нищо чудно — съгласи се Ендрю. — Битката със силите на злото не е лека. Направо те изцежда. И аз спях до късно.

— Ще трябва да влезем. Скоро, бих казал.

Ендрю кимна. И той мислеше така. Не беше научил остатъчно в стаята на Пениман. Някъде там се намираха отговорите, но те едва ли щяха да се саморазкрият на един плах човек. Двамата с Пикет трябваше да бъдат по-смели.

— А защо не го направим днес? Мисис Гъмидж спомена нещо за излизане. Роуз ще откара леля Наоми в „Спокоен свят“. Пениман без съмнение ще бъде извън дома през по-голямата част от деня, каквито и да са заниманията му. Да се вмъкнем веднага щом той излезе.

Пикет кимна, загледан над перилата към морето. Ендрю нави макаратата. Аншоата я нямаше — явно изгризана от костур. Той отчупи парченце от шоколада, притисна с пръсти лепкавата маса от кокосово брашно и шоколад около кукичката, спусна я обратно във водата и отпусна достатъчно корда, преди да усети, че тежестта пада на дъното. Погледна Пикет изучаващо и се обади:

— Но защо *тя* беше в стаята му? Защо ще души наоколо, след като двамата са комбина?

— Може и да е душила. Ако те действат заедно, тогава тя може да влиза и излиза от стаята му когато си пожелае. Кой знае, може би на него не му пука дали тя е в стаята му, или не е.

— А, не, с това няма да се съглася. Очевидно е, че те не са равни като партньори. Генералът е той. И ако питаш мен, тя дори не е лейтенант. Само обикновен редник с аспирации. Не ми говори, че той би бил щастлив да научи, че тя е влизала в стаята му.

— В такъв случай на нея ѝ е трябвал еликсирът — заключи Пикет. — Същото, за което си влязъл и ти. Чула те е да се промъкваш по стълбището и се е скрила зад завесите, точно като във филм. И когато си ги дръпнал встрани, престорила се е, че спи. Прав си, че той едва ли би искал тя да влиза в стаята му. Ако тя не се е безпокояла, че ще бъде открита, тогава тя би застанала срещу теб, за да те попита *ти* какво търсиш там. И не го е направила, защото за твое щастие и *двамата* не е трябвало да влизате.

Те се отдадоха на риболова, без да проговорят няколко минути. После Пикет изсипа остатъците от кафето си на кея и проговори:

— Сега, разбира се, е ясно какво се е случило на Пфениг.

— Ясно ли е? — попита Ендрю.

— Ясно като път към черква. Бил е разрязан надве, защото в него е имало нещо, което е трябвало да бъде извадено.

— Като сепията на плажа — обади се Ендрю.

— Да, точно като сепията на плажа. Но не ми се вярва Пфениг да е глътнал монетата. По-скоро си мисля, че е организирал да му бъде имплантирана по хирургически път.

— Защо, за Бога... — започна Ендрю, но Пикет нетърпеливо го прекъсна.

— За да не попадне в нечии ръце... в ръцете на Пениман, за да бъдем съвсем точни. Всички улики сочат нататък. Изрезката от вестника със снимката от смъртта на Джек Раби. Телефонното обаждане на Пфениг. Опитите на Пениман да приложи фокуса с монетата върху всеки ексцентрик в нашия град. Точно той е разрязал Пфениг надве и е измъкнал от тялото му една жизненоважна за него монета.

— Братовчедът на Роуз има колекция от монети — спомни си Ендрю. — Някои от тях са дяволски ценни. Той търси къдрав четвърт долар, доколкото знам, но такъв трудно се намира както без пари, така и с пари. Особено за без пари. Разбрах от него, че ще му трябва половин милион, за да си купи запазен екземпляр.

— Тук не става дума за монета от този вид. Знаеш това много добре. Никой не би изковал лъжица от подобна монета. Просто няма смисъл. Човек прави от монетата лъжица, за да я промени, да я маскира. И Пениман не е колекционер на монети в онзи смисъл. Предложи му къдрав долар и той няма да примигне, повярвай ми. Какво ще кажеш за онази неразбория край пролива Пъджет и рибата с монета в корема? Това не ти е никакъв къдрав долар — и Пикет поклати глава, спомняйки си препускането насам от Ванкувър. — Онзи тип на бензиностанцията ми каза, че съм имал нужда от нови уплътнения. Тези хора винаги се опитват да те оскубят за нищо. Освен това се пошегува с името ми^[4]. Проклети селяндури.

— Каква е тогава?

— Кое? Монетата ли? Не знам. Мисля... не, не съм сигурен. Но съм готов да си заложа и последния си долар, че е адски стара. Монетите първоначално са бил магически тотеми. Знаеш това, разбира се.

— Разбира се — каза Ендрю. — Та това всеки го знае, нали? Казваш, че са били?

— Това е факт. Били са лунни дискове, ето това е. Играта на карти е същото нещо — картите са дестилат на колодата за тарот, която на свой ред е произлязла от една дори още по-стара колода. Ще ти кажа, че не бих се изненадал, ако и най-обикновената монета не съдържа в себе си малко магия, наследена от древността. А тази твоя

лъжица, повярвай ми, е била изработена от монета, която е невероятно древна. По-древна, отколкото двамата с теб изобщо бихме могли да си представим. Същото е и с шарана?

— Какво? — попита Ендрю озадачен. Споменаването на тази дума му припомни, че лови риба и той нави макаратата, за да установи, че една морска звезда яде шоколада му. Той я откъсна от куката и я хвърли обратно във водата.

— Шарана. Не си ли виждал картина на два шарана, извити около себе си като ин и ян^[5]. Това е същото като картините на риба или змия, захапала опашката си, като дръжката на бастуна на Пениман или онзи шапка в магазина на Мъниуърт. И няма да повярваш, но същият мотив беше изгравирен върху дървената врата на магазина на Пфениг в Гастаун. Е, ти можеш да си помислиш, че съм откачил, но аз ще ти кажа, че всички тези разговори за магия не опират само до символика: шаран завит на колело, лунни дискове, монети, копчетата на ризата ти, жетоните за пътуване с автобус, подреждането на семенцата в цвета, цикъла на сезоните, въртенето на планетите в небето. Прочети Юнг. Всичко се свежда до едно и също. Ние сме потънали в магически тотеми. Заобиколени сме от малки илюминаторчета, отворени към безкрайността, даващи ни възможност да хвърлим бегъл поглед на безсмъртието, ако сведем нещата до земните ни термини. Дори най-тривиалните боклуци, пръснати по крайбрежния пясък, също както отрупаните с лишени от смисъл предмети лавици на вехтошарските магазини, означават нещо... но само ако погледнеш на тези неща под правилен ъгъл и носиш необходимите очила.

— Но какво означава това? — възкликна Ендрю и отново нави макаратата. Наистина нямаше търпение. Това беше основният му проблем, когато станеше дума за риболов. И стръвта от шоколад не му бе помогнала. Мидата я нямаше, а стридата беше наполовина изгризана. Той насече още една аншоа на парченца, набучи ги и на трите кукички и хвърли главата и опашката в морето. — Ще ти кажа, че ме измъчват съмнения — заяви той, освобождавайки застопоряващия механизъм на макаратата. — Да допуснем, че всичко това е истина — всичко, за което ти говориш, да кажем, че копчетата на ризата ми означават и нещо друго, освен че са си копчета. И какво тогава? Искам да кажа, какво следва за онзи, който не подозира това? Какво следва за човека, който не вижда — как беше в

стихотворението? — „безкрайността в една песъчинка“? Той просто си закопчава ризата и отива да се купи хамбургер. Но *ти* поглеждаш хамбургера и започваш да си мислиш за кръгове, лунни дискове, увити на кръг змии и планети, носещи се в пространството. Онзи другият поглежда хамбургера и вижда само мръвката говеждо. Разбираш ли какво искам да кажа? Ако и двамата паднете мъртви на излизане от закувалнята, ти ще отидеш в гроба си с глава, пълна със загадки, а той ще отиде в своя с пълен стомах. Така че какво *наистина* означава всичко това?

— Нямам абсолютно никаква представа — отговори Пикет. — Но съм решен да разбера.

[1] От *Sajun* (англ.) — смесени потомци на бели, индианци и негри, заселили югоизточна Алабама и районите, прилежащи към Мисисипи — Бел.пр. ↑

[2] *Гъмбо* — супа с най-разнообразни зеленчуци, месо, пиле и/или морска храна — Бел.пр. ↑

[3] *Фронтиспис* — илюстрация в началото на книгата — Бел.пр. ↑

[4] Английската дума *beat*, може да означава греда, лост и много други неща, но Биймс може да се преведе и като нахилен — Бел.пр. ↑

[5] *Ин и Ян* — древния дуалистичен възглед за света в източните философии, отразяваш двойствената природа на нещата — земя и небе, светлина и мрак, мъжкото и женското начало — Бел.пр. ↑

10.

След като се позовава на съобщение, че Парацелз не е мъртъв, а е положен жив, заспал или дремещ, в своята гробница в Страсбург, спасен от смъртта благодарение на някое от лекарствата му, Лабавий заявява, че той по-скоро би повярвал в онзи старец Евреина — Ахасфер, който броди по света, наричан от някои Бутадий, а от други...

С. Беринг-Гулд —
„Странни митове на
Средновековието“

Метрополитена пъплеше по „Сийл Бийч Булевард“ към „Спокоен Свят“. Ендрю и Пикет миришеха на риба, защото бяха пипали с ръце аншоата, но това едва ли щеше да направи впечатление на чичо Артър. Всъщност нямаше никакъв начин да се разбере как той би реагирал на каквото и да е, при положение, че беше на деветдесет и две, може би и по-стар — вероятно по-стар — и че се усмихваше, намигаше или изглеждаше крайно изненадан в моменти, които за околните изглеждаха случайно избрани. Така че миризмата на риба и изцапаните с катран и рибешки люспи джинси бяха без значение. Не би се променило нищо дори ако сложеха маймунски маски или космически шлемове. Чичо Артър със сигурност нямаше да скочи изумен даже и ако му се представеха с фракове и вратовръзки на идване направо от бръснарницата.

Те завиха покрай огромния, изработен от отделни ребра въртящ се глобус, който маркираше входа за „Спокоен Свят“ и бяха подложени на разпит от осемдесетгодишен старец на пропуската, който позвъни във вилата на чичо Артър, използвайки телефона на стената, и влезе с него в озадачаващ разговор. Той сложи ръка върху микрофона, обърна се към Ендрю и каза:

— Той иска да знае дали ти си човека с овцете.

— Точно така, това сме ние — отговори Ендрю.

Пазачът надзърна неуверено към задната седалка, очевидно изпълнен с подозрение.

— Багажника са — обясни Ендрю. — Плюшени играчки за племенницата. Коледа — той намигна на пазача, който кимна, за да му покаже, че разбира от Коледа, та макар и да беше едва след осем месеца, после измърмори нещо в слушалката и я окачи. В пристъп на неочаквана сърдечност той им махна с ръка да минават и се загледа след тях, докато се насочваха на запад към апартаментите и вилите, осяяли полето. Във въздуха се носеше тежката миризма на напоена с петрол земя, примесена със соления вкус на бриза откъм океана.

— Намирисва ли ти? — каза Пикет и вдигна прозореца си.

— Обожавам тази миризма — призна Ендрю. — Това е дар, нали... говоря за способността ни да подушваме този свят, така както го чуваме и виждаме.

— Казвам, не ти ли намирисва тази дивотия с овцете? Та ние не носим с нас никакви овце.

— Винаги се съгласявай с всички. Това е мотото ми. Ако очакват овце и ние им кажем, че са в багажника, тогава изведнъж се оказва, че ние сме очакваните. *Ipsa facto*, както бе се изразил един логик.

Пикет кимна. Наистина беше логично.

— Онзи там всред розите не е ли чичо Артър?

Ендрю зави към тротоара, паркира метрополитена в зоната за посетители и дръпна ръчната спирачка.

— Хо! — извика той, за да обяви, че бяха пристигнали. Нямаше никакъв смисъл да се прокрадват до стареца, без да ги забележи. Чичо Артър се обърна, огледа ги малко озадачено, сякаш бе очаквал хората с овцете. След това присви очи, направи с ръка козирка над тях, и изглежда ги разпозна, защото им махна с ръка да се приближат.

— Помогнете ми да измъкна тази приятелка оттук — каза той.

Пикет надзърна любопитно през рамото му.

— Каква приятелка?

— Костенурка. Голяма. Ето я. Ей там, виждате ли я. Черупката ѝ е почти с цвета на гипсова стена. Я ми помогнете да я измъкна. Приятелката, доколкото се досещам, иска да си дремне още малко и се опита да се скрие под бръшляна.

Сега я видяха — костенурка пустинник със светлокафява черупка. Беше прибрала краката си вътре и беше извила малката си островърха опашка настрани, сякаш се готвеше да посрещне буря. Пикет се наведе и я вдигна, изпъшквайки малко изненадан от тежестта ѝ. Наистина беше голяма.

— Къде искате да я оставя? — попита Пикет.

Чичо Артър потегли към гаражите.

— В колата — отговори той. Пикет погледна Ендрю, а той само сви рамене. Двамата го последваха.

Червената електронна кола чакаше в клетката си като нещо токущо приземило се от звездите. Ендрю винаги се бе възхищавал на огромните ѝ стабилизатори и малката кабинка. Колата му приличаше точно на онова, на което трябваше да приличат колите в една от паралелните вселени. На пода се виждаше ниско изрязан кашон, набутан под волана. Пикет намести костенурката в малкото за нея пространство на кашона между листата от салата, върху която беше предвидено да седи.

— Да не ви открадне колата? — попита Ендрю и се усмихна.

Чичо Артър го погледна сериозно.

— Кафе? — попита той.

— О, да — прие веднага Пикет. — Бих изпил една чаша.

Чичо Артър отново погледна Ендрю, сякаш го виждаше за пръв път.

— Ти не беше ли племенникът? — осведоми се той.

— Точно така. Аз съм съпругът на Роуз. Така да се каже племенник на Наоми.

— Правилно, такъв си. Разбира се. А ти трябва да си Спигот^[1]?

— Пикет, сър. Биймс Пикет. Мисля, че преди няколко месеца се запознахме. На кея.

— А-а — чичо Артър се загледа някак не уверено в лицето на Пикет. — Помня мустаците — по лицето му премина неопределима гримаса. — Беше се надвесил и чистеше камбала. Беше почти надолу с главата, доколкото си спомням. За момент ми се стори, че устата ти е на мястото на челото и че имаш много странна глава с коса отдолу. После разбрах, че бъркам. Бяха мустаци. Мустаци! Каква гротескна идея. Знаете ли, че по мое време беше патентовано устройство за изгаряне на бради и мустаци?

Пикет примигна и неволно вдигна ръка към лицето си.

— Така ли?

— Механично устройство. Правеше ги на пепел. Превъзнасяха го като края на бръснача. Чудо от бъдещето.

— Не се съмнявам — проговори Пикет.

Чичо Артър го изгледа, така, като че ли неочаквано беше решил, че Пикет всъщност се съмнява.

— Аз ги продавах. Ходех от врата на врата. Е, не беше точно като прахосмукачките. Не беше възможно да се направи демонстрация на живо. Използвах манекен. Главата му беше натъпкана с коса. Изтегляш значи колкото ти трябва брада през дупките в брадичката, опираш машинката до нея и я изпепеляваш. Миришеше ужасно. Мисля, че точно това попречи да се продава добре. А веднъж даже подпали манекена.

— Ха — обади се Пикет съчувствено, докато влизаха в дневната на чичо Артър. Вътре миришеше като в обор. Артър се обърна към Ендрю, намигна и направи жест с палец в посока на Пикет. Ендрю беше мистифициран. Нямаше представа дали старецът разиграваше някакъв номер, или просто чивията му хлопаше. Но дълбоко в погледа му се долавяше проницателност, някаква умора от познанието, която слагаше край на всякакви предположения за старческа сенилност. А Ендрю притежаваше непоклатима вяра в собствената си способност да чете погледа на другите. От друга страна, това, което чичо Артър говореше, не звучеше чак толкова странно. Макар често да изглеждаше така поради способността на стареца да скача от една тема на друга, сякаш в момента в който някой отвореше дума за нещо, той прекарваше предстоящата размяна на реплики в главата си със светкавична бързина и скачаше в някаква отдалечена в бъдещето точка или започваше да говори на някаква смътно свързана с несъстоялия се разговор тема. Освен това, той не бе забелязал нищо неестествено в чичо Артър, когато той се бе появил в магазина на Мъниуърт. Намеренията му тогава съвсем не изглеждаха налудничави, точно обратното. И все пак, често това, което правеше, караше хората да си задават въпроси за него.

— Извинете ме, че забравих — обади се изведнъж Пикет, — но малко съм объркан по отношение на името ви.

— Артър — каза чичо Артър и погледна Пикет, сякаш му имаше нещо.

— Артър...?

— Ийстман.

— А-а, разбира се. Ийстман. Не знам защо ми се въртеше друго име. Как беше, Ендрю? Ти ми го каза, не помниш ли? Когато си спомняхме за старите дни, там в Айова. Не мога точно да се сетя. Нещо като Лик... Ама май не ставаше дума за това.

— Лакедем — намеси се чичо Артър. — Но това беше преди много години. Малко го американизирах.

Откъм коридора се чу изшумоляване. Ендрю и Пикет се обърнаха и видяха втора костенурка, по-голяма и от първата, която излизаше от спалнята. Някой беше нарисувал пейзаж на гърба ѝ. Зад нея се виждаше трета, която душеше светлозеления мокет, вероятно мислейки, че би могъл да стане за ядене и ако души достатъчно дълго, ще намери някое парче, което да може да се яде.

Чичо Артър тръгна към кухнята, а Пикет, възползвайки се от предоставилата му се възможност, отиде в другия край на хола. Следвайки го по петите му, Ендрю се озова в почти празната спалня на чичо Артър. В нея имаше древна чамова маса, килната върху разхлабените си крака и стар стол с права облегалка, който изглеждаше нечовешки неудобен. В центъра на стаята се намираще леглото, по-скоро един голям нар. Стаята спокойно можеше да бъде убежище на отшелник. Друга костенурка надзърна изпод леглото. Виждаха се две украшения: късо парче конопено въже, висящо на стената. Изглеждаше така, сякаш щеше да се разпадне при първото затръшване на вратата. Въжето беше завързано в примка. А над леглото, привързани с друго въже, бяха окачени два стари плуга, висящи от тавана.

Пикет се озърна неспокойно и Ендрю реши, че той търси с поглед нещо по-ясно.

— Това е противозаконно — прошепна той на Ендрю, който сви рамене.

— На него му харесва — каза Ендрю. — На времето е спял на чувал пълен с кокосово влакно, но леля Наоми го накара да използва нар. Това е единствената му отстъпка пред комфорта, сякаш се опитва да получи опрощение за някакъв чудовищен грях. Но ако питаш мен, това си е просто част от неговата смахнатост.

— Не ми се вярва — възрази Пикет, — това за смахнатостта. Зад нея винаги има нещо повече.

Точно в този момент костенурката реши да напусне убежището си под леглото и малко странично се отпрати към крака на Пикет. Ендрю се наведе да я погали и тогава в спалнята влезе чичо Артър с чаша кафе.

— Те са навсякъде — старецът направи уморен жест с ръка. — Не им обръщайте внимание. Знае ли някой от вас, че измежду всички създания, като изключим прасетата, сепиите имат най-висок коефициент на интелигентност?

Пикет поклати глава и взе чашата кафе, студено кафе, както се оказа. После тримата заедно се върнаха към хола.

— Лед? — попита чичо Артър.

— Не — каза Пикет. — Малко ми е рано за лед. Та, казахте, прасетата?

— Не, сепиите. Учените са ги поставяли в буркани с капаци и се оказало, че сепиите само за секунди разбират как да отвият капаците. Е, дайте на едно дете буркан и го гледайте какво ще прави.

— Може би ако детето имаше смукала на пръстите... — започна Ендрю и се наведе да потупа по черупката изрисуваната костенурка, която беше дошла да се присъедини към тях в дневната.

Пикет почти незабележимо поклати глава към Ендрю, предупреждавайки го да си държи устата затворена и да забрави за шегичките си.

— Това, което направо ме смайва, са прасетата — каза той, отпивайки от редицкото кафе с дъх на цикория. Вкусът му беше като на отрова за мравки.

На масата, точно до стола на Ендрю, имаше ксероксно копие на каталог. „Алигаторите на Маями“ пишеше на титулния лист. На всяка страница имаше списък на наличните животни, които можеха да бъдат поръчани по пощата: хипопотами, жирафи, каймани, антилопи, дори слонове. Можеха да бъдат поръчани с наложен платеж чрез отдела за превоз на товари по въздуха към летището на Лос Анджелис. Единственото, което човек трябваше да подsigури, беше камион. Развеселен, Ендрю лениво го прелистваше, докато стигна до раздела домашни животни. Някой беше попълнил половин дузина от бланките, сякаш се опитваше да създаде ферма.

— Не, нищо не може да се сравни с прасето — каза Ендрю.

Пикет се плесна по коляното.

— Напълно споделям това чувство — съгласи се той. — Доколкото ми е известно, те могат да бъдат дресирани точно като кучетата или котките. Чувал съм за един в Буена Парк, който научил една свиня да брои. Тя удряла с крак по земята, броейки и изгрухтявала, когато стигнала до правилната сума. Удивително!

— Кара те да си мислиш за чудесата на вселената, нали? — попита Ендрю, цъкайки с език към изрисуваната костенурка, която се бе заклешила под масичката за кафе и сега се опитваше да се освободи.

Чичо Артър кимна мъдро с глава:

— Аз винаги съм бил приятел на прасетата — потвърди той.

Разговорът замираше. Пикет опитваше да заговори стареца на различни теми, но опитите му се проваляха.

— Значи поръчваш си животни, така ли? — попита Ендрю и помахна с каталога.

Артър сви рамене.

— В известен смисъл. Преди много години се захванах да работя като биолог, изучаващ света на дивите животни. Тогава се заинтересувах от миграционните навици на определени видове, по-специално свинете и още по-точно дивите прасета. Повечето хора нямат представа какво става с онези домашни животни, които избягат от уюта на стопанския двор. Те изпълняват определени... функции, може би. Там, навън, има повече такива животни, отколкото можете да си помислите и те живеят своя живот, отървали се от робството — чичо Артър поспря и впери пронизателния си поглед в Ендрю. После продължи: — Прасетата са направо една раса. Пусни някое на свобода и не можеш да кажеш къде ще се озове. Все едно да пуснеш във въздуха балон със завързано за него писмо, ако следвате мисълта ми. Може да стигне до най-невероятните места, главно поради въздушните течения, разбира се. Дивите прасета са част от същия феномен, с разлика, че са устойчиви на въздушни течения. Друга е... силата, която движи едно освободено прасе. Всъщност, имам монография по въпроса. Но това беше преди повече от петдесет години.

Пикет кимна разбиращо и намигна на Ендрю.

— В прасетата май е запечатана част от историята, нали?

— Много съкровени моменти от нея, сър.

— Господи, Ендрю — извика неочаквано Пикет, сякаш току-що си бе спомнил за това. — Не донесе ли едно прасе някаква лъжица във фермата на Наоми? Невероятна история, ако питаш мен.

— Не, светата истина или поне така знам. Ти не си ли чувал тази история, чичо?

Старецът сви рамене:

— Ами, истина е. Една стара сребърна лъжица. Много странна. Но аз не бих я докоснал дори и с вилата за тор. Не я докосвайте и вие, момчета. И, за Бога, не яжте с нея! Оставете я на мира. Нали и самото прасе де я е искало, а?

Пикет поклати глава.

— Иска ли я някой друг? — попита чичо Артър.

— Какво? — попита Ендрю. — Да я *иска* ли? Не, не мисля.

— Само Жул Пениман — обади се Пикет и изгледа Ендрю с поглед, който трябваше да му подсказже, че съзнателно е насочил разговора в тази посока.

— Пениман, значи? И получи ли я? — прозя се неочаквано чичо Артър, като че ли започваше да намира разговора за безкрайно тривиален и изморителен.

Ендрю поклати глава:

— Не, разбира се. Той...

— Тогава нека да продължава да бъде така — старецът извади джобното си ножче и много внимателно започна да оформя ноктите си. После неочаквано погледна към входната врата: — Проклятие, още една се измъкна навън.

Това беше нарисуваната костенурка, която се бе освободила от масичката за кафе, беше минала през вратата и бе потеглила по ливадата. Третата костенурка се приближаваше към прага, само на няколко инча от свободата.

— Аз ще я върна — извика Пикет и скочи на крака.

— Сложи я в колата — каза чичо Артър. — Върху другата. Аз ще ги изкарам. Да се поразходят.

Няколко минути по-късно трите костенурки бяха скупчени една върху друга в кашона, а четвъртата седеше на предната седалка до шофьора. Пикет беше пренаредил костенурките в кашона така, че най-голямата се намираще най-отдолу. Заедно те представляваха една костенуркова пирамида — нещо като икона на езически бог.

— Колко много са — промълви Пикет. — Къде отиват?

Чичо Артър закопча палтото си от туид, извади носната си кърпичка и избърса праха от капака на колата.

— Ами, насам-натам. Нищо определено. Наоми ми каза, че вие, момчета, ще участвате в търсенето на съкровището. — Той се качи в колата и сложи чифт тънки кожени ръкавици с изрязани пръсти.

Пикет го погледна неразбиращо:

— Търсене на съкровище ли...? — започна той, но Ендрю го прекъсна.

— Да, смятаме. Но аз бях забравил за това — той за миг беше изгубил дар слово, питайки се как по дяволите можеше Наоми да знае за това им намерение. Сигурно отново благодарение на подслушания разговор на верандата. Но защо беше сметнала за необходимо да информира чичо Артър?

— Тогава, момчета, ще направите ли една услуга на стареца, а?

— Разбира се — заяви Пикет.

— Вземете и вашата лъжица, когато тръгнете за там. Бих искал да я погледна. Не съм я виждал не знам откога. Честно ще ви кажа, просто не знам какви спомени ще събуди тя в главата ми.

— Разбира се. Щом искаш да я видиш — каза Ендрю. — Бих могъл да ти я донеса утре, дори по-късно днес, ако трябва. Няма защо да чакаш дотогава за такова нещо.

— Не, не — той замаха с пръст към Ендрю някак изплашено и лицето му видимо преbledня. — Не я искам. Пазете я за нощта на съкровището. Искам да я вземете точно тогава. Може да ни потрябва. И нито дума на този Пениман или който и да е било друг. Вие двамата не можете ли да напуснете града за два дни, а? И да я вземете с вас?

— Невъзможно. Отваряме сладкарницата утре вечер. И трябва да приготвим готварските шапки. Ще ни снимат от KNEХ — една малка реклама, която съумях да извоювам. Защо?

— Нищо. Тогава я пазете. Не се доверявайте на Пениман.

— А, точно това няма да стане — успокои го Ендрю. — Ти какво знаеш за него?

— Знам, че не е добър човек. Той и аз имаме малки различия във възгледите. Но не споделяйте с него, че съм казал това. Изобщо не му споменавайте за мен. Той не знае за различията. Не говорете и за костенурките, прасетата и за каквото и да е. Нито дума — чичо Артър

кимна като изпечен конспиратор и запали малкия електродвигател. Чу се някакво изщракване, колата потегли на заден ход към паркинга и се отправи по пътя. На половината на пътя до улицата, сякаш поддавайки се на импулса да мине по-напряко, колата се стрелна по ливадата, подскочи от една тухла в ъгъла на цветна леха и се стовари от тротоара на платното. Завъртя се на мъничките си колелца и изчезна от погледите им в югоизточна посока.

— Да вървим! — извика Пикет и се хвърли към метрополитена. Ендрю го последва, заразен от неговата настойчивост. Двамата едновременно отвориха срещуположните врати на колата, и се вмъкнаха. Ендрю запали двигателя и миг по-късно колата излетя на празната улица всред черен облак от изгорели газове.

— На ъгъла наляво — каза Пикет. — Трябва да го проследим. Щял да ги поразходи, моля ти се... костенурките!

Ендрю остро зави на ъгъла. Видяха чичо Артър да изчезва триста-четиристотин ярда по-надолу покрай редица гаражи.

— Оттам няма изход — възкликна Ендрю и превключи на втора, докато на свой ред приближаваха тясната уличка с гаражите. — Няма къде да отиде.

— Просто го следвай — нареди Пикет и се хвана за арматурното табло, приближавайки лицето си на инчове от предното стъкло. — Не го изпускай. Това е жизненоважно.

Ендрю изви глава и погледа възбуденото лице на своя приятел.

— Няма проблем — успокои го той. — Няма да го изпусна.

И точно тогава го загубиха. Уличката зад гаражите се извиваше в широка дъга и свършваше, опирайки в пожарен хидрант в самия край на някаква поляна с цветни лехи. Чичо Артър не изпитваше уважение към тревата и цветята — той се бе проврял между хидранта и стената и сега се носеше през ливадата, право покрай веригата пръскачки, а гумите на малката му кола оставяха дълбоки бразди в пръстта.

— Бързо назад, за Бога! Заобиколи! — Пикет беше като подивял от възбудата на преследването.

Ендрю включи на задна и се понесе с пълна газ по уличката, като едва не загуби контрол върху колата. Натисна клаксона и си проби път на основната улица през цяла група коли със сивокоси шофьорки, които чинно натиснаха спирачки, за да му дадат възможност да се измъкне. Метрополитена изрева с двигателя си, залитна в посока на

задънената уличка, спря със скърцане на спирачките и се измъкна от нея. Някакъв клаксон прозвуча нетърпеливо зад гърба му, но Ендрю не се обърна да види кой е. Той също започваше да се опиянява от скоростта, така че когато колата отново скочи напред, гръмко се изсмя и смушка Пикет.

— Отпусни се! — извика той. — Ще го настигнем.

Бил скапан шофьор, а? Само да можеше Роуз да го види сега, как катапултира из „Спокоен Свят“ в преследване на един мъничък автомобил, пълен с костенурки и каран от един невъзможно странен старец. Колко хора биха могли да се похвалят, че са правили това? Изведнъж той осъзна, че чичо Артър отново им беше изчезнал, така че намали, докато приближаваха поредния завой и се изнесе надясно. Какво говореха пилотите на състезателни автомобили за завоите? Влизай на спирачка, излизай с газ... нещо такова. Той стисна зъби и натисна педала на газта. Колата поднесе и гумите изсвистяха. Май би не беше чак толкова досадно, че Роуз да не може да го види?

— Ето го пак! — изкрещя Пикет и се улови за челото.

— Дръж се! — извика в отговор Ендрю и качи лявото колело на колата на тротоара, докато дясното мина по малка циментова естакада за инвалидни колички. Те също се понесоха през ливадата, а Ендрю погледна в огледалото дали някой вече не ги преследва. Идеята да бъде подгонен от натоварена до козирката кола, пълна с престарели полицаи от „Спокоен Свят“, му се видя силно привлекателна. Роуз щеше да го извади под гаранция от местния затвор. Щеше да го намери вързан с белезници за някой стълб. Изсмя се. Стой настрани от пръскачките, помисли си той, и отби отново към улицата. Ако метрополитена се скапеше сега...

— Намали, за Бога! — извика Пикет. Пред очите им растеше стена с врати за гаражи. Ендрю изви волана, поднесе на сантиметри от нея, защото една от гумите се плъзна по влажната кал на пътя. Някаква жена със стик за голф в ръката изтича по ливадата и извика нещо. Ендрю ѝ отговори с клаксона, отново заби крак върху педала на газта и рязко се насочи към улицата. Бяха спестили около стотина ярда. Започваше да усвоява уроците на чичо Артър. Старецът беше смел, това не можеше да му се отрече.

Изведнъж отново видяха пред себе си чичо Артър, който се отправяше по улицата надолу към търговския център. Насочваше се

към южния портал. В момента се движеха прекалено бързо — само миг и щяха да връхлетят върху него и щеше да стане очевидно, че го преследват. Ендрю рязко зави и колата излетя зад редица кофи за боклук, където спряха.

— Ще му дадем някоя секунда — обясни Ендрю, дишайки тежко.

— Не му давай повече от това — предупреди Пикет. — Трябва да се махнем оттук. Ако някой се обади на портала и съобщи за нас, пазачите ще започнат да стрелят в мига, в който ни видят. Имат разрешително да носят оръжие, дявол да ги вземе. И от тези старци не можеш да очакваш да погледнат снизходително, когато става дума за опустошаването на ливадите им.

— Е, нали ти настояваше да го проследим. Аз само... — Ендрю изведнъж включи на задна, заобиколи кофите и пак излезе на улицата, без да забравя да провери какво става зад тях. Видя една кола, приличаща на служебна, която се прокрадваше към изхода на уличката на стотина ярда от тях. — След нас са! — каза той и отново почувства прилив на адреналин.

— През портала! — изкрещя Пикет и рязко се обърна, за да се убеди, че е истина. — Бързо, преди да са ни разпознали и да се обадили по радиото на портала.

Ендрю се поколеба. Изкушаваше се да направи обратен завой, да се отправи предизвикателно срещу дебнещата кола, да мине на скорост покрай нея с натиснат клаксон, да се подаде през прозореца, правейки подигравателни жестове с двете си ръце, да се втурне в лудо преследване по преплетените улички, да събаря пожарни хидранти, да мачка пощенски кутии, да пръска гълъбите по тревата, да пробие път през плетената ограда и да се понесе по пропитата с петрол земя, влачейки петдесет фута от мрежата със себе си. „Мотив ли?“, щеше да попита, когато го задържат, и щеше да се изсмее.

Но само се усмихна на Пикет. Приближаваха портала. Пред тях имаше кола. Тя намали ход, за да мине по малките извити стоманени палци, които се виждаха в настилката на платното. В караулката имаше само един пазач. Ендрю чу телефона му да иззвънява в мига, когато колата пред тях ускори ход. Поддавайки се на някакъв див импулс, той включи на първа и бавно мина под прозореца на караулката.

— Недей — прошепна Пикет.

— Остави на мен — кимна Ендрю с абсолютна увереност.

Пазачът, който държеше телефонната слушалка, погледна пред стъклото към тях и се вцепени. После извика в микрофона „Да!“, допълни „Те са!“, пусна слушалката и се хвърли към вратата.

— Давай! — извика Пикет с отчаяние в гласа.

Чу се някакво изщракване и двете дървени крила на портала започнаха да се затварят. Ендрю ги гледаше с каменно лице. Пикет го удари с юмрук по рамото и пак изкрещя „За Бога!“. Пазачът започна да бърка в джоба си. За какво? Пистолет, значка или кутия бира? Ендрю се изсмя презрително и понечи нещо да каже, но в този миг кракът му беше изритан от съединителя и обувката на Пикет се стовари върху крака му на газта. Метрополитена се стрелна напред, мина под полуспуснатата бариера и с поднасяне изскочи навън.

Ендрю трепна, изправи се в седалката, хвана по-здраво волана, извика нещо неразбираемо и взе прекалено остро десния завой.

— Махни си проклетия крак! — изрева той и отново завъртя волана. Подхванат от инерцията, Пикет се заби във вратата. Губейки равновесие, той натисна още по-силно газта с крака на Ендрю, който от своя страна стъпи върху съединителя. Двигателят изрева, облак газове излетя от ауспуха, а Ендрю освободи съединителя, очаквайки да чуе скърцането на повреден двигател. После тежко се отпусна върху крака на Пикет.

— Ох! — Дявол да те вземе! — изкрещя Пикет и се понесоха покрай задницата на паркирала кола, за да се завъртят в свободното пространство на паркинга на „Спокоен Пазар“. Някаква количка за пазаруване отхвъркна напред. Ендрю най-сетне освободи крака си, натисна спирачката. После хвана с разтреперани ръце волана и бавно пое към изхода към „Уестминстър Булевард“ и нагоре по улицата, за да завие в паркинга на парогенератора на Хайнс. Спря сред колите и изгаси двигателя.

Остана за момент така и после каза:

— Тук няма да ни намерят — дишаше тежко, опитвайки се да успокои лудо биещото си сърце. Слезе от колата и мина отзад, за да види какво бе станало с джантата, която се бе ударила в тротоара. Беше смачкана, сякаш някой я бе блъскал с чук. — О, майната му — каза Ендрю. Не би могло да се каже, че човек не може да се размине от джанти за метрополитени. Предната броня също беше вдлъбната, явно

след сблъсъка с количката за пазар. Преследването не бе минало без жертви.

Пикет не проговори, когато Ендрю се качи обратно в колата.

— Съжалявам за крака върху газта — каза той след минута. — Но какво по дяволите искаше да кажеш на пазача? Нали ти обясних, че те имат право да носят оръжие.

— Испитах неудържимото желание да му изрецитирам нещо — призна Ендрю и отново се ухили, припомняйки си онова неземно чувство, което се бе спуснало върху съзнанието му в мига на предизвикателството към пазача.

— Да му изрецитираш ли?

— Имах предвид ВакеЛ Линдзи — и Ендрю изпусна въздуха от гърдите си със свистене, вече успокоен напълно. — „Бумли, бумли, бумли, бум!“ — изрецитира той и удари с юмрук таблото пред себе си. — „Удари с метлата по вратата!“ Как мислиш? Щеше ли да свърши работа?

— Разбира се — каза Пикет. — Разбира се, че щеше. И то как — изви се той в седалката и погледна покрай колите назад към улицата. — Той не беше в търговския център.

— Кой? Пазачът ли?

— Не. Чичо ти. Колата му не беше паркирана пред търговския център. Значи е продължил нататък. Но накъде? Загубихме го, защото се мотяхме като...

Ендрю се намръщи.

— Защо не го кажеш? Аз се мотях. Да тръгваме. Няма да ни преследват. Пазачите нямат никакви права извън загражденията, а и няма да се обадят на полицията за такова нещо. Градската полиция няма да изпрати патрулни коли за сдъвканите им ливади. А и аз нямах намерение да го правя... да разрушавам. Просто се увлякох.

Пикет мълчеше.

— Сега отиваме в санитарната служба и ще поговорим с Шато. Ще ми се да разберем какво е установил относно рибешкия еликсир.

— Добре — въздъхна Пикет. — Но къде по дяволите носеше старецът тези костенурки и защо? Как да разберем това сега? Това беше жизненоважно. Сигурен съм, че е така.

Ендрю сви рамене и те се включиха в трафика, продължавайки по „Уестминстър булевард“ към „Студебейкър Роуд“ с намерението да

направят обратен завой и да се насочат отново на изток, към периферията на петролните полета. *Жизнено...* може, но Ендрю не разбираше защо. Жизненоважни бяха цяла дузина други работи: боядисването на още една стена от къщата, подреждането на кухнята и най-сетне поемането на известна отговорност за някои неща. А ето, че лудуваше по улицата като осемнайсетгодишен. Да, ако имаше нещо, за което не се чувстваше отговорен, това бе проклетата съдба на света и машинациите на измислените от Пикет тайни властелини. И по дяволите цялата тази бъркотия от монети и магия! Ето резултата — огънатата джанта.

Майната ѝ и на свинската лъжица. Изобщо не я беше искал. Изобщо. Едва ли не бе готов да я даде на Пениман, просто за да му се махне от главата. Само че Пениман беше гаден плужек и Ендрю не би му дал и петак, освен ако не беше закрепен за забит в дъските пирон. Усмихна се, въпреки че не му беше до смях. Е, добре, той и Пикет можеха да поговорят с Шато, а той, разбира се, щеше да им каже, че не знае нищо за еликсира, който спокойно можеше да се окаже някакво екзотично рибено масло. След това щяха да се приберат у дома. Ако побързаха, можеха да стигнат до единайсет. Ендрю щеше да се погрижи да се разбере, че са се върнали и щеше да представи нещата така, като че ли са били за риба целия предобед. Е, това не можеше да се нарече точно *лъжа*, беше по-скоро нещо като самосъхранение. И освен това, беше му за последен път. Два дни щеше да се занимава изключително със заведението и готварските шапки, които Роуз, с безкрайната си мъдрост, се бе съгласила да ушие. Даваше му шанс да се самодокаже по неговия си странен начин. Той разбираше това. Тя му се доверяваше. Не можеше да я предаде.

Ендрю удари с ръка по волана. Тази сутрин едва не си лепна черно петно. И то за какво, моля ви се? Е, добре, щеше да обърне тази страница, щеше да бъде добър, достоен за нея...

— Я ускори? — обади се ненадейно Пикет.

— Какво?

— Казах малко да дръпнеш. Минималната скорост тук е 45 мили в час. А ти си с колко, с двайсет?

— Да, извинявай — наистина се бе движил с двайсет мили в час и при това се отклоняваше към десния банкет. Скръцна със зъби и

ускори, зави на светофара и обърна посоката в неочаквано смрачилата се утрин.

Спускаше се мъгла и слънчевата светлина периодично просветваше с всеки следващ облак на мъглата. Тъмните силуети на петролните сонди изпъкваха някак отчуждено и самотно във влажния въздух, а приличащите на насекоми глави на помпите се вдигаха и спускаха като някакви стоманени скакалци, пръснати по случаен начин из двестата акра пустош. Дори зад вдигнатите прозорци на метрополитена се долавяше миризмата на петрол. Нефтените полета бяха изоставени — нито хора, нито постройки се виждаха по тях и само една-две бараки разнообразяваха пейзажа. Въпреки решимостта си Ендрю забави колата. Приливът на енергия по време на преследването го беше опустошил.

— Там! Почакай! — извика ненадейно Пикет. — Спри!

Машинално Ендрю завъртя волана и отби в някакъв път, който извеждаше към полетата, а зад гърба му се разнесе възмутеният вой на клаксон.

— Там, зад навеса — нареди Пикет, свали прозореца и провря глава навън.

Колата намали ход и спря. Ендрю изключи двигателя, вслуша се в кухата тишина на мъглата и към далечното „скръц... скръц...“ на помпите.

— Какво има?

— На север. В тази посока — каза той и посочи. — Това не е ли неговата кола? Разбира се, че е тя.

Ендрю присви очи. Предното стъкло започваше да се изпотява. Пикет беше прав. Пред тях се виждаше задната част на колата на чичо Артър, полускрита зад куп дървени палети.

— Виждаш ли го?

— Не — каза Пикет. — Да, ето го, до оградата, край олеандрите. Нещо прави. Да вървим.

И преди Ендрю да успее да възрази, Пикет беше изскочил от вратата и се носеше на прибежки към далечната петролна помпа. Чичо Артър беше на стотина ярда по-нататък, зает с нещо, в което вземаха участие и костенурките. Ендрю ясно различаваше кашона на земята на десетина фута от мястото, над което се беше надвесил старецът. Извади ключовете и последва Пикет, чувствайки се като глупак. Щяха

да ги хванат, ето това щеше да стане, и да ги арестуват за навлизане в чужда собственост. А когато полицията хвърлеше един поглед на метрополитена, двамата щяха да бъдат идентифицирани като хулиганите, тероризирали „Спокоен Свят“.

Той се приведе зад Пикет, който стоеше притиснат към ръждясалата мрежа на оградата, частично прикрит от петролната помпа.

— Взел е костенурките — обясни ненужно Пикет. — Но какво има от другата страна на оградата.

— Арсенал на флотата — отговори Ендрю.

— Какво по дяволите прави той? Я да се приближим — Пикет се шмугна в мъглата към купа палети и Ендрю отново го последва, поглеждайки през рамо към колата си. Наоколо все така нямаше никой. Някъде настрани от тях през мъглата се чуваше шумът на летящите по магистралата коли. Трябваше да отбие по-навътре, така че метрополитена да не се вижда от пътя. А така можеше да ги издаде. Но можеше и да имат късмет. Може би полицията, ако минеше оттук, щеше да помисли, че колата е на някой от работниците.

Надникнаха покрай купа палети в гробно мълчание. Чуваха чичо Артър нещо да си тананика. А може би говореше на костенурките. Той се наведе, взе една и после изчезна сред олеандрите. Чу се някакво шумолене на храсти, после той се изправи, отстъпи назад и взе последната костенурка от кашона. Изглеждаше, че ги пуска на свобода и че ги подбутва в шубраците, може би под оградата. Беше очевидно: той насочваше своята дивизия костенурки към терена на военноморския арсенал. Миг по-късно беше отпратил и последната.

В костенурката се забелязваше нещо странно — тя сякаш носеше някакъв ярък колан.

— Какво, по дяволите...? — започна шепнешком Ендрю и изведнъж видя точно какво беше — колан наистина, изработен от сребро в стила на индианците Навахо във формата на свързани един с друг цветове. Чичо Артър отново се завря в олеандрите.

— Свързано е със съкровището — прошепна Ендрю в ухото на Пикет. Пикет се обърна, за да го изгледа. Ендрю сложи пръст на устните си и направи знак с глава към колата, минавайки на пръсти покрай палетите. Трябваше да изтичат до пътя и да се измъкнат, преди да бъдат забелязани. Но вече беше късно. Чичо Артър беше свършил с

последната костенурка и се връщаше към колата си без да подозира за присъствието им. Ако изтичаха сега, той със сигурност щеше да ги види. Пикет разбра опасността, сгуши се ниско и дръпна Ендрю за ръкава, принуждавайки го да клекне до него. И двамата тръгнаха по часовниковата стрелка, за да останат скрити. Чуха шума от затръшването на вратата на малката кола, после двигателят леко забръмча. Веднага тръгнаха обратно на часовниковата стрелка, защото чичо Артър потегли напред. Останаха скрити така, наблюдавайки как старецът прави завой в обратна посока около сондата и се насочва към тях, изсвирвайки с клаксона в момента, когато мина покрай мястото, където клечаха. Колата подскочи на някаква бабуна и пое на изток, очевидно към дома.

— Проклятие! — каза Пикет високо и мушна ръце в джобовете на панталона си. — Този сигнал беше за нас. Той е знаел, че сме тук. Дори и за миг не сме успели да го заблудим.

— Откъде би могъл да знае? Метрополитена не се вижда от мъглата, а и аз съм сигурен, че не ни видя. Мисля, че изсвири на костенурките.

Двамата се отправиха към магистралата и Пикет любопитно го погледна.

— Какво знаеш за всичко това? Не ми се виждаш изненадан, че го видя да покрива костенурките със сребро и да ги изпраща в мъглата. И каква е тази история с търсенето на някакво съкровище? Да не иска да го търси с помощта на костенурките?

Те се отправиха назад към „Сийл Бийч булевард“ и магистралата, а Ендрю разказа на Пикет за загадъчното търсене на съкровище. Пикет, в типичен за себе си стил, не намери идеята за така невинна, както смяташе Ендрю. Ендрю му разказа и за начина, по който подобни акции са били организирани в миналото, опитвайки се да му внуши, че не става дума за някакъв прецедент, а за истинска мистерия. Но Пикет отхвърли внушенията му с небрежен жест с ръката.

— Това е ключът за всичко, не виждаш ли? — настояваше Пикет. — А и старецът искаше да занесем там лъжицата. Защо? И каква е ролята на костенурките? Защо, о небеса, този човек ще се занимава с превоз на селскостопански животни? Това бих искал да знам. Каква е цялата тази история с прасетата. „Единственото прасе“ — какво заглавие за книга, а? Не би означавало кой знае какво, ако не беше тази

част на историята. Сега трябва да поработя в библиотеката. Искаш ли да отидем до Лос Анджелис?

— Аз не мога — отклони идеята Ендрю. — Не мога днес. Не мога и до края на седмицата. А ти да не се откажа да бъдеш метрдотел?

— Разбира се, че ще бъда — успокой го Пикет. — Ще бъда там с цялото си великолепиe.

— Добре, виж тогава... Не приемай тези неща толкова насериозно. Вероятно става дума за някаква дивотия, която изобщо не ни засяга. Може да изглежда безкрайно странна и много важна в два часа през нощта, но светлината на деня я разкрива като глупава — няколко старци, които се занимават с щуротии. Прав ли съм?

Пикет го изгледа с възмущение:

— Един мъж е разрязан на две във Ванкувър. Друг мъж е погълнат от гигантска риба в пролива Пъджет. Цяло стадо изрисувани костенурки се носят из засадените с тикви полета на арсенала на флотата. Има... Я, почакай! Ти къде скри лъжицата между другото?

— Зад книгите — отговори Ендрю.

— Бих се постарал малко повече на твоe място. След като си ровичкал в стаята на Пениман, логично е да предположим, че и той ще прерови твоята. Махни лъжицата оттам. Закопай я под къщата.

— Не обичам да се завирам под къщата. Там има паяци.

— Тогава я занеси в сладкарницата. Той нали отбягва да ходи там?

— Да — отвърна Ендрю. — Страх го е да не се натъкне на мен, предполагам. Страхливец е, ако се заловиш сериозно с него и отбягва прякото противопоставяне. Добре, ще я скрия на по-безопасно място. Остави това на мен.

Пикет кимна, загледан през прозореца, видимо погълнат от идеята да се порови един ден в библиотеката и да се натъкне на *Отговора*. Те отбиха към „Гардън Гроув“ и спряха в паркинга на санитарната служба, където двама работници в кафяви работни комбинезони разбъркваха царевично брашно и отрова за плъхове в огромна дървена вана. Ендрю намери място за паркиране и изгаси двигателя. Пикет завъртя огледалото за обратно виждане към себе си и се огледа в него, приглаждайки косата и мустаците си.

— Дявол да го вземе — промърмори той, раздразнен от това, че не можеше да се справи с един кичур, щръкнал след дебненето из

мъглата. Ендрю се захили, Пикет се намръщи и слезе от колата.

С всичката деловитост, на която беше способен, Пикет влезе енергично през стъклената врата и кимна на секретарката, която веднага се усмихна широко и повдигна вежди, опитвайки се да предаде приятната си изненада, че от всички хора на този свят, които се бе надявала да дойдат, тъкмо Пикет беше сторил това. После леко поруменя и погледна Ендрю, който приятелски ѝ се усмихна. Пикет леко прочисти гърло и попита:

— Джорджия заета ли е?

— Тя е в евфемизма.

— А-а — проточи Пикет.

Точно в същия момент по мокета зад тях се разнесоха стъпки и се появи приятелката на Пикет. Ендрю се запита дали с нейната ориенталска роба и черните си сандали модел „Китайски град“ тя не приличаше повече на мистик, отколкото на секретарка.

— Ендрю — започна Пикет с ненужно широк жест с ръка, — познавате ли се с Джорджия?

— Мисля, че сме се срещали поне половин дузина пъти.

— А — стресна се Пикет, — разбира се.

— Здравсти, Биймси — обади се тя и намигна на Ендрю.

— Биймси? — прошепна Ендрю и Пикет криво му се усмихна.

Тя беше дребничка и симпатична е весели бръчици около очите, хубава уста и не съвсем подредена къдрава коса. От нея се излъчваше някаква атмосфера на непукизъм — необходима защита може би за един прорицател в света на невярващите. Ендрю я попита:

— Може би двамата с Биймси бихте искали да останете насаме за някоя друга минута?

Бузите ѝ пламнаха, а Пикет заекна и веднага се наведе да разгледа внимателно витрината с препарирани плъхове и различните примери за пораженията, които могат да нанесат: сдъвкан кабел; изгризано авокадо, запазено за вечни времена в стъкленица с Люцит; измъкната тапицерия на кресло.

— Колко информативно — произнесе той със слаб глас. — Представяш ли си какво би могъл да направи един плъх на вашия таван?

— Просто невъобразимо, нали? — съгласи се Ендрю, усмихвайки се на Джорджия, която пристъпи една крачка напред,

сякаш за да обясни любопитните експонати на витрината. Ендрю пристъпи към близката врата, която стоеше леко откρηната.

— Надявам се, че мистър Шато е в офиса си?

— Да — отговори тя. — Не мисля, че е зает с нещо важно в момента. Преди малко го посети един джентълмен, но вече си тръгна.

— Е, аз ще надникна само за минутка и ще ви оставя да си побъбрите за витрината.

На лицето на Пикет се появи изражение на човек, който се чувства наполовина предаден и наполовина изпитващ облекчение от това и докато Ендрю минаваше през вратата, двамата подхванаха сериозен разговор, който Ендрю не направи опит да се подслуша.

— Как е? — обърна се той с радостна физиономия към мъжа, който седеше зад претрупаното бюро, подпрял с две ръце главата си.

— Какво! — стресна се мъжът и събори на пода една дебела илюстрирана книга за насекомите. Лицето му издаваше опасението, че през вратата му би могло да влезе нещо ужасно.

— Мистър Ванберген!... Вие сте, нали? — Той някак странно се засмя. Беше кръглолик с почти ангелска физиономия, която носеше следите от наскоро преживян страх. Мъжът несъзнателно погледна покрай Ендрю към паркинга, който се виждаше през далечния прозорец. Изведнъж се отпусна. Стената зад него беше покрита с безкрайно много листа, по които се виждаха набучени и изсушени буболечки — хиляди, някои от тях огромни, други микроскопични и всички, като се изключеха размерите им, идентични за окото на лаика. Ендрю винаги бе подозирал, че този вечен взор от страна на безкрайно многото очи на бръмбарите не може да не се отрази по някакъв начин на човек и, ето, пред себе си може би виждаше свидетелство, че това не би могло да се размине току-така.

— Добре ли се чувстваш? — попита загрижено Ендрю. — Извинявам се, че нахлух така ненадейно.

— Да. Не. Бях... задрямал за момент. Аз... аз мисля, че е въпрос на биоритми. В момента съм в низходящ клон. Наистина се чувствам отпаднал — и той махна неопределено с ръка.

— Съжалявам. Няма да ти губя времето. Аз самият бързам. Какво научи за рибешкия еликсир?

Мъжът направи опит да се усмихне.

— О, да. Този... как го нарече? Еликсир? А, няма за какво да се безпокоиш?

— Извинявай, не те разбрах — каза Ендрю и примигна озадачено. — Не съм се *безпокоял*, само исках да разбера какво, за Бога представлява той.

— Разбира се, разбира се. Страшно съжалявам за него.

— Съжаляваш ли?

— Счупи се. В умивалника. Бутилката беше много плъзгава. Изпуснах я и течността изтече в канализацията. Цялата. На всичко отгоре и водата течеше. Това е най-жалкото. Изми даже остатъците по парчетата. Нямах с какво да направя анализа. Разочарован съм, честно казано. Тази субстанция ми изглеждаше много интересна, макар и не съвсем по моята част — и той се наведе, за да вдигне книгата за насекомите, отбягвайки погледа на Ендрю.

— Значи загуби се всичката?

— Да, опасявам се, че е така — той деликатно се изкашля с ръка на устата. — Изхвърлих парчетата в кофата за боклук. Джейкокс тази сутрин в шест я откара с камиона.

Ендрю отвори уста, за да каже нещо, после размисли и се вгледа в мъжа пред себе си. Пристъпи една крачка по-близо, наведе се и погледна по-внимателно. Знаеше, че разкрива прекалено големия си интерес. Издаваше се напълно, но не му пукаше. През центъра на челото на Биф Шато минаваше издйническа линия, която леко се отклоняваше на мястото, където преминаваше върху носа и беше размазана от ръката на Шато, който се бе държал за главата, когато Ендрю бе влязъл при него.

[1] *Спигот* — означава още и кран, канелка — Бел.пр. ↑

11.

Египтяните са наблюдавали как очите на Котката усилват лунната светлина, защото когато Луната е на небето, те светят по-силно, когато тя е пълна и по-слабо, когато е във фаза...

Едуард Топсел —
„История на
четирикраките твари“

— Платено му е! — извика Пикет, когато потеглиха с раздрусване от паркинга и се отправиха обратно към магистралата.

— Не мисля — каза Ендрю. — Той беше направо полудял от страх. Никога не съм виждал някой друг така да се страхува. Явно си помисли, че аз съм Пениман и се връщам да се доразправам с него. Трябваше да видиш изражението на лицето му. Ужас в най-чист вид. Струва ми се, че се е опитал да се съпротивлява преди да се предаде. Шато за мен е честен мъж и той не би се разделил с еликсира лесно. Може би Пениман го е заплашил със същото, с което се е справил с Пфениг — и Ендрю неочаквано за себе си потръпна при мисълта за това.

Пикет кимна.

— Добре, тогава сега знаем срещу какво сме се изправили, нали така? Бяхме доста небрежни до момента. Пениман сигурно вече е намерил лъжицата. Докато тази сутрин лудувахме из „Спокоен Свят“, той сигурно доста се е постарал да я намери. Този човек изобщо не стои на едно място. Очевидно е, че те е проследил вчера, когато си донесъл тук еликсира. Той е много внимателен. Вече знаем това. Каза, че си го чул да отказва на мисис Гъмидж, че не ѝ е дал дори капка, макар че го е умолявала за това. Всичко става ясно: еликсирът е стоял така наяве онази нощ, понеже мисис Гъмидж се е готвела да си открадне от него. Когато си кихнал в коридора, тя се е скрила, точно

както предполагаше. И макар ти да си взел само унция, тя е отсипала повечко. Пениман се връща и вижда, че запасите му са изтънели, докато се е занимавал с разфасоването на Пфениг. Може наистина да му е липсвала само една унция и за нас това не е кой знае колко. Но кой би могъл да каже? Ама какво е една унция при наркотиците — унция кокаин или унция хероин? Та той сигурно е готов да убие за толкова количество. Но какво прави той след това: оглежда се наоколо и намира фенерчето ти, какво по-просто от това. Едно, две, три. Проследява те по магистралата на следващата сутрин и разбира, че е постъпил правилно, защото ти спираш да си поговориш с Шато. Изчаква те да си тръгнеш, после влиза на свой ред при него и провежда един кратък разговор. Знаеш ли какво е казал Пениман на Джорджия?

— Не — изграчи Ендрю.

— Казал ѝ е, че се навъртали два досадни плъха, които иска да унищожи. Намерил бил следи от „изпращанията им“, по думите му. Било прекалено милосърдно да ги застреля, това ѝ казал. Щял да ги хване в капана, да ги стотви на яхния и да нахрани котките в дома. И всичко това е станало тази сутрин. Преди по-малко от половин час. На него историята му изглежда забавна.

— Страх ме е, че той...

— Има още нещо — прекъсна го Пикет. — Не може да има никакво съмнение, че тъкмо той е бил човекът, който ме е следил онази нощ, когато се върнах от Ванкувър. Никакво съмнение. Прав ли съм? Признай, че съм прав. Не искам повече никакви приказки за случайни съвпадения. Не вярвам в тях.

— Прав си, така че помогни ми. Казвах го преди, ще го кажа пак. Трябва да действаме — Ендрю се загледа през прозореца към пустите полета, покрай които минаваха, полета из които бродеше натоварената със сребро войска на чичо Артър. — Това, което не мога да разбера — продължи той, измервайки Пикет с присвитите си очи, — е какво по дяволите се разиграва около нас.

Пикет погледна часовника си. Те отбиха от магистралата и се вляха в трафика по булеварда на път за дома.

— Ще ти се обадя по-късно — каза Пикет. — Трябва да се поровя час-два в библиотеката. Може и да разбера нещо. Изчакай ме. Ако той те залови да бърникаш из стаята му сам...

— Няма — бързо отговори Ендрю. — Няма да ме залови в нищо. Аз съм прекалено много за него. Знам как да се справям с такива. Трябваше да видиш лицето му, когато четеше бележката, която му пратих по пощата... абсолютно недоумение. Като лодка без рул! — Ендрю за миг се ободри от спомена, но чувството бързо отмина. Той стисна зъби в порив на твърда решимост. Пениман! Този кучи син! О, Ендрю щеше да предприеме необходимите стъпки, и то незабавно.

— В такъв случай трябва да продължаваме да го държим в това състояние — разцентрован. Поне до момента, когато можем да предприемем нещо конкретно.

— Остави това на мен — успокои го Ендрю.

Пикет заби юмрук в дланта си.

— Трябва да разберем *защо* ходи из града и плаши хората. И, за Бога, Ендрю, не губи тази лъжица! Това е първата ти задача, като се върнеш у вас. Аз ще се кача с теб.

— Не, недей. Нали знаеш каква е Роуз. Трябва да се държим така, сякаш сме били на риболов целия преди обед. Не можем да нахълтаме пълни с мистерии и планове. Ти прибра ли такъмните в торбата?

Пикет кимна, а Ендрю спря до тротоара.

— Боядисването нещо не ти върви, а? Каква е тази каша там до прозореца?

Ендрю изгаси двигателя.

— Това е резултатът от шпионската ми акция. Такъмните?

— Да. В торбата са, заедно с якето ми за риболов и термоса.

— Отлично — каза Ендрю, слезе от колата и заобиколи до багажника. На висок глас заради отворения прозорец, той продължи: — Не е лошо за една сутрин, а? — и повдигна тежката торба в двете си ръце, намигайки на Пикет.

Приятелят му схвана намека:

— Тежи, а? — обади се той. — Трябва да е... колко?... поне двайсет фунта.

— Опа — каза Ендрю. Неочаквано го прободеше чувството на вина, но и някаква едва доловима гордост, че не всичко е лъжа. Освен това, вероятно никой не ги слушаше или наблюдаваше. Той тръшна капака на багажника и проследи с поглед Пикет, който прибра торбата в своята кола, качи се и потегли, но не преди да подгрее двигателя добре

и няколко пъти да го форсира. А след това, събирайки душевните си сили, Ендрю влезе в задния двор с физиономията на човек, който е доволен от прекараната сутрин.

Роуз беше в кухнята и миеше чинии, а леля Наоми седеше до масата и пиеше кафе, изглеждайки удивително добре.

— Миришеш на риба — каза Наоми и сбърчи нос.

Ендрю се усмихна жизнерадостно.

— Е, това е един от рисковете на спорта. Какво е това? „Трикс“? Лельо! „Трикс“? Ти? Да не си решила да спечелиш наградата? Я да видим? — той вдигна кутията и разгледа задната ѝ страна. — Светеща сепия! Извади ли я вече? — наклони кутията така, че да види какво има на дъното ѝ и едва не изсипа зрънцата на ядките на масата. — Ето я! — и изтегли една малка кремава на цвят блестяща сепия, дълга три инча и направена от еластична пластмаса. Усмихвайки се на Наоми, а после и на Роуз, той каза: — Трябваше да побързате. Сега вече е моя. Съветът ми към вас е следващия път веднага да изсипете кутията в купа. После извадете премията и върнете обратно ядките. Дори няма да се наложи да миете купата, просто я избършете — и прибра сепията в джоба си.

Роуз го плесна по рамото с кърпата за бърсане на чинии.

— Радвам се, че ѝ се зарадва толкова много — каза тя, окачи кърпата и посипа умивалника с прах за лъскане. — На теб само тя ли липсваше. Наградата в кутията „Трикс“ е твоя за това, че стана рано. Уловихте ли нещо?

Ендрю кимна обезсърчено.

— Трябваше да видиш каква морска звезда хванах на стръв от шоколад — той цъкна с език, за да предаде впечатлението, че морето е било пълно с какви ли не създания и че не е останало нищо, което да не се бе хванало на въдицата му. — Пикет току-що прибра пълна торба в багажника си... май беше към дващсет фунта.

Чувстваше се достоен за съжаление... това измъкване. Беше срамота и той добре го съзнаваше. Щом се бе занимавал с нещо важно, ама наистина важно, то защо по дяволите не ѝ го кажеше? Искаше да я предпази? Отчасти. Защото всичките им занимания изглеждаха глупости? Да. Защото страстно желаше да изиграе ролята на герой, да стане най-сетне ясно за всички, че държи нещата под контрол и че подобно на чичо Артър в неговата привидна лудост се крие някакъв

метод? Да, точно това беше истината. Той искаше да е герой, нали? — герой, преследващ злодея Пениман. Ставаше дума за гордост и суетност. Ясен беше на себе си и понякога, когато настроението му бе подходящо, направо се мразеше, че е такъв. Но защо не искаше да си почине? Защо ден след ден се измъчваше с мисълта, че просто не е достатъчно добър? Имаше моменти, когато направо му се повдигаше. Целуна Роуз по бузата и изтича по стълбите до спалнята, за да не му се наложеше да каже още някоя лъжа.

Лъжицата си беше зад книгите. Бе леко топла, когато я взе в ръка, и дланта му някак се сви от досега, като пипалце на охлюв, отвратена от докосването. И освен това изглеждаше чудовищно тежка. Тежестта ѝ сякаш го затисна. Изведнъж се почувства страшно изморен. Беше станал рано. Всички тези занимания с Пениман го изцеждаха. Пениман, дяволите да го вземат, беше виновен Ендрю да страда от всички тези съмнения към себе си. Пениман и нечестивата сила, която този човек излъчваше. Точно това бе начинът, по който той работеше. Остра болка прорязва гърба на Ендрю и изведнъж той почувства, че от всичко на света най-много би искал да легне и заспи.

Пребори се с това чувство. Спането беше прекалено лесно. Имаше работа за вършене. Ставаше дума за уязвеното му себеуважение. Сложи лъжицата в джоба си и бавно потегли надолу по стълбите, като се държеше за перилата. Мина покрай Роуз ѝ Наоми и без да каже дори дума, влезе в заведението. Огледа се нерешително, после взе една голяма чаша, подбра половин дузина различни лъжици от чекмеджето, пусна ги в чашата и постави лъжицата, донесена от прасето сред тях. После положи чашата на дървената лавица, която обикаляше едва ли не половината помещение и свършваше в зидарията на каменната камина. Между книги и различни джунджурии, чашата изглеждаше напълно невинна, като още едно украшение и беше доста над нивото на човешки поглед, за да привлече нечие внимание. Чувствайки някакво облекчение и борейки се с натрапчивото желание да поспи, Ендрю тръгна към гаража и четката за боядисване. Време беше да запретне ръкави.

Стаята на Пениман изглеждаше точно както преди две нощи. Този човек беше патологично прибран. Единствената промяна бе, че

сега в стаята миришеше на нещо друго — познатата миризма на стара къща. Прозорецът беше затворен, бризът не нахлуваше и отсъстваше издайническата воня на рибешкия еликсир, както и ароматът на парфюм.

В останалата част от къщата не се раздаваше нито звук. Роуз беше излязла заедно с леля Наоми — първото излизане на старата жена от близо година. Доктор Гарибалди се бе появил тази сутрин и бе отпратен, но не преди да успее да възкликне, че възстановяването на Наоми граничи с чудо. Никога не бил виждал нещо подобно през живота си. Но той също никога не беше виждал подобно заболяване, което продължаваше да нарича евфемистично с фразата „обща дебилност“, затова неговата изненада нямаше необходимата тежест. Бил открил намек за вътрешен кръвоизлив, който го притеснявал, но докато Наоми не отидела при него за изследване... Наоми обаче в момента не се интересуваше от никакви изследвания.

И Пениман беше излязъл. Както и мисис Гъмидж. Ендрю и Пикет бяха сложили веригата на вратата. Ако някой опиташе да влезе през парадния вход, дрънченето на веригата щеше да го издаде, те щяха набързо да приберат каквото трябваше, да излязат през задната врата в гаража, оставяйки я незаключена и — ако някой повдигнеше въпрос за предната врата — щяха да се престорят, че не са имали никаква представа, че вратата е останала заключена. Никой не би се досетил, че са се ровили из нещата на Пениман — освен Пениман, разбира се. Той беше напълно способен да залепи със слюнка косъм на чекмеджетата, за да провери после дали някой не ги е отварял.

Но на кого му пукаше? Пениман знаеше, че те са се хванали с него, а те знаеха, че той се е заловил с тях. Така че какво? Ендрю изпитваше изкушението да направи огледа очевиден. Може би дори трябваше да влиза два-три пъти седмично в стаята му, просто за да нервира Пениман, и той да започне да си мисли, че всички тези влизания и тайно ровене из нещата му са безцелни занимания, каквито те най-вероятно наистина бяха, още повече че двамата приятели нямаха и най-малка представа какво търсят.

Ендрю потупа джоба си. Там бе гумената сепия от кутията с ядки. Извади я, разгледа я и се усмихна на тъповатата мъдрост изписана на лицето ѝ. Беше предназначена за един от чорапите на Пениман. Пикет нямаше да одобри идеята. Той възприемаше

заниманията им напълно сериозно. Това, което той не искаше да схване бе, че и Пениман гледаше на нещата повече от сериозно и точно в това бе очарованието на номера със сепията в чорапа. Пениман нямаше да може да проникне в смисъла на това, както не се бе оказал в състояние да разбере смисъла на бележката по пощата. А Ендрю долавяше, че идеята на писмото излизаше извън способностите и на Пикет. „Какво казваш, че си му написал?“ — бе го попитал Пикет озадачен. После бе повторил няколко пъти фразата на Ендрю на себе си, сякаш я опитваше на вкус. „Но защо цигари? Нямаше ли една песничка *Изпуши, изпуши, изпуши тази цигара?* Как ти се струва?“ И той я бе изтананикал, припомняйки си мелодията, убеден че в текста има някакъв смисъл, защото не можеше да няма. Така и не бе разбрал. Защото ставаше дума за инстинкт, а не за логика, защото бе невъзможно да анализираш такова нещо и да стигнеш до някакъв друг извод, освен че е безсмислица. Тъкмо затова ефектът върху Пениман беше толкова съкрушителен. Ендрю бе убеден в себе си, че е най-добре да не казва нищо на Пикет за сепията, преди да са излезли. Той едва не се изсмя на глас, представяйки си ужаса на Пениман, когато се опита да обуе чорапа си. Дали това не беше някакво огромно насекомо? Отрязан пръст — на крак? Щеше да изтръска нещото на пода и на лицето му щеше да се изпише пълно недоумение, после щеше да изругае...

— Заеми се с бюрото — обади се неочаквано Пикет от другия край на стаята. — Хайде, събуди се. Да свършваме и да се махаме за Бога.

Ендрю примигна.

— Да, разбира се.

Пикет се наведе над нишата с леглото и предпазливо изтегли едно от чекмеджетата.

— И по-внимателно. Нека не му оставим и най-малката следа.

— Можеш да ми викаш „Сам предпазливия“ — успокои го Ендрю и започна да изтегля едно по едно чекмеджетата на шкафчето, докато не попадна на това с чорапите. Всички чифтове бяха старателно сгънати надве и подредени в плавно преливане на цветовете от светло към тъмно. Ендрю напъха сепията в един кремав на цвят чорап по средата на първата купчинка, после много предпазливо опипа по ръбовете на чекмеджето и в пространството между чорапите. Не

намери нищо. Долното чекмедже беше запълнено с бельо, в по-голямата си част копринено. Ендрю изпита отвращение от идеята да рови и в него, но го направи. Някъде под гащетата и тениските той попадна на огромен ластичен бандаж с основа от тънка пластмасова мрежа, напомнящ за скелета на цефалопод или на особено неприятен вид земноводно. Той тихо подсвирна и го вдигна.

— Остави това обратно! — изсъска Пикет.

— Какво, по дяволите...? — започна Ендрю. — Това не може да е за човек...! — ненадейно го осени идеята да вземе обратно сепията и да я пусне в ластичното съоръжение като кофа в кладенец. После можеше да опъне колана на рамката на прозореца и да изстреля сепията в прозореца на дневната на Кен-или-Ед. Той отново дръпна чекмеджето с чорапите, за да си вземе сепията, питайки се дали това не би могло да стане причина за някоя издънка. Изстрелването на сепия от ластичен бандаж определено нарушаваше кардиналното правило за артистична изтънченост — по някакъв трудно определим начин. И най-добре беше да не уточнява точно как. Е, налагаше се да направи компромис... просто щеше да остави сепията в бандажа. Пикет сам се бе съгласил, че не трябва да позволяват на Пениман да се съвземе, нали? Ендрю погледна Пикет, който бе с гръб към него, после напъха заредения бандаж сред съседите му, пооправи следите от ровичкането и затвори чекмеджето.

В средното чекмедже не намери нищо друго освен ризи — изумително количество ризи — колосани, закопчани и сгънати. Хрумна му, просто така между другото, че с много малко риск би могъл да донесе стотина гумени играчки и да подготви по една изненада във всяка дреха на Пениман...

И в четвъртото чекмедже не намери нищо освен вратовръзки и носни кърпички, както и чифт тиранти в пластмасова опаковка. Най-горното чекмедже, както можеше да се очаква, бе неизбежното чекмедже за всичко — отново старателно подредено, макар и полупразно. Имаше кутия с дребни монети, две джобни ножчета и няколко пътни карти, едната от които на централната част на Ванкувър. Ендрю я вдигна, за да я покаже на Пикет, после я пусна обратно. До картите лежеше чекова книжка във винилова обвивка. Беше от онзи двоен на ширина формат, който бизнесмените предпочитаха.

И тук попадна на нещо интересно. Всеки чек беше откъснат от съответния му контролен талон и на всеки талон беше четливо написано на чие име е бил издаден чекът. Поредното доказателство за вманиачеността на Пениман. Ендрю се запита колко ли пъти дневно си мие ръцете Пениман. Информацията на контролните талони нищо не му говореше — случайни имена и също толкова случайни дати. Той и Пикет можеха да проверят по-голямата част от тях, разбира се, но това би им отнело седмици и каква щеше да бъде ползата? Без съмнение щяха да разберат кой е прал ризите на Пениман и кой го е подстригвал, но нямаха време за подобни безсмислени усилия.

Изведнъж Ендрю се сети за нещо. Броейки на пръсти, той пресметна датата, на която бе проследил Пениман до магазина на Мъниуърт. И, разбира се, имаше изплатен на тази дата чек, на човек с някакво азиатско име с адрес на „Толедо“. Ендрю не можеше точно да разчете името и успя само да разбере, че е късо и започва с К. Сумата беше значителна — почти хиляда долара. Сигурно бе за еликсира. Пениман беше тръгнал в тази посока, носейки живия шаран в плик и се бе появил два часа по-късно у дома с виалата с еликсира. Логиката беше ясна. Ендрю дръпна прикрепената за чековата книжка химикалка и записа информацията върху дланта си, просто за да бъде сигурен, че няма да я забрави, после незаинтересовано прелисти следващия талон. Беше от чек, написан на името на Едуард Фицпатрик.

Кен-или-Ед. Точно от другата страна на улицата. Ендрю беше смаян. Какво означаваше това сега? Пениман беше платил за нещо на този човек. Тогава цялата тази история с градоустройствената комисия е била измислена. И то от Пениман. И му бе струвала двеста долара. Джек Дилтън! Той сигурно не е нищо повече от някакъв пияница, когото са намерили подпрян на някой ъгъл в Уимпи.

За миг Ендрю изпита изкушението да избухне в ярост, да разпердушини стаята на Пениман. Ах, този лъжлив, смрадлив... да целува ръката на Роуз! Ендрю изживя отново целия инцидент и с мъка се въздържа да не разкъса чековата книжка. Преброи до десет... много бавно. Когато реши да остави чековата книжка на мястото ѝ, чу Пикет леко да си подсвирква. Добре, информацията може да му бъде полезна. Ако скъса книжката, Пениман ще научи, че е разкрит. А сега Ендрю може да изиграе картите си, колко и слаби да бяха те.

— Я виж това — обади се Пикет. Ендрю пхна чековата книжка обратно в чекмеджето, затвори го и пристъпи към Пикет за да му помогне. Той беше коленичил пред най-долното дясно чекмедже в основата на леглото. В него се виждаше разтворена кожена торбичка със сребърни десетачета — буквално хиляди на брой.

— Но какво...

— Всички ли са сребърни? — поинтересува се Ендрю.

Пикет мушна ръка в тях, вдигна я, оставяйки ги да изтекат през пръстите му, подобно на търсач на съкровища в пещерата на пиратите. После кимна.

— Изглежда.

— Мислиш ли, че просто ги колекционира? Аз събирам центове, например. Това нищо не доказва, за Бога!

— Но ти не ходиш по градовете, за да разрязваш хората надве, нали? И все пак един Господ знае за какво са му. На нас не ни помагат с нищо, а?

Ендрю поклати глава.

— Какъв е онзи пакет там? Прилича ми на опаковани книги.

Пикет измъкна почти квадратен пакет, който беше опакован в кафява хартия с подгънати и подлепени краища като коледен подарък.

— Скоч-лентата изглежда доста нова — отбеляза Пикет, отлепяйки едно от ъгълчетата. — Още не се е хванала здраво. Да рискуваме ли?

— *Разбира се*, че ще рискуваме. Ще ги откраднем и ще сложим на тяхно място „Рийдърс дайджест“.

— Нищо подобно — възпротиви се Пикет. Лентата се отлепи, без да забере от хартията. Щеше да се залепи обратно без да се забележи. Ендрю се наведе над рамото на Пикет, докато приятелят му внимателно разопаковаше пакета. Надписът върху най-горната книга го накара да залитне: „Хавайски нощи“ от поета Дон Блендинг — една от петте книги, които бяха откраднати от спалнята на Ендрю. Значи не е бил никакъв атлант. През цялото време си е бил Пениман и никой друг.

— Този кучи син... — започна Ендрю и спря. Всички книги бяха там: и Уолт Кели, и Герхарди, и „Ливърпулски срещи“ — и петте. Ендрю дръпна пакета от ръцете на Пикет.

— Хей, по-внимателно! — извика приятелят му. — Да не ги разбъркаш.

— Какво значи „да не ги разбъркаш“? Че това са си мои книги. И ще си ги взема точно сега. Пениман е един най-обикновен крадец! Смятах го за престъпник от световна класа, а той бил в състояние да падне дотам, че да открадне чужди книги!

— Трябва да ги върнем на мястото им.

— Трябва ли, каза? Аз ще ти кажа какво трябва — трябва да го разобличим. Ще ги покажа на Роуз, точно както си бяха опаковани. И ще ѝ кажа, че това е вещественно доказателство и тя ще се съгласи. И ще разбере къде са били книгите ми. И ще изхвърлим Пениман оттук. Заедно с всичката му обработена коса.

Пикет поклати глава многозначително.

— Аз вярвам, че Пениман е един от най-могъщите и опасни хора на този свят. Дори не помисляй да се оправяш с него по такъв начин.

— Ако е такъв човек, тогава защо ще краде книги? Господи, не разбираш ли, че тези книги даже *не са редки*? Можеше да си ги купи в града. Можеше да ги потърси и да ги намери в „Книжна многотия“. Та нали аз сам съм си ги купувал там. Като изключим Пого, останалите не струват и десет долара. Най-могъщият човек на земята не може да има *нужда* да краде книги.

— Не се опитвай да ми демонстрираш способностите си по логика — отсече Пикет. — Дори в тази секунда президенти и свещеници вършат невероятни неща. И не могат да се отърсят от навиците си. Не арестуваха ли онзи съдия миналата седмица, защото се е разхождал гол по шапка. Е, той също не е изпитвал *нужда* да ходи гол, нали? И, Боже Всемогъщи, който си на небесата, още по-малка *нужда* е имал от *шапката* си! Аз не изминах ли хиляди мили, за да ти вкарам контрабандно ядки за закуска? Какво би казала Роуз, ако разбере? Я забрави тази работа за *нуждата*. Освен това, ако събщиш на Роуз, че Пениман е откраднал тези книги от теб и че ги е опаковал в хартия и ги е скрил в чекмеджето си, не мислиш ли, че тя ще си зададе някои въпроси? И няма ли да се досети, че си ровил в стаята му?

— Ще ѝ покажа чековата му книжка.

— Каква чекова книжка? — присви очи Пикет.

— Чековата книжка на Пениман — обясни Ендрю и кимна към шкафчето. — Там има доказателство, че той е платил на дебелака от

другата страна на улицата. И че го е пратил да ни създава неприятности. Роуз стана свидетел на цялата кавга.

— Може би — произнесе Пикет с известно съмнение. — А какво ще ѝ кажеш, когато те попита защо си ровил из нещата му?

— Не знам.

— Всъщност, какво ще стане, ако тя ти повярва и поиска да предприемете нещо срещу него? Казах ти, той е опасен човек. Нали не искаме да го стряскаме точно в този момент по такъв дребен повод.

— *Дребен!*

— Да — потвърди Пикет. — Дребен. В сравнение с това, което е сторил на Пфениг, това е толкова дребно, че даже нямам думи. Няколко книги... За които ти сам признаваш, че не са никаква ценност. Изчакай и наблюдавай, това е съветът ми. Не замесвай Роуз. Довери ми се. Тя не би искала да бъде замесвана — той пое книгите от ръцете на Ендрю, грижливо ги опакова и прекара пръст по скоч-лепенката, за да прилепне по-добре, преди да ги остави обратно в чекмеджето. — Още една кутия. От непрозрачен плексиглас и с неопреново уплътнение. Прилича ми на водонепроницаема... Я, да видим по-отблизо.

Ендрю мълчеше, все още бесен за книгите. О, щеше да си ги върне, това бе сигурно. И щеше да поиска обяснение от Пениман за тях. И щеше да го накара да се изпоти, преди да е свършил с него. И...

— Дявол да го вземе! — изкрещя Ендрю и отстъпи назад. — Какво, по... Затвори я!

Разтърсващо задавяща воня изпълни стаята. Ендрю изхърка и залитна към прозорците, отвори ги широко и опря лице в мрежата, поемайки живителния свеж въздух. Чу Пикет да шумоли зад гърба му. Напълни дробовете си с въздух и направи крачка към вътрешността на стаята, където приятелят му се бореше с кутията, опитвайки се да я затвори и да притисне капака достатъчно плътно, за да щракне ключалката и да стегне капака към неопреновата лента. Той хвърли кутията към Ендрю и изхвъркна навън, като едва се удържаше да не повърне, преди да е излязъл през вратата. Събирайки всичката си решителност, Ендрю намести капака, натисна го с коляно и с облекчение чу ключалката да щраква. После остави кутията обратно в чекмеджето и с последните остатъци въздух в гърдите си скочи отново към прозореца.

Слава Богу, навън духаше тежък бриз, изкачваше се по тясната им уличка и нахлуваше през прозореца. Само след минути и миризмата в стаята щеше да стане почти поносима. Ендрю усещаше, че повече няма да му прилошее. Но първото поемане на тази воня... Пикет едва се бе измъкнал преди да изплеска всичко вътре.

И все пак, защо? Какъв беше смисълът на тази кутия пълна с... с какво всъщност беше пълна? Ендрю бе зърнал съдържанието само с крайчеца на окото си и нищо не можеше да разбере. В съзнанието му се бе запечатал образът на част от муцуната и окото на мъртъв опосум — главата сигурно беше отрязана. Но това не бе възможно, нали така? Беше прекалено фантастично, за да му повярва. А в кутията имаше и други гадости. Това насочи мислите му към спомена за Пениман и кашона с котките. Беше невероятно и чудовищно. Можеше да има едно-единствено обяснение — шега. Шега на един болен мозък. Явно Пениман бе очаквал да влязат в стаята му и бе приготвил една запечатана кутия, просто в случай, че я намерят. Колко ли се бе смял, докато я бе приготвял? Значи опосумът изобщо не е бил прибиран от службата за борба с гризачите. Пениман го беше прибрал. Ендрю си го представяше как седи и реже, така както беше рязал сепията на плажа, сигурно както беше рязал и Пфениг. След това сигурно се бе качил да „подправи“ пясъка в кашона на котките. Този човек беше ходещо превъплъщение на ужаса.

Ендрю затвори прозорците, огледа се, за да се убеди, че всичко е на мястото си и излезе от стаята. Идеята да поставя свои клопки беше престанала да му се нрави. Беше загубил вкус за подобни неща.

— Изобщо не мога да си представя защо — каза Пениман, седнал на трикракото столче в кухнята. Роуз работеше пред умивалника. Беше вечер. Ендрю режеше зеленчуци в заведението.

— Липсва ли нещо? Откраднато ли е нещо? — новината явно бе обезпокоила Роуз. Това не беше никак хубаво — някой да влезе в стаята на мистър Пениман. Слухът можеше само да навреди на надеждите им да открият един уважаван мотел.

— Не, нищо не е откраднато. Поне аз не открих нищо. Истината е, че не притежавам много неща, които струват кой знае колко. Какво толкова може да се вземе от стаята на един старец? Нямам дори

джобен часовник. Но идеята... мисълта моето, какво казват, *sanctum sanctorum*, да бъде нападната от някакви кокошкари...! Слава Богу, че бях излязъл. Вероятно са влезли през прозореца, както онези, които Ендрю пропъди преди няколко нощи. Малко ме изненадва, че Ендрю не ги е чул. Сигурно е бил зает със заведението, тракал е с чашите и така нататък. Кой би помисли, че един толкова спокоен район може да стане свърталище на крадци, а?

Роуз поклати глава, без да каже нищо, но изглеждаше като човек, който си събира мислите. Накрая се осмели да попита:

— Ще извикаме ли полиция?

Сега беше ред на Пениман да направи пауза. Той сви рамене и неопределено помръдна глава.

— Мисля, че не. За какво да ги викаме? Нищо не е откраднато. Винаги има шанс подозренията да се насочат в грешна посока, когато полицията се намесва в този вид проблеми. Могат да им хрумнат разни идеи. Ами онзи ваш досаден съсед от другата страна на улицата? Я си представете, че дойде и започне да пелтечи, че е видял Ендрю на дървото...

— Добре — съгласи се Роуз. — Ще послушам съвета ви. Всъщност аз самата мисля, че тези неща трябва да си останат тук. Ако това означава да се спестят някои неприятности на Ендрю...

— Не казвайте нищо повече — вдигна ръка Пениман. — Отварянето на заведение е такъв стрес. Ексцентричността на Ендрю може да бъде обяснена. Дори оправдана. Как се чувства той, по-добре ли е?

Роуз го погледна:

— Не разбирам какво имате предвид, но за да довърша изречението си, ще допълня: ако на Ендрю могат да му бъдат спестени някои неприятности относно влизането с взлом, аз ще бъда благодарна. Това само ще го натовари излишно.

— Разбира се, разбира се. Напълно ми е ясно какво искате да кажете. След онзи сблъсък с градоустройствената комисия отпреди няколко дни... Вижте, Роуз, аз не съм прагматичен психолог, но ми се строи, че Ендрю онзи ден едва си сдържа нервите. О, аз не бих искал да му го натяквам. Това си е негова работа... и ваша, разбира се. Опасявам се, обаче, че развива някаква неприязън към мен. Бих искал да не е така. Аз му се възхищавам, възхищавам се на хора като него...

— Сигурна съм, че преувеличавате. Ако за него може да се каже нещо определено, това е, че той е целенасочен, макар да е имало моменти, когато ми се е искало да не е такъв. Как бих желала да си сложи чехлите и да се отпусне. Но той не може да го направи. Той винаги има нещо да нрави, винаги се занимава с някакви свои полужавършени проекти, опитва се да вникне в неща, в които може би няма нищо. Но съм сигурна, защото го познавам, че ако прогони своите демони, онова, което ще остане няма да е толкова ценно. Харесвам го такъв, какъвто е и мога да ви успокоя, че не е нужно да се безпокоите за него. Ще му кажа част от истината. Ще му кажа, че сте изразили опасение, че някой е бил в стаята ви, но тъй като нищо не е откраднато, това най-вероятно е дело на мисис Гъмидж, която е подреждала. Предполагам, че не е изключено?

Пениман кимна и широко разтвори очи.

— Защо да не допуснем тази възможност, а? Тя май отсъства в момента, нали? О, да знаете колко се възхищавам на лоялността ви! Ако бях по-млад и ако не бяхте вече... Добре, добре... Не ми се сърдете — той се усмихна и намигна. — Дръжте се за вашия съпруг. Той би могъл да използва част от вашата енергия и сила — Пениман стана, излезе от кухнята, а после и през входната врата. Роуз стоеше, без да помръдва, и гледаше над кухненската маса.

От другата страна, в кухнята на заведението, Ендрю режеше зеленчуците на плота за рязане. От време на време спираше и се оглеждаше. Утре вечер всичко щеше да стане факт. До момента имаше само две резервации, но той очакваше още. Екип на кабелната програма щеше да дойде и да фиксира на лента шоуто с готварските шапки. Беше много доволен, че се бяха обадили да намекнат за тази възможност. Репортаж по телевизията беше много повече от някаква си снимка в „Хералд“.

Всичко трябваше да стане гладко и с лекота. В кулинарния бизнес най-важното беше правилният разчет на времето... както и предварителната подготовка. Мразеше да реже лук. Неясно как, но винаги излизаше от ритъм и обикновено приключваше, плачейки на шест инча от проклетия му лук. Колко беше нарязал? Осем глави?

Трябваше да стигнат. Нямаше никакъв смисъл да вари десет галона *гъмбо* за една дузина хора. Но и нямаше да се стиска.

Той плъзна купчинката нарязани камби към една от купите по краищата на масата, след това изсипа шепичка черен пипер на зърна в мелничката с форма на гаубица и го смля. Вече бе стрил чесън с пресичката, а също беше нарязал шунката и трите фунта наденица. Беше почистил и хълмчето скариди, но ги беше оставил с главите от съображения за стил. Цяла флотилия щипки на раци стърчаха от съда с прясна вода, за да се поизкиснат от солта.

Когато в единайсет вечерта Пикет почука на вратата откъм улицата, Ендрю беше почти приключил. Котките на леля Наоми не бяха спрели да сноват навън-навътре, оглеждайки се и намигайки на скаридите и общо взето започваха да свикват с обстановката. Първоначално Ендрю бе понечил да ги изгони, но после се отказа. Трябваше да си признае, че постепенно в него се бе зародило някакво по-топло чувство към тези самотни създания. Дори му хрумна, че не би било толкова зле да бъде котка — те бяха удивително добре информирани. Малко се озадачаваше от тази смяна на отношението си към тях. Добре помнеше какво се бе опитал да направи, за да прочисти къщата само преди две седмици, а ето че сега им подхвърляше по някоя скарида. Всичко бе тръгнало може би от онзи момент, преди да влезе за първи път в стаята на Пениман, когато му се бе сторило, че котките се грижат за него, че играят същата игра, която играеше и той, и че са от неговия отбор. Не би се изненадал, ако разбереше, че и чичо Артър обича котките.

— Седни — нареди му Пикет и си личеше, че буквално не го сдържа от направените открития. — Наложих се да ме изхвърлят в десет. Но ако ме бяха оставили, щях да прекарам нощта там. Това е направо монументално. Говорих с Роб, който е от отдела за справки. Помниш ли го?

Ендрю изцеди мазнината от наденичките и шунката, които беше пържил и я изсипа през тензух в мерителна чашка.

— По-бавно — каза той. — Още малко и ще експлодираш. Аз си наложих да я карам по-бавно и по-спокойно тази нощ — като робот. Само така всичко ще бъде наред. „Седем пъти мери, веднъж режи“, това е мотото ми. Кой Роб, казваш?

— Рендал Роб. От литературния кръжок. Той заплаши Джонсън веднъж за погрешно цитиране на Левитикус.

— Онзи със стоманения поглед и косматите вежди. Избухлив тип?

— Точно за него ти говоря! Той ме разведе из цялото мазе на библиотеката. Няма да повярваш какви неща е натрупал там: за тайните общества, апокрифни масонски текстове, държани в тайна трактати на Илюминатите, литература за света в центъра на кухнята Земя. Изумително. Между нас казано, властите смятат, че последният пожар в библиотеката не е дело на обикновен пироман. Сред тази колекция в мазето явно има неща, които някой много иска да бъдат унищожени.

— Я виж ти! — изненада се Ендрю. — Аз пък си мислех, че този Роб работи в един от филиалите. Някъде в Глендейл.

— В Ийгъл Рок, искаш да кажеш. Неотдавна са го прехвърлили оттам. Никакъв филиал не е достатъчен за човек с неговия размах. Той е един от старата школа библиотекари — стърчаща коса, очила и познания за много странни неща. Тези хора са такива. Лесно добитата информация не ги интересува. На тях им харесва да се натъкнат на някакъв интересен факт тук, на любопитно съвпадение там и изведнъж да потеглят по една невероятно извиваща се пътека от намеци, загатвания и твърдения, която ги извежда в мътните дълбини на *истинската* история — онази, която ни бива поднасяна, след като се изглади и пренареди, но истинската същност на която те не искат да знаем.

— Отново *те*?

— Точно така. Те зависят от нея. Но слушай нататък. Той познава Пениман. Кажете ми сега Пениман, откъде твърди че е дошъл? Някъде от изтока, нали? Появи се в града като Били Боунс^[1], нали? Търсел си гнезденце, от което да се наслаждава на морето, а? Е, добре, всичко това е лъжа. Роб го познава от библиотеката. Навъртал се е там в продължение на шест месеца, търсейки нещо, и е бил твърде предпазлив, за да разкрие. Казал, че идва от името на „Бритиш Мюзийм“ по някакъв страничен проект. Изследването му било свързано с монети и с библейските тайни. Това е сигурното. Ти и аз знаем какви точно монети го интересуват. Но защо? Задавахме си този въпрос, нали?

Ендрю кимна и запали газта под котлето, нагласяйки да са му под ръка телена бъркалка и лъжица с дълга дръжка.

— И то тъкмо днес — потвърди той. — Но тук има един нюанс и той е свързан с въпроса „какво?“. Аз видях картина на тази монета и като че ли притежавам такава, която е била изкована в лъжица и която е била разнасяна из Айова в устата на прасе, но нямам и най-малка представа какво означава всичко това.

— Е, добре, хвани се тогава за масата. Роб прегледа моята книга от Ванкувър. Монетата е определено една от трийсетте — Пикет изрече фразата подчертано бавно и многозначително.

— Аха — каза Ендрю, отбелязвайки, че олиото в котлето започва да дими и се концентрира върху процеса на приготвянето на гъмбо-то.

— Трийсетте сребърника.

— Да, трийсетте. Започваме! — Той изсипа три чаши брашно и димящото олио, бъркайки с телта, за да разбие бучките. Пламъците облизаха страните на котлето и опърлиха космите на ръката му. — Дръжката! — изрева той.

— *Трийсетте* сребърника — повтори Пикет, без да откъсва поглед от него.

— Добре — извика Ендрю, сграбчи бъркалката с лявата си ръка и размаха дясната настрани, за да я охлади. — Ще платя! Само ми дай проклетата дръжка и после намали газта. Господи, колко е горещо това!

Пикет примигна, отиде да вземе дръжката, която Ендрю без да помисли, беше оставил извън обсега си на масата.

Ендрю върна телта в дясната си ръка и вмъкна лявата в специално изработената дръжка за котлето. Пикет намали газта и предпазливо надникна в котлето.

— Какво, по дяволите, е това? — поинтересува се той.

— Сега ще видиш. Процесът е много деликатен. Ето, започва да си сменя цвета. Ако макар и за миг спреш да бъркаш, ще стане на пепел. И тогава можеш само да я изхвърлиш. Дръпни се настрани — той взе голямата купа с нарязаните зеленчуци и бавно изсипа съдържанието ѝ върху кипящото олио с брашното. Огромен облак пара се изду над котлето, докато Ендрю го дърпаше настрани, без да спира да бърка. Най-лошото беше отминало. Задачата щеше да бъде

изпълнена с успех. Продължаваше да разбива сместа и тя постепенно спря да бълбука.

— Изглежда като дявола, нали? — изкоментира Пикет. — Какво ще правиш с това? Надявам се, че вече си се отказал да тровиш котките?

— *Никога* не съм имал намерение да тровя проклетите котки! Това е за ядене — обясни Ендрю. — Смесва се с три-четири галона бульон, добавя се всичкото това месо, скаридите и малко лют пипер.

— Цялата тази мазнина? Какво е това, супа от олио?

— Това е божието възнаграждение за скромните ни добродетели — натърти Ендрю, плакнейки бъркалката. Изгаси печката и затвори готварската книга, която досега беше лежала на масата.

Със сърдито изражение на лицето Пикет взе книгата и погледна корицата, на която се виждаше изненадващо дебел мъж със затлъстяло лице, който се хилеше над невероятен куп салами и ракообразни.

— И ти готвиш по книгата на този тип?

— Я го погледни — каза Ендрю. Този човек знае как да яде. Той е изял повече от всички нас взети заедно. Онова, което този мъж не е изял, ти можеш да го побереш в шапката си. А ти коя готварска книга ми предлагаш, „Хиндуистки наръчник за диетично хранене“ ли?

Пикет поклати глава осъдително:

— Супа от олио с глави от скариди. От прегоряло олио с глави от скариди — поправи се той, седна обидено, извади джобното си ножче и се престори, че почиства ноктите си, без да каже нито дума повече.

— Е, добре, докъде бяхме стигнали? — обади се Ендрю и се усмихна с най-предразполагащата си усмивка. Готвенето, което оставаше за утре, беше дреболия. Тънката работа бе свършена, и то преди единайсет часа. Роуз можеше да се гордее с него. В момента тя се намираше на втория етаж и слепваше готварските им шапки. Беше направила слаб опит да възрази срещу габаритите им и срещу това, че трябваше да ги ушие от къс еластичен найлон с размера на чаршаф. Но Ендрю беше надделял, обяснявайки й своята теория за ползата от излишеството. На сутринта Ендрю щеше да отиде за една бутилка състен хелий. Телевизионният екип от KNEX трябваше да се появи към четири часа следобед, около час преди вратите да се разтворят за посетителите. Обаждането им и предложението да направят репортаж беше цяло чудо. Обясниха му, че чули слухове за новото заведение.

Искали да отговорят на интереса на хората, да разкажат една простичка човешка история за това как местните жители търсят място в бизнеса — такива неща. Готварските шапки били нещо естествено — онзи комичен нюанс, който публиката щяла да хареса. Работата определено се подреждаше както трябва.

Изведнъж Ендрю забеляза, че Пикет се намира в странно състояние. Той явно беше откачил на тема монетите, а Ендрю временно бе изключил поради готварските си задължения. Крайно време беше да се върне на темата.

— О, да. Точно така. Сега се сецам. Трийсетте сребърника. Точно както от Заветите. Юда Искаротски и прочее.

— Не „точно както“ — отговори Пикет и сгъна ножчето си. — *А абсолютно същите проклети монети!* Това е, което се опитвам да ти набия в главата. Дни наред го подозираш, но това, което намерих в Лос Анджелис, напълно го потвърждава.

Ендрю подсвирна.

— Та те сигурно струват цяло състояние. Кой би могъл да каже колко? Все едно че са религиозни реликви. Продай на някой кост от престаряла чайка и му кажи, че това е всичко останало от десния пръст на Свети Петър.

— Не. Този път, не. Защото винаги са съществували само трийсет от онези монети.

— Какво значи „винаги“?

— Искам да кажа дотолкова, доколкото е било установено. Става дума за трийсет магически сребърника, изковани в най-дълбока древност.

— Ако ги посадим, ще поникнат ли? — Ендрю изпитваше някаква неестествена веселост от успеха на гъмбо-то и от това, че всичко се развива точно както трябва. Ухили се на Пикет, опитвайки се да го развесели.

— Ако събереш всичките на едно място — продължи Пикет с равен и убийствено сериозен глас, — можеш... един господ знае какво би могъл да сториш. Но работата е там, че Пениман събира тези монети и изглежда ги е намерил почти всичките.

— „Изглежда“, казваш. Е, със сигурност не е събрал всичките и няма да успее да го направи.

— Историята е дяволски дълга. Нека да ти я разкажа. Не съм дремал на едно място. Случай сега. Изведнъж се оказва, че десет милиона неща намират своето обяснение. Точно това ме убеди — пасват и най-дребните подробности. Мислил ли си някога да събориш масите на сарафите в храма? Ама *наистина* да си мислил за това?

— Защото Той не харесва в Неговите храмове да се вършат подобни неща.

— Половината от тази история — подхвана Пикет — никога не е била разказвана. Сребърниците са били събирани. Така мисля аз. От свещенослужителите. Една конспирация толкова всеобхватна и така мащабна, че е начертала пътя на съвременната история. Тъкмо събраните сребърници са довели до неизбежното предателство — до срутването, ако предпочиташ да го наречем така, на небето върху земята. Те представляват физическо превъплъщение на злото и са били съзнателно разпръснати цели две хиляди години, и...

— И сега Пениман отново ги събира. Двете монети на онази снимка с убития Джек Раби...

— Предателство след предателство, зло след зло.

— Но той не е събрал всичките, защото в нас е...

Пикет скочи към него, размахвайки ръце:

— Не го казвай. Намигвай два пъти, когато искаш да я споменеш.

Къде е той всъщност?

— Навън, както обикновено. Или поне беше преди час.

— Скрита ли е.

Ендрю кимна.

— По гениален начин. Но какво ще направи той, когато събере всичките сребърници?

— Остави това — отвърна Пикет, — не знам. И не искам да научавам. Но има още. Дори не съм одраскал повърхността на цялата тази загадка. Чуй какво е открил Роб. Става дума за част от цяла дузина легенди, идващи от най-затънтените краища на Европа и Близкия изток. Но сега наистина се хвани за нещо. Защото ще паднеш, уверявам те.

Пикет вдигна някакво ксероксно копие и прочете на глас: „Когато луната е стара, той е много стар, но когато е млада, той също се подмладява...“. А сега това: „... и той може да намери покой само между два кръстосани *плуга*“. Пикет остави листа и седна мълчаливо.

— Кой казва това? — попита Ендрю.

— Някой си Христостум Дудулеус Вестфалус. Седемнайсети век.

— Вестфалус?

— Името е измислено. И освен това няма никакво значение. Но легендата я има във всички времена, започвайки поне от втори век насам. Този Вестфалус само я е записал. Ето друго, чуй сега откъс от една книга, наречена „Любопитни митове на Средните векове“:

Отново чуваме за Скитника-евреин в кралския палат в Бохемия през 1505, където той помага на принца да намери определени монети, които са били пръснати по лицето на земята от прапрадядото на принца преди шейсет години. Монетите били намерени в кожена торбичка под крайъгълен камък изсечен във формата на свиня и прасилото ѝ. По съвет на Евреина монетите били разпръснати... всички без една, която злостастният принц скрил под езика си и с която по-късно платил на един чуждоземец, за да убие краля, негов баща. Езикът на принца залепнал за небцето му и в продължение на двете години преди да се обеси, той станал известен като Валтернемия.

— Отново прасета — обади се Ендрю.

— Точно така, прасета. Ето друг пример: този път в превод от френски. Става дума за жизнеописание на — слушай добре — легендарния Исак Лакедем. Какво ще кажеш за това? Името е изопачено от староеврейски и означава Исак стария или Исак от изтока. Смятало се е, че той е Скитника-евреин и за него е било известно, че е изпитвал също като Франциск-Асиски любов към домашните животни, особено към прасетата, Господи Боже мой. Но чуй, чуй:

Когато трюфелните прасета бяха натикани в горите на Фонтенбло, една дебела свиня се шмугна между брезите и изхвъркна оттам с лъжица в зурлата и бедняк по петите,

но успя да избяга както от собственика си, така и от бедняка, и повече не бе видяна в този район. Шест години по-късно господарят ѝ я разпозна като една от трите свине в стадото, карано по пътя край Шато Ландон от човек в монашески одежди, за когото хората разказваха, че е Исак Лакедем, Скитника-евреин, който бил жив по време на Христа.

— Кой е той тогава?

— Почакай, ето още един откъс. Този път от „Енциклопедия Британика“, десето издание:

Както Каин има за първообраз Юда, така и Юда прилича на такива обречени скитници като Малхус в Италия и Ахасфер в Германия, които заедно с още двайсетина подобни скиталци са били известни като Легиона на сребърниците или Легиона на Искарриот.

— Искарриот? Звучи ми малко общо, като банда скитници. Да не искаш да ми кажеш, че те са се подвизавали из западното полукълбо, държейки под око сребърниците?

— Казано накратко, става дума точно за това. Но са се провалили в задачата си и това, което досега се е пекло, всеки момент може да се случи.

Ендрю остана смълчан, обмисляйки чутото. После попита:

— Кой е чичо Артър?

Пикет сви рамене:

— Знаеш каквото знам и аз. Всичко съвпада, какво ще кажеш: името, неясното му минало, прасетата, домашните животни, фазите на Луната, дори кръстосаните плугове. Ако питаш мен, аз съм готов да заложа и последния си цент, че чичо Артър е Юда Искарриотски.

Ендрю отново замълча, този път от изумление:

— И живее в Сийл Бийч? В „Спокоен Свят“? При това шофира електронна кола?

— А защо не?

Сега беше ред на Ендрю да свие рамене. Защо не, наистина?

— И ти си мислиш, че той дебне да Пениман да не събере сребърниците?

— Точно това си мисля: да не позволи на когото и да е било да събере сребърниците! Знаеш ли, че Пениман е бил наскоро в Близкия изток — по време, съвпадащо с всички необясними събития: дъжда от мъртви птици и потичането на Йордан в обратна посока. Какъв извод правиш за онзи невъзможен прилив миналата седмица? За мъртвите чайки, които бяха покрили улицата? А помниш ли какво разказваше Джорджия за психическите смущения в нашия район?

— Смяташ, че са тук, така ли? Но не бяха в стаята му. Щяхме да ги намерим.

— Да, щяхме. Но той не би ги крил там, още повече сега, след като мисли, че сме по петите му. Къде е тя, между другото? — и Пикет подчертано намигна два пъти.

Ендрю намигна в отговор.

— Нека това си остане моята малка тайна, а? На безопасно място. Та кажи ми нещо повече за Пфениг. За Мъниуърт.

— Пазители, точно както предполагах, действащи в съдружие с чичо Артър. И леля Наоми също, ако си представям правилно нещата. Тя е наследила... нали се сещаш какво... от покойния си съпруг. Знаеш добре историята. Но тя е от късметлиите. Още е жива.

— Може би защото даде проклетото нещо на мен!

Пикет сви рамене. После потръпна, сякаш изведнъж му бе станало хладно и плесна с ръка по коляното си.

— Сетих се за нещо — извика той. — Джонсън е бил прав... онази сутрин в „Кука за котле“. Нали разказваше за прасетата — едно време в Айова, — които взели участие в онази история на пасбището. Разбира се, че са били прасета. И са взели монетата на мъжа! Как ти се вижда? Не мога да понасям този нещастник. Какво удачно хрумване от негова страна. Както и да е, от всичко което научих, става ясно, че Пениман е успял да разкрие всички Пазители и да им открадне без никаква милост сребърниците. Точно както е постъпил с Пфениг. Роб намери следите на две монети в апокрифите. Те така и не били намерени след неуспешния опит на Юда да се обеси: били погребани заедно с тялото на един странник в нивата на един гърнчар, за която се споменава в Завета. Няма никакво съмнение, че третата монета е в

корема на онази риба, появила се в пролива Пъджет. Как е попаднала там, дори не мога да предположа. И знаеш ли какво? Обзалагам се, че рибата вече не е в пролива. Или е край южните брегове, или е на път за тук. Имаме основания да смятаме, че по-голямата част от монетите са били пръснати по света и са се появявали тук-там, вършейки поразии. Точно сребърниците са донесли безсмъртие на Юда Искаротски. Такова е въздействието им. Той не е могъл да се обеси, въпреки че искрено го е желал. Оттогава той търси покаяние в една, по всяка вероятност, безкрайна във времето задача. И мисията му продължава вече две хиляди години.

— Но той изглежда така щастлив, толкова весел, позволява си да лудува с колата по ливадите. Да не смяташ, че онова парче въже на стената...

— Определено. А и защо да не бъде щастлив? Този човек се събужда всяка сутрин с ясна цел. До момента е могъл да се похвали с умерен успех в разработването и провеждането на един огромен по мащаби и невероятно сложен в отделните си детайли план. Но идва момент, когато служителите му започват да измират, да бъдат убивани и на сцената се появява Пениман, който прибира сребърник тук, после два там...

— Това сигурно му е отнело векове. На колко ли е години? Изобщо доколко ли години могат да изкарат Пазителите? Разбирам, че чичо Артър трябва да е безсмъртен, но защо и някой от Пазителите?

— Не съм сигурен, но предполагам, че притежаването на един-два сребърника може да има този ефект. Не забравяй и рибешкия еликсир. Имам някои идеи във връзка с това, включително твоят азиатец на „Тоledo“.

Ендрю изпъшка:

— Да знаеш как бих искал да мога да ти помогна. Но с това заведение и всичко останало... — и той направи широк жест, включващ основно готварската печка. — Подозирам, че ако се издъня още веднъж, Роуз направо ще ме убие. Или просто ще ми събере нещата в една чанта и ще я изнесе пред вратата. Няма как, ще трябва да оставя съдбините на света в твоите ръце.

— Много се заблуждаваш — отговори му Пикет напълно сериозно. — Ако питаш мен, светът лежи на плещите на последния от Пазителите.

— Последния от Пазителите ли?

— Надявам се, че е скрита добре.

— О — каза Ендрю. — Да. Нищо чудно, че напоследък се чувствам леко отпаднал. Наричай ме Атлас. — Но каза това без хумор. Не му беше никак весело.

Пикет погледна приятеля си в лицето.

— Я, ела с мен до прозореца за малко. Искам да огледаме улицата.

Полузамаян, Ендрю последва приятеля си. Двамата застанаха под светлината на почти пълната Луна, която започваше да се издига над океана. Мъглата се беше разсеяла и лунната светлина проникваше през витрината и хвърляше мекото си сияние по дъбовите маси. Пикет внимателно разгледа челото на Ендрю, който беше дълбоко замислен.

— Питам се дали ако имахме сребърен четвърт долар и малко ситна пепел... Но това би означавало смъртта ти в мига, в който Пениман те зърне.

— А, той вече ми изигра този номер.

— Да, но когато го е направил, е имал пред себе си съвсем друг човек.

— Какво мислиш, че търси по този начин?

— Особен белег. Споменава се за него и в „Британика“, и в книгата от Ванкувър. Невидим в нормални условия, както е невидим текстът, написан със симпатично мастило, но материализиращ се под въздействието на сребро и пепел, така както се проявява фотография. Белегът избледнява след време, но за известен период е неизличим. — Пикет извади поредния ксерографиран лист от свитъка, с който беше дошъл, и зачете: — „Говори се, че подобен белег е имало на челото на Скитника-евреин. Ксемола твърди, че ставало дума за червен кръст, прикриван с помощта на черна лента и точно по това Инквизицията напразно се е опитвала да го открие“. Това беше от „Британика“. Ето ти сега и откъс от „Единственото прасе“ в превод на Роб. Сам ми го написа. Слушай:

Белегът на Юда може да се появи на челата на последователите му след прилагането на сребро и палмова пепел...

— „Последователите му“, казваш — изрече Ендрю и машинално потри челото си. — Знаеш ли, никога не съм гледал на себе си като на нечий последовател, още по-малко на последовател на Юда Искаротски.

— О, но той не е същият човек от Заветите. А и няма защо ти да гледаш на себе си като на такъв или иначе. Ти си един от малцината избрани. За момента си *последният* от малцината избрани. Много са били проверените — каза дълбокомислено Пикет, — но малко са избраните измежду тях. — Той напъха ксерокс — копията и разните бележки в джоба на палтото си, сложи ръка върху дръжката на вратата и каза: — Не знам дали ти е направило впечатление, но в нощта, когато ще търсим съкровището, ще има пълна луна.

— Така ли?

— Точно така. И ще бъде доста опасно. Не бихме могли да разчитаме на чичо Артър точно тогава, ако тези писания за влиянието на фазата на луната са верни. Той би трябвало направо да се тресе от слабост. Може и да не е с всичкия си. Според мен нещата ще зависят само от нас.

— Само от нас — прошепна Ендрю, докато Пикет излизаше навън в нощта. После се върна до прозореца, без да гледа към нещо конкретно, забелязвайки някак с периферното си зрение колата му, която се отдели от тротоара и се понесе към магистралата. Обърна се към кухнята и спря поглед на хаоса след приготвянето на *гъмбо*-то и остатъците от нарязаните зеленчуци. Мисълта да се занимава с нещо толкова делнично като почистване на кухня, сравнено с мистичното знание, което Пикет му беше разкрил, го отвърщаваше. Без да разбира какво прави, той пресипа супата в няколко пластмасови туби с капак и ги напъха в хладилника. Гърбът го болеше. Беше изморен, а утрешният ден щеше да бъде дори още по-тежък. Щеше да почисти кухнята сутринта. Сега имаше нужда от сън. Погледът му попадна на чашата с лъжиците. Стори му се, че тя излъчва някакво сияние в полумрака.

— Последният от Пазителите — той пое дълбоко въздух. — Кой знае, може би най-важният човек на света...

Идеята запърха в главата му като врабче, но не можеше да се задържи за нещо по-солидно, така че да я хване, изучи и извлече някакво задоволство от нея. Излезе и изморено се качи по стълбите,

изгарящ от желание да каже на Роуз, но с ясното съзнание, че не може да го направи.

[1] *Били Боунс* — пират, с появата на който започва романа „Островът на съкровищата“ на Р.Л. Стивънсън — Бел.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

ЕДИНСТВЕНОТО ПРАСЕ

... Едно Прасе ги управлява, едно Прасе ги свързва, едно Прасе ще ги докара на кея и ще ги намери в Сийл Бийч, край Пасифика.

Уилям Ашблес —
„Митове от
Тихоокеанското
крайбрежие“

12.

*По-малко съм грешил, отколкото грешили
са към мен^[1]!*

Уилям Шекспир —
„Крал Лир“

Телефонът иззвъня в пет сутринта. Ендрю го потърси в тъмното и едва не го събори от нощното шкафче. Беше Пикет, шепнещ. В гласа му звучеше отчаяние. Имаше неприятности. Намирал се в мазето на някакъв китайски ресторант на име „Бамбуков рай“, на Бродуей, в близост до Чери.

— Какво? — попита Ендрю още замаян. — Говори по-високо. Колко е часът?

В ухото си чу шум сякаш слушалката в ръката на Пикет се удари в нещо или може би бе изпусната. После някой я окачи на вилката: чу се изщракване и след това сигналът на централата. Ендрю извъртя крака и седна на края на леглото, опитвайки се да мисли. Навън едва се развиделяваше.

— Кой беше? — попита Роуз.

— Никой. Пикет.

Тя се обърна и оправи възглавницата си.

— И защо? Да не би още животни да са избягали от зоопарка и да ядат равиоли?

Ендрю се засмя насила, за да не я разсърди. Но му беше ясно, че работата не е за смях. Бравата беше паднала. Врагът най-сетне се изправяше открито срещу тях. Запита се дали сепията в бандажа ги бе накарала да се задействат, оказвайки се капката, която прелива чашата. Той стана, вдигна панталоните си от пода, обу ги и потърси с поглед в тъмнината вчерашната си риза.

— Не ми казвай, че се готвиш да излизаш! — каза Роуз вече разсънена. — Къде?

Ендрю ѝ отговори със сърдечност, опитваща се да създаде впечатлението, че се готви да излезе на малка разходка, планирана отдавна.

— За риба. Има топло течение. Рибата ще кълве като развързана. Та нали тъкмо *ти* ме посъветва да излизам по-често. Е, следвам съветите ти. Нищо повече. Няма да се задържам.

— Но днес откриваме заведението. *Ти* откриваш.

— Няма страшно — успокой я Ендрю, завързвайки връзките на обувките си. — Всичко е готово от снощи. В хладилника. Трябва да нарежем малко зеленчуци за салата, да разбъркаме заливката за гарнитура, но оставих това за следобеда. Но ако искаш, би могла да изпратиш мисис Гъмидж да подреди кухнята.

Роуз се подпря на лакът.

— Мисис Гъмидж не ти е прислужница. Тя е гост, който заплаща престоя си при нас. Значи кухнята е в хаос, а ти излизаш за риба?

— Съвсем за малко. Казах ти, ще се върна преди да си усетила, че ме няма. Трябва да се срещна с Пикет в „Кука за котле“, докато не се е разбрало, че отивам. Казвам ти, няма да остане риба за комка от тази страна на кея Белмонт, ако се забавя най-напред да почистя в кухнята. В океана новините се разпространяват бързо. Сардината каза на костура, костура на камбалата, камбалата на скумрията — и започва масовото преселение. Знаеш как стават тези неща. Те живеят в панически страх от мен и Пикет — той се засмя, целуна я по бузата и излезе, без да ѝ дава шанс да се опомни. Налагаше се да хвърли въдицата и такъмите в метрополитена, просто за да бъде последователен. Но този път щеше да се отбие на рибния пазар на връщане и да купи една-две трески или нещо друго, за да не се връща с празни ръце.

Беше слязъл до средата половината на стълбите, когато се поколеба и бавно се изкачи обратно, затаил дъх. Мина на пръсти по коридора до вратата на Пениман, която бе леко открехната. Знаеше, че няма да изскърца. Бутна я леко и плавно, първо на инч, после още малко. Вътре беше тъмно. Ендрю бе сигурен, че дочува тежко дишане. Някаква отвратителна миризма се долавяше едва-едва и той направи гримаса при спомена. Възможно ли бе това да е вонята от кутията на Пениман? Вече би трябвало да се е разсеяла...

Явно Пениман сам бе отварял кутията. Странно, помисли Ендрю, чието зрение започваше да се адаптира към полумрака. Фигурата на леглото явно бе на Пениман, защото завесата беше дръпната достатъчно, за да се види лицето му. Доволен, Ендрю остави вратата както си беше и се изтегли обратно по коридора.

В този миг телефонът иззвъня отново. Ендрю ахна и се забърза отново към спалнята, надявайки се този път Пикет да говори по-свързано. Второто позвъняване прекъсна по средата и настана тишина, в която се чуваше едва доловим глас. Той спря пред вратата на спалнята и се послуша. Не, Роуз не говореше с никого, тя явно беше заспала пак. Значи не е бил техният телефон. Ендрю се върна при стълбището, спусна се през три стъпала наведнъж, опитвайки да слиза колкото можеше по-безшумно, излезе през вратата на кухнята, мина през гаража, взе въдицата и сандъчето с такъми, и тихо се качи в метрополитена, вмъквайки пръта през отворения прозорец. Включи на скорост, завъртя ключа на запалването, плавно подавайки газ в мига, когато двигателят подхвана и колата скочи напред. Беше телефонът на Пениман и лично той бе говорил по него.

Пет минути по-късно излезе на крайбрежната магистрала и потегли на северозапад към Лонг Бийч, мислейки си, че би било хубаво, ако имаше... Какво? Пистолет? Бухалка за бейзбол? Разполагаше само с джобното си ножче — многофункционално и с най-разнообразни остриета. Представяше си как го изважда и се опълчва срещу главорезите. Но какво се бе случило? Пикет явно се бе забъркал в неприятности, в това не можеше да има никакви съмнения. Какво беше името на ресторанта? Нещо свързано с бамбука.

Над океана се стелеше мъгла. Ендрю виждаше как тънички пипалца от мъглата се опитват да се прокраднат на брега, докато се носеше по „Оушън булевард“, по който светофарите все още мигаха на жълто. Не се виждаше никой и мисълта, че се носи сам в нощта му се стори донякъде приятна. Беше човек с мисия. Кой знае, може би със смъртно опасна мисия. Спомни си за снощния разговор с Пикет. Трябваше да разкаже на Роуз, да я уведоми, да сподели спокойно с нея бъкащата в него тайна информация, която се свеждаше до това, че мистичното бреме на хилядолетията се бе стоварило на крехките му плещи. Господи, той се бе огънал под тежестта, но не беше пречупен. Тя сигурно щеше да въздъхне и да поклати тъжно глава. Кой би

помислил, че нещата могат да се развият по този начин? Може би, ако не се бе поколебал, тя нямаше да се изненада на позвъняването в пет сутринта, макар че сигурно би реагирала на дебнещата го опасност. „Наистина ли трябва да отидеш?“, би попитала тя, „остани с мен още пет минути!“ „Задължения“, щеше да ѝ отговори той, стиснал твърдо челюсти и поглед, вперен в безкрайността. „Необходим съм“ и щеше да тръгне, отмятайки коса назад, за да се изправи очи в очи с мръсниците.

На Чери, точно зад ъгъла, малко навътре от Бродуей, беше паркиран стар зелен покрит камион. На едната му страна пишеше „Хан Кои“, а под името с нарисувана стилизирана златна рибка. Двама азиатци, най-вероятно китайци, стояха до него и ядяха понички от картонена кутия на магазина „Уинчел“. Той отмести поглед от двамата мъже и видя ресторанта — „Бамбуков рай“. Вътре беше светло. Ендрю подмина, без да спира, продължи нагоре по „Чери“ и зави по „Епълтън“. Изгаси двигателя и безшумно се приближи до тротоара.

Кварталът беше чист — стари дървени вили, къщи с плоски покриви в средиземноморски стил, старателно окосени затревени дворове. Чинарите по тротоарите едва започваха да се раззеленяват. Някакво куче изляя през един-два двора и рязко замлъкна, сякаш съжалило за това. Ендрю се облегна и се замисли, осъзнавайки едва сега, че няма ни най-малка представа какво точно прави тук. Не, той определено не беше роден за подобни дела, особено такива, свързани със спасяването на света. Или беше? В главата му се рееше смътното подозрение, че става дума за съдба, за нещо предначертано — имаше предвид, че лъжицата в крайна сметка се бе озовала в неговите ръце и че тъкмо той от всички хора се бе оказал последният от всички Пазители. В същия миг се запита дали този факт го прави един от Тях. Определено му се струваше, че трябва да е точно така. И може би именно *това* бе нещото, за което е бил роден. Може би точно в днешната мъглива утрин завесата се бе вдигнала за последното действие и сега той излизаше на сцената, за да изиграе предопределената му роля на този свят. Огледа се крадешком в огледалото за обратно виждане, за да се убеди, че външният му вид е подходящ за онова, което го очакваше. Косата му стърчеше като стръкчетата на китка броколи. Постара се да я попритисне и приглади

с ръце, но след малко се отказа. Налагаше се да бъде приет такъв, какъвто си беше.

Облегна се и се замисли. Пикет е в опасност, това беше ясно. Но каква точно бе опасността? Как трябваше да подходи Ендрю? Ако не внимаваше, това щеше да им излезе през носа. Все пак съществуваха някои обстоятелства, които бяха на негова страна. Първо, беше проявил съобразителността да провери стаята на Пениман. Беше чул позвъняването по телефона. И ако старецът не си беше в стаята, тогава Ендрю би следвало да приеме, че е тук — в „Бамбуковия рай“. Но Пениман не беше навън, беше си у дома в леглото, спящ като младенец, най-малкото допреди телефонът да иззвъни. Ендрю го държеше в ръцете си. Интересно с какво ли се занимаваше Пениман в този момент. Оформяше си прическата? Изваждаше от чекмеджето рибешката отрова? Или лазерния скалпел? Както и да е, докато Пениман не пристигнеше тук, Ендрю можеше да действа, надявайки се че никой не го познава, нито може да разбере кой е. Но когато Пениман се покажеше...

Хан Кои. Но нали точно това бе името на контролния талон на чека... човека от „Толедо“! Това обясняваше камиона с нарисуваната на него златна рибка. Картината започваше да добива очертания: Пикет беше дошъл да огледа какво става там късно снощи с надеждата, че това ще му помогне да разгадае този елемент от ребуса. Явно се беше натъкнал на някого от тях и сега, по неизвестни причини, те го бяха докарали в този китайски ресторант. В главата на Ендрю се стрелна кошмарен образ: Пикет сложен върху маса, покрита с керамични плочки, някакви наемници го държат за крайниците, а Пениман се готви да го разреже на две. Картината не му се стори чак толкова абсурдна.

Слезе от колата, обхванат от чувство на безпомощност. Изведнъж, в пристъп на вдъхновение, се наведе, издърпа една от връзките на обувките си и я хвърли обратно в колата. Изтегли ризата си наполовина от панталоните и заобиколи към багажника, за да вземе якето си за риболов, което беше покрито с петна от кафе и изплескано с десетгодишен слой катран и рибени люспи. Разчорли косата си, макар това да не се налагаше, после се наведе и коленичи в калта. Панталоните му се изцапаха, но той доразмаза мръсотията по тях с ръце и ги избърса в якето си. Три входа по-надолу, на полянката пред

къщата, се виждаше захвърлен хартиен плик с празна бутилка в него — точно това, от което се нуждаеше. Ендрю го взе. Сега вече изглеждаше добре: раздърпан безделник, едната му обувка е без връзка и от процепа се подава езикът ѝ. Не, никой не би могъл дори да предположи кой е той, най-вече *какъв* е той — Ендрю Ванберген, собственик на ресторант, Пазител, последният от Легиона на сребърниците, своеобразен Один на дваисети век, измъкнал се предрешен в една мъглива утрин.

Провери, че и двете врати на колата са отключени и остави ключа на запалването на мястото му. Беше малко рискован ход, но кварталът бе добър, а от друга страна, нещата можеха да се развият по начин, който не би му оставил време да бърка за ключовете из джобовете си. Нищо чудно, ако да се наложи да се доберат до колата, тичайки през глава. Едва тогава бавно потегли надолу по тротоара, зави към Чери и започна да се спуска към Бродуей. Над главата му се разнесе шумният кикот на дивите папагали, които на дузини се носеха на юг, към... към мястото, закъдето се бяха отправили.

Ендрю се насили да не поглежда нагоре. Трябваше да разиграе безразличието на пияница, току-що събудил се на прага на нечий дом. Но му беше приятно да чува папагалите, колкото и странно да бе това, сякаш подозираше, без да има представа за причината, че подобно на котките на леля Наоми и костенурките на чичо Артър, папагалите също му бяха съюзници и се грижеха за него като част от някакъв наложен свише план.

Това бяха глупости, разбира се. Сега трябваше да бъде изключително внимателен. Нямаше време за полети на фантазията. Любителите на понички стояха подпрени на каросерията на камиона, бяха преминали на кафето и разговаряха. Ендрю се прокрадваше безшумно като смъртта благодарение на обувките с меки подметки. Ако сега вдигнеха поглед, той щеше да мине покрай тях и да продължи на юг към Бродуей напълно незабележим. В противен случай, той щеше...

Бързо и тихо се вмъкна в задръстения паркинг зад ресторанта, после си наложи да продължи с по-бавен ход, като се опитваше да наблюдава двамата мъже с периферното си зрение. Те не му обръщаха никакво внимание. Единият се изсмя силно и каза нещо на китайски. Другият също се засмя и му отговори. Още една крачка, последна... и

ето, изгуби ги от погледа си, сега те се намираха зад ъгъла на зданието. Сега вече Ендрю се забърза, стрелвайки се покрай отворената, гадно миришеща кофа за отпадъци. Напъха хартиения плик и празната бутилка в един от вътрешните джобове на палтото си.

Нямаше време за чакане. Всеки момент пред входа можеше да спре такси и да изплюе от вътрешността си Пениман, и тогава той щеше да бъде загубен или най-малкото цялата работа щеше да се усложни невероятно. Ниско над паважа на паркинга се виждаше цяла редица прозорци, прашни и покрити с ламарина, прикрепена за рамките с винтове, минаващи през дървени планки. Сигурно бяха прозорците на мазето. Пикет бе споменал, че се намира в някакво мазе. Прозорците бяха достатъчно големи за да може човек с габаритите на Пикет да се промуши през тях.

Ендрю взе решение. Нямаше време за вътрешни дебати със себе си. Извади ножчето от джоба си, изправи острието на отвертката от комплекта и клекна пред един от прозорците.

Лошото бе, че се виждаше от улицата. Всеки случаен минувач би го съзрял и би го взел за крадец. Прибяга приведен до куп кашони, избра два по-големи и ги изтегли до мястото, където бе започнал да работи. Гледаше да избегне шума от влаченето им по асфалта. Следващите два напълно го скриваха откъм гърба му. Той отново извади отвертката.

Безполезно бе да се опита да предупреди Пикет. Беше рано за това. И с какво би му помогнал той? Не, Ендрю трябваше да се надява, че Пикет е вътре. Дори и да не беше, Ендрю пак трябваше да влезе, за да разгледа какво става. И в двата случая влизането през мазето бе добра идея. Винтовете лесно се въртяха в старата дограма и даже изглеждаха хлабави. Той взе парче дърво от един от кашоните, подложи го за по-стабилна опора под острието на ножа и напъна като с лост. Огледа се тревожно над кашоните. Секундите бързо изтичаха. Винтовете изскочиха един по един от отворите и се посипаха по настилката. Той ги забърса с ръка. Миг по-късно последните две планки паднаха, освобождавайки единия от ъглите на ламарината върху рамката. Едва сега осъзна, че се бе изпотил въпреки студения лепкав въздух, но продължи да работи безшумно и уверено, изненадан от това, че точно в този миг мисли за Роуз и за това, че ако със същото настървение и старание се беше захванал да боядисва къщата...

Внимателно подхвана грапавия ъгъл на ламарината и със сила го дръпна. Останалите несвалени дървени планки изскърцаха и прогнилото дърво мина през главите на винтовете. Дръпна отново и този път откъсна ламарината изцяло. Хвърли листа в буренаците край паркинга, скочи на крака и събра с крак винтовете и дървените парчета, след което се сгуши зад кофата за боклук.

Миризмата, която се разнасяше отвътре, беше отвратителна — миризма на вмирисана риба, утайка от кафе и фасове. Той клечеше, опитваше се да успокои дишането си и неспокойно се вслушваше дали няма да се разнесат крачките на поклонниците на понички, които можеха да изявят желание да видят каква е причината за шума. Но не чуваше нищо. Преброи до десет, давайки им възможност да вземат решение. Пак нищо. Надникна предпазливо иззад кофата. Паркингът беше безлюден и притихнал. Върна се при прозореца, затваряйки пътем отвертката, за да изтегли дългото острие.

Сега вече разбираше, че е роден за обирджия. Ситуацията се развиваше с прецизността, с която беше провел операцията с умрелия опосум. Рамката на прозореца имаше ключалка в напречната си горна част. Картината се проясняваше: с течение на времето сградата бе пропадала малко по малко, прозорците се бяха изметнали и навсякъде по стените имаше пукнатини. Той подпъкна острието на ножчето под подвижната част на ключалката и натисна, бутайки едновременно рамката.

Едва не се заби в стената, когато прозорецът неочаквано поддаде и в същия миг обонянието му се задави от миризмата на чесън и риба, а слухът му долови говор в далечината. Мазето беше почти тъмно. Пикет очевидно не бе тук. Иначе би чул и видял Ендрю. И би го чакал под прозореца, за да се измъкне колкото може по-бързо. Не оставаше нищо друго, освен да влезе... с главата напред, легнал по гръб.

Оказа се лесно. Вътре, точно над прозореца, имаше циментов корниз — най-вероятно горната част на основата. Ендрю се хвана за него, намери място върху грубия дървен перваз, минаващ по горната му плоскост, където се захвана, докато не се вмъкна целият. Пусна се на пода, приземи се приклеknал и отново се вслуша — този път в очакване разговорът да спре и някой изненадано да извика. Отново нищо: само още няколко приглушени реплики, смях и звън на чаши.

Ами ако Пикет не беше и там? Ами ако, сети се изведнъж Ендрю в пристъп на безпокойство, ако той изобщо не е имал никакви неприятности? Ами ако той просто е бил много заинтригуван и смятайки, че същото се отнася и до Ендрю, е решил, че той не би имал нищо против да бъде събуден по телефона в пет сутринта? Ами ако обаждането просто е било прекъснато? Мрачни мисли! Мисли, които означаваха, че Ендрю е влязъл с взлом в един напълно невинен китайски ресторант и че когато изплашените готвачи се нахвърлят върху му със сатърите за месо, той няма да има какво друго да направи, освен да се захили и да понесе последиците мъжки.

Не, случаят не беше такъв, за което говореше паркираният на тротоара камион. Какво обичаше да казва Пикет?... Че не вярва в случайните съвпадения. Ендрю запълзя напред. Въпреки че мъглата продължаваше да се сгъстява, навън имаше достатъчно светлина, така че сега, когато зрението му се бе адаптирало към полумрака, мазето му изглеждаше достатъчно осветено. Оказа се, че е по-малко, отколкото изглеждаше отвън, заемаше само половината от площта и една четвърт от него бе заета от тоалетната. Навсякъде се виждаха складирани консерви и сандъци със зеленчуци. Гола, незапалена електрическа крушка висеше на кабел от тавана. Някъде отгоре се разнесе шум от тътренето на маса и столове.

Ендрю се прокрадна по циментовия под и тръгна нагоре по стълбището, ослушвайки се на всяко стъпало. Единственото, което искаше, бе да надзърне. Ако Пикет не беше там горе, в самия ресторант, тогава Ендрю щеше да се измъкне обратно през прозореца и да се отдалечи, залитайки по улицата, озарявайки всеки с глуповата усмивка. Но ако сега, на стълбището срещу него се изправеше някой...

Пак щеше да се престори на пияница, вмъкнал се в мазето, за да поспи. Как съжеляваше, че в дъха му може да се улови само ароматът на паста за зъби, вместо на алкохол, но беше доволен, че не се беше и избръснал. Поспря, извади плика от джоба и отви капачката на бутилката. В нея се виждаха само няколко капки. „Нощен влак“, това беше написано на бутилката. Той изтръска капките върху палтото си и сам се изненада от неочаквано острата миризма на спирт, която го лъхна. Прибра бутилката. Като маскировка не беше чак толкова лошо.

Над главата си чу шум от стъпки. В кухнята нещо издрънча — трябва да беше кухнята, там отдясно, макар вратата ѝ да не се

виждаше. Последните шест стъпала изкачи на четири крака, готов всеки момент да се отпусне и да се престори на заспал. Тресеше се целият, като че ли имаше треска и съзнаваше, че ако го хванат, няма да може да убеди никого в нищо. Просто щяха да си го хванат. И в най-добрия случай щеше да се озове в някоя килия в центъра на града.

Намираще се достатъчно високо на стълбището и главата му беше на нивото на пода. Виждаше между краката на масата. Трима китайци в престилки, единият от които с една глава по-високо от другите двама и със странно вълниста коса, сновяха наоколо, нареждаха масите и придвижваха колички за сервиране отрупани с водни чаши и чинии. Очевидно бяха от най-ниската категория келнери, които подреждаха заведението. Старец, наистина много стар, белокоп, слаб и с обеща във формата на рибка на едното ухо, седеше край една от масите и пиеше чай. Нямаше и следа от Биймс Пикет. Вече изглеждаше подозрително, че няма следа от Биймс Пикет в цялата сграда. Нищо чудно в този момент Пикет да седеше кротко на бара в „Кука за котле“ и да набива пържола с яйца. Господи, ако наистина... Ами ако наистина обаждането на Пикет е било прекъснато и той се е обадил отново у дома и бе разговарял с Роуз, интересувайки се къде е Ендрю...?

Е, тогава вече Ендрю щеше да го убие и да става каквото ще със съдбините на света. Той бавно тръгна заднешком надолу по стълбите, плъзгайки се като сянка. Трябваше да се маха оттук. Изведнъж осъзна, че не му стига въздухът. Задиша тежко и учестено. Почувства, че му се завива свят. Ако сега паднеше по гръб по стълбището... Отпусна се тежко на стъпалото, борейки се със замайването, завря глава между коленете и си наложи да диша равномерно. Трябваше му само секунда... така беше все пак по-добре, ако припаднеше.

Долови някакво преместване, сякаш някой се движеше... долу, зад него. Напрегна слух. Това просто бе невъзможно, освен ако още някой се бе вмъкнал през прозореца, а това би означавало, че е блокиран както отпред, така и отзад. Пое отново надолу, взирайки се обезпокоено, и наистина долови някакво преместване, драскане, последвано от тежка въздишка. Звучите идваха откъм банята, която — колко странно, наистина! — имаше резе *отвън* на вратата. Резе, което беше залостено. Някой беше заключен в банята. Ендрю се усмихна.

Знаеше кой е този някой. Добре... щеше да бъде опасно, но беше добре.

Той хвърли поглед нагоре по стълбището и завъртя топката на бравата в мига, когато изтегли резето. Дръпна вратата и приклепна заплашително досущ като Джеймс Бонд, готов да разкъса на парчета всеки, който се намира зад вратата. Беше само Пикет, с див поглед в очите, опрял гръб в умивалника, очакващ Бог знае кого... несъмнено Пениман, който според него идваше с набор отвратителни инструменти за изтезание.

Пикет се отпусна като парцалена кукла, но умивалника му помогна да запази равновесие. Отвори уста да каже нещо, но Ендрю поклати глава и вдигна поглед нагоре по стълбите, преди да му кимне, че вече може да излезе от банята. Изчака го, след това затвори вратата и отново я залости с резето. Посочи с ръка към мазето, намигна и тръгна в тази посока, следван по петите от Пикет. Помогна на приятеля си да излезе през прозореца пръв, след което Пикет го измъкна на асфалта на паркинга. Ендрю се пресегна и затвори прозореца в мига, когато лампата в мазето светна. Двамата се втурнаха към кофата за боклук.

Времето летеше. Виждаше се някой да се движи из мазето, да премества сандъци и да избира зеленчуци. Разнесе се дори мотив от песен, след което лампата изгасна и настъпи тишина. Ендрю сръга Пикет между ребрата и му се ухили. Приятелят му изглеждаше ужасно — раздърпан и с торбички под очите, — но очевидно не го бяха били. Явно го бяха запазили за Пениман, без съмнение. Щяха да обсъдят това в колата.

Ендрю изпитваше дълбоко удовлетворение от себе си и едва се удържа на порива да се изсмее високо. Той обмисли светкавично нов план и шепнешком го съобщи на Пикет, предупреждавайки го за главорезите на улицата и за многото опасности, които ги дебнеха на всеки ъгъл. Същността на плана се свеждаше до следното: Ендрю щеше да се измъкне на улицата, преструвайки се на скитник и щеше да тръгне към тротоара, и ако любителите на понички ги нямаше, щеше да направи знак на Пикет. Двамата щяха да си плюят на петите към очакващия ги метрополитен. Не беше сложно. Щеше да измъкне Пикет оттук, а Пениман можеше да се пени, колкото си иска.

Събирайки в юмрук всичките си жизнени ресурси, Ендрю тръгна, започвайки с предпазливо надничане покрай ръба на кофата и изнасяйки крак напред, но в същия миг едно такси зави на скорост покрай ъгъла с „Чери“ и рязко спря. Задната врата се отвори и от нея прегърбен се измъкна Пениман. Той се изправи и мушна ръка през прозореца, очевидно плащайки сметката на шофьора.

Ендрю отскочи назад, сгуши се, каза „Пениман!“ и дръпна Пикет на асфалта. Двамата напрегнато се заслушаха. Разнесе се трясъкът на затваряща се врата на кола и таксито замина. Е, щяха да изчакат Пениман да влезе и после щяха да се втурнат към колата. Майната им на главорезите! Защото в мига, в който Пениман дръпне резето на банята и разбере, че жертвата му се е изплъзнала, пред ресторанта щяха да изскочат поне дузина мъже.

Но Пениман не влезе. Той се отправи право към тях, тананикайки си „Зип-а-ди-ду-да“, сякаш се намираще във върхова форма и се радваше на една отлична сутрин.

Ендрю и Пикет се снишиха между нахвърляните кашони и сандъци, наблюдавайки през тях приближаващите се светли обувки на Пениман и долавяйки съвсем отчетливо почукването на бастуна му. Нямахме време да се скрият под нещо, нямаше време за хитри планове. Ендрю се обърна към Пикет с поглед, в който се надяваше приятелят му да прочете, че оттук нататък играта загрубява. Те двамата лесно биха се справили с Пениман въпреки бастуните му и рибешките му отрови. Но ако той носеше в себе си и пистолет...

Пениман спря пред кофата за боклук, достатъчно близо, за да я хване с ръка, наклонил лицето си достатъчно ниско, за да го зарови в боклука. Беше невъзможно да види Пикет и Ендрю, освен ако не заобиколеше от другата страна. Но какво търсеше този човек? Някакви ужасни рибешки вътрешности, които да добави към отровата? Не, той просто стоеше. Ендрю и Пикет не дишаха. Утринта беше неестествено тиха.

Но не съвсем. Разнесе се тежко, почти дрезгаво, учестено дишане и някакво душене. После боклукът в кофата се раздвижи, сякаш Пениман ровеше из него с бастуна, и вонята от скапаната риба, изгнилите зеленчуци и хранителните отпадъци като че ли сякаш се удвои. Ендрю едва не се задави и сложи ръка на устата си, без да откъсва поглед от обувките на Пениман. Старецът изпъшка и отри

носа на едната си обувка в прасеца на другия си крак. Съвсем неочаквано той се изправи на пръсти, наведе се още по-дълбоко в кофата и изпусна нисък, сладостен стон, после задиша като локомотив и пръстите на краката му затрепериха.

Ендрю загуби ума и дума, а Пикет, ако се съдеше по израза на лицето му, едва се сдържаше да не припадне от отвращение... не от кошмарната миризма на прогнило и прокиснало, която се бе спуснала над тях, а от отблъскващата страст на Пениман, който, поне доколкото можеше да се прецени по потрепващите му крака и запъхтяното му дишане, изживяваше момент на върховно наслаждение.

Изведнъж Ендрю скочи на крака и стовари странично длан по кофата, която избумтя като тъпан. Полезрението му се бе стеснило в един лъч, сякаш гледаше през тръба. Не беше в състояние да каже каквото и да е било. Но в главата му се въртеше като на безконечна лента картината на това чудовище, изпаднало в екстаз от гадостта в кофата, което галантно бе целунало ръката на Роуз, бе...

Той замахна през кофата с десния си юмрук, изненадвайки напълно Пениман. Старецът залитна назад, спасявайки се на косъм и устата му затрепери. Той вдигна бастуна си и го стовари в пространството слепешката. Ендрю се хвърли около кофата към него, напипа някаква празна бутилка и я запрати покрай рамото му. Бутилката се заби точно в прозореца, през който се бе развила спасителната операция. Наоколо се посипа натрошено стъкло и няколко от натрупаните на куп сандъци паднаха. Пениман извика и в същия миг се разнесе шум от тичащи крака, съпроводен от оглушително грачене, което, кой знае защо, идваше от небето.

Пикет блъсна Ендрю в рамото, отклонявайки го от Пениман, който го чакаше с вдигнат бастун.

— Хайде! — изкрещя Пикет и задърпа Ендрю. — Остави го! Да вървим!

Ендрю, залитайки, тръгна след него, но се обърна с крак във въздуха, преди да е направил първата си крачка. Да се откаже! Не, сега вече той не можеше да се откаже. Щеше да довърши Пениман и да става каквото ще. Щеше да го смачка със собствения му бастун, щеше да го...

В този момент двамата мъже, които бяха чакали отвън, единият с малка дървена бейзболна бухалка в ръка, тичешком заобиколиха ъгъла

на сградата и се хвърлиха право към Ендрю. Пикет излезе зад гърба им и разби на парчета една от щайгите в главата на първия, който му попадна. Мъжът падна, повече от изненада, но след миг скочи на крака. Въз въздуха се разнесе какофония от звуци: Пениман ругаеше, Ендрю ревеше заплахи, чуваше се тропотът на тичащи крака, а в небето крещяха ненадейно появилите се папагали. Ендрю се обърна да посрещне двамата нападатели и в същия миг Пикет се хвърли на гърба на онзи, когото беше ударил с щайгата. И точно тогава от задната врата се появиха нови двама — от келнерите с бели престилки в ресторанта — и макар Ендрю да съумя да пласира добър десен нрав в рамото на своя противник, новодошлите подкрепления го забиха в гипсовата стена, приковавайки ръцете му с телата си. Пикет се бе проснал на паркинга, а отърсилият се от него мъж стоеше с вдигната над главата му бухалка.

— Стоп! — изкомандва Пениман. Китаецът с бухалката се наведе и безцеремонно дръпна Пикет, за да го изправи на крака. Пениман се усмихна, вдигна лявата ръка до устата си и леко захапа кутрето си. — Аз ще се погрижа за това — каза той. — Дръжте ги така.

Ендрю съзнаваше, че диша тежко, но въпреки ситуацията усещаше неестествено спокойствие. Закле се в себе си да не изпуска над нервите си, както се бе случило онзи следобед с Кен-или-Ед. Пениман черпеше жизнените си сили от подобни ситуации.

— Косата ви е разрошена — съобщи Ендрю между другото и неодобрително присви очи. — Бих предложил гребена си, но не...

Бастунът изсвистя във въздуха и спря на половин инч от носа му. Ендрю се отдръпна и ахна, а Пениман се усмихна. После извади от джоба си гребен и го прекара през косата си с трепереща ръка. Реакцията му не можеше да спре Ендрю. Той трескаво обмисляше. Започваше да се развиделява. Колите по улицата ставаха все повече и повече. Имаше всички основания да се опитва да спечели време, за да останат поне още няколко минути на паркинга с надеждата да привлекат вниманието на съседите или на хората в някоя от минаващите коли.

— Не разбирам петте книги — обади се той.

— Какво? — погледна го остро Пениман.

— Петте книги, които откраднахте. Защо точно тези пет? Та те нищо не струват. Това са пет книги, които аз бих могъл да открадна.

Пениман не направи опит да се преструва на изненадан, а просто сви рамене:

— Това няма никакво значение.

Пениман обичаше да приказва. Той гледаше на себе си като на философ. Ендрю знаеше за тази му слабост. Склонността му към празни брътвежи го бе издала.

— Наистина не мога да разбера, особено за Пого.

Пениман широко отвори очи, показвайки му, че очаква продължението и че е склонен да го изслуша.

— Само преди месец — започна Ендрю — аз бих заявил, че всеки приятел на Пого е и мой приятел. Всеки, който чете Уолтър Кели, би следвало да има правилната настройка за това. Слабоумници и позьори не биха могли да го разберат. На мен ми правите впечатление на човек, който кима с разбиране на... кой например?... Сартр. Може би Ман. Някой изтънчен и пълен с... дивотии, ако питате мен. Но не и на Пого. Питам се, какво означава всичко това? И ми се струва, че то може да се разглежда като индикация, че вие сте в известен смисъл загубена душа. Има нещо във вашето страстно желание да бъдете... дали бих могъл да използвам думата „добър“? Човек, който не може да е чак толкова пристрастен към... към... да кажем, към събирането на котешки изпражнения или такъв, на когото му текат лигите от изгнилите боклуци в кофа за отпадъци — Ендрю го погледна с любопитство, дари го с онази многозначителна усмивка на доморасъл психолог и с благодушното, състрадателно изражение на лицето, за което знаеше със сигурност, че ще го накара да побеснее. Напрегна се, готов да избегне удара с бастуна. Но нищо подобно не се случи. Пениман го гледаше втренчено и дишаше накъсано. Възцари се неловко мълчание.

— Свърши ли?

Ендрю сви рамене и погледна крадешком през паркинга към пустата улица. Разговорите бяха безполезни.

— Вкарайте ги вътре — нареди Пениман с уста, замръзнала във втвърдена линия. — В кухнята — допълни той с неприятна интонация, целяща да разкрие, че кухнята не е точно кухня, а средновековна килия на ужасите.

Ендрю изкрещя и едновременно с това отскочи встрани, повличайки пазача със себе си. Пикет, схванал идеята, макар без да

разбира смисъла ѝ, също изкрещя, а изненаданият Пениман отстъпи крачка назад, мислейки, че Ендрю ще се нахвърли върху него и диво замахна с бастуна, улучвайки в гърба на мъжа, който държеше Ендрю за ръката. Продължавайки да крещи, Ендрю заби крак зад гърба си с надеждата да размаже пръстите на своя противник и се изви, за да го държи като преграда между себе си и бастуна.

Беше напразно. Мъжът се затича напред и блъсна Ендрю в стената на ресторанта. Това беше краят и единственото, което Ендрю бе съумял да постигне, бе да вбеси Пениман. Чуваше папагалите да кръжат над главите им и се препъна, докато го блъскаха към вратата.

И тогава, без никакво предупреждение, на паркинга се възцари хаос от пърхащи и грачещи папагали. Спуснаха се като облак — един зелен, дрезгаво грачещ облак от тежки папагали, които се нахвърлиха като бойци, започнаха да пляскат с криле навсякъде около тях, забивайки нокти и клюнове в лицата на хората. Пениман опита безсмислен удар с бастуна срещу безбройните нападатели, но се отказа и се наведе с ръце върху главата си. Единият от келнерите побягна към улицата, преследван от три-четири папагала, впили се в ушите му като демони.

Пениман се наведе още по-ниско, стараяйки се да не позволи на птиците да се доберат до шията му, свил се на топка, но видимо ужасен от мисълта, че белите му панталони можеха да докоснат мръсния асфалт на паркинга. Един от папагалите — огромен и червеноглав, от тези, които обитават край Амазонка — се бе вкопчил в гърба му и напъха извития си клон в яката на палтото му, когато старецът свали едната ръка от лицето си в безуспешен опит да се отърве от птицата.

Папагалите изобщо не проявиха интерес към Ендрю, и Пикет. Можеха да бъдат оприличени на кавалерия, пристигнала на помощ само за миг. Цяла минута Ендрю наблюдаваше смаян, блъскайки се в стената на ресторанта, защото неговият пазач, който не беше изпуснал ръката му, се мяташе насам-натам, подскачаше в гротесков танц и махаше с ръка, пазейки се от папагалите. Съзирайки най-сетне добрата възможност, Ендрю удари бандита с лакът в корема, изви се в същия момент и го ритна в коляното.

Два папагала се спуснаха към него, очевидно за да му помогнат, защото единият заби ноктите си в бузата на мъжа и го закълва по носа,

дърпайки го наляво-надясно, сякаш се опитвайки се да му го откъсне. Извивайки от болка, нещастникът сграбчи птицата и я дръпна, но не можеше да се освободи от нея, без да загуби и носа си, така че хукна настрани облян в кръв, крещейки за помощ. Тогава Ендрю хукна нагоре по „Чири“ към метрополитена, благодарейки на небесата, че папагалите се бяха озовали на негова страна и че никой не се беше впил в *неговия* нос по грешка. Пикет трополеше зад него, а мъжете на паркинга бяха методично изтласкани назад към стената, борейки се вече само да опазят очите.

Нито един от папагалите не последва Ендрю и Пикет, когато те на един дъх се изкачиха тичешком по стръмната улица и спринтираха по моравата към мястото, където беше паркирана колата. Когато за миг се обърнаха назад, видяха Пениман да се стрелва през отворената врата на ресторанта с разкъсани панталони и чорлава коса. Той се опитваше да се освободи от палтото си, което бе провиснало под тежестта на един решен на всичко папагал.

Ендрю завъртя ключа и рязко потегли, а Пикет успя да се вмъкне в поднасящата кола и да затвори вратата. Метрополитена прелетя покрай два стона и зави със свирещи гуми на ъгъла с „Уисконсин стрийт“ към дома. Когато навлязоха в Химено, над главите им прелетяха грачещи папагали на път към океана. Без да разбират нищо, Ендрю и Пикет ги проследиха с поглед, докато ятото не се скри над върховете на дърветата.

Беше още рано. По-точно казано, беше още твърде рано да се прибират. Въпреки страшно многото работа, която го очакваше, нямаше никакъв начин Ендрю да се прибере в този час и да заяви сериозно, че са приключили с риболова, а от друга страна, изглеждаше абсурдно просто да влязат и да си признаят всичко. Не още. Обсъдиха тези въпроси, докато закусуваха в едно сепаре на „Кука за котле“.

Каква ли би била ползата, ако разкриеха всичко точно сега? Роуз щеше да бъде въввлечена, което само по себе си беше лошо. След като списъкът на злодеянията беше попълнен и с опит за отвличане, щеше да се наложи да уведомят полицията. Но какво, щяха да попитат властите, е правил Пикет, прониквайки незаконно в частен дом в района на Толедо?

Защото, както Ендрю беше заподозрял, тъкмо това бе направил той. Пикет си бе тръгнал снощи с адреса, даден му от Ендрю, и, просто ей така, беше паркирал в Нейпълс, за да види какво има на този адрес. Къщата се намирала на самия бряг и в задната си част излизала на тъмна уличка. Точно там имало незаключена врата, която направо го подканвала да влезе. Пикет се беше промъкнал и беше слязъл в мазето, разбирайки, че постъпва идиотски, но все още под спомена за успеха в библиотеката. Мазето се оказало цяла лаборатория, пълна с книги и оборудвана с апаратура, която изглеждала като алхимическа. На масата имало огромен шаран с одрана кожа, прецизно разтворен със скалпел, но, странно, сърцето му все още туптяло, сякаш Пикет бе прекъснал по средата някакъв експеримент.

И, разбира се, оказало се, че е точно така. Някакви хора пристъпили иззад сенките и му отсекли пътя за отстъпление. Държали се така сякаш го очаквали. Вързали го и го оставили така в продължение на часове. Наближавала утринта, а той не можел да заспи. Мъжът, който действал със скалпела — стар китаец, който приличал на Фу Манчу със златната си обеща във форма на рибка — се държал приятелски, но не от състрадание, а по-скоро на базата на убедеността си, че Пикет е вече покойник и като такъв не представлява заплаха и с него може да се разговаря без страх.

Триста години — такава била възрастта на стареца, или поне той така заявил. Пикет му повярвал. Защо да не повярва? Той изглеждал на тази възраст по някакъв трудно определим начин... сякаш му личало, че е бил свидетел на триста години вълнения, загадки и чудеса. Той изрязал една малка жлеза от шарана, жлеза, която казал, че използва за извличане на еликсира, който Пениман така ревностно пазел. Това бил серум на дълголетие и средство да се компенсира убийственият ефект от притежаването на сребърниците. „Мистър Пениман силно се нуждае от еликсира — обяснил старецът, клатейки глава, сякаш този факт особено го натъжавал. Много силно. Когато за първи път ме посети, той беше в закрыта инвалидна количка, направо мумия, неспособна да върви и да преглъща. А сега... — и той свил рамене, оставяйки на Пикет да се досети сам. Добър клиент. Много добър клиент“.

Ухилен, Хан Кои предложил на Пикет унция от еликсира, размесен в сок от портокали, мислейки вероятно колко е забавно да

предложиш нещо, което е свързано с безсмъртието на човек, който може да се раздели с живота в следващата секунда.

Още преди да го откарат в „Бамбуковия рай“, Пикет се убедил, че Пениман е само клиент на Хан Кои, но не и партньор. Пениман плащал добре за еликсира — факт, потвърден от сумата на чека, — достатъчно добре, за да бъде Хан Кои щастлив от предоставилата му се възможност да извърши услуга на Пениман, задържайки шпионирания Пикет поне до утринта, така че Пениман да може да се наспи, преди да зададе няколко деликатни въпроса.

Пикет отпиваше от кафето и клатеше глава — каква дълга нощ! Бяха го откарали в ресторанта и го бяха затворили незавързан, което показвало колко са били уверени в себе си. След това залостили входната врата и прибрали ключа, след което отишли в кухнята да си направят чай. Пикет се хвърлил към телефонния автомат и набрал номера на Ендрю, но не успял да каже практически нищо, защото те го засекли в същия момент. После го заключили в банята и той останал там, мислейки, че първият човек, когото ще види, когато вратата се отвори, ще бъде Пениман. Но вместо това, на вратата се показал Ендрю...

— Но колко зрелищно им избягахме, а?

Пикет кимна.

— Какво ще кажеш за папагалите? Ако не бяха те...

Пикет прекара пръст по гърлото си, илюстрирайки недвусмислено каква щеше да бъде съдбата им, ако не се бяха появили папагалите.

Те продължиха да се хранят мълчаливо, хвърляйки неспокойни погледи към вратата.

— Какво ще правим с Пениман? — попита Ендрю.

— Нищо — отговори Пикет.

— Нищо? Ще го оставим да се измъкне след всичко това? Ами онази история с боклука? Ти не мислиш ли, че той...

— Аз мисля, че това напълно обяснява гадориите в неговото чекмедже, нали? Някои мъже си изрязват порноснимки, други...

— Господи Боже мой — въздъхна Ендрю. — Та той бил двойно по-голямо чудовище, отколкото аз си мислех, че е. Не мога да му позволя да остане у дома. Обзалагам се, че няма и да опита. Ако ме

питаш, ние повече няма да го видим. Той ще изпрати да му вземат вещите.

— Нищо подобно — отсече Пикет. — Той ще се върне, все така мазен, щастлив и пълен с комплименти. И ти ще му позволиш да остане. Търсенето на съкровището е само след два дни. Котлето е на огъня и ние трябва да го оставим да закъкри. Не става дума за нещо, което може да бъде спряно — това, срещу което сме се изправили, така или иначе ще се случи, независимо дали ни харесва или не. И за твое добро, за доброто на Роуз и на мотела, най-добре е да го оставим да се случи, замесвайки колкото може по-малко хора. А ако Пениман се опита да измисли нещо, ние ще го надхитрим, това е всичко.

Без да казва нищо, Ендрю обра остатъка от жълтъците с парче тоуст. Може би в думите на Пикет имаше някаква истина. Платната бяха вдигнати и корабът се носеше през бурното море. Не оставаше нищо друго освен да се яхне гребенът на вълната. Някой, Ендрю бе абсолютно сигурен в това, стоеше на руля... може би чичо Артър, а може би друг, който не беше излязъл от сянката. И моментът не беше особено подходящ да изхвърлят баласт или да променят курса.

След закуската те се отправиха към рибния пазар на „Оушън Булевард“, като внимаваха някой да не ги следи. Купиха две скални трески и един спарид, хвърлиха ги в торбата и се отправиха към Нейпълс за колата на Пикет. Пикет се качи в нея и си замина. Обеща да дойде в заведението по-късно следобеда и да поеме задълженията си. Вечерта се оформяше като прелюбопитна.

Когато Ендрю се прибра у дома, беше едва девет часа. Той изглеждаше ужасно в якето си, макар да беше напъхал ризата обратно в панталона и да бе завързал отново обувката си. Роуз го изгледа изпитателно.

— Хванахте ли нещо?

— Не беше зле.

— На кея ли?

— В самия край — и той вдигна торбата.

— Студено ли беше?

— Ами... — започна Ендрю с някакво неприятно предчувствие.

Роуз се държеше хладно и в гласа ѝ имаше нещо. Усмихна се, за да я ободри.

— Това старо яке вече за нищо не става. Вятърът сигурно прониква през всичките му дупки.

Ендрю кимна.

— Беше си студено. Но когато въдицата е в ръцете ти...

— От KNEX се обадиха тази сутрин и промениха времето.

— Какво? За колко?

— За вечерта, докато готвиш.

Ендрю направи гримаса.

— Това не е добре. Аз просто не мога да нося една от *онези* шапки, докато готвя. Идеята ми беше да се поразходим навън-навътре с тях. Така че да бъде по-широко, преди да отворим за посетителите.

Роуз сви рамене.

— Трябваше да им кажеш, че съм излязъл и че ти не можеш да промениш нищо. И трябваше да ми кажеш веднага.

— Всъщност — започна Роуз, почиствайки плота с кърпа, — аз направих повече от това. Отидох на кея да те потърся към седем часа.

— Дявол да го вземе — излъга Ендрю, — точно тогава отскочихме до кръчмата да закусим.

— Не, не е било това — продължи Роуз. — Защото аз ви потърсих и там. Сервитьорката каза, че ви познава и двамата и че още не сте се появявали. И след като не можах никъде да те намеря, реших, че не ми остава нищо друго освен да потвърдя по телефона промяната. Изобщо... струва ми се, че ако този мотел или ресторант означава макар и нещичко за теб...

— Разбира се, че означава! — струваше му се, че тя всеки момент ще се разплаче, че вече ѝ е писнало от неговото странно поведение. Ендрю пристъпи към нея с идеята да я прегърне през раменете, да я окуражи. Може би вече идваше моментът, когато трябваше да ѝ обясни някои неща. Но тя сбърчи нос и се дръпна встрани.

— Какво, за Бога...?

— Какво? — попита Ендрю. — А, нищо. Спирт от консервираните червеи, които използваме за стръв. Нали знаеш как ги приготвят — и той разпери успокоително ръце, при което якето му се разтвори и разкри хартиения плик с бутилката, която все още беше във вътрешния му джоб. Гледката го ужаси. Защо по дяволите не беше...? Той извади бутилката и направи още по-неопределен жест, объркан от

това как ли изглежда в очите ѝ. Беше невинен. Не, беше дори *повече* от невинен. Беше...

Бутилката се изплъзна от плика и падна на покрития с линолеум под и се разби. Зелени стъклени парчета се пръснаха навсякъде. Етикетът, с цяло съзвездие отломки все още залепени по него, се завъртя в странен дервишки танц и спря на прага на вратата за дневната, където стоеше изумена леля Наоми. Старата дама се обърна и бързо излезе, оставяйки двамата сами.

[1] Превод на Валери Петров — Бел.пр. ↑

13.

Нека Тола бъде благословена с Жабата, която е едно добро творение на Бога, макар нейните качества да са тайна и за нея много да е се говори.

Кристофър Сمارт —
„Ликуващият агностик“

Ендрю беше сломен. Чувстваше се празен. Случилото се направо бе избило почвата изпод краката му. Не можеше да се насили да измисли поредната лъжа... тази с червеите беше предостатъчна. Роуз демонстративно отвори долапа, в който прибираха метлата и лопатката.

— Нека аз да го направя — каза Ендрю.

— Не.

— Не е както ти изглежда.

— Изглежда ми като счупено стъкло.

— Искам да кажа, че...

Роуз спря и го изгледа здраво стиснала челюсти.

— За Бога, само не ми казвай, че ти е хрумнало колко са удобни старите бутилки за затискане на хартия или нещо подобно. Не ми казвай нищо. Не продължавай. Излез и почисти кухнята в заведението. Не искам да знам къде си бил тази сутрин. Не мога дори да си представя какво би могло да бъде. И не искам да си представям какво е било. Махни се отгук и ме остави да почистя това. Трябва да заведе леля Наоми при доктор Гарибалди до половин час, така че моля ти се не ми се пречкай — ще ми помогнеш повече, отколкото можеш да си представиш.

Ендрю кимна:

— Да. Съжалявам — каза той и излезе през вратата към заведението. — Всичко ще бъде готово за довечера. Не се безпокой. Държа нещата под контрол. — Роуз мълчаливо метеше парчетата от

бутилката, опитвайки се да ги събере изпод столовете. — Ще ми бъде много приятно аз да отведа леля Наоми...

Роуз го прекъсна с поглед, който казваше много неща и Ендрю бързо се измъкна в убежището на своето заведение.

През целия ден се държа така, сякаш нищо особено не се бе случило, сякаш бе приел всичко казано от Роуз и сякаш издънките му от сутринта бяха забравени. Беше отвратително, че всичко това се бе случило в добавка към несполуките с Пениман. Ставаше ясно, че не му е било писано да се радва на успех.

Но той усещаше вътре в себе си, че жизнерадостната фасада е само една лъжа. Знаеше това и не можеше да го забрави дори и за миг. Изпълваше го някакъв кух страх, че инцидентът с бутилката е нанесъл поражения, които не могат да бъдат заличени с обикновено намигане, хилене и прости извинения. По-скоро беше един последен удар. И чия бе вината за всичко това? Негова. Той бе измислил плана за освобождаването на Пикет, но по всичко личеше, че е неспособен да се предпази от неприятности в собствения си дом. Не можеше да се справи и с най-елементарните домакински задължения, без да оплеска нещата и да заприлича на клоун.

Разбира се, част от всичко това се дължеше на Пениман. Бе много важно да не се забравя това. Точно Пениман бе онзи, който забиваше клина все по-дълбоко.

И пак точно Пениман бе човекът, който се появи по обед елегантен и усмихнат, съвсем неприличащ на човек, разкъсан на парчета от папагали. Точно в този момент Ендрю се бореше с взетата под наем бутилка със сгъстен хелий. Щеше да му излезе безкрайно поевтино да отиде с шапките до химическата компания и да ги напълни на място, но това значеше да има камион със специални легла за надутите шапки, а той не искаше да наема такъв. И освен това, ако една от шапките изпуснеше, тогава се налагаше да я откара за поправка до дома и после обратно за надуване, а денят не бе достатъчно дълъг за това.

Така че той тъкмо изваждаше бутилката хелий от багажника на метрополитена, когато пристигна самият Пениман. Ендрю усети как кръвта във вените му започва да тече по-бързо. Щеше ли да има сега

сблъсък между тях двамата? О, следващия път Пениман нямаше да му позволи никакви волности. Щеше да нанесе удар и едва тогава щеше да разговаря. Ендрю трябваше да бъде готов за подобна възможност.

Но как да го постигне, без да отпочне Армагедон^[1] тук, на тротоара? Мястото беше крайно неподходящо за Последната битка.

Пениман му махна весело с ръка:

— Време за жътва, а? — обади се той. — Да ти помогна ли?

— Не, благодаря — дрезгаво изрече Ендрю. После прочисти гърлото си, решен да играе играта докрай. — Снопът е само един, а аз имам и количка. Дреболия наистина. — Бутилката се държеше прилично. С глух звук тя тупна в количката и се задържа върху нея. Ендрю я пристегна. Не можеше да рискува да падне и клапанът да се счупи. Прекара я по тротоара и през паркинга, насочвайки се към задната част на къщата. Не обръщаше никакво внимание на Пениман, макар да виждаше с периферното си зрение, че старецът стои и го наблюдава, сякаш бе убеден, че Ендрю няма да има нужда от помощта му.

Това, от което той имаше нужда, очевидно бе да се надприказват. Но Ендрю нямаше да му даде този шанс, още по-малко, след като Роуз си беше у дома. Мисълта за това бе изкушаваща, но последиците можеха да бъдат опасни. Ендрю можеше да загуби контрол над ситуацията и да се издаде по някакъв начин, че притежава лъжицата, че лъжицата е един от сребърниците, а това щеше да означава неговия край. Не, не можеше да рискува. Неслучайно чичо Артър ги бе помолил да се махнат от града. Да не поема предизвикателства бе най-добрата алтернатива... от този момент нататък.

Но как го сърбеше езикът да спомене по някакъв повод за папагалите, та макар и само да види как би реагирал Пениман. Колко приятно би било да подметне, че Ендрю изобщо не е бил изненадан от появата им, че едва ли не ги е очаквал, или още добре, че сам е предизвикал появата им в онзи критичен момент с виковете и крясъците си. Нищо чудно Пениман да го погледне с уважение него след това. Да, това бе почти сигурно. Тогава щеше да разбере, че Ендрю не се бе блъскал насам-натам слепешката, че е част от една Организация, че е служител в Легиона на сребърниците и че всяка стъпка, която предприема го води в една очаквана посока с планирани последици.

Но какво му пукаше на Ендрю дали Пениман гледа на него с уважение? Този проблем си беше негов — нали именно той искаше да бъде харесван и уважаван от хората, които сам презираше. Това, което трябваше да направи в този момент, бе да хване Пениман за носа тук, на тротоара, и добре да го раздрусва. Но Роуз си беше у дома, при това заедно с леля Наоми, която продължаваше да страда от някакви вътрешни кръвоизливи. И доктор Гарибалди имаше проблем с определянето на точното лекарство. А болестта ѝ се усложняваше. Изглежда, кръвта ѝ бе много разреждана. Беше ѝ предписал свръхдоза витамин К и диета на авокадо. Труден момент за Наоми.

И докато откарваше бутилката към дома, Ендрю почувства, че му е мъчно за нещастната жена. Тъкмо започваше да се оправя и ѝ натресоха това ново лекарство. Без сам да знае защо, той напълни една купа „Уийтабикс“, поръси ги със захар, наля мляко от каната и се качи при нея. Почука на вратата ѝ и влезе. Гледката на купичката с ядки, изглежда, я поободри.

Тя седеше до прозореца и гледаше самотния океан. После вдигна малко тъжния си поглед към него и каза:

— Не се безпокой, всичко ще бъде наред. — Той помисли, че му говори за себе си, но не беше така. Тя имаше предвид него и Роуз. — Тя скоро ще разбере истината — каза Наоми и бръкна с лъжица в купичката. — Ти просто направи онова, което трябва да направиш.

Когато слезе долу, Ендрю се чувстваше малко по-бодър, даже поспря да погали котките, които се въртяха на долната площадка. После, на път за заведението, каза две думи на жабата, интересувайки се как е със здравето, но създаването просто плуваше във водата с разперени ципи и не правеше нищо. Ендрю се усети, че по необясними причини очаква едва ли не тя да му отговори. Това, каза си той, е първата крачка към лудостта. Но после си спомни за папагалите и сви рамене.

Обръщайки се към вратата на ресторанта, той забеляза, че Роуз бе свалила тухлата за затискане на капака на аквариума и бе подпряла с нея задната врата, за да я задържи отворена. Той спря и се замисли. Ако *той* бе направил това, Роуз щеше да му посочи грешката. Тя така и не бе изпитала особен ентузиазъм по отношение на тварта, нито се възторгваше от идеята, че жабата може да се измъкне и да тръгне да шляпа из къщата. А ето, точно тя ѝ даваше тази възможност. Е, добре,

нищо не му струваше да прояви великодушие и да не ѝ посочва противоречията в собственото ѝ поведение, нито да ѝ напомня за лекцията, която му бе прочела. А ако забравеше да сложи отново тухлата и жабата се измъкнеше... Ендрю сви рамене. Тогава това щеше да му даде коз в ръцете, нали?...

Изведнъж се почувства като отрепка. Какви усилия полагаше да се самосъжалява. *Измисляше* дребни прегрешения на Роуз. Смяташе да използва тази дреболия с тухлата, за да си възвърне част от загубеното достойнство. Но не можеше да върне нищо и той много добре го знаеше. Единственото, което щеше да постигне, бе да стане още по-достоеен за презрение.

В този момент се сепна и преряза самосъжалението още в корен. Не, нямаше да допусне тъпата грешка да подхваща битка за нищо, просто за да хвърли вината върху някого. Почувства приповдигнатост. Видя Роуз, която идваше от задния двор към отворената врата с килима от библиотеката, който беше изтупала. Усмихна ѝ се. Е, можеше да подметне нещо за тухлата, нещо незлобиво, нещо, което само щеше да разкрие загрижеността му от възможните последици, свързани с махането ѝ от капака на аквариума, но щеше да завърши с фраза, която да покаже, че той е преизпълнен с доверие в способностите на Роуз.

И отново изпита рязка смяна на настроението. Приповдигнатостта му се дължеше на гордостта и той знаеше, че е така. Изненада се от бързата смяна на емоции. Удивително колко трудно бе човек да остане за дълго в едно състояние. Едни чувства изместваха други и направо ги поглъщаха. Трябваше да се бориш непрестанно с тях и точно когато си помислиш, че всичко най-сетне е добре балансирано и се развива както трябва, то се срутва и за пореден път разбираш, че си бил най-големият глупак да вярваш, че доброто ти настроение е нещо трайно. И все пак, подобно осъзнаване на същността на нещата бе нещо добро. Винаги когато се самопоздравяваш, че си се измъкнал от най-голямата неприятност, това означава, че си бил затънал в най-дълбоката дупка.

За първи път този ден Ендрю се изсмя с пълен глас. Наистина имаше нещо смешно в тези разсъждения, в извисяванията и рухването на мрежата от вина, угризения, желание и радост, която движи хората сякаш са седнали в кола, построена от луд, и която се опитват да управляват, само за да установят, че воланът се върти напълно

свободно, и че гумите буксуват. Но той усещаше с някакъв инстинкт, че ще стигне където бе тръгнал — където и да бе това — въпреки мъглата; въпреки шегите на колата и извиващия се заобиколен път.

Отново взе решение да не казва на Роуз нищо за цялата история около Пениман. Чувстваше се достатъчно силен, за да я защити. Знаеше, че би бил щастлив да ѝ прехвърли част от отговорността, да свали част от бремето от себе си, точно така, както бе оставил кухнята в хаос, надявайки се, че Роуз или мисис Гъмидж, или елфите, или котките, или който и да е било ще почисти вместо него. Това беше шансът му да обърне нещата, шансът да стигне до успешен край.

И когато битката бъде спечелена или загубена, когато задълженията му към Легиона на сребърниците отпаднат, тогава Роуз щеше да научи какво бе станало. Цялата истина щеше да ѝ бъде разказана. Но трябваше да бъде търпелив, трябваше главата му да бъде бистра, защото усещаше, не, направо знаеше, че тази нощ ще има неприятности.

Всичко се свеждаше до лична схватка между него и Пениман. И макар в началото да бе дребното надхитряне онази нощ на верандата, сега вече ставаше дума за смъртно опасни неща. Пениман щеше да направи своя ход, при това съвсем скоро. Нали точно затова бе дошъл така издокаран и весел днес. Вътре в душата му кипеше омраза, но на лицето му имаше маска. Маска, която той щеше да свали тази нощ. Ендрю бе готов да се обзаложи на това.

Проблемите започнаха отрано. Беше вече шест часа, а екипът на KNEX така и не се бе появил. Трескавите обаждания на Ендрю до студиото бяха безрезултатни. Още първия път му казаха, че екипът бил излязъл. Не можело да се свържат с тях. Отлагането било невъзможно: ако изобщо снимките бъдели направени, това трябвало да стане тази нощ. След което в слушалката се чу пукане, последвано от сигнала на централата. Следващите позвънявания се блокираха от сигнал „заето“ и когато накрая, след половин дузина опити, на Ендрю му се стори, че отново е успял да се свърже, в слушалката се чу тишина, нарушавана от глас в далечината, който звучеше като цвъркането на хуманоидно насекомо. Обхвана го подозрението, че тези телефонни проблеми не са

случайни и в същия миг му се стори, че долавя приглушен смях, последван от разпадане на връзката.

Оказа се, че ще имат много посетители. Започна да му се струва, че гъмбо-то няма да стигне и че трябва да приготви още. Дори и с помощ обаче, процесът щеше да му отнеме един-два часа. Изпита желание да седне на стол и да изпие халба бира. Но бидона не работеше както трябва. От него течеше плътен поток от пяна, след която в халбите оставаше по четвърт инч бира. Пикет се бе опитал да отстрани проблема и се бе провалил, така че сега бе ред на Роуз да покаже какво може. Но Ендрю трябваше да я повика, за да нареже лук и чушки.

А само допреди час като че ли всичко се развиваше по мед и масло. Запалиха огъня и струпаха отстрани на камината куп евкалиптови цепеници. Всички маси бяха подредени и, благодарение на Роуз, на всяка имаше мъничък букет сини благовонни секирчета, подредени около розов карамфил. Пак на всяка маса бяха сложени солници за сол и пипер, редом с кристална захарница и чифт свещи. Цялостният ефект, за който допринасяха басмените покривки, дъбовите столове и различните прибори и съдове, навяваше такъв домашен уют, че на Ендрю му се прииска *той* да е един от безгрижно хранещите се и на *него* да му сервират. И тогава осъзна, че тази мисъл е доказателството, че е успял и че заведението ще върви на добре. Роуз, изглежда, мислеше същото.

Пикет беше дошъл облечен в черен смокинг и обувките му бяха излъскани. Самият му външен вид подсказваше, че е забравил за своите демони и дяволи тази вечер и се готви да си достави удоволствие. Той взе мисис Гъмидж за ръка и двамата стигнаха до споразумение как точно да сгънат и подредят салфетките до чашите. Мисис Гъмидж щеше да налива обикновеното кафе, а Пикет щеше да отговаря за приготвянето на по-екзотичните видове кафе и щеше да обслужва бара. Роуз щеше да обслужва масите и да мие чиниите, а мисис Гъмидж — когато Пикет намереше за възможно да се лиши от помощта ѝ — щеше да ѝ помага във всичко. Леля Наоми щеше да пише сметките и да събира парите и, разбира се, щеше да внимава котките да не влизат.

Котките обаче настояваха свободно да си влизат и излизат, криейки се зад рафтовете и под масите. Ендрю не се примиряваше и ги

гонеше, усещайки, че губи благоразположението си към тях от последните дни. Но котките не разбираха от дума. Те си влизаха, колкото и да не му харесваше на Ендрю, и накрая той се предаде, предупреждавайки леля Наоми да внимава и да бъде готова да ги изпъди в мига, в който някой от клиентите се оплаче. В четири следобед Ендрю беше убеден, че всичко ще бъде наред и ще върви с безпроблемността на автоматичен часовник. Само две маси бяха резервирани и те не можеха да се провалят. Просто защото щяха да бъдат повече от посетителите.

В пет часа всичко бе подредено и във въздуха се долавяше атмосферата на очакване. Пикет бе излъскал чашите, които отдавна си бяха чисти, проверявайки ги на последните слънчеви лъчи за незабелязани отпечатъци от пръсти и водни петна. Мисис Гъмидж беше сварила на леля Наоми чаша чай в кухнята на дома. Тя продължаваше да настоява, че чайт е природен лек, така че леля Наоми, за да не ѝ противоречи, пиеше по половин дузина чаши на ден. В радостната суматоха стрелките на часовника приближаваха към шест часа.

Ендрю, който за момент бе останал без работа, бе излязъл от кухнята, за да прегледа бара: халбите за бира, бутилките, малкия хладилен бокс, пълен с бира и бяло вино; джунджуриите, които бе закупил от „Полски и Синове“. Алкохолът, с който разполагаха, беше от най-добро качество. По-голямата част от него щеше да бъде прахосана за коктейли. Трябваше да направят нещо, за да ограничат подобни поръчки. Коктейлите не бяха силната страна на Пикет. Ендрю се чувстваше като генерал, който оглежда бойното поле преди битката, доволен, че войските му са добре разположени, оръдията — заредени, маскировката — идеална, а във въздуха се долавя сладката миризма на победата.

В този миг се появи първата група, облечена в костюми и кожени палта и изглеждаща доста весела. Пикет едва успя да ги разположи до камината, когато на вратата се показа втората група: много възрастна двойка, придружавана от много млада двойка. Младежите очевидно бяха внуци. Старецът беше практически глух и все му се струваше, че не е обслужван достатъчно добре. Пикет им предложи места на три пъти, преди старецът презрително да изрази съгласието си и още със сядането да поръча препечени филийки без масло. Пикет вежливо

обясни да фиксираното меню и невъзможността да му предложи препечени филии без масло, но старецът се успокои едва когато спътниците му го убедиха да се откаже. Следващият му ход бе да вземе в ръка солницата, която представляваше синьо керамично кученце с надуте бузи. Той я изгледа недоверчиво и я остави, скривайки я зад вазата с цветята. Ето, оттук ще започнат неприятностите с котките, мина през главата на Ендрю, който гледаше през отворената врата на кухнята.

Точно тогава се появи третата група — този път без резервация: четири жени от „Спокоен Свят“. Те разкриха, че работят в редакцията на „Спокойна разтуха“ и отговарят за рубриката, която прави преглед на ресторантите. Зад тях, предизвиквайки изненада и възмущение в Ендрю, пристъпваше в компанията на жена си Кен-или-Ед, който изглеждаше много приветлив. Той зърна Ендрю на прага на кухнята и се втурна към него ръкомахайки и извинявайки се, като изостави на самата врата сбръчканата си съпруга.

Ендрю скръцна със зъби. Тук имаше нещо нечисто. Имаше нещо гнило в Сийл Бийч. Кен-или-Ед да му се прави на великодушен. Как можеше да го обвини, че е маша на Пениман пред Роуз и леля Наоми, без да бъде сметнат за ненормален от групата на вестника.

Ендрю се стегна. Ясно, трябваше да работи като луд. Не можеше да си позволи дори една бира. Роуз беше направила нещо с бидона и сега от него течеше относително приемлива струя. Една от котките стоеше в ъгъла, втречена в гъмбо-то, а друга точно влизаше в помещението, оглеждайки се за подходящ скют, в който да скочи. Ендрю изсъска на минаващата покрай него мисис Гъмидж да се погрижи за котките, но тя трябвало да „се погрижи за масите“, както сама се изрази, и й трябвали прибори.

Екипът на KNEX се появи почти в седем часа. Бяха двама души, нарамени с камери и явно бяха имали тежък ден, защото изглеждаха капнали. Боже всемогъщи, помисли Ендрю, като хвърли поглед на неочакваната суматоха в заведението. Пикет придружи екипа до масата в ъгъла и после мина покрай останалите посетители, за да обясни какво става. Старецът не скриваше скептицизма си. Той погледна видеокамерата с присвити очи и, хвърляйки на масата салфетката си, заяви, че не иска салата и че не може да понася проста храна. Искал супа. Пикет му се усмихна лъчезарно. Супата ще му бъде донесена

всеки миг, а после отново обясни за видеооператорите, които междувременно размахваха оборудването си и се шегуваха един с друг на безсмислено висок глас. Старецът се запита какво става с препечените му филийки, а младата дама на неговата маса търпеливо му повтори, че такива не се предвиждат.

Ендрю се скри в кухнята. Още не бе надул шапките. Дори не знаеше ще могат ли да бъдат надути. Брилянтната му идея да направи реклама на ресторанта с оригиналните готварски шапки изведнъж му се стори тъпа и той почувства, че вътрешно заема отбранителна позиция. Чу стареца, който поради глухотата си говореше ненужно високо, да казва: „Казаха ми, че нямало да има препечен хляб!“

В кухнята влезе мисис Гъмидж и усмихнато се огледа. На лицето ѝ беше застинало изпразнено от съдържание и изражение на иронично удивление и тя изглеждаше като човек, който не е съвсем наясно къде точно се намира. Намери някаква лъжица на плота, изплакна я, избърса я и отново излезе. Пристигна поредната група гости. Заведението започваше да се пълни. На хората трябваше да бъдат сервирани салати, да им бъдат дадени прибори за хранене, да им се поднесе това, да им се предложи онова, да им... Ендрю чувства умора. Гърбът го болеше, а ръката му сякаш щеше да се откъсне от лакътя. Трябваше да пие аспирин. Имаше усещането, че само за два дни се е състарил с десет години.

Изведнъж в ресторанта се разнесе вик. Ендрю познаваше този глас. Беше се опасявал, че ще го нададе старецът, лишен от любимия си тоуст, но не бе познал. Гласът принадлежеше на Кен-или-Ед и звучеше доста грубо.

— Правилно си разбрал, да те вземат дяволите! — изрева той, очевидно на Пикет. — В *моята* салата!

Последва женски писък. Оставяйки кованото котле на огъня, Ендрю се показа на вратата. Погледът му падна на мисис Кен-или-Ед, която се бе изправила, беше кръстосала ръце върху раменете си и лицето ѝ беше маска на ужасена изненада. Водната ѝ чаша се бе катурнала, столът ѝ бе паднал назад. Останалите посетители бяха видимо неспокойни, надзъртаха под масите и вдигаха салфетките си. „Котките!“, помисли Ендрю и изведнъж кипна.

Но не ставаше дума за котките.

— Беше буболечка! — изкрещя Кен-или-Ед. — Проклет бръмбар! В проклетата ми салата!

— Трябва да е било маслина — опита се да го успокои Пикет.

— И аз видях — обади се мисис Кен-или-Ед.

Пикет се опита да успокои обстановката.

— Каквото и да е било, изглежда, е изчезнало, нали така? — той се обърна и погледна Ендрю, който не беше помръднал от прага. Лицето на Пикет беше преbledняло. Сякаш от небитието се появи захилен операторът от KNEX заедно с видеокамерата си. Беше висок азиатец, вероятно китаец. Изглеждаше адски познат.

— Спокойно, спокойно — намеси се Ендрю и излезе сред масите. — Аз сам подредих тази салата, късче по късче. И мога да ви уверя, че в нея няма нищо, което не би трябвало да бъде там. Нали сам щях да забележа нещо по-особено, а? Това не ви е някоя от онези набързо забъркани салати. Това е така да се каже „Салата-*nouvelle*“. Подреждането при нея е поне толкова важно, колкото е важен вкусът. Консистенцията ѝ от еднакво значение както за около, така и за небцето. Върхът в изкуството да се аранжира една салата е... А, ето че идва и тостът за нашия мил посетител!

Беше се появила Роуз, носейки две квадратни филии препечен хляб без масло. Старецът изведнъж се разтопи от умиление, сякаш едва сега се бе натъкнал на нормален човек в този ресторант.

— А на мен някой ми събори чашата! — извика мисис Кен-или-Ед. — Не знам какво беше. Но нещо се появи на масата.

Ендрю ѝ се усмихна и с още по-ожесточена усмивка потупа Кен-или-Ед по гърба. Мъжът отскочи встрани и за миг изглеждаше като че ли му се иска да ритне масата. Ендрю изправи чашата.

— Да не я е ритнала буболечката? — попита той. А на Пикет каза: — Нова чаша за мисис Фицпатрик.

Междувременно камерата жужеше, фиксирайки целия епизод. Ендрю се обърна към оператора и се усмихна в обектива.

— Ще те съдя, докато те спускам — прошепна той и намигна на мъжа. Семейство Фицпатрик сграбчи палтата си и изхвъркна навън, затръшвайки вратата зад гърба си, като мисис Кен-или-Ед не пропусна да погледне Ендрю с физиономията на човек, който е отпил глътка терпентин. Изведнъж Ендрю се сети кой е операторът. Беше го видял днес сутринта в „Бамбуковия рай“.

Значи така! Бръмбар!

— Извинете, приятели — каза Ендрю. — Опасявам се, че семейството, която току-що ни напусна, има своето извинение. Това беше Еди Фицпатрик, който на времето играеше за „Доджърс“. Беше ударен от силен пас по линията в последния си сезон. Остана в кома година и половина. Може да сте чели за случая. Така и не успя да се възстанови напълно. Те живеят от другата страна на улицата и ние ги поканихме на откриването за сметка на заведението. Не излизат от къщата си вече петнайсет години, защото той разви някаква фобия от насекоми. Мислех, че ще му помогнем да я преодолее. Но май...

До него се приближи Роуз, усмихвайки се с най-милата си усмивка.

— Нещо в кухнята...

Ендрю помахна с ръка на обезпокоените гости и забързано влезе в кухнята, където погледът му падна на нажеженото до червено котле върху печката. Той избута Пикет настрана.

— Майната му! — каза Ендрю, гледайки димящото котле. — Е, поне е *достатъчно* горещо — и с тези думи той изсипа две чаши олио и две брашно, бъркайки енергично с бъркалката. — Налейте на всички по питие за наша сметка! — обърна се Ендрю към жена си. После попита Пикет: — Позна ли онзи с камерата? Китаеца?

Пикет поклати глава отрицателно.

— Той беше един от домакините ти тази сутрин.

— Я стига! — възрази Пикет недоверчиво.

— Залагам честта си. Подай ми проклетата дръжка за котлето.

— По-добре чуй какво имам да ти кажа. В салатата на онзи идиот наистина имаше буболечка.

— Това не е възможно.

— При това голяма като мишка. Сякаш е вносна.

— В такъв случай мръсникът му с мръсник сам си я е сложил. Защото аз съм абсолютно сигурен, че никаква буболечка не е имало, когато правех салатата. И откъде би могла да се появи толкова голяма?

— Мен ако питаш...

— Разбира се — предугади мисълта му Ендрю. — От Шато, санитарната служба. Той имаше колекция от уникални екземпляри. Пениман си е взел една, мръсният... Няма кой друг да е бил. Същата

работа е и с KNEX. Трябваше да се досетя веднага след като сами се предложиха така изненадващо...

— Почакай — спря го Пикет. — Ти не знаеш дори и половината. Можеш ли да се сетиш как падна чашата?

— Тя я е съборила, разбира се. Или скапаният ѝ мъж...

— Ъ-ъ. Не позна. Беше твоята *жаба*. Проклетата ти жаба от верандата.

Ендрю връчи телта за разбиване на Пикет и изтича да провери аквариума. Жабата я нямаше. Аквариумът беше празен. Лекият отразяващ капак лежеше на линолеума и влажна следа водеше към входа на ресторанта. Ендрю бързо се върна обратно в кухнята, където Пикет стържеше по дъното на котлето с телта.

— Къде по дяволите е отишла? — попита той и пое нещата в ръцете си.

— Завря се сред цепениците край камината. Мисля, че още е там и яде буболечката. Не мога да кажа откъде изскочи, но грабна бръмбара от масата и се изпари. Да благодарим на Бога, че жената не видя *жабата*. Тогавя сигурно щяха да я хоспитализират.

— Е, жабата направо заслужава медал — каза Ендрю. — За мен това е Жабата на годината. — Но колко удачно се получи всичко, помисли той. Роуз да махне тухлата от капака точно днес. И после жабата... Свърши си работата в единствения възможен миг.

Леля Наоми си подаде главата през вратата.

— Мистър Пениман пристигна — съобщи тя.

Ендрю извъртя очи към тавана.

— Пресвета Богородице...

— Сега ми повярвай — обади се Пикет. — Той е тук само за да наблюдава. И ще бъде доста озадачен, че твоят приятел от отсрещната страна на улицата си е отишъл.

Операторът с камерата цъфна на вратата, заснемайки Ендрю точно в мига, когато огромна капка напалмово гореща мазнина се плъзна по телта за разбъркване и цопна в открития огън. Огънят избухна в дълъг език. Ендрю го плесна с кърпата за подсушаване на чинии, но изпусна телта. Капчици горяща мазнина поръсиха задната стена на печката.

— Сода за хляб! — извика Пикет и се огледа безпомощно, докато камерата безмилостно фиксираше епизода в едър план.

Ендрю пак замахна с кърпата.

— Какво? — извика той в отговор. — В другата кухня. В къщата.

В този момент Роуз си пробви път покрай оператора, раздрусвайки кутия бира с пръст на отвора. Дръпна пръста си и насочи пенливата струя към островчетата горяща мазнина, след това отново запуши кутията, пак я раздруса и отново поля с бира. Пламъците изгаснаха задушени от пяната.

— Това е най-бързият начин да се изгаси огън — обясни тя на Ендрю, който в същия миг завърташе ключа на котлона под прегорялата гъмбо. Кухнята беше изпълнена с пушек. Роуз включи вентилатора на аспираторната уредба и облакът дим за няколко секунди изчезна. След това затвори отворената до момента врата под носа на мъжа с камерата, за да ограничи разпространяването на дима. — Накарах мисис Гъмидж да сервира на всички шербет^[2]. Така ще спечелим малко време. Има гъмбо достатъчно за всички, макар да казах на операторите, че няма.

Ендрю размаха телта, гледайки с гняв чернилката на дъното на котлето.

— О, аз ще им кажа още някои неща...

— Къде са шапките? — пресече го Роуз.

— Какво? А, отзад. Заедно с бутилката хелий.

— Тогава нека да приключим с тях. Извади ги.

— Това е страхотна идея — съгласи се Ендрю. — Погрижи се, ако обичаш — кимна той на Пикет. — В задната им част има клапан. Напълни ги с хелий през него. Не ги надувай. Не ни трябва балони, ние търсим ефекта на носещ се облак. Кажим им, че имам страшно много работа тук и че ще трябва да дойдат за малко и веднага да излязат щом си готов.

— Добре — отговори Пикет.

Ендрю погледна развеселено Роуз:

— Гледката ще бъде незабравима — успокои я той. Вътре в себе си знаеше, че няма да се получи добре. Идеята му с шапките беше опорочена. Без значение колко добра бе в началото, ходът на Пениман я бе неутрализирил. Хората на KNEX щяха да намерят начин да се погаврят. Пениман щеше да им помогне.

Но Ендрю не можеше да махне с ръка на усилията на Роуз. Тя бе вложила часове труд над шапките, над проклетите кривнати шапки.

Той трябваше да събере душевните си сили, трябваше да се престори на изумен, когато *собственият* му план за шапките се провалеше с гръм и трясък. Не можеше да разкрие, че Пениман има собствен контраплан, който вече е пуснат в ход. Не можеше да разкрие каквото и да е. Налагаше се да приеме ролята на нищо неподозираща жертва.

— Значи какво? — обърна се той към Роуз. — Няма нужда от повече *гъмбо*. — Изпитваше искрено облекчение, че това бе така. Последното нещо, което му се искаше в този момент, бе да вари още един казан *гъмбо*. Сложи котлето в умивалника и пушна водата върху него.

— Засега не — отговори Роуз, докато Пикет излизаше през вратата.

Другият човек от екипа на KNEX — брадат мъж, облечен като дървосекач, надзърна в същия миг и изръмжа нещо в смисъл, че става късно.

Роуз затвори вратата под носа му.

— Предполагам, че мистър Пениман е последният ни гост за тази вечер.

— Пениман — обади се Ендрю с кух глас. — Защо не му сервираме умрели плъхове, просто ей така?

Роуз реши да игнорира забележката му.

— Той седи на масата при дамите от „Спокоен Свят“. Те са истински сладурани. Много харесаха салатата, обзавеждането и камината. Една от тях се извини от името на мистър Фицпатрик. Сподели колко е ужасно, че е бил в кома така дълго.

Ендрю ѝ се усмихна. Но мисълта, че Пениман наистина би могъл да изпита наслаждение, ако му се сервира плато умрели плъхове, изтри усмивката от лицето му. Той бутна вратата към заведението и провери какво става там. След тръгването на семейство Фицпатрик атмосферата се бе поуспокоила. Погледът му се спря на изцяло облечения в бяло Пениман, който омайваше четирите старици и им разказваше за Китай. Той вдигна два пръста към несъществуващата шапка в поздрав към Ендрю и приятно се усмихна. Ендрю затвори вратата и дълбоко пое въздух.

— Добре ли си? — поинтересува се Роуз.

— Напълно. Все още не мога да се оправя от пожара. Но онзи номер с бирата беше страхотен.

Роуз кимна.

— Да, но защо не насипеш гъмбо-то? Едва ли ще имаме нужда от повече от пет порции.

— С лекота — отговори Ендрю. После се наведе над долапа, извади от него две консервени кутии говежди бульон, отвори ги и изля съдържанието им в приготвената гъмбо. С какво още разполагаше...? Голяма консерва месо от раци, бутилка със стриди. Е, щеше да я поразреди малко. Но нямаше да прави повече. Роуз излезе от заведението в момента, когато Пикет влизаше... или по-скоро се опита да го направи.

Той мъкнеше една от шапките, напълнена до три четвърти от обема си с хелий. Всички посетители наблюдаваха онемели. Старецът с тоста се бе изправил и жестикулираше с лъжицата си. Шапката отчаяно се мъчеше да се издигне във въздуха, но Пикет беше завързал връвта ѝ около врата си. Той с мъка си проби път по коридора към кухнята, потупвайки я от двете страни като някаква огромна възглавница.

— Сложи му престилката — нареди дървосекачът от KNEХ. — Да, така е добре. Това е театър, нали? Ето, дай му голямата бъркалка. Поставете я в онази тенджерата, мистър Пикет. Точно така. Какво по дяволите е онова нещо? Скарида? Това скарида ли е? Боже господи! А, точно така. Нека виси на телта. Хващаш ли го в кадър?

Операторът изсумтя неясно, но камерата тихо жужеше.

— *Направи* нещо с нея — нареди секачът.

— Какво? — не разбра Пикет.

— Ами... отхапи ѝ главата.

— Записвате ли и звук? — попита Ендрю. — Защото, ако записвате в момента...

— Майната им на гласовете. Ще озвучаваме по-късно. Кой по дяволите си ти?

— Аз съм собственикът...

— Стой тогава по-назад. Размахай я. Едър план на проклетата скарида, Джек. След това изтегли назад и искам общ план на цялата кухня. Хвани шапката. А! Аз я хванах. Пусни връвта, Спикет. Нека оставим шапката да изплува в заведението. „Избягалата шапка“ — така ще я кръстим. Точно така.

И преди Ендрю да може да се намеси, секачът се наведе и дръпна връвта на шапката на Пикет, която се издигна към тавана. Мъжът я забута към вратата, опитвайки се някак да я затисне с нея. Шапката обаче се закачи за пантата, а когато мъжът я задърпа, един от шевовете ѝ се разпори. Разнесе се съскане на изпуснат газ и тя се спусна на пода като джин, изпуснат от бутилката, който се прибира обратно, след като е изпълнил волята на освободителя си.

— Ах, майка му... — каза дървосекачът. — Съжалявам. Някой да донесе другата.

Ендрю скръцна със зъби.

— *Забрави* за другата. И тази беше много. Мисля, че снимахте каквото трябваше.

— Да, но след монтажа не знам какво ще остане...

Прекъсна ги трясъкът на чиния в пода на ресторанта.

Операторът мигновено се извърна и очите му се ококориха в очакване на сензацията. Какво ли е сега това, помисли Ендрю. Котките? Или Кен-или-Ед, върнал се с автомат в ръката? А може би жабата, нахвърлила се върху старичките от „Спокоен Свят“?

Оказа се, че е Пениман, който по необяснима причина бе изпаднал в апоплектичен пристъп. Чинийката му за хляб лежеше на парчета на покрития с плочки под. Изражението му беше отнесено и той дишаше ускорено, сякаш се опитваше да намери липсващия му кислород. Ендрю беше виждал вече подобен израз върху неговото лице. От гърлото му се изтръгваха звуци, които говореха, че се задушават, примесени на равни интервали с неуспяващи да се оформят напълно тънки писъци. Косата му — идеално вчесана, когато бе дошъл — се разпадаше в малък смерч от пърхот, обувките му тропаха по пода и всяко тропване се съпровождаше от спазъм на болка по лицето, но странно, това сякаш разкриваше маска на едно невероятно удоволствие.

Врата към улицата се отвори и през нея нахлу Кен-или-Ед, следван по петите от Джек Дилтън.

— Аз съм санитарният инспектор! — обясни на висок глас Дилтън. След това видя състоянието, в което бе изпаднал Пениман, и онемял се втренчи в него. После се обърна безпомощно към Кен-или-Ед.

Във въздуха се долавяше гадна миризма — миризмата на отдавна развалена риба, на разложена плът, на тиня от канализацията. В самия край на плота на бара, на не повече от два фута от лакътя на Ендрю, стоеше чашата с лъжици, която Ендрю предвидливо бе сложил на лавицата. Половината от лъжиците липсваха. Достатъчни бяха само три секунди, за да стане ясно какво бе станало. Мисис Гъмидж бе избрала лъжицата, донесена от прасето, и съвсем невинно я бе дала на мистър Пениман, който бе загребал с нея от гъмбо-то.

„И, за Бога, не яжте с нея!“ — така бе казал чичо Артър.

Мистър Пениман беше изпаднал в абсолютно безпомощно състояние, а странните му напъни бяха напълно неконтролируеми. Пикет и Ендрю се хвърлиха едновременно към неговата маса. Ендрю се добра пръв, но когато бръкна във вмирисаната гъмбо и се опита да вземе лъжицата, Пениман издаде някакво мяукане, измъкна се с мъка от стола и с мъченическо усилие я дръпна обратно.

— В него е! — извика Ендрю, за да предупреди Пикет, че има нужда от помощ.

Преструвайки се, че помага на Пениман, Ендрю се опита да дръпне лъжицата обратно. Но Пениман започваше да се съвзема. Глуповатото ухилване на лицето му постепенно преминаваше в пресметлива усмивка. Ендрю го ощипа под мишницата, влагайки всичките си сили, после изви ръката си, готов ако трябва да изтръгне къс от плътта му. Това бе ощипване достойно за спасяването на човешката раса.

— *Хайде*, мистър Пениман! — каза той през зъби. — Ей сега ще се оправите. Сигурно забравихте да си изпиете лекарството.

— О, милият! — извика една от стариците-журналистки, показвайки тъгата си при мисълта, че мистър Пениман се е отнесъл с такова пренебрежение към лекарството си.

— Мозъчна недостатъчност — обясни Ендрю и в същия миг Пениман изохка високо от болка и се раздели с лъжицата, захвърляйки я с немощен замах към огъня в камината. Бърза като светкавица, една от котките на леля Наоми скочи във въздуха, ухапа я и изхвъркна през вратата в тъмнината на нощта.

— Я да видя аз тази супа! — каза заканително на Пикет Джек Дилтън и се насочи към вратата по следите на котката.

— Господи Боже! Какво...! — заподскача Кен-или-Ед. Джек Дилтън го погледна удивено и в следващата секунда направи същото. През вратата изведнъж нахлуха котки, които сякаш бяха дебнали в засада. Те се хвърлиха в нозете им, раздираха на парцали крачолите на панталоните и забиваха нокти в прасците им, докато двамата мъже подскачаха в някакъв невъзможен танц, ругаеха и тропаха с крака.

— Махнете ги! По дяволите! — изкрещя Дилтън и удари Кен-или-Ед с такава сила по рамото, че той залитна, а после се наведе, за да удрия котките с ръце.

Пикет се стрелна между тях със супата — искаше да я излее навън на уличката. Леля Наоми, куцукайки, се приближи и извика:

— Затвори вратата! Така ще докараш тук всяка котка в квартала. Това е ресторант, а не...!

Операторът с камерата се примъкна по-наблизо, заснемайки целия епизод. Роуз провали намеренията му, размазвайки уж случайно пръст, натопен във фъстъчено масло, по обектива на камерата.

— Хей! — извика той, докато тя го извеждаше навън, тласкайки Кен-или-Ед и Джек Дилтън пред двама им. Леля Наоми затвори вратата. Котките бяха изчезнали. Лъжицата беше изчезнала. Вмирисаната гъмбо беше изчезнала. Пениман се извини с финес на четирите дами с трудна за предаване гримаса на лицето. Беше победен и се държеше както подобава на един джентълмен.

— Ще отида да полегна — насили се той да каже. Но в очите му Ендрю можеше да прочете най-отвратителния вид неподправена омраза, която някога бе виждал. От тази гледка го полазиха тръпки. Искаше му се да намигне, да каже нещо, което да поразведри стареца, но не можеше да го направи. Затова само кимна и едва-едва се усмихна. Пениман излезе следван от мисис Гъмидж, чиято глава се тресеше сякаш бе парализирана. В същия миг се върна Роуз заедно с Пикет.

Ендрю отиде в кухнята и след дълго ровене из шкафа извади бутилка скоч и наля два инча в една чаша. Допълни чашата с вода и я изпи на един дъх, подпирайки се на плота. След това, вече дишайки малко по-спокойно, той се върна в ресторанта, където всички седяха като онемели, и обяви, че според него всички имат нужда от едно питие за сметка на заведението. Извади бутилки сотерн^[3], портвайн и шери и погледна Пикет.

— Къде е лъжицата?

Пикет сви рамене.

— Довери се на котките — каза той и тръгна по масите за да вземе поръчките.

— Къде е Фицпатрик? — обърна се Ендрю към Роуз, която сваляше чашите.

— Изгоних го. Казах му, че ще се обадя в полицията. Това не му допадна особено. Ти беше прав. Този човек не е наред. Другият, Дилтън, налиташе да се бие с него на улицата и говореше нещо за някакви сто долара. Ако питаш мен, те още са навън и се бият. Няма да се преструвам, че разбирам какво става. — Ендрю се захили, недалеч от мисълта да излезе навън и да погледа. Но това едва ли бе най-разумното в момента.

Леля Наоми, без да изглежда и в най-малка степен развълнувана, се отправи към масата на четирите старици. Миг по-късно дамите клатеха съчувствено глави, цъкаха с езици и обменяха спомени за медицински проблеми, с които се бяха сблъскали. Леля Наоми се премести на съседната маса при възрастната и младата двойки.

— Каква беше тази *отвратителна* воня? — осведоми се възмутено старецът. Двамата от другата маса, които бяха пристигнали първи, кимнаха с глави и показаха, че отговорът ги интересува.

Ендрю чу леля Наоми да казва:

— Виждате ли, това е малко деликатен въпрос...

Ендрю се приближи, прочиствайки гърло, за да ѝ спести притеснението.

— Съжалявам, приятели — започна той. — Това беше една наистина доста бурна вечер. Горкият мистър Пениман. Когато изпадне в подобен пристъп, той страда от тотална мускулна релаксация. Опасявам се, че той... — след което се наведе и прошепна нещо в ухото на младия мъж и на джентълмена от съседната маса.

Всеки от тях на свой ред прошепна нещо в ухото на съпругата си, а младата госпожица обясни тихо на баба си, която каза:

— О, *горкият* човечец, колко притеснително! — след което съобщи печалната истина в ухото на стареца, който седеше без да помръдва, с изражение на озадачено неодобрение.

— Какво, какво? — провисна челюстта му. — Изцапал си е... Мръсник такъв...

— Ама той не е можел да се устиска, за Бога. Било е напълно неконтролируемо.

— Така се случва с обесените — обяви на висок глас старецът.

— Да, мисля, че е вярно — прошепна Ендрю, отстранявайки се от масата, доволен, че старецът бе казал това. Новината вече се знаеше и в останалата част от заведението. Или поне посетителите си мислеха, че знаят.

Роуз го пресрещна, докато той се прокрадваше към кухнята.

— Какво, за бога, им каза за бедния мистър Пениман? — попита го тя.

— Ами — започна Ендрю. — Казах им единственото, което ми дойде наум: че той е получил пристъп и е загубил контрол над телесните си функции. Какво друго би могло да послужи за обяснение? Е, не става дума за престъпление. Все пак става дума за възрастен човек.

Роуз го изгледа внимателно.

— Какво имаше в гъмбо-то? Какво ѝ сложи, за да я подсилиш?

— Абсолютно нищо! — заяви Ендрю обидено. — Ако искаш провери сама в тенджерата.

Роуз го направи. И наистина, на гъмбо-то ѝ нямаше нищо. Беше превъзходна.

— Добре — съгласи се Роуз. — Недей да се възгордяваш, но дамата от вестника каза, че никога не се е хранила по-добре, нито се е чувствала по-уютно в ресторант.

— Така ли каза?

— Да, и двойката от другата страна на пътеката го потвърди. Очевидно твоята гъмбо се е превърнала в гвоздеа на вечерта.

Ендрю престорено изви вежди. В този момент се отвори външната врата и през нея влязоха операторът и дървосекачът, който бяха оставили някъде своята техника. Лицето на Ендрю се помрачи и той понечи да излезе от кухнята, но Роуз го хвана за ръката.

— Поканих ги да изпият по една бира. Нека не усложняваме нещата. Казах им, че ще очакваме с голям интерес техния репортаж, ако решат да го излъчат, че се надяваме той да представи ресторанта ни в добра светлина и намекнах, че ако това не стане, ние ще предприемем съответните действия. Но не исках да задълбочавам по този пункт. Просто не исках да ги нервирам.

— А-а — проточи Ендрю, трескаво размишлявайки. — Да ги успокоим, така ли? С бира и приятелски разговор. Права си. Дявол да го вземе, ако искат могат дори да опитат от гъмбо-то. Струва ми се, че е в кръвта им да размахват камерите по този начин — той се усмихна на двамата мъже и ги покани с жест на една от свободните маси.

Половин час по-късно заведението беше почти празно. Освен Ендрю, Роуз и Пикет, бяха останали само двамата от КНЕХ. Леля Наоми се бе качила в стаята си, но не без помощта на Роуз по стълбите. Ендрю внимаваше във всяка своя дума пред двамата от студиото на кабелната телевизия. Беше ведър, безгрижен и леко небрежен. Допускаше, че двамата му събеседници са озадачени от случилото се тази вечер. Тези хора едва ли бяха допускали, че ще станат свидетели на подобни бурни събития.

Когато си тръгнаха, заведението беше обедняло с шест бири, но двамата изглеждаха напълно добронамерени. Изглеждаше напълно възможно да са преминали на тяхна страна. Може би това бяха обикновени добри хора, хванали се в мрежата на Пениман, без сами да знаят как и сега бяха напуснали вражеските редици благодарение на заведението, гъмбо-то, бирата и веселия разговор. На края Ендрю беше почти приятелски настроен към тях.

Пет секунди след като излязоха, се разнесоха викове. Ендрю, Пикет и Роуз изтичаха на улицата.

— Какво става? — извика Ендрю, мислейки, че някой може да го е нападнал. Може би Кен-или-Ед най-сетне бе окончателно откачил и отново се бе върнал. Нищо подобно, на улицата се виждаха само двамата и спореха на паркинга. Викайки. Китаецът направо беше побеснял. Нещо се било нахвърлило върху камерата му и бе разкъсало цялата лента. Нещо с *нокти*.

— Пак гадните котки! — викаше дървосекачът, изведнъж изтрезнял и вбесен.

Но не бяха котките, Ендрю бе сигурен в това. Някаква почти електрическа тръпка на радост и възбуда премина през тялото му и той изведнъж се почувства като човек сред приятели, като шаман, който може да призове вятъра или птиците и да ги изпрати по света със задача; като вълшебник, който може да накара дъбовете в гората да затанцуват. Рамката върху вентилационния отвор беше бутната настрана. Ендрю хвърли таен поглед към нея, без да смее да повярва,

че това би могло да бъде истина, но знаейки, че не може да бъде нищо друго. Именно опосумът се бе разправил с лентата и бе потопил последния кораб на Пениман. Точно така — той се беше скрил под къщата. Ендрю различаваше мекия блясък на кръглите му очи под светлината откъм улицата. После той се шмугна на тъмно.

На улицата се виждаше куп размотана лента, накъсана, мръсна и провлачена едва ли не до брега и обратно. Няколко коли бяха минали през нея. Ендрю никога не би допуснал, че в една видеокамера може да има толкова много лента. Изглежда опосумът беше съумял да изтегли и последния инч от лентата, беше я дърпал, дъвкал и скачал отгоре ѝ, а накрая я беше замотал из шубраците.

— Дявол да го вземе — промълви операторът, без да помръдва. На Ендрю му се стори, че е изплашен като човек, който трябва да отговаря пред някого. Пет минути по-късно двамата си тръгнаха, а развлачената лента беше събрана и натъпкана в една от кофите за боклук в задния двор.

Половин час по-късно Пикет също си тръгна, а Роуз изморена се бе качила в спалнята. Слава Богу, мина през главата на Ендрю, че утре ресторантът нямаше да бъде отворен. Дори само почистването щеше да им отнеме половин ден. И какво значи? Пениман беше дошъл така самодоволно, а си бе отишъл като парцал. Кен-или-Ед беше една човешка развалина. Заведението им щеше да бъде рекламирано с апломб в „Спокойна Разтуха“, да не говорим за „Хералд“ — вестника на Пикет. Пикет беше написал своя очерк още преди три дни не без помощта на Ендрю.

За последен път тази нощ Ендрю излезе навън, носейки втората готварска шапка, която бе надул до опасна степен и чинийка прясно мляко в ръка. Цъкайки с език пред вентилационния отвор, за да предупреди опосума, той остави чинийката на едно по-тъмно място и после заобиколи към предния вход на къщата.

В дневната на семейство Фицпатрик светеше, но когато Ендрю тръгна да пресича улицата, лампата изгасна, сякаш го бяха видели и може би искаха да се скрият зад завесите и тайно да наблюдават. Той остана на тротоара. Издутата шапка се поклащаше над главата му, осветена от уличната лампа, подобно на купест облак, духан от морския бриз. В следващия момент той се обърна и тръгна в обратна посока доволен от мисълта, че те просто не знаят какво да си мислят за

него. Беше убеден, че тази гледка — той, застинал в полунощ на тротоара с плаващата над главата му шапка — е много над способността им да проумеят. Да, много повече, отколкото им позволяваха умствените възможности.

Абсолютно доволен от края на вечерта той тихо влезе обратно у дома и тръгна по стълбището към спалнята и леглото.

[1] *Армагедон* (библ.) — сцената на финалния сблъсък между доброто и злото — Бел.пр. ↑

[2] *Шербет* — американската рецепта е: леденостуден плодов сок, разбит с белтък, мляко и др. — Бел.пр. ↑

[3] *Сотерн* — френско бяло вино — Бел.пр. ↑

14.

И понеже толкова дълго изследвахме този лабиринт без резултат, следва — по силата на човешката логика — че повече няма да се занимаваме с него, та дори и центърът му да се намира наблизо и там да ни чака обяд с шампанско край фонтан.

Робърт Луис
Стивънсън — „Свадливата
възраст и младостта“

Когато се събуди рано сутринта много преди съмване, лъжицата беше в джоба на панталоните му. Тя падна и издрънча в краката му, когато той се наведе да ги вземе. Кой я бе оставил там? Котките? А защо не, помисли Ендрю, пристъпвайки на пръсти в спалнята. Котките най-вероятно бяха долу и играеха на карти с папагалите, опосумите и жабите, обмисляйки заговор срещу Съветите.

Роуз още спеше, а къщата бе тъмна и смълчана. Ендрю слезе долу, излезе на задната веранда, свали тухлата и капака от аквариума на жабата и зарови лъжицата сред камъчетата, с които бе посипано дъното, поставяйки като допълнителна маскировка парче вкаменено дърво над това място.

Жабата си плуваше напълно невинно както обикновено, сякаш изобщо не бе провалила плановете на един маниак снощи, но не пропусна да се скрие сред евкалиптовите цепеници, преди Ендрю да я намери и сложи обратно в съда. Жабите, мислеше си Ендрю, са абсолютно непроницаеми създания. Ендрю искаше да достави на жабата удоволствие по някакъв специален начин, но нищо не му идваше наум. Така че жабата се спусна на дъното, настани се върху вкамененото дърво и обърна към Ендрю безизразния си взор като наемен убиец специалист по бойните изкуства, който не крие сериозните си намерения. Беше напълно ясно, че който и да посмееше

да опита да вземе лъжицата, трябваше да се справи най-напред с нея и щеше да съжалява, че се е осмелил.

Доволен от резултата, Ендрю се хвана на работа и час по-късно продължаваше да мие в мрачно настроение мръсните чинии в кухнята. Прозорците бяха разтворени, той долавяше познатата смесица от мирис на пустиня, дъх на пелин и аромат на разпукващи се сапунени мехурчета, характерна за бриза, носещ се откъм Санта Ана. Заведението беше вече почистено и масите подредени отново, въпреки че трябваше да чакат чак до следващия петък. На плота до него мълчаливо лежеше евтино „уоки-токи“, чийто звук бе усилен до максимум.

Кризата вероятно щеше да се разрази точно днес. Търсенето на съкровището бе насрочено за довечера. Луната щеше да бъде пълна. Утринните лъчи над покривите на изток излизаха като от кървава рана и се размиваха в небето, а въздухът тежеше от пеещия вятър. Две малки земетресения разтърсиха земята малко след два сутринта, последвани от трето два часа по-късно — дълбоко и разтърсващо, което ги бе накарало да скочат в леглата, изтръгнати от дълбокия си сън. Още при първото земетресение Роуз бе станала и се бе разходила из къщата, убедена, че е чула долу нещо да пада на пода. Странно, но по време на третото не се бе събудила, но то бе разсънило Ендрю достатъчно, за да се захване със заведението.

Никога преди не се бе чувствал така изпълнен с предчувствия, с абсолютната сигурност, че всичко на този свят е свързано, че подобно на Пикетовите пръстени и змии всичко се върти в един огромен сложен порядък — вятърът, ритмичното разбиване на океанските вълни, реещите се над главите чайки, далечните крясъци на папагалите, приглушените от земната твърд отгласи на подземни катаклизми — и всичко това е взаимосвързано, представлявайки едновременно с това материализация на нещо още по-голямо, макар и невидимо, нещо надвиснало над тях.

И ако призовяха Ендрю, той щеше да откликне, забравяйки за дивотиите с въдиците и живарниците, пълни с глупости. А ако настъпеше утрешния ден, Роуз щеше да го разбере. Макар сега да мислеше, че той не е с всичкия си, по-късно тя щеше да го разбере. Защото вятърът откъм Санта Ана носеше със себе си съдбата му над стари вестници, прах и окапали листа.

Вече бе спирал пред прозореца половин дузина пъти, наблюдавайки небето да просветлява, чудейки се на студената, смълчана утрин. Някъде в полите на хълмовете, недалеч от планините Сан Габриел, бе избухнал пожар и въпреки яркото изгряващо слънце, северозападният хоризонт оставаше катранено черен. Усещаше странна отмалялост, някаква лекота и слабост, сякаш тялото му бе изрязано от стиропор и оплетено от онзи пушек, който се виеше над хълмовете. Ако имаше късмет, щеше да е свършил с чиниите и дори може би щеше да е измил умивалника, преди да са му позвънили, така че когато Роуз надникнеше и видеше, че пак го няма, поне щеше да разбере, че не се бе мотал без работа и че не е оставил поредната бъркотия за мисис Гъмидж.

И точно когато бършеше последната чаша, от „уоки-токи“-то се разнесе пукот. Ендрю натисна бутона за разговор и каза:

— О.

— Излезе — беше гласът на Пикет.

Ендрю хвърли на земята кърпата за подсушаване.

— Чака ли го такси?

— Откъм твоята страна. Би трябвало да го видиш през прозореца. Но не си губи времето. По-добре излез отзад и заобиколи пред портичката на градината. Аз съм легнал на седалката. Не тръгвай към моята кола, преди да ти свирна. Но тогава тичай с всички сили, за да го прехванем. Той е взел със себе си торбичката с монетите.

— С монетите ли?

— Не си ли спомняш онази торба с десетачета в чекмеджето му? Е, взел ги е със себе си.

Ендрю изключи устройството, пъкна го в джоба на палтото си и порови из килера за провизии които да вземе със себе си. После, без да гаси светлината, за да не привлече ненужно вниманието на Пениман, той се измъкна тихо през задната врата, прекоси с няколко скока буренясалата градина на мисис Гъмидж, бутна портичката и надзърна покрай ъгъла точно в мига, когато таксито се отдалечаваше. В същия миг Пикет натисна клаксона, изправи се на седалката и включи двигателя на своя шевролет. Ендрю се понесе и секунди по-късно скочи в отворената врата на колата, а Пикет потегли на скорост.

Последваха таксито по магистралата Пасифик Коуст и оттам излязоха на „Сийл Бийч булевард“. Движението още не бе оживено,

така че се придържаха на около двеста ярда зад него. Ендрю разкъса опаковката пуканки, изтръска малко в шепата си и се захвана звучно да ги унищожава една по една. — Какво още имаш? — попита Пикет.

— Я да видя — потупа се Ендрю по джобовете. — Замразен чипс и меденки.

Пресякоха Уестминстър, докато Пикет шофираше с лявата си ръка и изтръскваше в устата си с дясната съдържанието на плика с меденките.

— Обзалагам се на десет цента, че знам къде отива.

— Разбира се, че отива там. Но какви са намеренията му? Смята ли и той да копае?

Пикет сви рамене.

— Не знам дали не е по-добре да се отправим за „Спокоен Свят“ и да събудим чичо Артър. Може би той ще иска да узнае, че играта започва.

— По-добре да не го правим — възрази Пикет. — Мисля, че сега по-важното е да го проследим. Иначе може да пропуснем всичко интересно. И освен това след онзи ден не знам дали на портала няма да ни чакат с нетърпение. Не можем да си позволим да се забъркваме в неприятности. Не сега.

Ендрю кимна и пусна празната кутия в морето от боклуци, книги и якета на пода. Точно тогава таксито спря на паркинга пред пазарния комплекс на „Спокоен Свят“. Пикет мина с колата си покрай него, насочи се нагоре по една странична уличка и спря точно пред магазина за понички на мисис Чапман.

— Наведи се — нареди той.

И двамата се снишиха. Ендрю можеше да види над облегалката на седалката Пениман, който почукваше с бастуна си през паркинга, запътил се към далечния банкет на улицата откъм петролното поле. След малко той се скри от погледите им зад ръба на стена от сгуробетон. Ендрю и Пикет изскочиха от колата, притичаха до стената и надникнаха над нея. Пениман подбираше пътя си и вятърът вдигаше в краката му малки вихрушки прах.

— Само за секунда — каза Ендрю и се стрелна към магазина за понички.

— Две с глазура — съобщи Пикет в гърба му. — И забрави за кафето. Може да ни се наложи да бягаме.

Няколко минути по-късно Ендрю се върна, опитвайки се да напъха странично в устата си една от пухкавите адски вкусни понички на мисис Чапман.

— След първите шест ще си почина — обяви той и поднесе на Пикет отворения плик.

Пикет измъкна една поничка за себе си.

— Насочил се е към петролното поле в участъка срещу парогенератора, където Артър пусна костенурките си. Сега още няма никакъв смисъл да го следваме там — ще ни забележи моментално. Но когато навлезе из олеандрите...

— Точно така — съгласи се Ендрю, гледайки над оградата. Пениман вече се беше отдалечил доста и завиваше към полето.

— Ето, сега навлиза — съобщи Пикет. — Броим до десет!... Хайде! — Дватамата се втурнаха приведени по пътя, завиха към петролното поле и района на старата сонда, а след това се скриха зад планината от палети, иззад която бяха наблюдавали манипулациите на чичо Артър с костенурките.

Пениман надникна през шубраците на олеандрите, после се наведе и изчезна сред тях.

Пикет сложи ръка на рамото на Ендрю:

— Нали го видя къде влезе? Даваме му секунда. Да вървим!

Отново се втурнаха, старайки се да го правят колкото може тихо, убедени, че Пениман не може да ги види, но обезпокоени, че може да ги чуе. Вятърът все пак щеше да заглуши стъпките им. Олеандровите храсталаци бяха гъсти и преплетени, обхващаха един участък от пътя около петнайсетина ярда широк и от три ярда разстояние изглеждаха като непревземаема стена. Но веднага зад листака някой бе изсякъл тунел и човек можеше да мине под най-външните клони, излизайки след малко в задната част до плетената ограда. Олеандрите се бяха сплели с оградата, така че с течение на годините старата ограда от бодлива тел бе станала едно цяло с шубрака.

— Ето го — прошепна Ендрю.

Той различаваше мястото, където оградата беше разсечена и запретната от едната си половина, за да бъде пристегната с обикновена тел. Образуваше се нещо като врата на панти, а отвореното крило се задържаше в това положение от клоните на олеандрите. Телта,

използвана за придържане, беше лъскава и чиста и най-вероятно бе вплетена в мрежата на оградата преди не повече от месец-два. От другата страна на оградата се намираще територията на флотския арсенал, половината засадена с домати, другата половина — угар, очакващ есенните тикви. Колчетата на доматиите бяха единствената възможност за прикриване, така че бе изключено да продължават по-нататък, защото щяха да бъдат видени. Освен това те самите можеха да виждат като на длан Пениман, който пристъпваше през буците пръст на браносаната нива. На известно разстояние в западна посока се виждаше облак прах, оставен от трактор, разораващ земята, а на изток се издигаха зелените гърбици на бункерите с оръжия.

Ушите на Ендрю долавяха бръмченето на мухите и слабото жужене в далечината на невидим самолет.

— Боже, колко е самотно тук — прошепна той и довърши втората си поничка.

Пикет мълчеше.

— Какво прави той, как мислиш? — Ендрю захапа третата и веднага разбра, че повече не му се иска. Нямахше как, доизяде я, питайки се откъде бе в него тази страст към поничките и защо не можеше да ги остави на мира.

— Гледай — каза Пикет.

Ендрю погледна и веднага разбра какво правеше Пениман. Той буквално засяваше полето със сребърни моменти — хвърляше ги с цели шепи. После се премести двајсетина фута по-нататък, продължавайки да разпръсква десетачетата в широк кръг, който явно щеше да го изведе обратно при олеандрите.

— Но какво, за Бога...? — промърмори Ендрю.

— Същото както костенурките, пристегнати с колани — обясни Пикет. — Целта е да бъдат привлечени двата сребърника.

В същия миг Пениман откри една от костенурките. Те го видяха да я вдига и после веднага да я пуска, когато създанието героично се изпика върху обувките му. Ругатнята му ясно прозвуча в неподвижния въздух. После той отново се наведе и започна да прави нещо с животинката, явно сваляйки сребърния ѝ колан, преди да продължи посева със следващата шепа десетачета. Вече гледаше в краката си, внимавайки за следващи костенурки.

Към седем и половина си бяха у дома след половин дузина кафета в „Кука за котле“. Вятърът откъм Света Ана се бе усилил и въздухът беше изпълнен с шумоленето на клони, примесено с най-различните случайни удари и трясъци на един оставен на волята на вятъра. Ендрю се качи да посети леля Наоми, носейки със себе си нова купичка с „Уийтабикс“ и всичко необходимо за всеки случай. Както можеше да се очаква, тя седеше на прозореца и наблюдаваше океана пред няколкото съседски покрива. Две от котките ѝ седяха до нея.

Прибойт стоварваше вълните си в основите на кея, гребените на вълните облизваха дъното му и се пръскаха на бяла пяна от поривите на духащия откъм брега вятър. Дълги застрашително надигащи се вълни се разбиваха на около двеста ярда от брега, пречупваха се в разбушувалия се океан, бързо набираха мощ отново и се стоварваха в плитчините с гръм, който сигурно се чуваше на мили оттук. Спасителите бяха оградили с кордон входа за кея; който стенеше под натиска на стихията. През почти равни интервали откъм хоризонта се надигаше могъща вълна, бързо се приближаваше и се разбиваше в перилата на кея, блъскаше водите си известно време около караулката в самия му край и после се изтегляше в пенливи струи за нова атака. Плажът беше почти изцяло под водата, а приливът продължаваше да се надига.

Радиото на леля Наоми работеше. Съобщаваха, че земетресенията от ранната утрин са били с епицентър в хълмовете на Холивуд и че има поражения в зоологическата градина. Избягалите животни — главно маймуни и свине — бродели из Грифит Парк, макар някои да бяха съумели да се доберат през хълмовете до уличките на китайския квартал. Прилепи на ята бяха излетели от каньоните, напускайки досега неизвестни пещери и разломи, а сухото корито на Лос Анджелис ривър се бе напукало като черупката на орех, освобождавайки ручейчета подземна вода през множеството пукнатини.

— Напомня малко за звука на първата тръба, а? — изкоментира Ендрю, допълвайки купичката с ядки.

Леля Наоми кимна:

— Никога не съм си помисляла, че ще доживея да го видя — тя потупа една от котките, която гледаше втренчено към купичката с

ядки.

— Ще дойдеш ли с нас да търсим съкровището тази нощ?

— Чувствам се много изморена — поклати тя глава.

— Може би доктор Гарибалди...

— Доктор Гарибалди вече не се занимава с моя случай — отговори тя с пренебрежителен жест. — Предполагам, че е рак... цялото това кървене... а той е такъв глупак, че не може да го разбере.

Ендрю не знаеше какво да каже. Някак незабелязано и за него самия той беше заобичал леля Наоми и всичките ѝ котки, може би защото бе разбрал какво я беше движило през годините, или още по-точно, защото бе разбрал какво ѝ бе пречило през годините. Тя се бе превърнала в негов съмишленик, особено с нейния ентусиазъм към ядките „Уийтабикс“ и радостта, която изпитваше от чаша кафе. Беше се оказало, когато той се бе потрудил да ѝ обърне внимание, че съвсем не е глупачка и че без никакво съмнение много добре разбираше какво прави той с парите, които му даваше в аванс... и не просто разбираше, а може би дори... одобряваше?

Снощи, преди да отворят за посетителите, тя надълго и нашироко беше говорила, при това напълно сериозно, на тема чаши за пиене, споменавайки за разликите във вкуса на бирата, когато се пие от халби и от бутилки, не пропускайки да вмъкне една тънка забележка относно незаслужено пренебрегваните добродетели на хартиените чаши. Той бе рискувал да сподели за войната, която бе водил с чашите за уиски в кухненския бюфет, и тя му бе предложила да помогне. Оказваше се, че е пълна с философия и е съвсем наясно, че всички малки всекидневни удоволствия, всички чудесни дреболии, са, както сама се бе изразила, украшенията на човешкия дух. Ендрю чувстваше, че се просълзява, мислейки сега за всичко това.

— Ами — започна той, — Пикет и аз ще отидем там. Да копаям за съкровището, искам да кажа. Според мен, ще стане голямо приключение.

— Може би по-голямо, отколкото би ти се искало — каза леля Наоми.

Настъпи мълчание. След това по радиото отново започнаха да бърборят за някакво сблъскване в морето, за рибарска лодка, която била излязла към Сан Педро и опитвайки се да се пребори с

вълнението, се сблъскала край носа на остров Каталина с огромен, покрит с ракообразни кит...

Ендрю се замисли.

— Има нещо във вятъра — обади се той.

— И в океана — тя помълча, преди да продължи: — Защо не отделиш малко време днес на Роуз? Неделя е. Изведи я на разходка. Ето, вземи — тя взе портмонето си от нощната масичка бръкна в него. — Яжте навън — тя му подаде четири двайсетачки и затвори пръстите му върху тях, без да се главоболи този път да ги записва в бележничето си.

Нощта падна рано. Сякаш нямаше време за здрач. Над развълнуваните води на океана се издигна пълна луна и хвърли сребристото си сияние над браздите на нивата за тикви, където двеста-триста души се движеха насам-натам, вечеряха на открито и говореха с приглушени гласове. Апокалиптичното време някак бе свалило градус на карнавалната атмосфера, която Ендрю беше очаквал. Сякаш хората, наседали кой където завари, долавяха напрежението във въздуха. Когато от време на време някое от децата надигнеше глас, това звучеше също така неуместно като в църква и от него нощта сякаш започваше да вибрира.

Някой бе дотъркалял варели за петрол, пълни с нарязани дъски за строеж, които бяха полети с бензин и запалени, така че тук-там из паркинга се издигаха пламъците на някаква имитация на лагерни огньове. Кой знае защо ефектът беше странен и почти навяваше мисълта за надвиснал катаклизъм, вместо да топли и създава ведро настроение.

Когато пристигнаха с метрополитена, Ендрю имаше усещането, че хората едва ли не трябва да му аплодират, сякаш бяха длъжни да знаят кой точно е той. Но те нямаше да повярват, дори ако им се кажеше, и изглеждаха настървени да копаят и да намерят херметически запечатания пръстен или талоните за вечеря в ресторанта с морска храна. Бяха донесли значително количество инструменти за копане. Децата носеха градински лопатки. Ендрю беше взел лъжицата, а Пикет бе с празни ръце.

Забелязаха Пениман веднага, защото той вървеше сам на около петдесетина ярда от останалите. Някъде в началото на колоната паркирали коли се виждаше таксито му. Шофьорът седеше вътре и четеше вестник. Пениман вървеше леко накуцвайки, сякаш имаше нещо в обувката си. Ендрю бе готов да се обзаложи, че става дума за някакво забранено от правилата иманярско устройство, но съзнаваше, че нищо не може да се направи. Основните играчи тази нощ нямаше да се съобразяват с правилата. Те само привидно щяха да бъдат спазвани, доколкото бе възможно.

Между разпалените огънове бяха изнесени две маси със съгъваеми столове. Край тях насядаха половин дузина дами, приличащи на пенсионерките от „Спокоен Свят“, и започнаха да прибират от всекиго по пет долара, давайки в замяна билети и малки карти, готови да отметнат в дългите списъци намерените съкровища. Ендрю позна в една от жените посетителката, която щеше да пише във вестника, но не ѝ се обади, защото бе прекалено неспокоен за дребен светски разговор. Така че след като двамата с Пикет платиха билетите си, бързо се отпавиха към пътеката, която отвеждаше в полето, където колелата на една червена електронна кола вдигаха малък облак прах. Колата, подскачаща по неравностите на пътеката, взеше най-стария човек на земята. Чичо Артър най-сетне бе благоволил да се появи и Ендрю беше безкрайно доволен да го види.

Задоволството му обаче се поизпари, когато старецът с мъка бутна вратата навън и се смъкна от колата. Беше рошав и раздърпан и изглеждаше толкова стар, че като нищо би могъл да мине за разопакована мумия в стъклена кутия. Ендрю и Пикет спряха като вкаменени. Гледката уби в зародиш опита на Ендрю да махне приветствено с ръка. Пикет обаче направи крачка напред и вежливо се здрависа, без да успее да скрие удивлението си от челото на чичо Артър, върху което съвсем отчетливо се виждаше розов знак във формата на кръст. Ако Пикет и Ендрю не знаеха онова, което знаеха, сигурно щяха да го възприемат за белег.

Тихата нощ изведнъж бе разтърсена от глас зад гърба им, който изрече:

— *Tu!*

Ендрю се извърна рязко и видя мистър Пениман, който гледаше към челото на чичо Артър.

За един кратък миг съзливите очи на чичо Артър се избистриха и той погледна остро към Пениман.

— Аз — отговори той простичко.

Пениман се изсмя гръмогласно и на Ендрю му се прииска да го цапне по мутрата. Но това вече беше отминал етап и тази нощ нямаше да има време за подобни неща. Използвайки възможността да го огледа отблизо, Ендрю видя, че Пениман е препасан в безвкусен колан от сребърни долари в тройна редица, пристегнат върху сребърна ризница. Този път беше оставил бастуна си, но се подпираше на сребърна лопата. Той с нищо не показва, че е забелязал присъствието на Ендрю и Пикет, но изглеждаше доволен, че най-сетне е разбрал, кой е действителният му противник. Обърна се и закуцука към събралата се тълпа, която се натискаше в очакване на старта пред ограничителното въже.

— Лъжицата е в колата — прошепна Ендрю, когато Пениман се отдалечи достатъчно.

— А? — наведе се към него чичо Артър, опрял треперещата си ръка на фуния върху ухото.

— Казвам, лъжицата е в нас!

— Проклета луна! — въздъхна старецът, но дори това усилие го разтърси целия. Той отстъпи крачка назад, едва не се спъна и затвори очи за момент.

После примигна към двамата приятели, сякаш се събуждаше, и изгледа Ендрю с присвити очи.

— Едно време бях в Албърта^[1] — каза той, кимайки.

Ендрю преглътна с труд, мъчейки се да разбере каква беше тази работа с Алберта. Нещата кой знае защо не се връзваха едно с друго. Може би чичо Артър още не бе казал онова, което бе важното...

Но изглеждаше, че го е направил. Той стоеше пред тях, примигваше начесто и се клатеше под вятъра.

— Строяхме път — поясни той.

— Аха — намеси се Ендрю. — Говорехме за *лъжицата*...

В същия миг се разнесе експлозия — кълбо жълт огън освети целия западен хоризонт, сякаш целият Лонг Бийч бе хвъркнал във въздуха.

— Петролен пожар! — извика Пикет. — Изглежда, е на Сигнал Хил!

Друга експлозия разтърси нощта и нов език светло син пламък се изтръгна и облиза небето. Нощта изведнъж се събуди с писъка на сирени, а от изток полъхна горещ вятър.

Тълпата стоеше безмълвна. Ако бе побягнал, макар и само един, всички щяха да го последват. Но цяла минута изтече и хората гледаха замръзнали, невярващи на очите си. Постепенно осъзнаха, че нищо не може да се направи и няма къде да се бяха. Пожарът не представляваше заплаха, той беше на няколко мили оттук. А и те бяха платили по пет долара... Старицата-журналистка дръпна въжето и пусна всички на полето, крещейки за купчини монети, диамантени пръстени, играчки. „Ура!“, извика някой и изведнъж всички се оживиха и разтичаха, сякаш от запад ги осветяваха фойерверки, а не избухналите резервоари с гориво.

Чичо Артър отново погледна с присвист поглед Ендрю и попита:

— Ти синът ли беше?

— Господ да ни е на помощ — прошепна на себе си Пикет.

— Аз съм племенникът — обясни Ендрю. — Помните ли ме?

— Разбира се — отговори старецът. — Естествено. Брадатия, с овцете. Отрязва ли я?

— Какво да отрязвам? Аз не нося брада.

— Имахме едно устройство — започна той, мислейки напрегнато, — което можеше да ти изгори цялата брада. Направо можеше да ти изпече главата като картоф, ако не внимаваши. Предлагам го по домовете. Мисля, че го предлагам. Как бих искал сега да имам едно такова в ръцете си — той изгледа Пикет с особено тежък поглед. — Споменах ли, че съм бил в Алберта? Защо не избръснеш тези проклети смешни мустаци? — поинтересува се той. — Изглеждаш като проклета стоножка.

— Донеси лъжицата — каза Пикет, усмихна се и кимна на чичо Артър. После сръчка Ендрю така, че едва не го запрати към колата. — Седнете, сър! Ще ви бъде по-леко.

— Ох — махна отвратно с ръка чичо Артър към него и се отпусна на седалката на колата си. Бог му беше свидетел колко далече беше стигнал, но неговата роля във Войната за сребърниците се изчерпваше, поне за тази нощ.

— Проклетата луна! — изсъска Пикет, докато Ендрю забързано се връщаше с лъжицата в джоба си. — Защо всичко трябваше да се

случва точно тази нощ?

— Не знам дали не трябва да се погрижим за него. Да повикаме някого — Ендрю погледна с тъга към стареца, чиято глава се бе отпуснала върху гърдите му. Той изглеждаше дълбоко заспал и дишаше с труд.

— Нали е на две хиляди години — каза Пикет и се отправи към полето. — Няма да умре, преди да му е дошло времето, а ако е дошло, нека Господ да е на помощ на всички ни. И всички лекари на света не биха стрували и монетата в телефона, с която да ги повикаш.

В продължение на цял час късметът не ги споходи. Ендрю носеше лъжицата в задния си джоб, но това не му харесваше. Винаги му се бе струвало, че в нея има нещо отвратително, но сега се чувстваше така, сякаш в задния му джоб бе намерил убежище някакъв пулсиращ отровен гуцер. Топъл при това и то не защото беше притиснат до плътта му. От десет минути насам беше ставала все по-гореща и по-гореща, така че накрая се наложи да я извади и увие в носната си кърпичка. След това се бе поохладила, за да се нагрее и охлади още два пъти, докато се препъваха по браздите на нивата.

Хората около тях щастливо копаеха осветената от луната земя. Чуваха се писъци и крясъци. Едно момче изтича покрай тях, виейки от възторг, притиснало до гърдите си малка пластмасова кутийка, пълна с фалшиви диаманти. Друго размахваше шепа кристали за полилеи. Слаба жена в прекомерно къса рокля изрови голям колкото юмука й аметист, после тихо изруга и го хвърли обратно в дупката, а миг по-късно малко момиченце, което едва ли имаше четири годинки, го вдигна и зараглежда на лунната светлина, възхитено от мекото сияние на камъка. Около половин час след старта от края на полето се разнесе възторжен крясък. Диамантеният пръстен беше намерен. Половината от търсачите си тръгнаха, ръмжейки недоволно.

Навсякъде можеха да се намерят сребърни десетачета, пръснати безразборно. Ендрю и Пикет намериха костенурка без колан, която съвсем целенасочено се бе запътила към заграждението. Оставиха я да върви където пожелае. Стана един часа. Пениман неуморно се трудеше: можеха да го видят методично да забива сребърния връх на лопатата си в изчислени от него точки.

Точно тогава лъжицата започна отново да се нагрива. И Ендрю започна да схваща за какво ставаше дума. А ставаше дума, при това буквално, за детската игра „топло-студено“. Щеше да заложи на това предположение. Спряха да бродят неориентирано и започнаха да следват сигналите на лъжицата, преструвайки се заради Пениман, че нямат нищо предвид. Когато минаха покрай стареца, на не повече от десетина фута, върхът на сребърната му лопата застина във въздуха, а дръжката се завъртя, отскубна се от ръцете му и цялата лопата се заби на шест фута от него, така че острието ѝ потъна в почвата.

— Да вървим! — прошепна Пикет настойчиво и Ендрю се престори, че не е забелязал странното поведение на Пенимановата лопата. Когато го подминаха и отново обърнаха глави, той трескаво копаеше сред облак прах, разхвърляйки големите буци настрани.

— Лъжицата ли беше причината за това? — попита Ендрю.

— Трябва да приемем, че е така — каза Пикет. — Или е намерил една от монетите. Но дори да е така, ние не можем да се откажем. Не можем да се бием с него. Не още. И още по-малко можем да го правим, докато носиш лъжицата в задния си джоб. Защото по този начин той може да свърши, като спечели всичко. Още ли е горещца, или започва да се изстудява?

— Направо пече — отговори Ендрю. — Ох!

— Там! — извика Пикет тихо.

Между буците блестеше с отразена светлина къс сребро. Наведоха се да погледнат. Лъжицата в джоба на Ендрю започна да вибрира и той трябваше да се пребори с неудържимото желание да я измъкне оттам и да я захвърли колкото може по-далече. Струваше му се, че тя тежи цял тон и притиска краката му в изкопаната земя с такава сила, че той ще си остане прикован на място.

Оказа се костенурката, която Пикет бе видял. Беше полузаровена, сякаш се бе опитала да преспи останалата част от пролетта. На гърба ѝ се виждаше нарисуваният вече полющил се пейзаж и беше пристегната с колан от среброто на навахите.

— Внимавай — предупреди Ендрю, когато Пикет се наведе, за да я вдигне от земята. — Нали помниш какво се случи на Пениман тази сутрин?! — Мисълта за Пениман напомни на Ендрю, че старецът може като нищо да ги наблюдава, затова той пристъпи зад гърба на приятеля си, за да го заслони. Не си струваше да се саморазкриват пред Пениман

в този момент. Ендрю видя, че той продължава да копае, макар и вече не така настървено, сякаш се бе поуморил.

— Мили Боже — промърмори Пикет. — Ще погледнеш ли това?

От долната страна на костенурката, залепена сякаш по магнитен път за колана, имаше топка слепени десетачета, голяма колкото портокал. Пикет я откъсна и преобърна в ръката си, накланяйки я под лунната светлина. — Ето едната — каза той, прокарайки пръст по периферията на една по-голяма монета, която се открояваше сред десетачетата. — А, не, и двете са тук. Залепили са се като сандвич една за друга. Имаме и двете.

Ендрю натисна с ръка джоба си, в който лъжицата се дърпаше и танцуваше. Беше сигурен, че ако не я натиска, тя ще откъсне джоба му. И двамата продължиха да бродят, преструвайки се, че все още търсят. Пениман сериозно се бе вживял и мушкеше наслуки с лопатата — беше се отказал от дупката, която с такова настървение бе копал допреди малко. Ендрю беше сигурен, че всеки миг той ще се сети какво се бе случило с лопатата му и ще се нахвърли върху тях. Без никакво съмнение той щеше да изпита безкрайно подозрение, когато те напуснеха нивата и се отправеха към дома. Почти всички си бяха тръгнали вече, но Пениман сигурно си мислеше, че Ендрю и Пикет ще стоят докато успеят или докато не признаят поражението си. Затова да си тръгнат, значеше да признаят, че са успели.

Лагерните огньовете бяха изгаснали. Самотен газов фенер гореше на масата, където старицата от редакцията на „Спокойна разтуха“ четеше книга. Тя махна радостно на Ендрю, посочи към списъка на масата и разтвори широко очи, питайки се дали не бе намерил нещо хубаво. Той също ѝ махна в отговор, събрал цялата си воля да изглежда спокоен и може би едва-едва разочарован, макар в действителност вътрешно да се тресеше от безпокойство. Ако Пениман не ги бе видял да говорят с чичо Артър, ако не беше видял кръста на челото на стареца, тогава съществуваше минималният шанс да си помисли, че те са дошли просто за да се поразсеят с изкопаване на фалшиви скъпоценности и дребни монети и сега си отиваха у дома, защото са уморени, както всички останали хора.

Сега положително всичко ще разбере, мислеше си Ендрю.

— Сложи топката с десетачетата в багажника — каза той на Пикет, докато двамата забързано се отправиха към метрополитена. —

Аз ще взема лъжицата отпред при нас.

— Добре — съгласи се Пикет. — Нека бъдат разделени. И нека потеглим оттук сякаш нищо не е било. Само ако Пениман се опита да ни настигне и се хвърли към таксито, само тогава ще настъпиш педала.

Те затвориха капака на багажника, качиха се в колата и потеглиха.

Ендрю се насилваше да кара бавно по неравностите.

— Какво по дяволите прави онзи?

— Мисля, че... Да. Намери я. Костенурката. Трябваше да вземем с нас проклетия колан! Защо, дявол да го вземе, забравихме да вземем колана? Сега вече знае. Захвърли лопатата си настрани. Идва насам. Сега настъпи яко!

И Ендрю настъпи, превключвайки на втора, понесъл се към края на черния път.

— Само да не заседнем в нивата! — предупреди го Пикет, когато се забодоха в една бразда.

— Нали ме познаваш — ухили му се Ендрю и измъкна колата на заден ход, — страшилището на „Спокоен Свят“.

И метрополитена се понесе като камила през пустинята. Светлините на магистралата светеха пред тях, където все още имаше няколко самотни коли, пълни с хора, които се чудеха къде да отидат. Луната беше жълта и огромна и сякаш отразяваше пожарите, които бушуваха на север и запад. Сигнал Хил беше целият в пламъци и представляваше раздухвана от вятъра огнена топка. Гумите на колата изхвърляха назад камъчета и пръст.

— Каква нощ! — прошепна Пикет.

— Точно каквато би трябвало да очакваме — каза Ендрю. — След нас ли са?

— Да. Не. Виждам фаровете му.

Метрополитена се сгромоляса на платното на магистралата и със свистене на гумите се понесе наляво по „Студебейкър роуд“.

— Тук е много открито — оплака се Ендрю. — Нито има къде да се скрием, нито можем по някакъв начин да се отървем от него.

— Просто карай, както никога не си го правил! Аз ще следя за полиция.

И Ендрю потегли към дома. Ако се стигнеше до схватка, той искаше това да стане на познат терен, в близост до съюзници — Роуз и

леля Наоми. Освен това брегът неясно защо го привличаше... с кея и с разбиващите се вълни. Беше настръхнал от течация във вените му адреналин. Сетивата му бяха изострени и той се чувстваше уверен. Вече чуваше океана, който се блъскаше като огромна раковина и да въздишаше със звука на рухващи епохи.

Те прелетяха по магистралата и завиха назад по „Пасифик Коуст“ към река Сан Габриел.

— Виж! — извика Ендрю.

— Какво, какво? — Пикет въртеше глава във всички посоки и се взираше Бог знае в какво наистина.

Ендрю беше видял прасе — огромно, голямо колкото малък хипопотам. Излизаше от леглото на реката и се отправяше към околия Ориндж. То се заклати на прекомерно малките си копита, вперило невиждащ поглед, макар че погледна за миг метрополитена, който профуча покрай него. Ендрю намали, двамата извиха шии и без да може да обясни защо, Ендрю махна с ръка над покрива на колата и примигна със светлините. След малко колата навлезе в града.

— Върви в нашата посока! — извика Ендрю ликуващ по неясни причини.

— Да — въздъхна Пикет. — Това е добър знак. Не виждам Пениман. Сигурно сме му се изплъзнали. Измъкнахме се оттам в последния възможен момент.

Завиха на ъгъла с „Мейн Стрийт“, после надолу по малка уличка и накрая се озоваха пред дома. В кухнята светеше. Несъмнено леля Наоми или Роуз ги чакаше и хапваше, за да си запълни времето.

Оказа се мисис Гъмидж. Ендрю беше смаян. На плота лежеше пластмасов плик, пълен с бял прах. На печката беше сложен чайника, а на плота се виждаха още чашата за чай на леля Наоми и кутия чай марка „Ърл Грей“.

— О! — извика тя и хвърли кърпата, която държеше, върху пластмасовия плик. Но Ендрю вече го бе познал. Тя не бе реагирала достатъчно бързо. Това отровата за плъхове с антикоагулиращо действие, с която той така наивно си бе мислил, че ще може да заблуди Роуз преди една седмица. Мисис Гъмидж я бе извадила от кофата за боклук. Останалото беше ясно: думите на Пениман за „лични

вендети“, настойчивостта, с която мисис Гъмидж преследваше леля Наоми да пие чай, чаша след чаша, необяснимите вътрешни кръвоизливи, от които тя страдаше...

— Убийца! — изрева Ендрю, дръпна настрана кърпата и изпразни съдържанието на плика в умивалника. Отвори и двата крана, проклинайки се за глупостта, с която...

— Недей! — извика на свой ред Пикет, махайки с топката десетачета. — Това е улика! Не я изливай в умивалника!

— Ау! — изкрещя Ендрю и се плесна по задния джоб. Оттам се издигаше дим, придружен с острата миризма на изгоряла тъкан.

— Лъжицата! — кресна Пикет, а Ендрю замахна с ръка, издърпа димящата носна кърпичка и моментално пусна лъжицата на пода, където тя подскочи, за да се доосвободи от кърпичката, и започна да се върти бързо, все по-бързо и по-бързо, като побесняла стрелка на компас.

Мисис Гъмидж скочи от стола си. Хвърли се покрай Ендрю, който се опита да ѝ прегради пътя, но тя се хвърли върху въртящата се лъжица, разбрала какво е това и жадна да го притежава. Ендрю я ритна настрана към задната врата и аквариума на жабата, после се обърна, за да я прогони.

— Изведи я оттук! — извика той на Пикет.

Мисис Гъмидж отстъпи към дневната, сякаш предавайки се, но изведнъж рязко се извърна, отвори чекмеджето с ножовете и извади от него голям нож за разфасоване на месо. Без нито дума, тя замахна към Пикет, който се изви и отскочи назад. Изумен от наглостта ѝ, Ендрю изостави преследването на лъжицата, сграбчи керамичната кана до ръката си и замахна да я хвърли към нея. Проклинайки, жената изскочи през отворената врата, следвана по петите от Ендрю с каната в ръка, който се чудеше как да я спре, преди да е сторила някаква поразия.

Вратата на дневната с трясък се разтвори и в рамката застана Пениман с револвер в ръка. Лицето му бе мъртвешки бледо, а ръката му опасно потрепваше. Потрепваха и угълчетата на устните му, главата му бе някак вдървено извита настрана, брадичката му бе щръкнала напред, сякаш някаква невидима сила го натискаше отзад по тила...

— Аз ще взема това — съобщи той на Пикет.

[1] *Албърта* — провинция в Канада — Бел.пр. ↑

15.

*Търпение, дечица, секунда само, и ето че
потокът заличи кръговете от хвърления камък и
всичко си е както бе преди.*

Робърт Луис
Стивънсън —
„Огледалната река“

Преди Пикет да успее да помръдне, да пусне топката монети или да я хвърли, или да се опита да цапне стареца по главата с нея, Пениман пристъпи напред, опря дулото в челото му и дръпна петлето на ударника.

Чу се шум от затваряне на врата и стъпки на горния етаж. Това, без съмнение, беше Роуз, която бе станала да види какво става.

Стой горе, мислеше напрегнато Ендрю с полузатворени очи. Стой горе, дяволите да го вземат. Не слизай.

Зад столовете надничаха котки, провираха се из ъглите и примигваха на праговете на вратите. Някъде отдолу, под къщата, се чу драскане. Това пък кой беше? Опусумите? Вятърът блъскаше по прозорците и стенеше в процепа на пощенската кутия.

— Сега другата! — каза Пениман. Той насочи револвера към Ендрю, който ужасено се сви. — Бързо или ще те прострелям в корема — от стареца вонеше като от демон и той с труд дишаше през потъмнелите си зъби. В очите му светеше омраза, желание и поквара. По стълбището се разнесоха стъпки.

— Тя е на пода в кухнята — изсъска мисис Гъмидж. — Той я изпусна там.

Пениман им направи знак с револвера да тръгнат към кухнята, после рязко го пхна в джоба си, оставяйки ръката си там. В другата край на стаята стоеше Роуз и оправяше полите на хавлията си.

— Е — обади се тя и малко сънливо се усмихна, — намерихте ли съкровището?

— Да — каза Ендрю, — прекарахме чудесно. Имаше много съкровища. След малко ще се кача.

Роуз кимна.

— Хубаво — каза тя, — ако не възразявате, няма да остана при вас. Не съм облечена подходящо.

— Разбира се — съгласи се Пениман, който с мъка се контролираше. Роуз обаче не забелязваше нищо нередно. Тя кимна и се отправи обратно нагоре по стълбите. Ендрю се почувства така, сякаш му бяха изпуснали въздуха. Не го вълнуваше какво ще стане, стига то да не засегнеше Роуз по някакъв начин.

Размахал отново пистолета, Пениман ги избута към кухнята.

— Къде е? — попита той.

Мисис Гъмидж се поколеба и в погледа ѝ нещо издайнически проблесна. С недоловима за окото бързина Пениман я удари по бузата с опакото на ръката, в която държеше пистолета и я запрати в кухненския шкаф. Тя измуча от болка и се сви там.

Ендрю тръгна напред, но Пениман мигновено се извъртя към него, насочвайки пистолета.

— Нещастен страхливец — каза Ендрю, проклинайки се за безсилието си. — На пода е. Под аквариума. Вземи си я.

Цялата група се придвижи към задната врата. Лъжицата обаче не беше там. Ендрю погледна по-внимателно капака на аквариума, колебаейки се дали жабата пак... Но, не, жабата си плуваше както обикновено и ги съзерцаваше през стените, а тухлата притискаше капака.

— Къде е? — повтори Пениман и отново направи заплашително движение към мисис Гъмидж.

— Беше там! — изви мисис Гъмидж. Погледът ѝ бе изпълнен с омраза. — Кълна се, че беше. Преди пет минути само. Опитах се да се добера до нея заради теб. Опитах...

— Млъквай! — извика Пениман. — Вещица! Ти уби мъжа си, за да се добереш до тази монета. Готова си да ме предадеш във всеки момент. Но аз ще я измъкна от теб, преди да се е съмнало. Ще видиш. Сега навън!

Групата прекоси задния двор, мина през портичката, а след това по улицата и се насочи към „Мейн стрийт“. Ендрю крачеше напрегнат и готов за всичко, но нямаше и най-малка представа как точно да

постъпи с тази си готовност. Да хукне да бяга? Любопитно какво щеше да постигне по този начин. Да се хвърли върху Пениман, за да бъде прострелян и оставен да лежи с изтичаща кръв в тъмната уличка? Или още по-лошо, да стане причина за смъртта на Пикет? Как би искал да може да обмени мисли с приятеля си, да си направят някакъв знак поне, но Пикет изглеждаше преbledнял и изморен и гледаше упорито в земята, докато се придвижваха напред.

Пениман с видима болка вървеше на петите си. Някъде зад „Синьор Корки“ той спря за почивка. Със свободната си ръка старецът бръкна в джоба на панталоните си и извади оттам сгъваем нож. Без да ги изпуска от око и като ги държеше под прицел, той извади едно от остриетата, провря го под кожата на едната от обувките си и я разряза с видимо облекчение. После разсече горната част на обувката и разкъса чорапа, когато върхът на ножа се закачи в него.

Ендрю едва не се задави. Изобщо не бе очаквал онова, което се видя в изрязаната обувка на Пениман, сред мръсотията и праха на уличката. Не си виждаха никакви пръсти, никаква плът. Наместо тях се виждаше лъскавата черна и задебеляла маса на раздвоено копито — една отвратителна гледка под лунната светлина. Пениман се захвана с другата си обувка.

Лицето му потрепваше, а косата му стърчеше на петна мазна и объркана. Той облиза устни с език като на змия. Мисис Гъмидж го гледаше като хипнотизирана, невярваща на очите си, и изплашена. Приличаше на човек, когото злото едновременно отвращава и привлича, а очите ѝ бяха като на полуразкаял се мъчител, който не може да направи вече нищо друго, освен да кърши ръце като грешник.

Ендрю се отстригна от нея и револверът се завъртя в неговата посока. Веднага спря. Пениман се изправи вече с усмивка на лицето. Хвърли ножа в храстите и извади от джоба на палтото си своята сребърна, подрънкваща, облицована с олово кутия. Изпод капака ѝ напираше пара и се разнасяше миризма на сяра и на пъкъл. Двата сребърника танцуваха в джоба му и той отново облиза устни, питайки се, би могъл да си позволи да извади слепените една за друга монети, да разкъса обвивката на покриващите ги десетачета и да добави двата сребърника към колекцията си. Завря лице във вонята и дълбоко пое дъх. Чертите на лицето му застинаха, ръката с револвера трепна

конвулсивно, сякаш искаше да захвърли оръжието настрана, да отвори кутията, да завре пръсти в среброто и да го остави да изтече през тях.

Изкушението направо го разкъсваше, но той прибра кутията, вероятно осъзнавайки, че не може да направи нищо, без да се раздели с револвера си. Искаше още два сребърника. Това бе всичко. Още два преди слънцето да изгрее над изморената земя.

Отново потеглиха, излизайки на безлюдната „Мейн стрийт“. Той направи знак да вървят към кея. Прибоят стоварваше върху него цялата си мощ, разтърсвайки основите му. Лампите по стълбовете все още светеха, но светлината им изглеждаше някак немощна и разводнена под сиянието на огромната луна, надвиснала над града като газова лампа, заплашваща да се пръсне всеки миг. Вятърът пресрещаше вълните със стена от пясък. Порой метеорити се заби в морето някъде навътре.

Ендрю дебнеше за своя шанс още от мига, когато минаха под охранителното въже, с което спасителите бяха заградили входа към кея. Нямаше никаква представа дали този шанс ще се материализира и в каква форма би могло да стане това. Но знаеше без сянка от съмнение, че с готовност ще скочи в океана, ако Роуз паднеше сред вълните и се налагаше да бъде спасена. Би застанал на пътя на куршума, за да спаси Пикет. Но би ли направил същото, за да спаси лишения от образ анонимен свят? Да спре Пениман? Какво щеше да се случи, ако кажеше „Майната му на револвера“ и тръгнеше към него? Или да остави това на мисис Гъмидж? Тя изглеждаше готова за големи дела. Само дето не подхвъркваше, докато вървяха, наблюдавайки Пениман с крайчеца на околото си, добре осъзнавайки, че той носи в себе си едно пагубно съкровище, което бе събирал с векове, а тя би могла с един добре обмислен ход да...

Не, Пениман беше престанал да бъде човек. Беше се превърнал в създаване на сребърниците, в творение на злото и такива като мисис Гъмидж му бяха безкрайно ясни. Знаеше докъде може да им се довери. Той подкани и тримата да вървят надолу по кея, подминавайки бетонните тоалетни, улеите за измиване на рибата, кулата на спасителите, сергиите за закуски, насочвайки се към самия край, към тъмната и брулена от вятъра къщичка на Лен.

Океанът представляваше една огромна мазна равнина, в която гърбиците на вълните с настървение се носеха към брега. Лунната

пътека като изваяна от слонова кост, се простираше в далечината, сякаш беше магистрала и осветяваше водните дълбини със странно сребристо-зеленикаво сияние. Някъде на запад пожарът продължаваше да бушува на Сигнал Хил и озаряваше с пламъците си северните квартали на Лонг Бийч. Накрая всички застанаха пред рибарската къщичка, очаквайки Пениман да разкрие плана си. Но каквото и да направеше, Ендрю не би могъл да му помогне с лъжицата. Защото нямаше и най-малка представа какво се бе случило с нея. Кой знае, може би котките бяха избягали с нея, също както бяха постъпили прасетата в забавния разказ на Джонсън. Но лъжицата беше извън досега на Ендрю, и на добър ѝ път! Както и да е, той щеше да направи каквото съдбата пожелаеше от него...

Заплашвайки ги с револвера, Пениман извади сребърната кутия и я постави върху тресящия се кей. Ендрю се държеше здраво за перилата, гледаше летящите пръски на вълните и очакваше онази вълна, която щеше да ги помете и хвърли с морските глъбини. Огромна черна сянка пресече лентата на лунната пътека като облак, тласкан от нощния бриз. Но небето беше абсолютно чисто и осеяно с хиляди звезди. Имаше нещо във водата или по-точно *под* водата, а не в небето.

Ендрю насочи вниманието си към морето. Ето, пак! Сега виждаше някаква издупина сред гребените на зараждащите се вълни, издупина, която внимателно намираще път над пясъчното дъно... може би кит, призован от монетите и готов да изпълни волята на човека, когото сребърниците бяха обладали с нечестивата си сила. Фосфоресциращото море беше пълно с всякакви риби, освен Левиатан — чакащото чудовище. Ендрю ги виждаше всичките: игривите скокливки, скумрията, корюшката, костурът, скалната треска, змиорките — всички те напиха към повърхността. И по посипаното с миди дъно пълзяха разни твари: морски охлюви, раци отшелници, омари. Струваше му се, че ги наблюдава като в транс. Но това не беше сън. Пикет също ги виждаше. А Пениман, без съмнение, съвсем ясно чувстваше присъствието на онова *нещо* сред вълните. Разбира се, че бе така — нали затова бе дошъл тук. Морското създание носеше във вътрешността си последния от трийсетте сребърника.

В същия миг кеят се разтресе, сякаш бе ударен от вълна. Заклати се, изскърца, простена, заплаши да се разпадне, направи опит да се пресуче надве ѝ да рухне в океана. Ендрю се задържа и се хвърли

настри, когато движението под краката му отново започна. Разнесе се шум на разцепващо се дърво и пукащ цимент и една от опорните колони се пръсна на парчета, които се посипаха във водата.

Пениман чукна слепените десетачета като яйце върху изтърканите плочи на кея и ограда с шепи разпадащото се кълбо, отделяйки безпогрешно двата сребърника. После отвори капака на кутията си, хвърли двете монети сред събратята им и отново затвори с щракване, а кеят отекна с ново разтърсване като контрапункт на затварянето на кутията. Пениман залитна, но запази равновесие. После се усмихна и хвърли поглед към морето.

Сега вече не приличаше на човек. Белият му костюм беше накъсан и изцапан с кал от нивата. Разкъсаните му обувки едва-едва прикриваха онова, в което краката му се бяха превърнали, а лицето му, което явно също беше подвластно на тази метаморфоза, се бе извило в подобна на козел пародия на човешко лице.

— Ще започна с теб — обърна се той изведнъж към Пикет. — Ти май си детективът, умният, така да се каже. Да видим сега колко си умен, когато наградата е толкова висока. Кажи ми къде е сребърникът или ще ти пръсна черепа в името на настъпващото царство.

— Тук е — чу се глас зад Ендрю и когато той се обърна, не можа да повярва на очите си, виждайки Роуз, застанала в отворената врата на къщичката на Лен.

Пениман насочи револвера си към нея, леко изненадан и с намек за усмивка, който пробяга по лицето му, за да бъде сменен от изражение на маниакална видиотеност.

— Вижте! — извика Ендрю и посочи с пръст по дължината на кея, където една малка кола подскачаше по „Мейн стрийт“ и се насочваше към тях. Тя спря и някой слезе от нея. Беше чичо Артър.

Револверът изгърмя. Ендрю се хвърли диво върху Пениман, без да дава и пет пари за съдбата на света, желаейки единствено да привлече стрелбата върху себе си, да... В същия миг ръката му се блъсна в някаква стена от студена влажна глина и почти веднага тялото му се заби в нея, а после се изтърколи на палубата на кея. Той мигновено скочи на крака озадачен, но пак се нахвърли върху Пениман, без да мисли. От дулото на револвера се вдигаше струйка дим. Пикет залитна и се хвана за рамото, а когато Ендрю за втори път

скочи на крака, Пениман насочи револвера към Роуз, която се хвърли назад към леля Наоми и двете изчезнаха в тъмнината на къщичката.

Ендрю отново се блъсна в лепкавата, гумена, невидима стена и отново се озова по гръб. Той трескаво се озърна и видя, че чичо Артър се е качил обратно в колата и се носи с пълна газ към тях, макар това да изглеждаше, че става мъчително бавно. Пениман се обърна и стреля в приближаващата кола, предното стъкло се покри с паяжина от пукнатини, колата залитна встрани, отблъсна се от перилата и продължи в тяхната посока.

В този миг от сенките изскочи мисис Гъмидж с писък, от който косите на Ендрю настръхнаха. Той беше забравил за нея в концентрацията си да победи Пениман. Тя скочи върху гърба на Пениман в мига, в който той стреля към колата и може би защото вниманието му бе отклонено, макар и за кратко, но защитната стена отсъстваше, за да я спре, както беше възпирала досега Ендрю.

Писъкът ѝ обаче я издаде, така че старецът се извърна в мига след натискането на спусъка, продължи страничния си замах, изрева с широко отворена уста, а в очите му блесна омраза, последвана от наслаждение, когато ударът му се стовари в нея. Тя залитна назад, перилата на кея се забиха малко под кръста ѝ, а в следващия миг ръката на Пениман се вкопчи в гърлото ѝ и пресече писъка, главата се отметна назад с пукота на пречупена кост и тя прелетя заднешком през перилата, и падна по цялата си дължина в морето. Цялата схватка продължи няколко секунди.

Леля Наоми се измъкна на прага на къщичката и замахна с бастуна си към главата на Пениман, точно когато той отново се обръщаше към тях. От гърдите му се изригваше безсмислен вой, сякаш той разбираше, че убийството на мисис Гъмидж изисква някаква реакция — смях, кискане, дюдюкане — но човешкото в него вече беше прекалено малко, за да прецени какви емоции биха били най-уместни в тази ситуация. Очите му широко се отвориха и той изръмжа в лицето на леля Наоми.

Ендрю видя как бастуна ѝ неочаквано спира на един фут от стареца, сякаш Пениман отново бе издигнал магическата защитна стена около себе си, защитаван от сребърниците. Той сграбчи върха на бастуна във въздуха и преди Ендрю да съумее да реагира или да скочи,

Пениман дръпна леля Наоми към себе си, сграбчи я за китката, изви я и опря дулото на револвера в главата ѝ.

Всички замръзнаха. Електронната кола спря на петдесетина фута от тях. Ендрю беше напълно блокиран. Героиката в този момент бе напълно безполезна: Не можеше да се добере близо до Пениман, не докато Пениман владееше сребърниците, и не докато държеше в ръцете си леля Наоми. Кеят за пореден път се разтресе и едва не събори всички. Океанът беше неестествено притихнал, така че последният тласък не можеше да има нищо общо с прибойя. Защото и прибой нямаше, а водите над крайбрежните плитчини бяха равни в очакване нещо да се случи. Пениман дрезгаво се изсмя и гласът му прозвуча сякаш някакъв звяр бе прекарал ноктите си по дъска.

— Вземи я — каза Роуз и подаде лъжицата.

— Да — потвърди Пикет. През раната в якето му се стичаше кръв. — Той все още не притежава всички. Има още един в кита. Него не може да вземе. Защото на кита не му пука от револвера му.

Пениман дълбокомислено кимна, сякаш потвърждаваше заключенията на умно четиригодишно хлапе.

— Сложи я в джоба ми — нареди той на Роуз.

— Не се приближавай до него! — извика Ендрю.

Пениман сви рамене, повдигна малко дулото и стреля през косата на леля Наоми. Роуз изпищя и залитна назад към вратата. Леля Наоми трепна и се наведе напред, явно невредима. Пениман се изсмя:

— Искам я сега — каза той.

Роуз пристъпи напред, за да му я даде. Той, разбира се, не можеше да я вземе, защото с едната ръка държеше леля Наоми, а другата револвера. Роуз трябваше да я сложи в джоба му, както бе поискал. Ендрю чакаше настръхнал и готов да скочи, ако се наложеше. Ако невидимите сили не отблъснаха Роуз, тогава и той щеше да проникне през тях. Щеше да събори стареца на земята и да го рита, докато го смачка. Само да докоснеше Роуз...

Но Пениман дръпна леля Наоми да се изправи и се обърна между Ендрю и Роуз, насочвайки оръжието си ту към единия, ту към другия. В мига, в който лъжицата се озова в джоба му и когато Роуз сграбчи старата жена за раменете и я дръпна към себе си, той я пусна.

Очите му се бяха обърнали нагоре, така че под всеки ирис се виждаше полумесец от налято с кръв бяло. Зъбите му тракаха и

дишането му излизаше на пресекулки. Някаква вътрешна сила го извиваше и той изглеждаше като човек, погълнал шепа евтини пирони. Ръката му видимо трепереше, когато той извади отново сребърната си кутия, постави я на кея и я отвори. Двайсет и осем сребърника лежаха вътре и излъчваха зловещо зеленикаво сияние под светлината на лампата. Във въздуха се разнесе зловоние, сякаш тялото на Пениман беше от презряло сирене или от мъртва, гангренысала плът. Кеят за пореден път се разтресе. Морското създание видимо ставаше нетърпеливо.

Лъжицата обаче не искаше да се събере в кутията. Беше прекалено дълга. Пречеше на капака да се затвори. Кожата по лицето на Пениман се размърда като нападната от пълчище насекоми, изразявайки само за секунда цяла дузина емоции, докато той душеше и се лигавеше над скъпоценната си кутия. Накрая коленичи, за да насили капака върху дръжката на лъжицата. Чу се щракването на ключалката, Пениман се изправи с кутията в ръка, отстъпи в самия край на кея, залитна при поредното раздрусване на основите и устните му се размърдаха, но от тях не се изтръгна нищо друго, освен неразбираем брътвеж.

След това той се качи на перилата. Огромното туловище на морското създание се полюшваше на повърхността — един невероятно дълъг кит, изглеждащ като илюстрация на палеозойските океани.

В този миг Ендрю осъзна, че това е крайната цел на Пениман. Пикет грешеше. Пениман вече нямаше нужда от револвера си. Той просто щеше да скочи в зейналата паст на кита, за да се озове в корема му, където се намираще последният сребърник. Пениман беше като един съвременен Йона^[1]. Но това бе един покварен Йона. Защото когато китът след време го изплюеше на някой от плажовете на Южна Калифорния, това нямаше да стане поради милостта на Бога. Нито пък Пениман щеше да бъде все още човек. Той щеше да представлява нещо съвсем друго.

Чу се слабичкият клаксон на колата и Ендрю отскочи встрани, миг преди колата да профучи по кея. Тя се насочи като стрела към мястото, където Пениман стърчеше върху перилата, леко приклепнал, като готвеца се да излети морска птица, вкопчил се в кутията, в револвера и прехвърлил ръка през стълба на осветлението. Той смело се изправи, захвърли оръжието в морето и в същия миг колата на чичо

Артър немошно се удари в стълба. Ендрю се хвърли напред и през капака на заклещената кола понечи да сграбчи копитото на Пениман. Пениман се завъртя около железния стълб, размахвайки кутията в свободната си ръка, опиянен от магията на сребърниците с див, предизвикателен поглед в очите. Опита се да се закрепил по-стабилно и да изчака най-удобния момент, за да се хвърли в устата на кита.

Кеят отново се разтресе, този път застрашително, бетонът се напука, а Ендрю политна назад върху перилата. Опита се да се хване за нещо, но краката му се плъзнаха между пръчките на перилата. Главата му тежко се удари в някакъв железен стълб, докато той с последни сили се държеше за дървения перваз в самия край на кея, почти ридаяйки от усилието да се задържи надвиснал над вълните. Видя с периферното си зрение, че Пикет се прокрадва към него, докато кеят стенеше и се тресеше.

Ендрю поклати глава и усети остра болка да го прорязва в мястото, където стълбът го бе ударил. Тялото му се отпусна от тежестта и умората, поражението и болката. Не беше спал втори ден. Какво толкова очакваха от него? Беше безсилен да помогне сам на себе си, да не говорим за света. Не можеше да направи нищо друго, освен да виси така и да се подготви за падането в студените води на океана.

По яката на ризата му се стичаше кръв от разсечената кожа на главата му и неясно как, но дивата бъркотия около него избледня и той се концентрира върху тази тъничка струйка. Беше по-лесно да се държи така и да чака, да чака някой да направи нещо с него, отколкото той да прави нещо за някого.

Пикет не бе успял да се добере до него. Не можеше да му помогне. Държеше се за перилата на десетина фута от него — лявата му ръка беше окървавена. Роуз и леля Наоми чакаха прегърнати, подпрени на стената на къщурката и Ендрю чуваше Роуз нещо да му вика, окуражавайки напълно ненужно и двамата да се държат.

Тогава леля Наоми се хвърли напред през кея към Ендрю. И тя извика нещо, но той не я разбра. После спря, залитна напред, едва се задържа на крака и хвърли бастуна си. Бастунът отскочи, изтрака и се плъзна към Ендрю, който пусна с едната си ръка скъпоценния перваз, за да го хване. После раздруса енергично глава, за да се съвземе от шока на болката, да се свести и да се върне отново на този свят.

Ендрю вдигна лице под вятъра, а кеят пак се надигна. Изправи се на крака с бастун в ръката. Видя сврелия се зад волана на мъничката си кола чичо Артър и чу, че двигателят ѝ още работи. Пениман балансираше на върха на перилата. Ято морски птици кръжаха около него, дърпаха дрехите му и кълвяха очите му. Той се опитваше да ги прогони, размахвайки ръката с кутията. При поредното разтърсване Пениман бе захвърлен назад, притиснал кутията до гърдите си, а целият край на кея — палубата, стълбът на осветлението, перилата и всичко останало — започваше да се откъсва от останалата част със стона на извиващ се метал и пукота на разкъсвани болтове.

Ендрю се хвърли напред, замахна с бастуна като с бейзболна бухалка — с двете ръце — и стовари извития му край през пръстите на Пениман. Разнесе се писък и трясък — писъкът беше на Пениман, а трясъкът бе от удара на кутията в железния стълб на осветлението, който като в каданс падаше в морето.

Ендрю отново замахна с бастуна, но недобре затворената ключалка на кутията се отвори и сребърниците се посипаха като струя в океана. За миг в очите на Пениман се появи ужас от непонятното поражение, а после той се хвърли след монетите като фигурка на човече от анимационен филм, докато краят на кея продължаваше да се разпада парче по парче. Ендрю захвърли бастуна на леля Наоми и скочи назад към перилата, за да се спаси, раздирайки коленете на панталоните си по грубата повърхност на кея. Добра се до спасителния дървен перваз и се вкопчи в него.

Обърна се навреме, за да види как Пениман полита в морето, зърна за миг копитата му да проблясват и отново да се превръщат в краката на един стар, много стар човек, изоставен от магията на сребърниците, които вече не бяха негово притежание. Пениман обърна лице към небето и лъчите на луната осветиха жълтата кожа и дълбоко хлътнолите очи на една мумия, на човек отдавна умрял, но полусъхранен от забравени еликсири. В следващия миг той цопна в морето като нещо сглобено от пръчки и клечки.

Червената електронна кола вдигна гейзер след него, отнасяйки със себе си и чичо Артър. И точно когато Ендрю премисляше дали да се пусне и той след тях и да се опита да издърпа нещастния чичо Артър от стихията, огромното туловище на кита тласна кея за последен

път, отвори паст като входа на пещерата на Аладин и погълна Пениман, Ендрю и колата в добавка.

След това създанието плесна с опашка, обърна се към океанските простори и изчезна сред тях.

Повърхността на морето кипеше от риба, но в следващия миг всичко застина и макар светлината на зората едва да се долавяше, Ендрю успя да види, че всички риби са се стрелнали към дъното в преследване на сребърниците, които бавно се преобръщаха и изчезваха в дълбочината.

Неочаквано и небето се изпълни с птици — чайки, пеликани, папагали, гарвани, дъждосвирци — които се спускаха и кълвяха пръснатите по кея сребърници, и захапали ги в клюновете си, отлитаха незначайно къде. Ендрю се прехвърли през огънатите жезла на перилата и се превъртя по гръб на разрушения кей. Нещо го бодна в рамото. Той седна и погледна. Беше лъжицата.

Взе я и някак инстинктивно замахна с ръка, за да я хвърли сред новопоявилите се вълни. Нека отиде при рибите, мина през главата му. Нека те я откарат на някой друг континент, но да я махнат от живота му завинаги. Но нещо го възпря.

Светлината на изгряващото слънце се плъзгаше по гърба на нещо, което се носеше към тях точно по средата на кея, подтичвайки в странен късокрак тръст. Беше Единственото Прасе и бе абсолютно невъзможно да бъде сбъркано, защото неговият час бе настъпил. То равнодушно мина покрай групичката сънливи рибари, които в този момент идваха заедно с утринта и пое курса на колата на чичо Артър, право през къжащите птици, покрай Наоми и Роуз, покрай разтворилия уста Пикет, приближавайки на един фут от мястото, където Ендрю седеше, държейки лъжицата в изпънатата си ръка.

Абсолютно прецизно прасето захапа лъжицата, незабавно се обърна и пое в тръст отново. Ендрю го гледаше да се سماлява в далечината и да изчезва нагоре по „Мейн стрийт“, отправило се един Господ знае на къде.

[1] *Йона* — еврейски пророк, хвърлен от екипажа през борда на кораб като носител на нещастие и прекарал три дни и ноци в корема на кит, преди да стигне до сушата — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Биймс Пикет се чувстваше малко като Том Сойер, сякаш раната му беше значка или най-малкото трофей. Но беше само прострелян. О, колко му харесваше как звучи думата „прострелян“. Тя внушаваше как на косъм се бяха развили нещата и как той се бе хвърлил настрани, осуетявайки усилията на професионален убиец от световна класа.

Джорджия бе обявила, че мотелът е почти изчистен от мистичните еманации. Имало остатъчно въздействие, може би в праха под къщата, нещо подобно на мириса на нафталин по пуловер току-що изваден от шкафа за дрехи. Океанският бриз щеше да го разкара скоро.

Малката кола, в която бе влязъл, потегли рязко, включи се в трафика, лудешки задмина един камион и се провря под носа на стреснат пешеходец. Но Пикет продължаваше невъзмутимо, държейки с една ръка волана, а с другата кашона, заклещен зад неговата седалка — кашон с една бройка „Ексер-Джини“. Очевидно това бяха чудесни устройства за заздравяване на коремните мускули. Бог му бе свидетел, че той имаше нужда от това. Трийсет и петте долара бяха разумно похарчени. Джорджия се бе захванала сериозно с него: диета, модни дрехи, подстригване за по двайсет долара. Беше си поставила за задача да го цивилизова и направи съвременен човек. Роуз бе отправила същата заплаха по отношение на Ендрю, особено след като той си бе признал всичко и бе поел на свой гръб гаврата кредитната им карта. Но след това бе поомекнала. Джорджия обаче гледаше на Пикет като на предизвикателство.

— Значи, нов акумулатор, а?

Чичо Артър кимна и направи абсурдно широк завой в обратна посока, за да излезе на „Мейн стрийт“.

— Корозирала е цялата. Бронята е полепнала с водорасли. Някой беше патентовал машина за обработка на кафяви водорасли. Знаеш ли, че съм продавал такива по бреговете на Мейн^[1]?

— Така ли? А къде беше през последните дни?

— Насам-натам. Почивах. Ти ходил ли си в Скотсдейл?

Пикет поклати глава.

— Не. А ти там ли беше? В Аризона? Мислехме, че потъна.

— Аз ли?

— Не си бил в Скотсдейл.

— Не съм се удавил. А какво стана с мустаците ти?

— Приятелката ми ме накара да ги обръсна.

— Добро момиче. С остро око.

— Значи си бил в Скотсдейл?

— Само веднъж. Страхотно място. Продавах улуци за дъжд. Лош избор за град като Скотсдейл. Направо можеш да фалираш — чичо Артър се ухили на Пикет и отвори очи малко по-широко, вероятно за да намекне, че *той* не беше фалирал.

Пикет бе доволен. *Той* знаеше къде е бил чичо Артър. Може да се подуши по тапицерията на колата. Това, че една кола все още можеше да върви, след като е паднала в океана и е била погълната от риба, си беше чисто доказателство за нещо... но дали ставаше дума за нещо механично или нещо духовно, Пикет не беше съвсем наясно. Може би и за двете.

Пикет се бе опитал да обясни нещата на Роуз и Ендрю. Той лично бе очаквал завръщането на чичо Артър. Точно това подозрение го бе отвело в „Спокоен Свят“ тази сутрин. Беше почукал на вратата на чичо Артър, след което тя се разтвори и на прага застана старецът в шлифер и с очила за четене. Не чу добре името на Пикет, затова го отведе при гаража и му продаде една „Ексер-Джини“. Просто така. А сега двамата бяха на път за „Кука за котле“.

Пикет се засмя и се плесна по коляното. Целият номер бе в това, че Ендрю и Роуз все още смятаха стареца за умрял. Точно след минута и половина — е, по-малко, ако чичо Артър пак минеше на червено — Пикет и той щяха да спрат пред вратата на „Куката за котле“, а може би щяха пътем да отнесат някой от часовниците за паркиране или да се блъснат в перваза на тротоара, а защо не и да паркират върху него. Ендрю и Роуз, които седяха до прозореца, щяха да поемат дълбока глътка и да разлят кафето си. Ендрю щеше да се задави и да стане от стола си, прекатурвайки го назад. Щяха да изтичат навън, пощурели от радост и почуда, направо като побъркани, а чичо Артър много спокойно и с всички подробности, сякаш на света не можеше да има нищо друго, което да им бъде по-интересно, щеше да разкаже как е продавал улуци в пустинята, въпреки че малката му електронна кола

миришеше като дълбоководна миниатюрна подводница на китове и море и от ударената ѝ броня висеше сноп водорасли.

Не можеха да ловят риба на кея заради пораженията, които хората смятаха, че бурята му беше причинила. Районът отново бе заграден и от мястото, където се намираха, се виждаха искрите на електрожена, с който трима мъже работеха, увиснали на скеле над океана. Роуз и Ендрю, разбира се, знаеха, че причината не беше в бурята, а просто, че една гигантска риба бе изкъртила края на кея, но нямаше полза да го твърдят. Колкото по-малко се разбереше, толкова по-добре.

Затова бяха хвърлили въдици от скалистия пристан малко по на юг и отпиваха кафе от термоса. Поне до момента рибата изобщо не кълвеше, но това не ги вълнуваше ни най-малко. Заслужаваше си да станат поне заради изгрева. А това, че бяха излезли двамата на риболов и че цялата лудница и всички злодейски планове бяха зад гърба им, това си беше направо празник. След по-малко от час имаха среща с Пикет в „Куката“ на бекон с яйца. Във въздуха се долавяше полъхът на приближаващото лято, а утринта бе топла и прекрасна.

— Значи си била ти — каза Ендрю. — Била си замесена в цялата тази история от самото ѝ начало.

Роуз сви рамене и хвърли пластмасовата си стръв на двайсетина ярда навътре. После бавно започна да намотава.

— Лъжицата принадлежеше и на мен, така както принадлежеше на леля Наоми, когато мъжът ѝ умря или по-точно, когато мисис Гъмидж го уби. Но последното не го знаех. А би трябвало да се досетя. — Тя се замисли. — Бедният чичо Артър — въздъхна тя накрая.

— Бих искал... ами... — той остави мисълта си недовършена и превключи на по-жизнерадостна вълна: — Значи ти хранеше опосума под къщата, а? Признай си. И тухлата върху капака на аквариума — пак ти си я свалила *нарочно*. Направо съм изумен. Никога не би ми хрумнало. Дори и за миг. Обзалагам се, че си и таен почитател на „Уийтабикс“. Понякога... понякога не мога разбера каква си. Понякога ми се иска... — той бе стигнал до края на жизнерадостната тема.

— Понякога просто трябва да спреш да преценяваш. Между другото, къщата изглежда великолепно — имам предвид боята. Казвах

ли ти го вече?

— Да — въздъхна Ендрю. — Каза ми го. Но можеш да ми го кажеш още няколко пъти, ако държиш. Господи, как само мразя да боядисвам.

— Искаш ли да ти помогна?

Ендрю понечи да каже „не“. После помисли. Истината бе, че искаше, при това даже много искаше.

— Да — отговори той. — Шоколад? — И той ѝ подаде опаковката.

— Шоколад ли? — погледна подозрително Роуз. — Толкова рано сутринта? И откъде го изрови?

— Истината е, че винаги имам по няколко в сандъчето с такъмите. Няма нищо по-хубаво от това, когато си на риба.

Тя обели едно от двете парчета в опаковката и го ухапа. Един рак изпълзя изпод скалите и я погледна. Тя му хвърли троха от кокосовия пълнеж на сладкиша и го нарече „мистър Краб“.

Ендрю се захили. Крабът се скри от погледите им, отнасяйки лакомството. Роуз сгъна рибарски нож и го сложи в сандъчето. Оставаше им още половин час до срещата в „Кука за котле“.

— Най-добре да тръгваме — предложи тя.

Ендрю кимна.

— Последно хвърляне — той използваше старата си макара с корда за четиринайсетфунтов улов и поплавък от една унция. — Гледай сега — каза той, закачи на дънната кукичка парченце шоколад, после заметна въдицата в ниска дълга дъга. Изчака лекото трепване в момента, когато куката бе докоснала дъното. Роуз, скептична, но весела, наблюдаваше Ендрю да обира кордата.

И точно в този момент, сякаш вселената беше на тяхна страна, кордата трепна, дръпна се, Ендрю малко я отпусна, намигна на Роуз, подсече и като се наведе към силно огъналия се прът, започна да намотава макарата.

[1] Става дума за щата Мейн — Бел.пр. ↑

Издание:

Джеймс П. Блейлок. Последният сребърник

Художник: Петър Христов, „Megachrome“

ИК „Бард“, 1994 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.